

B E S T S E L L E R

LINDA HOWARD

EDITURA MIRON 

MERITĂ SĂ MORI
PENTRU EA

Blair Mallory duce o viață bună. E frumoasă, încrezătoare și are un centru de fitness de înaltă clasă, o afacere înfloritoare. În umbra succesului însă, o clientă cu probleme dezvoltă o fixație ciudată pentru ea și începe să îi imite stilul și îmbrăcămintea. Situația ia o turnură întunecată atunci când copia ei fidelă este împușcată, iar Blair este martoră la crimă.

Media speculează asupra detaliilor neplăcute ale omorului și o împinge pe Blair sub lumina dură a reflectoarelor, iar ea trebuie să dea piept cu locotenentul Wyatt Bloodsworth. Acesta vrea să conducă investigația fără nici un amestec din afară, dar Blair e hotărâtă să afle pe cont propriu detalii despre viața victimei. Atunci când cineva începe să o amenințe din ce în ce mai des, Wyatt observă și intervine. Oare nu cumva crima a fost rezultatul unui caz letal de identitate greșită, iar ea era adevărata țintă a criminalului?

LINDA HOWARD

MERITĂ SĂ MORI PENTRU EA

Capitolul unu

Majoritatea oamenilor nu iau în serios majoretele. Dacă ar ști ei... O americancă get-beget, asta sînt eu. Dacă te-ai uita la pozele mele din albumele din liceu ai vedea o fată cu părul lung, blond, bronzată, care zîmbește larg, cu dinți albi, perfecți mulțumită miilor de dolari cheltuiți pe aparate dentare și tratamente de albire. Dinții se datorează acestora, nu restul. Aveam încrederea în sine lipsită de efort a prințeselor americane adolescente din clasa de mijloc. Nimic rău n-ar fi putut să mi se întîmple. Doar eram majoretă.

Recunosc. De fapt, sînt chiar mîndră de asta. Mulți cred că majoretele sînt și înfumurate, și proaste, dar aceia n-au fost niciodată majorete. Le iert ignoranța. E greu să fii majoretă. E nevoie de talent și forță, plus că este periculos. Te rănești des, uneori poți să și mori, în timpul dansurilor. De obicei fetele pătesc asta, pentru că băieții sînt doar cei care le aruncă, iar ele sînt cele aruncate. Termenul tehnic este „zburătoare”, o prostie, pentru că sigur că nu zburăm. Sîntem *aruncate*. Cele aruncate cad în cap și își rup gîtul. Ei bine, eu nu mi-am rupt niciodată gîtul, dar mi-am rupt mîna stîngă și clavicula, iar odată mi-am dislocat genunchiul drept. Nici nu mai știu numărul întinderilor și al vînațărilor. Dar am un echilibru foarte bun, picioare puternice și încă mai pot să fac flic-flacul pe spate și șpagatul. Plus că am mers la

facultate cu o bursă pentru majorete. Nu e asta o țară grozavă?

Revenind, pe mine mă cheamă Blair Mallory. Da, știu, e un nume de pipiță, care se potrivește cu părul blond și cu majoretele. Nu am ce să fac, așa mi-au spus ai mei. Pe tata îl cheamă tot Blair, așa că eu sînt recunoscătoare că nu mi-au spus și Junior. Nu cred că aș mai fi fost regina balului în liceu dacă m-ar fi chemat Blair Mallory Jr. Îmi place destul de mult Blair Elizabeth, mulțumesc. Pînă la urmă, oamenii din showbiz le spun copiilor lor Homer, pentru Dumnezeu. Cînd copiii ăștia o să crească și o să-și omoare părinții, cred că toți ar trebui judecați pentru omor din cauze justificabile. Ceea ce ne aduce la crima la care am fost martoră.

Bine, de fapt nu ne aduce acolo, dar are oarecare sens să vorbesc acum despre asta. Despre legătură, adică. Și să știți că și majoretelor li se întîmplă lucruri rele. Pînă la urmă, chiar și eu m-am măritat, nu-i așa? Lucru care are, și el, legătură cu crima despre care vă spuneam. M-am măritat cu Jason Carson imediat după facultate, așa că timp de patru ani m-a chemat Blair Carson. Ar fi trebuit să știu mai bine și să nu mă căsătoresc cu unul ale cărui nume rimează între ele, dar există pe lumea asta lucruri pe care le înveți numai din experiență.

Jason era foarte interesat de politică: a făcut parte din consiliul studentesc, a făcut campanie electorală pentru tatăl lui, senatorul, pentru unchiul lui, primarul, și așa mai departe. Jason arăta atît de bine încît le făcea literalmente pe fete să se bîlbîie. Păcat că era conștient de asta. Avea părul des, sărutat de soare (asta e licență poetică pentru „blond”), trăsături ca sculptate în piatră, ochii albastru închis și un trup pe care-l păstra într-o

formă de zile mari. Gîndiți-vă la John Kennedy Jr. La trup, adică.

Așa că iată-ne, cuplul exemplar de păr blond și dinți albi. Nici eu nu arătam rău, dacă-mi dați voie s-o spun eu însămi. Ce altceva puteam să fac, dacă nu să mă mărit?

După patru ani ne-am despărțit, spre marea ușurare a noastră, a amîndurora. Adevărul e că nu aveam nimic în comun în afară de frumusețe, și chiar nu cred că asta e o bază bună pentru căsătorie. Nu sînteți de acord? Jason voia să facem un copil, ca să fim cuplul american tipic în timpul campaniei lui ca să devină cel mai tînăr senator de stat, lucru care, dacă vreți să știți, mă enerva peste măsură, pentru că înainte nu voise deloc un copil, iar acum, deodată, ar fi fost un plus la campanie. I-am spus să mă pupe în fund. Nu că nu m-ar fi pupat acolo și înainte, dar contextul era altul, știți?

Am plecat cu o mică avere după divorț. Poate că ar trebui să mă simt vinovată, pentru că nu e tocmai un lucru feminist. Stai pe picioarele tale, reușește pe cont propriu și așa mai departe. Eu chiar cred în toate astea, dar am vrut să-l fac pe Jason să sufere. Am vrut să-l pedepsesc. De ce? Pentru că l-am prins sărutînd-o pe sora mea mai mică, Jennifer, de Anul Nou, în timp ce restul familiei era în camera de jocuri, se uita la popice. Jenni avea șaptesprezece ani atunci. Eu, cînd sînt furioasă, nu gîndesc mai lent. Cînd i-am văzut în sufragerie, am plecat pe vîrfuri și am luat unul dintre aparatele de fotografiat de unică folosință pe care le folosiserăm în acea zi ca să avem imagini pentru campania lui Jason – poze de familie, sărbătoarea, toată lumea la masa plină de bunătăți care-ți înfundă arterele, fotbal american la televizor. Lui îi plăcea să aibă poze cu familia mea,

pentru că ai mei sînt mult mai frumoși decît ai lui. Jason se folosește de orice poate. Oricum, am făcut o fotografie clară cu Jason și Jenni, am folosit și blițul, așa că soțul meu știa că-l țin de părul scurt din locurile mai moi ale corpului. Ce putea să facă? Să mă fugărească și să mă placheze în fața tatei, apoi să-mi ia aparatul cu forța? Nu putea. În primul rînd că ar fi fost nevoit să explice de ce făcea asta, și știa că nu s-ar fi putut baza pe mine ca să-i susțin minciuna. În al doilea rînd, tata l-ar fi aruncat peste televizor pentru că îndrăznise să-i lezeze un fir de păr din cap tizei lui. Am spus că sînt și fetița tatei?

Așa că am depus actele de divorț, iar Jason mi-a dat tot ce i-am cerut, cu o singură condiție: să-i dau fotografia și negativele cu el și cu Jenni. Ei bine, sigur, de ce nu? Doar aveam mai multe copii.

Poate că Jason a crezut că sînt prea proastă ca să fac așa ceva. Nu e niciodată bine să-ți subestimezi competiția, și din motivul ăsta nu cred că Jason o să se descurce prea bine în politică. I-am spus și mamei că Jenni l-a lăsat să o sărute. Doar nu credeți că aș fi putut s-o las pe trădătoarea aia mică și ușuratică să scape, nu? O iubesc, dar e mezina familiei și crede că poate să facă tot ce vrea. Din cînd în cînd, cineva trebuie să-i arate că nu e așa. Ați observat că și numele ei rimează: Jenni Mallory. De fapt o cheamă Jennifer, dar nu i s-a spus niciodată așa, deci nu contează. Nu știu ce e cu numele care rimează, dar mie îmi poartă ghinion. Diferența e că pe ea am iertat-o, fiindcă face parte din familia mea. Însă n-aveam în nici un caz de gînd să-l iert pe Jason. Mama s-a ocupat de Jenni, care și-a cerut scuze plîngînd și a promis să fie fată cuminte, sau cel puțin să dea dovadă de mai mult bun-gust, iar sora mea mijlocie, Siana, care

era la avocatură, s-a ocupat de negocierile cu Jason. Numele „Siana” este, se pare, varianta scoțiană a numelui „Jane”, dar credeți-mă pe mine, în realitate el înseamnă „rechin cu gropițe, care mănîncă bărbați”. Asta e Siana.

Cu femeile Mallory intrate în acțiune, divorțul s-a finalizat în timp record, fără ca tati să afle vreodată de ce eram atît de supărate pe Jason. Nu că i-ar fi păsat. Dacă noi eram furioase, atunci și el era, în numele nostru. Nu-i frumos din partea lui?

Am luat de la Jason destul de mulți mărunți, multumesc frumos. Am primit și Mercedesul decapotabil, bineînțeles, dar banii au fost importanți mai ales pentru ceea ce am decis să fac cu ei. Am cumpărat o sală de sport. Un centru de fitness. Pîna la urmă, e bine să faci ceea ce știi, iar eu știu destule despre cum să te menții în formă. Siana mi-a sugerat să-l numesc „Fundurile frumoase ale lui Blair”, dar mie mi s-a părut că așa aș limita clientela și aș da impresia că fac liposucțiuni. Mama mi-a sugerat „Trup frumos”, ne-a plăcut tuturor, așa că ăsta a fost numele pe care l-a primit fosta sală de sport „Halloran”. Am cheltuit o mică avere pe reamenajare și remobilare, dar cînd am terminat, locul striga de departe „lux”. Oglinzile erau lustruite, aveam cel mai bun echipament de sport, băile, vestiarele și dușurile erau complet refăcute, am adăugat două saune și o piscină, plus o cameră privată pentru masaj. Membrii clubului „Trup frumos” puteau să aleagă între cursuri de yoga, aerobic, Tae-Bo sau kick-box. Dacă yoga nu te ajuta să te liniștești, atunci puteai să mergi să bați pe cineva fără să părăsești clădirea. Am insistat și ca tot personalul să știe să facă resuscitare, pentru că nu se știe niciodată cînd vreun director care nu e în formă și are colesterolul

mărit vrea să ridice greutate, în încercarea să-și recapete trupul de adolescent peste noapte, ca să o impresioneze pe secretara cea nouă, și gata infarctul. În plus, era impresionant să pui asta în reclamă.

Toți banii pe care i-am cheltuit pe cursurile de perfecționare a personalului au fost bine folosiți. La nici o lună după deschidere, „Trup frumos” aducea câștiguri frumoase. Vindeam abonamente lunare sau anuale, cu reducere dacă plăteai pentru un an, bineînțeles, lucru deștept, fiindcă îi făcea pe oameni să-și ia un angajament și să vină, încercînd să evite să-și irosească banii. Mașinile din parcare sugerau succes și, ei bine, știți ce se spune despre imagine. Oricum, succesul se înmulțește iepurește. Eram fericită pînă în jambiere, care poate că li se vor părea demodate celor care n-au habar cum să facă să aibă picioare care arată foarte bine. Tocurile sînt în capul listei, dar jambierele sînt pe locul doi. Eu le port pe amîndouă. Nu împreună, bineînțeles. Vă rog!

La „Trup frumos” e deschis de la șase dimineața pînă la nouă seara, astfel că oricine poate să participe la o oră de sport, chiar și cu un program încărcat. La început, cursurile de yoga nu au avut decît cîteva participante, așa că am angajat niște jucători frumoși de fotbal american, studenți, să participe la ore o săptămîină. Cei care mergeau la Tae-Bo și la sala cu aparate, foarte masculini, s-au grăbit să facă orice făceau și tinerii mei care erau în așa o formă de zile mari. Pînă la finalul săptămîinii, la yoga aveam de patru ori mai multă lume. Odată ce toți acei duri au descoperit cît de dificile erau orele de yoga și cîte beneficii aveau, majoritatea au rămas, la fel ca și femeile. V-am spus că am făcut cîteva cursuri de psihologie în facultate?

Așa că iată-mă acum, la câțiva ani după aceea: am treizeci de ani și sînt proprietara unei afaceri de succes, care mă ține ocupată, dar este și profitabilă. Am schimbat decapotabila roșie pentru una albă, pentru că voiam să fiu puțin mai greu de reperat. Nu e inteligent ca o femeie singură, care nu locuiește cu cineva, să atragă prea mult atenția. Plus că voiam o mașină nouă. Îmi place mult cum miros mașinile noi. Da, știu că aș fi putut să-mi cumpăr un Ford sau ceva asemănător, dar îl deranja enorm pe Jason că eu conduc prin oraș o Mercedes decapotabilă, lucru pe care el nu-l poate face, pentru că i-ar dăuna imaginii. Probabil că o să moară urîndu-mă din cauza asta. Așa sper.

Oricum, nu parcam des decapotabila în parcare publică din față, pentru că nu voiam s-o lovească toată lumea. Am pus să mi se paveze o parcare privată în spatele clădirii, pentru personal, cu o intrare doar a noastră, mult mai accesibilă. Locul meu rezervat, destul de mare încît nici o altă mașină să nu ajungă prea aproape, era chiar în fața ușii. E bine să fii patron. Pentru că sînt un patron atent cu angajații, am montat și un acoperiș mare, din metal, deasupra parcării, ca să putem să lăsăm mașinile acolo, la adăpost. Cînd plouă, toată lumea e foarte recunoscătoare. Eu sînt șefa, dar nu cred în teoria care spune că trebuie să fii mai presus de angajați. În afară de locul de parcare, nu am nici un privilegiu special. Este un avantaj că semnez ștatele de plată, mă ocup de bani și de toate deciziile financiare, dar am grijă de personalul meu. Avem un pachet de asigurare frumușel, care include dentistul, le plătesc un salariu bun și au voie să predea cursuri particulare în zilele libere, ca să cîștige bani în plus. Au și destule zile de concediu. De asta nu am făcut niciodată schimbări

mari în rîndul angajaților. E imposibil să nu faci schimbări, pentru că viața se mai schimbă, oamenii se mută din oraș și așa mai departe, dar rareori a plecat cineva pentru o slujbă similară în același domeniu. Continuitatea e bună în afaceri. Clienților le place să simtă că își cunosc antrenorii și profesorii. Închidem la nouă și de obicei rămîn ca să încui și îi las pe angajați să meargă acasă la familie, în oraș sau unde vor ei. Să nu înțelegeți că eu nu am viață socială. E adevărat că nu mai am la fel de multe întâlniri ca după divorț, dar „Trup frumos” îmi ocupă mult timp și e important, așa că mă ocup de afacerea mea. Plus că sînt creativă cu întîlnirile: ies la prînz, lucru bun dacă bărbatul cu care sînt nu e pe cît de grozav speram, pentru că „prînzul” are un final clar. Vă întîlniți, mîncăți și gata. Dacă nu-mi place persoana, nu trebuie să o îndepărtez sau să inventez o scuză patetică pentru că nu-l invit la mine. Prînzul e o idee bună în materie de întîlniri romantice. Dacă îmi place bărbatul cu care sînt, atunci avem alte opțiuni, cum ar fi o întîlnire adevărată după serviciu sau duminica, ori cînd „Trup frumos” e închis.

Oricum, în noaptea cu pricina... Doar v-am spus că am fost martoră la o crimă, nu? Am închis ca de obicei. Era ceva cam tîrziu, pentru că făcusem cîteva exerciții de gimnastică – nu știi niciodată cînd o să ai nevoie să faci flic-flacul pe spate. Transpirasem, așa că după aceea am făcut un duș și m-am spălat pe cap înainte să-mi iau lucrurile și să mă îndrept spre ușa angajaților. Am stins luminile, apoi am deschis ușa și am ieșit sub acoperișul de metal.

Dar stați, m-am grăbit cu povestea și nu v-am spus despre Nicole. Nicole „spune-mi Nikki” Goodwin era ca un ghimpe în coaste. S-a alăturat clubului „Trup frumos”

cu un an în urmă și imediat a început să mă înnebunească, deși mi-a luat vreo două luni să observ. Nicole avea o voce din aceea delicată, șoptită, care-i face pe bărbații puternici să se topească. Pe mine mă făcea să vreau s-o strîng de gît. Ce le place bărbaților la cuvintele alea rostite precum o falsă Marilyn Monroe? Unora dintre bărbați, oricum. Nicole se mai și prefăcea adorabilă cînd vorbea. Mă și mir că n-a făcut pe toată lumea să se urce pe pereți de la atîta dulcegărie. Măcar nu-și răsucea suvițele de păr pe deget, dar asta pentru că eu nu o fac, cel puțin dacă nu vreau să enervez pe cineva. De obicei am un comportament mai profesionist.

Vedeți voi, Nicole mă copia pe mine. La început a fost părul. Culoarea ei naturală era un fel de blond, iar la două săptămîni după ce a devenit membră a clubului și l-a vopsit blond cu suvițe deschise. Exact ca mine.

Nu am observat atunci, pentru că nu avea părul la fel de lung ca al meu. Abia mai tîrziu detaliile mici au început să aibă sens și mi-am dat seama că Nicole avea aceeași culoare a părului ca și mine. După aceea a început să și-l ridice în coadă, sus, ca să n-o deranjeze cînd făcea sport. Ghiciți cine și-l mai ține așa cînd se antrenează?

Eu nu mă prea fardez cînd sînt la muncă, pentru că e pierdere de vreme. Dacă o fată strălucește suficient, machiajul dispare. În plus, am pielea curată și gene și sprîncene frumoase, închise la culoare, așa că nu-mi fac probleme cînd ies nefardată. Îmi place, totuși, loțiunea iluminatoare care-i dă pielii mele o strălucire subtilă. Nicole m-a întrebat ce fel de cremă folosesc, iar eu, ca o proastă, i-am spus. A doua zi, și pielea ei avea o strălucire subtilă.

Echipamentul ei de sport a început să semene cu al meu: costum dintr-o singură piesă și jambiere în sala de

sport, cu pantaloni de yoga pe deasupra cînd merg de colo, colo și supraveghez ce se întîmplă la club. Nicole a început să poarte și ea costume dintr-o bucată și jambiere, din cînd în cînd cu pantaloni de yoga pe deasupra și nimic altceva. Și vorbesc serios. Nu cred că fata asta a avut vreodată un sutien. Din păcate, ea era una dintre acele femei care ar trebui să poarte unul. Membrii mai bărbați (ador să spun asta) păreau să se bucure de spectacol, dar pe mine tot balansul și mișcarea aia mă amețeau, așa că, dacă trebuia să-i vorbesc, eram atentă să nu pierd contactul vizual.

După aceea și-a cumpărat o decapotabilă albă. Nu era Mercedes, ci Mustang, dar chiar și așa. Era albă, era decapotabilă. Cît de evident să fie?

Poate că ar fi trebuit să mă simt flatată, dar n-a fost așa. Nicole nu mă plăcea și mă copia din admirație. Cred că nu putea să mă sufere. Exagera cu dulcegăriile cînd îmi vorbea. Știți? Ca să vă dau un exemplu:

— Vai, scumpa, cerceii ăia sînt cei mai grozavi!

Iar asta însemna că vrea să mi-i smulgă din urechi și să mi le lase ciuntite, sîngerînd. Un alt membru al clubului, o femeie, bineînțeles, chiar a spus odată, după ce Nicole se îndepărtase de noi, legănîndu-și diferitele părți ale corpului:

— Femeia aia ar vrea să-ți taie gîtul, să toarne motorină peste tine, să-ți dea foc și să te lase într-un șanț. După aceea s-ar întoarce și ar dansa pe cenușa ta după ce s-ar stinge focul.

Vedeți? Nu fabulez.

Fiind un club deschis publicului, sînt obligată să permit oricui să se înscrie, lucru în general ok, deși poate că ar fi trebuit să-i pun pe membrii cu pilozitate mai mare să treacă prin electroliză înainte. Avem o clauză în

contractul pe care-l semnează toți membrii cînd se înscriu care spune că dacă alți trei membri se plîng de comportamentul cuiva, de eticheta din vestiar sau de alte cîteva lucruri într-un an calendaristic, atunci cel despre care sînt plîngerile nu mai are voie să-și prelungească abonamentul după ce acesta expiră.

Pentru că sînt o profesionistă, n-aș fi dat-o afară pe Nicole doar fiindcă mă enerva la culme. Mă deranja să mă comport așa, dar reușeam. Pentru că era ea însăși, Nicole le enerva, insulta sau irita pur și simplu pe majoritatea femeilor cu care avea de-a face în timpul zilei. Făcea mizerie în vestiar și le lăsa pe celelalte să curețe în urma ei, le arunca remarci crude celor care nu erau în cea mai bună formă și punea monopol pe aparate, cu toate că exista o limită de treizeci de minute per sesiune individuală.

Plîngerile pe care le primeam erau în majoritate sub formă de bîrfe, dar cîteva dintre femei au venit la mine scoțînd flăcări pe nări și au insistat să facă plîngeri formale. Mulțumescu-ți ție, Doamne!

Numărul de plîngeri de la dosar împotriva lui Nicole era cu mult mai mare de trei cînd i-a expirat abonamentul, așa că am putut să-i spun, cu blîndețe, desigur, că nu puteam să i-l reînnoiesc și că era cazul să-și strîngă lucrurile de la vestiar.

Strigătul care a urmat a speriat, probabil, vacile care pășteau în statul de alături. M-a făcut nemernică, prostituată, imorală, și asta doar la început. Invectivele strigate ascuțit au devenit din ce în ce mai puternice și au atras atenția tuturor celor din club. Cred că Nicole m-ar fi pocnit dacă n-ar fi știut că sînt într-o formă fizică mai bună decît ea și că aș fi lovit-o la rîndul meu, dar cu mai multă putere.

S-a mulțumit să arunce pe jos tot ce era pe barul de la recepție: cîteva plante în ghiveci, formulare pentru abonare, cîteva creioane, apoi să plece aruncînd peste umăr că avea să mă contacteze avocatul ei. Bine. Cum zici tu. Avocatul meu era oricum mai bun decît al ei. Siana era tînără, dar letală, și nu o deranja să lupte necinstit. Am învățat amîndouă asta de la mama.

Femeile care se adunaseră ca să-i privească ieșirea lui Nicole au început să aplaude cînd s-a închis ușa în urma ei. Bărbații n-au făcut decît să ne privească nedumeriți. Eram supărată, fiindcă Nicole nu-și luase tot ce avea în vestiar, ceea ce însemna că trebuia să-i dau voie să intre din nou, ca să-și ia lucrurile. M-am gîndit să o întreb pe Siana dacă puteam să insist ca Nicole să-și stabilească o întîlnire ca să golească dulapul din vestiar și să chem un polițist ca să fie martor la acțiune și să ne apere de o eventuală nouă criză de nervi a ei.

Restul zilei aceleia a trecut ca o boare. Scăpasem de Nicole! Nici măcar nu m-a deranjat să curăț în urma ei, pentru că plecase, plecase, plecase!

Bine. Deci asta-i treaba cu Nicole. Revenim la seara în care plecam, pe la intrarea din spate, etc. etc. Felinarul din colțul străzii lumina parcare, dar umbrele erau lungi. Cădea o ploaia mocănească. Am înjurat încet, pentru că noroiul avea să-mi murdărească mașina, și pe deasupra începea să se lase ceața. Ploaia și ceața nu sînt o combinație plăcută. Slavă Domnului că n-am părul creț, așa că nu trebuie să-mi fac griji în astfel de circumstanțe. Dacă ai vreodată ocazia să fii martor la vreun eveniment demn de difuzat la televizor, trebuie să arăți cît mai bine.

Am încuiat și abia după aceea am văzut mașina din colțul îndepărtat al parării. Era un Mustang alb. Nicole mă aștepta, fir-ar să fie.

Agitată și puțin alarmată, pînă la urmă, fusese violentă ceva mai devreme, am făcut un pas înapoi, ca să am zidul în spate și ca ea să nu poată să mă surprindă. M-am uitat în amîndouă direcțiile, așteptîndu-mă să sară din umbră, dar nu s-a întîmplat nimic, așa că m-am uitat din nou la Mustang, întrebîndu-mă dacă stătea în mașină și aștepta să plec. Ce avea de gînd? Să mă urmărească? Să încerce să mă scoată cu mașina de pe drum? Să meargă în paralel și să tragă cu un pistol? O credeam în stare de orice. Ploaia și ceața mă împiedicau să văd dacă era cineva în Mustang, dar după aceea am văzut o siluetă stînd în partea din spate a mașinii și niște păr blond. Am căutat mobilul în geantă și l-am deschis. Dacă făcea un pas spre mine, aveam de gînd să sun la urgențe.

După aceea, figura s-a clătinat și s-a mișcat, și o umbră mai mare, mai întunecată, s-a distanțat de Nicole. Un bărbat. La dracu', adusesse pe cineva care să mă bată. Am format primele două cifre ale numărului de urgență.

Un sunet puternic m-a făcut să sar de-un cot, iar primul meu gînd a fost că undeva în apropiere fulgerase, deși nu văzusem nici o lumină orbitoare și nici nu se cutremurase pămîntul. Atunci mi-am dat seama că se auzise, probabil, un foc de armă, și că eu eram ținta lui. Am strigat speriată și m-am ascuns în patru labe în spatele mașinii.

Am încercat să strig, dar n-a ieșit decît un sunet ca din gura lui Minnie Mouse, care m-ar fi făcut să mă simt stînjenită dacă n-aș fi fost speriată de moarte.

Nicole nu adusesse doar un bătauș, ci un ucigaș plătit. Scăpasem telefonul din mîină și nu-l mai vedeam pe întuneric. Nu mă ajuta nici faptul că încercam să mă uit

În jur în același timp, așa că nu aveam timp să mă uit după telefon. Am început pur și simplu să pipăi caldarîmul cu mîna, încercînd să dau de el.

Rahat! Dacă asasinul venea să vadă dacă mă nimerise din prima? Căzusem la pămînt, așa că era rezonabil să creadă că îşi atinsese ținta.

Oare să fac pe moarta? Să mă ascund sub mașină? Să încerc să intru înapoi în clădire și să încui ușa în urma mea?

Am auzit un motor pornind și m-am uitat în sus exact cînd un sedan cu patru uși, închis la culoare, pleca de-a lungul străzii înguste și dispărea în spatele clădirii. Am auzit cum mașina încetineea și se oprea la intersecția cu strada largă cu patru benzi, Parker, din față, apoi cum intră în traficul rarefiat la acea oră. Nu mi-am dat seama încotro mergea. Fusesse asasinul? Dacă mai era și altcineva în parcare, cu siguranță că auzise împușcătura și nu s-ar fi îndepărtat agale. Singurul șofer care nu s-ar fi grăbit să plece ar fi fost asasinul, nu? Oricine altcineva ar fi plecat naibii de acolo, la fel cum îmi doream eu cu disperare să fac. Tipic pentru Nicole să angajeze un criminal plătit nepriceput. Nici măcar nu verificase dacă murisem. Chiar dacă el plecase, însă, unde era ea? Am așteptat și am ascultat, dar nu am auzit zgomot de pași și nici motorul Mustang-ului pornind.

M-am așezat pe burtă și m-am uitat pe după cauciucurile din față. Mustang-ul alb era încă în parcare, dar nu vedeam nici un semn de Nicole. Nu era nici vreun trecător care să se grăbească să investigheze focul de armă sau să vadă dacă era cineva rănit. „Trup frumos” era într-un cartier bun, cu magazine mici și restaurante în apropiere, dar fără case, iar ele serveau mai mult birourile din împrejurime, așa că restaurantele închideau

la ora șase, iar magazinele, nu la mult timp după aceea. Dacă vreunul dintre clienții mei pleca mai târziu de la club și voia să mănânce un sendviș, cel mai apropiat local era cam la cinci străzi distanță. Pînă în acel moment nu-mi dădusem seama cît de izolată era parcare angajaților la ora închiderii. Nimeni altcineva nu auzise împușcătura. Eram pe cont propriu.

Aveam două variante. Cheile mașinii erau în buzunar. Purtam cu mine două seturi de chei, pentru că aveam nevoie de atît de multe pentru club încît nu le luam cu mine în oraș sau la magazin. Puteam să ajung la cheile de la mașină fără întîrziere, să o descui din telecomandă și să intru înainte ca Nicole să ajungă la mine. Asta dacă nu era de cealaltă parte a mașinii, ceea ce părea improbabil, dar orice era posibil. Însă o mașină, mai ales una decapotabilă, nu mi se părea destul de sigură ca să o țină la distanță pe psihopata care mă imita. Dacă pistolul era la ea? O capotă din pînză n-avea să oprească un glonț. Cealaltă variantă era să iau din geantă setul mare de chei ale clubului, să pipăi ușa, să descui și să intru. Ar fi durat mai mult, dar aș fi fost mult mai în siguranță în spatele unei uși încuiate. Bine, cred că ar mai fi existat și o a treia variantă, adică să mă uit după Nicole și să încerc să-i sar în spate, ceea ce aș fi făcut dacă aș fi știut sigur că arma nu era la ea. Nu știam, însă, așa că n-aveam de gînd să fac pe eroina. Oi fi eu blondă, dar proastă nu sînt.

Plus că să te lupți așa cu cineva însemna să-ți rupi cel puțin două unghii. Garantat. Am pipăit în geantă pînă am găsit cheile. Inelul avea în mijloc ceva care le ținea pe loc și le păstra în ordine. Cheia de la ușă era prima de la mijloc. Am găsit-o și, fără să mă ridic, am mers cu spatele spre ușă. Mișcarea arată foarte urît, dar face

minuni pentru fesieri și coapse. N-a sărit nimeni pe mine.

Nu se auzea nimic în afară de zgomotul îndepărtat al traficului de pe strada Parker, și asta era cumva mai înspăimîntător decît dacă ar fi sărit Nicole pe mine, strigînd, de pe cealaltă parte a mașinii. Nu credeam că poate ea să sară atît dacă nu cumva era cu mult mai pricepută la gimnastică decît lăsa să se vadă. Nu putea să facă nici șpagatul, iar dacă încerca un flic-flac, greutatea sînilor ar fi tras-o la pămînt, cu fața în jos.

Doamne, cît îmi doream să fi încercat măcar o dată să facă flic-flacul.

Îmi tremurau mîinile doar puțin – bine, nu doar puțin – dar am reușit să descui ușa de la prima încercare. M-am repezit înăuntru și mi-am dorit imediat să fi deschis mai larg, pentru că m-am lovit la mîna dreaptă în toc. După aceea, însă, eram înăuntru, și am trîntit ușa și am încuiat-o cu zăvorul, apoi m-am îndepărtat în patru labe, ca nu cumva să tragă prin ușă. Las mereu aprinse cîteva becuri cu consum redus, dar sînt amîndouă în față. Întrerupătorul pentru lumina din spate era aproape de ușă, și bineînțeles că nu aveam de gînd să mă apropii suficient de ea. Fiindcă nu vedeam pe unde merg, am continuat să mă tîrăsc de-a lungul coridorului, pipăind drumul pe lîngă baia angajatelor, cea pentru bărbați era vizavi, apoi pe lîngă camera de relaxare și am ajuns într-un final la a treia ușă, care dădea la mine în birou.

M-am simțit cum cred că se simte un alergător de cursă lungă cînd ajunge la linia de finiș. În siguranță!

Acum, că aveam pereți și o ușă încuiată între mine și nebuna aia nenorocită, m-am ridicat și am aprins lumina, apoi am ridicat receptorul telefonului și am format furioasă numărul de la urgențe. Dacă ea credea că n-o să fie arestată pentru asta, atunci subestimase cît de supărată eram eu.

Capitolul doi

O mașină de poliție a oprit, cu girofarul aprins, în parcare din față, la exact patru minute și douăzeci și șapte de secunde mai târziu. Știu, pentru că am cronometrat. Când îi spun unei operatoare de la urgențe că a tras cineva cu arma în mine, mă aștept la servicii rapide din partea departamentului de poliție pe care contribuția mea la stat îl susține. Am decis că orice durează mai puțin de cinci minute e rezonabil. Am în mine ceva de divă, dar încerc să țin bine ascuns acest lucru, pentru că e adevărat, oamenii sînt mai cooperanți dacă nu te porți urît cu ei (ca să vezi!), iar eu îmi propun să fiu cît pot de amabilă cu oamenii – alții decît fostul meu soț, dar nu mai țin cont de asta cînd mă tem pentru viața mea.

Nu ajunsesem într-o stare de isterie. N-am ieșit în fugă pe ușa din față ca să mă arunc în brațele băieților cu uniforme albastre. Voiam să fac asta, dar ei au ieșit din mașină cu mâinile pe tocurile pistoalelor și m-am gîndit că ar fi tras și în mine dacă fugeam spre ei. Îmi ajunsesse pentru o noapte, așa că, deși am aprins lumina și am descuiat ușa din față, am rămas înăuntru, unde mă vedeau, dar eram la adăpost de atacul nebunei. Plus că ploaia se întetise, iar eu nu voiam să mă ude.

Eram calmă. Nu săream și nu țipam. Sigur, adrenalina și stresul mă ajunseseră din urmă și tremuram din

cap pînă în picioare, și voiam neapărat să vorbesc cu mama, dar mi-am ținut firea și nici măcar n-am plîns.

— Am primit un apel despre niște focuri de armă care s-au tras aici, doamnă, a spus unul dintre polițiști cînd eu am făcut un pas în spate ca să le dau voie să intre.

Privirea lui atentă studia fiecare detaliu al recepției, căutînd probabil persoane cu arme suspecte. Părea să aibă aproape treizeci de ani, era tuns scurt, militărește, și avea gîtul gros, lucru din care eu am înțeles că făcea sport. Nu era client de-al meu, pentru că îi cunoșteam pe toți. Poate că aș fi putut să-i prezint clubul cît era acolo, după ce-o arestau pe proasta de Nicole și o duceau în cămașă de forță la secția de psihiatrie. Nu trebuie să pierzi nici o ocazie să-ți extinzi numărul de clienți, nu-i așa?

— Doar un singur foc de armă, am spus întinzînd mîna. Eu sînt Blair Mallory, proprietara clubului „Trup frumos”.

Cred că prea puțini oameni se prezintă cum trebuie poliției, fiindcă amîndoi au părut surprinși. Celălalt polițist părea și mai tînăr, un pui, dar el își reveni primul și îmi strînse mîna.

— Doamnă, spuse politicoș, apoi scoase un carnetel din buzunar și îmi notă numele. Eu sînt ofițerul Barstow, iar colegul meu e ofițerul Spangler.

— Vă mulțumesc că ați venit, am spus zîmbindu-le cum știu eu mai frumos.

Da, încă mai tremuram, dar manierele sînt maniere. Cei doi păreau mai puțin bănuitori acum, că se asiguraseră că nu eram înarmată. Purtam un maiou scurt, roz, și pantaloni negri de yoga, așa că nu aveam nici măcar buzunare în care să pot să ascund ceva. Ofițerul Spangler a luat mîna de pe pistol.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— În după-amiaza asta am avut cîteva probleme cu o clientă, Nicole Goodwin.

Ofițerul Barstow a notat îndatoritor numele în carnețel.

— Cînd am refuzat să-i prelungesc abonamentul, în baza numeroaselor plîngerii pe care le-am primit din cauza ei de la alți membri, ea a devenit violentă, a aruncat pe jos lucrurile de la recepție, m-a jignit, lucruri din astea...

— V-a lovit? m-a întrebat Spangler.

— Nu, dar în seara asta m-a așteptat la plecare, după ce am încuiat clubul. Mașina ei era în parcare din spate, cea pentru angajați. Era încă acolo atunci cînd am sunat la urgențe, deși probabil că a plecat acum. Am văzut-o, pe ea și pe încă o persoană, cred că era bărbat, alături de mașina ei. Am auzit o împușcătură și m-am aruncat la pămînt, în spatele mașinii mele, apoi cineva, cred că bărbatul, a plecat cu o mașină, dar Nicole a rămas, sau cel puțin mașina ei a rămas în parcare. Nu m-am ridicat, am intrat înapoi în clădire și am sunat la urgențe.

— Sînteți sigură că ați auzit un foc de armă?

— Da, bineînțeles.

Vă rog. Eram din sud, mai precis din Carolina de Nord. Sigur că știam cum sună un foc de armă. Trăsesem eu însămi cu pușca. Bunicuțul, tatăl mamei, mă ducea cu el la vînătoare de veverițe cînd îl vizitam la țară. A murit de inimă cînd aveam eu zece ani și nimeni nu m-a mai dus de atunci la vînat de veverițe. Cu toate astea, nu e un sunet pe care să-l uiți, chiar dacă nu ți-ar aminti la știri despre el la fiecare cîteva secunde.

Poliția nu se apropie pur și simplu de o mașină în care se presupune că e o nebună înarmată. După ce au

confirmat că Mustang-ul alb era parcat afară, ofițerii Barstow și Spangler au vorbit în radiourile lor simpatice și mici de pe umerii uniformei, care erau prinse cu arici, poate, și în scurt timp a ajuns la noi încă o mașină de poliție, din care au coborât ofițerii Washington și Vyskosigh. Fusesem colegă de școală cu DeMarius Washington, iar el mi-a zîmbit scurt înainte ca figura sa întunecată și aspră să redevină serioasă.

Vyskosigh era scund și lat în umeri, aproape chel, și Nu Era Din Zonă — așa îi descriu Sudiștii pe Yankei. Pentru un Sudist, expresia respectivă spune totul despre tine, de la gusturile la mîncare, la îmbrăcăminte și maniere.

Mi s-a spus să rămîn înăuntru — nici o problemă — în timp ce ei patru au ieșit cu precauție în întuneric și ploaie, ca s-o întrebe pe Nicole ce naiba făcea.

Am fost așa de ascultătoare — ca să vedeți ce tulburată eram, că stăteam în același loc cînd ofițerul Vyskosigh s-a întors înăuntru și m-a măsurat cu privirea, lucru care m-a surprins. Nu era momentul pentru așa ceva.

— Doamnă, a rostit el politicos, vreți, vă rog, să stați jos?

— Da, am răspuns la fel de politicos, așezîndu-mă pe unul dintre scaunele pentru vizitatori.

Mă întrebam ce se întîmpla afară. Cît avea să mai dureze? După cîteva minute, afară au sosit și alte mașini, cu girofarele aprinse. Parcarea mea începea să semene cu o convenție a poliției. Dumnezeuule mare, patru polițiști nu-i făceau față lui Nicole? Era nevoie de întăriri? Probabil că era mai nebună decît crezusem eu. Am auzit că, atunci cînd oamenii o iau razna, au o forță supraomenească. Iar Nicole o luase, cu siguranță, razna.

Aveam în minte imaginea ei aruncînd cu polițiști în dreapta și în stînga, pe drumul spre mine, și m-am întrebat dacă nu cumva era cazul să mă baricadez la mine în birou. Ofițerul Vyskosigh nu părea genul care să-mi dea voie să fac asta. De fapt, începeam să cred că el nu mă apăra, cum crezusem inițial, cît mă păzea. Adică se asigura că nu fac... ceva. Hopa.

Prin minte au început să mi se perinde diferite scenarii. Dacă era acolo ca să aibă grijă să nu fac cine știe ce, atunci la ce anume se așteptau? Să vreau merg la toaletă? Să mă apuc de contabilitate? Trebuia să le fac pe amîndouă, de asta au fost primele pe lista din mintea mea, dar mă îndoiesc că departamentul de poliție era interesat de vreuna dintre ele. Speram, cel puțin, ca ofițerul Vyskosigh să nu fie interesat mai ales de prima. Nu voiam să mă gîndesc la asta, așa că mi-am adus gîndurile în momentul prezent.

Nu îi îngrijora nici că *eu* aș fi putut să intru deodată într-o criză de nebunie, să mă grăbesc afară și să mă reped la Nicole înainte să apuce ei să mă oprească. Nu sînt genul violent dacă nu sînt foarte provocată. Mai mult, dacă vreunul dintre ei ar fi fost atent la mine, ar fi observat că tocmai îmi făcusem manichiura – culoarea era Mac Înghețat, cea mai nouă preferată a mea. Mîinile îmi arătau foarte bine, dacă-mi dați voie s-o spun chiar eu.

Nicole nu merita să-mi rup unghiile, așa că, evident, nu eram un pericol pentru ea.

Pînă acum cred că v-a devenit destul de clar că pot să dansez la nesfîrșit cu mintea în jurul unui subiect atunci cînd încerc cu tot dinadinsul să evit un gînd.

Nu voiam să mă gîndesc deloc la motivul pentru care ofițerul Vyskosigh mă păzea. Nu voiam deloc, deloc.

Din păcate, unele lucruri sînt prea mari ca să le ignori, iar adevărul mi-a întrerupt lista cu lucruri de făcut. Șocul a fost aproape ca o lovitură fizică și m-a făcut să tresar pe scaun.

— Dumnezeu! Împușcătura n-a fost pentru mine, așa e? am izbucnit. Nicole... bărbatul a tras în ea, nu-i așa? A tras...

Voiam să spun „în ea”, dar în loc de asta, un val de greață mi s-a ridicat în gît și m-am văzut nevoită să înghit în sec, din răspuțeri. Urechile au început să-mi țiuie și mi-am dat seama că eram pe cale să fac ceva neelegant, ca de pildă să cad pe jos din scaun, așa că m-am aplecat repede în față și mi-am pus capul între genunchi, respirînd adînc.

— Vă simțiți bine? m-a întrebat ofițerul Vyskosigh, iar eu abia l-am auzit pe deasupra țiuitului din urechi.

l-am făcut un semn din mîină, ca să-i dau de veste că eram conștientă, și m-am concentrat la respirație. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră. Am încercat să mă prefac că eram la un curs de yoga.

Țiuitul din urechi a început să scadă. Am auzit ușa din față deschizîndu-se și zgomotul mai multor pași.

— Se simte bine? a întrebat cineva.

Am fluturat iar din mîină.

— Dați-mi numai un minut, am reușit să spun, deși cuvintele fuseseră îndreptate spre podea.

După alte treizeci de secunde de respirație controlată, greața a cedat, iar eu m-am ridicat încet.

Nou-veniții, doi bărbați, erau îmbrăcați în haine de stradă și tocmai își scoteau niște mănuși din silicon. Îmbrăcămintea le era udă, iar pantofii le lăsaseră urme pe podeaua mea frumoasă și lustruită. Am văzut ceva roșu și umed pe una dintre mănuși, iar camera s-a învîrtit

cu mine. M-am aplecat repede la loc. De obicei nu sînt așa o floare fragilă, dar nu mîncasem de la prînz și se făcuse deja zece seara, poate mai tîrziu, așa că probabil îmi scăzuse glicemia.

— Aveți nevoie de un medic? întrebă unul dintre bărbați.

Am clătinat din cap.

— O să-mi revin, dar v-aș fi recunoscătoare dacă unul dintre voi mi-ar aduce ceva de băut din frigider. E în camera unde iau angajații pauza.

Am arătat în direcția respectivă.

— E acolo, după biroul meu. Ar trebui să găsiți un suc sau niște ceai îndulcit.

Ofițerul Vyskosigh dădu să se îndrepte într-acolo, dar unul dintre ceilalți doi a spus:

— Așteaptă. Vreau să verific intrarea aia.

A plecat, iar ofițerul a rămas pe loc. Celălalt nou-venit s-a așezat alături de mine. Nu-mi plăceau pantofi lui. Îi vedeam bine, pentru că eram încă aplecată. Erau din aceia negri, cu lîră, echivalentul unei rochii de casă din poliester. Sînt sigură că există și astfel de pantofi de calitate, dar stilul e înfiorător. Nu știu de ce le plac bărbaților. Oricum, ai lui erau uzi, iar apa făcuse mici picături rotunde pe ei. Și tivul pantalonilor îi era umed.

— Sînt detectivul Forester, începu el.

Am ridicat puțin capul, cu un gest precaut, și i-am întins mîna dreaptă.

— Eu sînt Blair Mallory.

Aproape că am spus că-mi părea bine să-l cunosc, ceea ce, evident, nu era adevărat. Cel puțin nu într-o astfel de situație. La fel ca și ofițerul Barstow, el îmi prinse mîna și o strînse scurt. Poate că nu-mi plăceau pantofii lui, dar atingerea fusese plăcută, nici prea strînsă, nici

prea delicată. Poți să spui multe despre un bărbat judecînd după cum îți strînge mîna.

— Doamnă, puteți să-mi spuneți ce s-a întîmplat aici în seara asta?

Avea și maniere. M-am ridicat încet în capul oaselor. Mănușile din plastic, pătate cu roșu, nu se vedeau nicăieri, așa că am oftat ușurată. M-am lansat în povestea pe care le-o spuseseam ofițerilor Barstow și Spangler. Celălalt bărbat s-a întors cu o sticlă de ceai îndulcit și chiar a desfăcut capacul înainte să mi-o întindă. M-am întrerupt suficient cît să-i mulțumesc și să iau o înghițitură mare din ceaiul rece, apoi am reluat povestea.

Cînd am terminat, detectivul Forester mi l-a prezentat pe celălalt bărbat, detectivul MacInnes, și am dansat din nou dansul social. MacInnes a tras unul dintre scaune din rîndul în care era și s-a așezat în unghi față de mine. Era puțin mai în vîrstă decît colegul lui, ceva mai greu, cu părul cărunt și era nebărbierit. Cu toate că părea plinuț, mi-a dat impresia că era mai degrabă solid, nu pufos.

— Cînd ați descuiat ușa din spate și ați ieșit, de ce nu v-a văzut persoana care era cu domnișoara Goodwin? întrebă el.

— Am stins lumina de pe coridor cînd am deschis ușa.

— Cum vedeți cu lumina stinsă?

— Lucrurile se întîmplă simultan, am spus. Cred că uneori lumina rămîne aprinsă o secundă cînd deschid ușa, uneori, nu. În seara asta am încuiat după ce a plecat ultimul angajat, pentru că am rămas pînă mai tîrziu și nu voiam să intre cineva peste mine. Aveam cheile în mîna dreaptă, cu stînga am tras zăvorul și am deschis ușa, în timp ce cu laterală palmei am stins lumina.

Am făcut o mișcare în jos cu mîna dreaptă, arătîndu-i cum făcusem. Dacă ai ceva în mînă, așa faci. Toată lumea face asta. Dacă ai mîini, adică. Majoritatea avem, nu? Unii nu au, și presupun că aceia folosesc ce pot, dar eu, evident, am... nu contează. Iar intrasem în dansul mintal. Am tras aer adînc în piept și mi-am readus mintea în prezent.

— Depinde de momentul exact, dar probabil că jumătate din timp lumina e stinsă cînd deschid ușa. Vreți să vă arăt?

— Poate mai tîrziu, a spus detectivul MacInnes. Ce s-a întîmplat după ce ați deschis ușa?

— Am ieșit, am încuiat și m-am răsucit. Atunci am văzut Mustang-ul.

— Nu înainte?

— Nu. Mașina mea e chiar în fața ușii, plus că, atunci cînd ies, deja mă răsucesc ca să încui.

Mi-a pus întrebare după întrebare, despicînd firul în patru la orice detaliu, iar eu am răspuns cu răbdare. I-am spus cum m-am aruncat la pămînt cînd am auzit împușcătura și i-am arătat urmele de murdărie de pe haine. Tot atunci am observat că mă zgîriasem la mîna stîngă. Mi-aș dori să-mi explice și mie cineva cum un lucru pe care nu-l observasem înainte a început să usture ca dracu' odată ce am băgat de seamă ce se întîmplase. M-am încruntat spre palmă și am tras de pielea desprinsă.

— Trebuie să mă spăl pe mîini, am spus, întrerupînd șirul nesfîrșit de întrebări.

Amîndoi detectivii m-au privit cu ochi de polițist. Pînă la urmă, MacInnes a spus:

— Nu încă. Mi-ar plăcea să terminăm interviul.

Bine, fie. Înțelegeam. Nicole era moartă, iar noi două avuseserăm o altercație mai devreme în acea zi și eu

eram singura de acolo. Trebuia să facă tot ce ținea de ei, și cum pe mine mă aveau în față, cu mine începeau.

Deodată, mi-am amintit de telefonul mobil.

— Am vrut să vă spun că tocmai formam numărul de la urgențe când am auzit împușcătura și m-am aruncat la pământ. Tot atunci mi-am scăpat telefonul din mână. Am pipăit pe jos, dar nu l-am găsit. Puteți să puneți pe cineva să verifice în jurul mașinii? Trebuie să fie acolo.

MacInnes i-a făcut semn din cap lui Vyskosigh, iar ofițerul a plecat cu lanterna în mână.

După câteva momente s-a întors cu mobilul meu, pe care i l-a dat detectivului MacInnes.

— Era cu fața în jos, sub mașină, a spus.

Detectivul s-a uitat la ecranul mic al telefonului. Când începi să formezi un număr, ecranul se luminează, dar nu rămîne aprins. După aproximativ treizeci de secunde sau așa, și e doar o presupunere, pentru că, deși am cronometrat sosirea poliției, încă n-am cronometrat cît durează lumina de pe mobil, ecranul se întunecă. Dacă ai apăsăat pe vreun număr, el rămîne pe ecran. În zona bine luminată a recepției, numerele erau vizibile și fără să se aprindă ecranul.

Eram obosită, tulburată și mi se făcea rău la gîndul că Nicole fusese împușcată aproape sub ochii mei. Voiam să se grăbească și să treacă mai departe de primul pas al investigației, de mine, ca să pot să mă duc undeva unde să fiu singură și să plîng, așa că am spus:

— Știu că sînt singura pe care ați găsit-o aici și nu aveți decît cuvîntul meu că lucrurile s-au întîmplat așa cum spun, dar nu puteți să faceți ceva ca să meargă mai repede? Poate un test cu detectorul de minciuni?

Nu era cea mai bună idee pe care o avusesem vreodată, pentru că mă simțeam de parcă inima încerca

să-mi alerge la maratonul Kentucky și cu siguranță n-aș fi trecut cu bine testul poligraf. Am încercat să mă gândesc la altceva care să le distragă atenția detectivilor, în caz că se hotărau că ideea mea cu poligraful acolo, pe loc, era perfectă. Nu știu dacă așa se fac lucrurile, dar nu voiam nici să risc. Plus că am văzut și eu seriale cu polițiști la televizor și știu că există metode ca să demonstreze când cineva a tras cu o armă.

— Sau ce-ar fi să faceți un test din acela?

Detectivul MacInnes și-a mușcat pe interior obrazul, lucru care i-a făcut fața să pară strîmbă.

— Un test din acela? a întrebat pe un ton precaut.

— Știți, pe mîini. Ca să vă dați seama dacă am tras cu o armă.

— Aha, rosti pe un ton de înțelegere, dînd aprobator din cap și aruncîndu-i o privire rapidă, reținută, partenerului său, care scosese un sunet înfundat. La acel test vă referiți. Cel pentru reziduri de praf de pușcă?

— Da, am spus.

Știu că încercau din toată puterea să nu rîdă de mine, dar uneori stereotipul blondei proaste are foloasele lui. Cu cît reușeam să par mai puțin amenințătoare, cu atît mai bine. Detectivul MacInnes m-a ascultat. Un tehnician de la criminalistică a venit cu o cutie plină de lucruri și am făcut un test de identificare rapidă. Mi-a frecat palmele cu niște tampoane din fibră de sticlă, apoi le-a pus într-o substanță chimică despre care se presupune că-și schimbă culoarea în contact cu praful de pușcă. Nu s-a întîmplat asta.

Mă așteptam să-mi dea pe mîini cu ceva și apoi să le pună sub lumină ultravioletă, dar cînd l-am întrebat pe tehnician, acesta mi-a spus că metoda respectivă nu se mai folosea de mult. Înveți cîte ceva în fiecare zi. Nu că

MacInnes și Forester s-ar fi relaxat după aceea. Au continuat să-mi pună întrebări – l-am văzut pe bărbat, știam ce mașină conducea și așa mai departe. În acest timp, mașina mea, clădirea și proprietățile adiacente erau investigate cu atenție. Abia după ce nu au găsit nici o haină udă au încheiat interogatoriul, fără ca măcar să-mi spună să rămân în oraș.

Știam că Nicole fusese împușcată de aproape, fiindcă-l văzusem pe bărbat stînd alături de ea. Cum ea era lîngă mașina ei, aproape de capătul parcurii, în ploaie, și cum eu eram singura complet uscată de acolo – motiv pentru care căutaseră haine ude, ca să se asigure că nu mă schimbasesm, au concluzionat că nu ieșisem în ploaie și că nu puteam să fi făcut eu fapta. Nu existau urme ude de pași în afara acelora lăsate de ofițerii care intraseră pe ușa din față. La intrarea din spate podeaua era uscată. Pantofii mei erau uscați. Mîinile îmi erau murdare, indicînd că nu le spălasem, iar îmbrăcăminteă îmi era murdară. Telefonul fusese găsit sub mașină, cu primele două cifre ale numărului de urgență formate deja, arătînd că începusem să sun. Pe scurt, ce au văzut a întărit ce le spuseseam, lucru întotdeauna bun. Am fugit la toaletă, unde m-am ocupat de o nevoie presantă, apoi m-am spălat pe mîini. Pielea zgîriată din palmă ustura, așa că după aceea am mers la mine în birou și am scos kitul de prim ajutor. Mi-am dat cu unguent antibiotic pe zgîrietură, apoi am acoperit-o cu un bandaj gigantic din tifon. M-am gîndit s-o sun pe mama, în caz că ar fi auzit cineva ceva la radioul poliției și ar fi sunat-o, lucru care i-ar fi speriat de moarte pe ea și pe tata, dar m-am gîndi că ar fi bine să-i întreb pe polițiști mai întîi dacă îmi dădeau voie să fac asta. M-am îndreptat spre ușa biroului și m-am uitat pe coridor, dar toată lumea era ocupată, așa că nu i-am întrerupt.

Sincer, mă mișcam încet. Eram epuizată. Ploaia cădea în rafale, iar sunetul mă obosea și mai mult, în timp ce luminile intermitente de afară îmi dădeau o durere de cap. Și polițiștii păreau obosiți și nefericiți din cauza umezelii, cu toate că erau îmbrăcați corespunzător.

Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac, am decis, era o cafea. Cărui polițist nu-i place cafeaua?

Mie îmi plac sortimentele cu arome și am mereu în birou mai multe feluri, pentru uz personal, dar din experiența mea, bărbații nu sînt aventuroși în materie de cafea. Cel puțin nu cei din Sud. Un bărbat din Seattle poate că nu ar refuza o cafea cu aromă de ciocolată și migdale sau ciocolată și zmeură, dar sudiștii își beau cafeaua cu gust de cafea și nimic altceva. Am și un amestec plăcut, fin, pentru micul dejun, special pentru cei cu cromozom Y, așa că l-am scos din dulap și am început să pun din cutie într-un filtru. Am adăugat puțină sare, care contracarează gustul natural amar al cafelei, și, ca să fie, am pus și o lingură din amestecul meu cu ciocolată și migdale. Destul cît să nu se simtă gustul, dar să îndulcească produsul final.

Cafetiera mea e Bunn, cu două vase, care prepară cafeaua în numai două minute. Nu, n-am cronometrat, dar pot să mă duc la baie cît se face și e gata cînd mă întorc, deci e destul de rapidă.

Am pus apă într-unul dintre vase și l-am folosit pe celălalt ca să torn în cafetieră. Cît se pregătea cafeaua, am scos pahare din polistiren, lapte praf, zahăr și lingurițe roșii din plastic, pe care le-am aranjat lîngă cafetieră.

În scurt timp, detectivul Forester și-a urmat nasul și a intrat în birou, observînd cafetiera imediat.

— Am făcut o cafea, i-am spus, bînd din cana mea veselă, galbenă, pe marginea căreia scria cu litere violet: „Iartă-ți dușmanii. Îi debusolează.”

Polistirenul absoarbe rujul, așa că folosesc mereu căni din ceramică. Nu aveam ruj pe buze, dar nu asta contează.

— Vreți cafea?

— Au pisicile coadă? Întrebă el retoric, apropiindu-se de cafetieră.

— Depinde dacă sînt de rasă Manx.

— Nu sînt.

— Atunci da, au coadă. Cu excepția celor care au avut vreun accident nefericit.

Detectivul zîmbi și își turnă cafea. Probabil că polițiștii comunică prin telepatie despre cafea, pentru că în numai cîteva minute, pe ușa mea au început să intre bărbați în uniformă și bărbați îmbrăcați în haine de stradă.

Am pus primul vas deasupra, ca să stea cald, și am început să fac din nou cafea. Curînd schimbam iar vasul, iar al treilea rînd de cafea era pe drum. Aveam ceva de făcut așa, iar noaptea polițiștilor devenise mai puțin chinuitoare. Am băut și eu o a doua cană. Probabil că oricum nu aș fi putut să dorm în noaptea aceea, așa că de ce nu?

L-am întrebat pe detectivul MacInnes dacă pot să o sun pe mama, iar el nu mi-a spus că nu, ci doar că ar aprecia dacă aș aștepta o vreme, pentru că, la cum știa el că sînt mamele, ea ar fi venit în grabă la locul faptei, iar el voia să termine de curățat scena crimei. Din acea perspectivă – omul le înțelegea pe mame, situația cerea ca eu să stau la birou, să beau cafea și să încerc să opresc tremuraturul care mă tot cuprindea din cînd în cînd, pe neașteptate. Ar fi trebuit s-o sun pe mama oricum, ca să se grăbească acolo și să aibă grijă de mine. Noaptea fusese destul de rea și așa, nu? Ei bine, să știți că a devenit și mai rea foarte curînd.

Capitolul trei

Ar fi trebuit să-mi imaginez că avea să apară. Era, pînă la urmă, locotenent de poliție și, într-un oraș relativ mic, cum este al nostru, cu șase mii și ceva de locuitori, crimele nu erau un lucru obișnuit. Probabil că majoritatea polițiștilor aflați la serviciu veniseră acolo, și mulți dintre cei care nu aveau program în acea noapte. I-am auzit vocea înainte să-l văd, și chiar după doi ani, am recunoscut timbrul scăzut, repezeala care spunea că nu trăise toată viața în Sud. Trecuseră doi ani de cînd îi văzusem ceafa, de cînd ieșea din viața mea fără să spună măcar „toate bune”, și încă mai aveam noduri în stomac de parcă aș fi fost în montagne-russe, la începutul coborîrii. Doi ani întregi, și mie tot îmi bătea inima mai repede.

Cel puțin eram încă la mine în birou cînd i-am auzit glasul. Era în fața ușii, vorbea cu niște polițiști, așa că am avut un moment ca să mă pregătesc înainte să mă vadă.

Da, aveam o poveste, eu și locotenentul J. W. Bloodsworth. Cu doi ani înainte ieșiserăm împreună. De trei ori, ca să fiu exactă. Fusese promovat locotenent de curînd, de nu mai mult de un an, așa că pe atunci era sergentul Bloodsworth.

Ați cunoscut vreodată pe cineva și toate instinctele, toți hormonii, să-l observe și să vă șoptească „Doamne,

asta e, el e acela, prinde-l imediat!”? Așa a fost cu noi, de la prima întâlnire.

Eram incredibil de atrași unul de celălalt. De când ne-am cunoscut – mama lui ne-a făcut cunoștință, era membră a clubului meu pe atunci, inima mi s-a zbătut în piept, literalmente, de fiecare dată când ne-am revăzut. Poate că el nu simțea la fel, dar îmi acorda atenția aceea pe care bărbații o acordă lucrurilor pe care și le doresc cu toată puterea, fie că e vorba despre o femeie, fie că e vorba despre un televizor cu ecran plat. Între noi exista o atracție care mă făcea să simt că iau foc. Gîndindu-mă înapoi, sînt sigură că așa simte o musculiță când nimerește într-o capcană.

Nu-mi amintesc ce am făcut la prima întâlnire, atît de repede a trecut timpul și atît de nerăbdătoare eram. Primul sărut a fost exploziv. Nu m-am culcat cu el de la început pentru că, a) este de prost gust și b) nu luam anticoncepționale. Îmi pare rău să spun că a) a fost foarte convingător și m-am abținut cu greu, b) fiindcă hormonii mă îndemneau să-i fac un copil.

Hormoni neștiutori! Ar trebui cel puțin să aștepte, să afle cum merg lucrurile, înainte să înceapă dansul împerecherii. A doua întâlnire a fost și mai tensionată. Ne-am sărutat, ne-am atins, aproape că ne-am dezbrăcat de tot. Vedeți punctul b) de mai sus ca să aflați motivul pentru care ne-am oprit, cu toate că el avea un prezervativ la el. Nu am încredere în prezervative, pentru că atunci când eram logodită cu Jason, unul s-a rupt și am avut mari emoții două săptămîni, pînă când menstruația mi-a venit la timp. Rochia de nuntă era gata pentru ultima probă, iar mama ar fi făcut infarct dacă începeam să mă îngraș. De obicei nu bag în seamă supărările mamei, fiindcă ea poate să facă față la orice, dar planificarea

unei nunți poate să o streseze din cale-afară pînă și pe cea mai dură femeie.

Așadar, fără prezervative, dacă nu e vorba de distracție. Știți ce zic.

Aveam de gînd să încep anticoncepționalele la următoarea încercare, pentru că îl vedeam în viitorul meu pe Wyatt `Jefferson Bloodsworth dezbrăcat... foarte dezbrăcat. Speram doar să rezist destul ca pastilele să înceapă să-și facă efectul.

La a treia întîlnire, parcă ar fi fost extraterestru. Neatent, agitat, se uita mereu la ceas, de parcă abia aștepta să scape de mine. A încheiat întrevvedereea cu un sărut din vîrfurile buzelor și a plecat fără să spună că mă sună – ceea ce ar fi fost o minciună, fiindcă n-a sunat – sau dacă s-a simțit bine sau orice altceva. Atunci l-am văzut ultima dată pe nemernic.

Eram furioasă pe el, iar cei doi ani care trecuseră nu mi domoliseră deloc supărarea. Cum putuse să renunțe la o relație care promitea să fie atît de specială?

Și, dacă nu simțise la fel ca mine, atunci n-ar fi trebuit să mă dezbrace. Da, știu că asta fac bărbații, și Dumnezeu să-i binecuvînteze pentru asta, dar după ce treci de adolescență, te aștepți să mai existe și altceva în afară de dorința fizică. Te aștepți ca băltoaca să se fi adîncit pînă la... o băltoacă mai adîncă, măcar. Dacă renunțase fiindcă-l oprisem de două ori, atunci mai bine fără el. Nici eu nu l-am sunat după aceea ca să aflu ce se întîmplase, fiindcă eram atît de furioasă încît nu aș fi putut să mă controlez. Aveam de gînd să-l sun după ce mă mai calmam.

La doi ani după aceea, încă nu sunasem.

Așa mă simțeam cînd el a intrat în biroul meu de la „Trup frumos”, înalt de un metru nouăzeci cum era. Avea

părul negru doar puțin mai lung decât atunci când îl cunoscusem, dar ochii verzi îi erau la fel: atenți, strălucind de inteligență, aspri, așa cum era nevoie să fie polițiștii care nu voiau să-și caute altceva de lucru. Privirea lui dură, de polițist, m-a măsurat, și parcă a devenit și mai aspră.

Nu mă bucuram să-l văd. Îmi venea să-l lovesc, și poate că aș fi făcut-o dacă n-aș fi fost destul de sigură că m-ar fi arestat pentru că am asaltat un ofițer de poliție, așa că am făcut singurul lucru pe care l-ar fi făcut orice femeie care se respectă: m-am prefăcut că nu-l cunosc.

— Blair, a spus el apropiindu-se prea mult. Te simți bine?

De ce-i păsa lui? L-am privit nedumerită, puțin alarmată, așa cum fac femeile când un bărbat pe care nu-l cunosc se apropie prea mult și le vorbește pe un ton prea familiar, apoi mi-am tras discret scaunul mai departe de el.

— Păi, da, n-am pățit nimic, am rostit pe un ton obosit.

După aceea mi-am schimbat expresia feței într-una mirată și l-am privit de parcă aproape că-i recunoșteam chipul, dar nu reușeam să-mi amintesc cum îl chema. M-a uimit fulgerul furios din ochii lui.

— Wyatt, a spus scurt.

Eu m-am dat și mai mult în spate.

— Cum?

M-am aplecat într-o parte și m-am uitat în spatele lui, de parcă aș fi vrut să mă asigur că afară erau polițiști care puteau să mă apere dacă ar fi devenit violent, ceea ce, sinceră să fiu, părea capabil să fie în acel moment.

— Wyatt Bloodsworth.

Cuvintele îi ieșiseră din gură de parcă ar fi fost gloante. Nu i se părea deloc amuzantă prefăcătoră mea, dar eu mă distram pe cinste.

I-am repetat numele încet, pentru mine, mișcînd puțin din buze, apoi m-am prefăcut că mă luminez dintr-o dată.

— A, vai! Îmi amintesc acum. Îmi pare foarte rău, dar nu prea rețin numele. Ce mai face mama ta?

Doamna Bloodsworth căzuse de pe bicicletă pe trotuarul din fața casei și își rupsesse clavicula stîngă, plus cîteva coaste. Abonamentul ei la „Trup frumos” expirase în timp ce ea se vindeca, iar doamna nu-l reînnoise.

Wyatt nu părea prea fericit că singura legătură pe care sugerasem că o aveam cu el era mama lui. Ce crezuse? Că aveam să mă arunc în brațele lui, plîngînd isteric sau implorîndu-l să mă primească înapoi? Slabe speranțe. Femeile din familia Mallory sînt făcute din material mai dur decît atît.

— Aproape că și-a revenit complet. Cred că, mai rău decît oasele rupte, a rănit-o să-și dea seama că nu se mai vindecă la fel de repede ca înainte.

— Cînd o vezi, salut-o din partea mea. Mi-a lipsit.

După aceea, pentru că el avea insigna la centură, mi-am lovit ușor fruntea cu palma.

— Ei, poftim! Dacă aș fi observat insigna, aș fi făcut mai repede legătura, dar acum sînt puțin cam tulburată. Detectivul MacInnes nu mi-a dat voie s-o sun pe mama mai devreme, dar observ că jumătate din oraș e în parcare, așa că tu ce zici? S-ar supăra dacă aș suna-o acum?

El nu părea prea mulțumit de mine. Vai, îi rănisem cumva egoul? Ce păcat!

— Nici un civil nu are voie să intre încă la scena crimei, mi-a răspuns. Presa e ținută și ea la distanță pînă cînd terminăm investigația preliminară. Ți-am fi recunoscători dacă nu ai vorbi cu nimeni înainte să terminăm interogatoriile.

— Înțeleg.

Și așa era. Omuciderea este un lucru serios. Mi-aș fi dorit, totuși, să nu fie un lucru atît de serios încît să necesite prezența locotenentului Bloodsworth. M-am ridicat și l-am ocolit, trecînd pe lîngă el la aceeași distanță pe care aș fi lăsat-o între mine și orice străin, apoi mi-am mai turnat o cană de cafea.

— Cît mai durează?

— E greu de spus.

Un non-răspuns bun. Am observat că se uita la cafea și i-am spus:

— Te rog, servește-te.

Am apucat recipientul din plastic pe care-l folosisem ca să umplu cafetiera, acum, că amîndouă vasele ei erau ocupate.

— Aduc niște apă ca să mai fac un rînd.

După aceea am ieșit repede din birou și m-am îndreptat spre baie, unde am umplut carafa și m-am simțit satisfăcută.

Cu siguranță nu-i plăcuse ideea că era atît de ușor de uitat încît nici nu-l recunoscusem. Dacă crezuse cumva că petrecusem ultimii doi ani visînd la el și plîngînd după ceea ce ar fi putut să fie între noi, acum atitudinea îi fusese revizuită cum trebuia. Oricum, la ce se așteptase? Să o luăm de la început?

Nu, nu în acele circumstanțe. Nu în timpul serviciului. Era un prea bun profesionist pentru așa ceva, dar sigur se așteptase să reacționez purtîndu-mă inconștient ca și cum ar fi existat intimitate între noi, cu toate că relația se încheiase. Păcat pentru el că nu eram inconștientă. Cînd am ieșit de la toaletă, detectivii MacInnes și Forester vorbeau cu Wyatt pe coridor, pe tonuri scăzute. El stătea cu spatele la mine și, fiindcă era atent la conversație, eu

am avut ocazia să-l studiez pe îndelete. Zău dacă inima nu mi-a tresărit din nou. M-am oprit și l-am privit.

Nu era un bărbat chipeș, nu în felul în care era fostul meu soț. Jason era frumos ca un fotomodel, cu trăsături parcă sculptate. Wyatt părea încercat de viață, așa cum te-ai fi așteptat, de altfel, pentru că jucase fotbal american câțiva ani, ca apărător. Chiar dacă n-ar fi făcut asta, trăsăturile lui erau dure. Avea mandibula puternică, nasul rupt îi desena o linie frântă la mijloc și era puțin descentrat, iar sprâncenele – două linii întunecate, drepte, deasupra ochilor. Își păstrase trupul bine făcut al unui sportiv pentru care atât viteza cât și forța erau importante, dar, acolo unde trupul lui Jason era subțire, elegant ca al unui înotător, al lui Wyatt era menit să fie folosit pe post de armă. Tipa testosteron. Frumusețea este aproape irelevantă atunci când un bărbat are sex-appeal, iar Wyatt Bloodsworth nu ducea deloc lipsă, cel puțin din punctul meu de vedere. Simțeam din nou chimia dintre noi. Nu am cum să explic altfel.

Nu pot să sufăr chimia. Nu reușisem să am o relație serioasă cu nimeni altcineva în ultimii doi ani din cauza nemernicei chimii.

La fel ca și detectivii, Wyatt era îmbrăcat în pantaloni de stofă și un sacou sport, cu o cravată desfăcută la gât. M-am întrebat de ce îi luase atât de mult ca să ajungă. Oare era la o întâlnire și își închisese pagerul și telefonul? Nu, era prea conștiincios ca să facă așa ceva, așa că am tras concluzia că fusese destul de departe ca să-i ia două ore să ajungă acolo. Stătuse în ploaie, pentru că pantofii și doisprezece centimetri de pantalon îi erau ude. Probabil că aruncase o privire la scena crimei înainte să intre.

Amîndoi detectivii erau mai scunzi decât el, iar detectivul MacInnes își ascundea cu grijă orice emoție

de pe chip. Cei doi bărbați mai în vîrstă nu erau, probabil, prea fericiți că un tînăr fusese promovat atît de repede. Wyatt crescuse în grad cu viteza unei comete, și numai în parte pentru că se pricepea. Avea și un nume, un băiat din oraș care reușise, o vedetă care ajunsese în liga profesionistă NFL în primul an, apoi renunțase ca să devină polițist în orașul natal, după numai doi ani. Le spusese reporterilor că poliția era prima lui iubire.

Tot orașul știa de ce jucase el fotbal american: pentru bani. Familia lui fusese bogată pe vremuri, ceea ce însemna că acum n-aveau un sfanț. Mama lui locuia într-un conac victorian imens, vechi de o sută de ani, pe care-l adora, dar a cărui întreținere costa enorm. Sora lui mai mare, Lisa, avea doi copii, și cu toate că ea și soțul ei aveau o căsnicie trainică și se descurcau să-și plătească datoriile de zi cu zi, n-ar fi avut cum să achite taxe pentru două facultăți. Wyatt decisese cu pragmatism că de el depindea să umple din nou conturile familiei, așa că amînase cariera în poliție ca să joace fotbal american profesionist. Cîteva milioane de dolari pe an puteau să repare repede finanțele familiei, în așa fel încît el să aibă grijă de mama sa, să-și trimită nepoții la facultate și așa mai departe.

Colegilor lui mai în vîrstă nu le plăcea situația. În același timp, se bucurau să-l aibă alături, pentru că era un polițist bun și nu fugea după glorie. Își folosea numele doar în beneficiul poliției, nu pentru cîștig personal, și cunoștea oameni pe care era bine să-i cunoști, un alt motiv pentru care fusese promovat atît de repede. Wyatt putea să vorbească la telefon cu guvernatorul. Șeful poliției și primarul ar fi trebuit să fie proști ca să nu-și dea seama de beneficii. M-am îndreptat către ei, iar mișcarea mea i-a atras atenția lui MacInnes, care s-a întrerupt în

mijlocul frazei, lucru care m-a făcut să mă întreb ce spuneau și eu nu trebuia să aud. Toți trei s-au întors spre mine, privindu-mă aspru.

— Mă scuzați, am murmurat, strecurându-mă pe lângă ei ca să intru în birou.

Mi-am făcut de lucru cu încă niște cafea, întrebându-mă dacă, din cine știa ce motiv, ajunseseam din nou suspectul numărul unu.

Poate că nu era nevoie să o sun pe mama. Poate că ar fi trebuit să o sun pe Siana. Nu era avocat de drept penal, dar nu conta. Era inteligentă, necruțătoare și era sora mea. Ajungea. Am mers repede spre ușa biroului, am încrucișat brațele și m-am uitat urât la detectivul MacInnes.

— Dacă aveți de gând să mă arestați, vreau să-mi sun avocata. Și pe mama.

El s-a scărpinat pe bărbie și s-a uitat la Wyatt ca și cum ar fi spus „*Ocupă-te tu de ea*”.

— Vă răspunde locotenentul Bloodsworth la întrebări, doamnă.

Wyatt m-a prins de cot și m-a întors ușurel, ca să intru înapoi la mine în birou.

— De ce nu stai jos? a sugerat el, turnându-și încă o cană de cafea.

Probabil că o băuse dintr-o înghițitură pe prima.

— Vreau să sun la...

— N-ai nevoie de avocat, m-a întrerupt el. Te rog, ia loc.

Ceva din tonul lui, în afară de autoritatea seacă, m-a făcut să mă așez. A întors scaunul pentru oaspeți în așa fel încât să fie cu fața la mine și s-a așezat la rîndul lui, atît de aproape, încît îmi atingea picioarele cu picioarele lui. Eu m-am retras numai puțin, în felul acela

automat din momentele în care cineva se apropie prea mult de tine. Nu avea dreptul să-mi invadeze spațiul personal. Nu îl mai avea.

Bineînțeles că el a observat gestul și a strâns din buze. Orice i-ar fi trecut prin minte, însă, de vorbit, mi-a vorbit pe un ton profesional.

— Blair, ai vreo problemă despre care ar trebui să știu?

Poate că vorbele nu erau acelea ale unui polițist, sînt de acord, motiv pentru care m-au luat prin surprindere. Am clipit.

— Adică altceva în afară de faptul că am crezut că se trage în mine, dar am aflat că sînt martoră la o crimă? Nu e destul?

— Ai spus în declarație că între tine și victimă a avut loc o altercație după-amiază, cînd i-ai spus că nu poți să-i reînnoiești abonamentul, că a devenit violentă...

— Așa este. Au fost și martori de față. I-am dat deja numele lor detectivului MacInnes.

— Da, știu, a spus el pe un ton răbdător. Te-a amenințat?

— Nu. Ei bine, a spus că o să-și trimită avocatul pe urmele mele, dar nu m-a îngrijorat prea tare asta.

— Nu a amenințat că îți face vreun rău fizic?

— Nu. Le-am spus deja toate astea detectivilor.

— Știu. Ai răbdare, te rog. Dacă nu te-a amenințat, atunci de ce, cînd i-ai văzut mașina oprită în parcare din spate, ai presupus că ești în pericol fizic din partea ei?

— Pentru că este – era – o psihopată. Copia tot ce făceam. Și-a vopsit părul în aceeași culoare cu al meu, a început să se îmbrace la fel ca mine, s-a tuns la fel, purta același fel de cercei. Ba chiar și-a cumpărat o decapotabilă albă pentru că eu am una. Îmi dădea fiori reci pe șira spinării.

— Deci te admira?

— Nu cred. Cred că nu putea să mă sufere. Pe mine și pe alte câteva membre ale clubului.

— Atunci de ce te imita?

— Cine știe? Poate că nu reușea să-și creeze o imagine personală, așa că a copiat-o pe a altcuiva. Nu era foarte inteligentă. Parșivă, da, dar nu inteligentă.

— Înțeleg. Și altcineva te-a mai amenințat?

— Nu de la divorț încoace.

M-am uitat nerăbdătoare la ceas.

— Domnule locotenent, sînt epuizată. Cît trebuie să mai rămîn aici?

Pîna cînd toți polițiștii plecau din clădire, asta sigur, ca să pot să încui. Aveau să împrejmuiască toată parcare din spate cu bandă galbenă, dar cu siguranță că aveau să mă lase să scot mașina înainte. Atunci mi-am dat seama că probabil toată clădirea și ambele parcări aveau să fie împrejmuite cu bandă galbenă. Nu aveam să pot să deschid clubul a doua zi și, poate, nici a treia zi. Sau poate pentru și mai multă vreme.

— Nu mai durează mult, spuse el, atrăgîndu-mi din nou atenția asupra sa. Cînd ai divorțat?

— Acum cinci ani. De ce întrebî?

— Fostul tău soț ți-a făcut vreodată probleme?

— Jason? Doamne, nu. Nici nu l-am mai văzut de la divorț încoace.

— Dar atunci te-a amenințat?

— Vorbim despre un divorț. M-a amenințat că îmi distruge mașina, dar n-a făcut așa ceva, bineînțeles.

De fapt, mă amenințase că-mi distruge mașina dacă fac publice anumite informații. Eu îl amenințasem că o să fac anumite informații publice dacă nu-mi dădea tot ce voiam. Sau cel puțin, Siana amenințase cu asta. Nu

credeam că Wyatt avea nevoie să audă toate acele lucruri, totuși. Se încadrau în categoria „prea multe date despre situație”.

— Ai vreun motiv să crezi că îți poartă pică?

Vai, speram să fie așa. De asta conduceam încă Mercedesul decapotabil. Cu toate astea, am clătinat din cap a negare.

— Nu văd de ce ar face asta. S-a recăsătorit acum câțiva ani și, din ce am auzit, e foarte fericit.

— Și nimeni altcineva nu te-a amenințat în vreun fel?

— Nu. De ce îmi pui toate întrebările astea?

Expresia de pe chipul lui era imposibil de descifrat.

— Victima e îmbrăcată aproape identic cu tine. Era într-o decapotabilă albă. Mi-a trecut prin cap, când te-am văzut și mi-am dat seama de similarități, că poate tu erai victima pînă la urmă.

L-am privit cu ochii mari, șocată.

— Nu se poate. Am crezut că în mine s-a tras, dar numai pentru că știam că Nicole era dusă cu pluta. Era singura persoană cu care am avut vreodată probleme.

— Nu ai mai avut nici o confruntare care ție să ți se pară minoră, dar pe care altcineva să o fi luat mult mai în serios?

— Nu. Nici măcar o frîntură de neînțelegere.

Pentru că locuiesc singură, viața mea tinde să fie destul de liniștită.

— Este posibil ca vreunul dintre angajații tăi să fie supărat pe tine dintr-un motiv sau altul?

— Din cîte știu, nu. Oricum, toți mă cunosc personal, și o cunosc și pe Nicole. Nu se poate ca vreunul dintre ei să o fi confundat cu mine. În plus, știu cu toții unde parchez, și nu parchez în spate. Nu cred că incidentul ăsta vreo legătură cu mine, alta decît că s-a întîmplat să

fiu acolo din greșeală. Nu pot să te ajut arătînd cu degetul spre cineva care ar putea să aibă ceva împotriva mea. În plus, Nicole era genul de persoană care-i deranja adesea pe alții.

— Îl cunoști pe vreunul dintre oamenii ăștia?

— O enerva pe fiecare dintre femeile abonate la „Trup frumos”, dar bărbații aveau tendința să o placă, pentru că se purta ca o pisică în călduri și vorbea siropos. Sînt sigură că acela care a tras a fost un bărbat, însă, ceea ce pare greșit, dar aduce în discuție problema geloziei. Nicole este – a fost – tipul de femeie care să încerce să-l facă gelos pe partenerul ei.

— Îl cunoști pe vreunul dintre foștii ei iubiți? Era cu unul anume?

— Nu, nu știu nimic despre viața ei privată. Nu eram cele mai bune prietene și nu discutăm niciodată despre lucruri personale.

Wyatt nu-și mutase nici o clipă privirea de la chipul meu, lucru care începuse să mă intimideze. Are ochii de o culoare deschisă, acea nuanță de verde care iese în evidență dacă persoana are părul și sprîncenele închise la culoare, așa cum le avea el. La cineva blond nu ai observa la fel de bine ochii aceia, dacă nu s-ar da cu rimel negru... uitați că am spus asta. Wyatt nu se dădea cu rimel. Ideea e că avea o privire pătrunzătoare. Cînd se uita fix la mine, parcă nu mai puteam să mă mișc.

Nu-mi plăcea să stea atît de aproape de mine. Funcționez mult mai bine cînd era la distanță. Dacă am fi avut o relație, ar fi fost altceva, dar nu aveam și, după ultima mea experiență cu el, nici nu voiam să mă expun din punct de vedere emoțional în fața cuiva care își schimba atît de repede atitudinea de la cald la rece. Era atît de aproape încît îi simțeam căldura corpului, a

picioarelor, așa că m-am îndepărtat din nou, numai puțin. Era mai bine. Nu perfect, dar mai bine.

Fir-ar el să fie, de ce nu putea să rămână afară, în ploaie? Detectivul MacInnes ar fi putut să se ocupe de tot acolo, înăuntru. Dacă Wyatt ar fi rămas afară, atunci mie nu mi s-ar mai fi perindat prin minte amintirile acelea vii despre parfumul pielii lui, despre gustul pe care-l avea, despre sunetele pe care le scotea când era aprins... Nu. Nu era cazul să apuc pe acel drum. În momentul în care el fusese aprins, la fel fusesem și eu.

— Blair! rosti el puțin mai apăsător.

Am tresărit și am redevenit atentă. Speram că nu putea să-și dea seama la ce mă gândisem.

— Ce este?

— Te-am întrebat dacă ai apucat să-i vezi figura omului care a tras în Nicole.

— Nu. I-am spus deja asta detectivului MacInnes, am repetat.

Cît avea de gând să îmi mai pună întrebări la care răspunsesem deja?

— Era întuneric, ploua. Mi-am dat seama că era bărbat, dar atît. Mașina era închisă la culoare, un sedan cu patru uși, dar nu pot să-ți spun marca sau modelul. Îmi pare rău, dar, dacă ar intra acum în biroul ăsta, n-aș fi în stare să-l recunosc.

Wyatt m-a mai privit un minut, apoi s-a ridicat și a spus:

— Ținem legătura.

— De ce? am întrebat nedumerită.

Era locotenent. Detectivii aveau să se ocupe de caz, el doar superviza situația, împărțirea forțelor, dădea aprobări, lucruri de felul ăsta. Strînse din nou din buze și se ridică, uitîndu-se direct în jos, spre mine. Fără îndoială

că îl iritam din cale afară în seara aceea, lucru care-mi provoca destul de multă satisfacție.

— Să nu pleci din oraș, spuse pînă la urmă, cu toate că mai mult mugi decît rosti propoziția.

— Deci sînt suspectă!

M-am uitat urît la el, apoi am întins mîna ca să ridic telefonul.

— Îmi sun avocata.

Mîna lui se izbi de a mea înainte să pot să iau telefonul.

— Nu ești suspectă.

Încă mai mugea, iar acum era mult prea aproape, așa aplecat deasupra mea, cu ochii lui verzi strălucind de furie și aruncîndu-mi o privire ucigătoare.

Întrebați-mă dacă știu cum să las lucrurile așa cum au căzut.

— Atunci o să plec din oraș dacă vreau, am spus, trăgîndu-mi mîna de sub mîna lui și încrucișîndu-mi brațele la piept.

Capitolul patru

Așa am ajuns la secția de poliție la miezul nopții, în custodia unui locotenent de poliție foarte supărat. M-a tras în biroul lui, m-a împins pe un scaun și a lătrat:

— Acolo să stai!

După aceea a ieșit pășind apăsător. Și eu aproape că-mi ieșisem din fire de supărare. Îl bătusem la cap tot drumul spre secția de poliție, fără să vorbesc urât și fără să-l ameninț, pentru că eram sigură că m-ar fi arestat, atît era de furios, dar odată ajunși la poliție, nu mai aveam ce să spun, asta dacă nu voiam să intru pe un teritoriu personal, și nu voiam să fac asta, așa că mă simțeam și foarte frustrată după ce că eram furioasă.

M-am ridicat în picioare imediat ce Wyatt a închis ușa în urma lui, și, doar ca să îi arăt eu cum stau lucrurile, am ocolit biroul și m-am așezat pe scaunul lui. Ha!

Știu. A fost un gest copilăresc. Cu toate astea, pe el avea să îl enerveze. Iar să-l enervez începuse să mi se pară la fel de distractiv ca și să îl sărut cu pasiune.

Scaunul lui era mare. Trebuia să fie, pentru că și Wyatt era un bărbat mare. În plus, era tapițat cu piele, ceea ce îmi plăcea. M-am răsucit în el, pe loc, o rotație completă. M-am uitat printre dosarele de pe biroul lui, dar repede, pentru că, probabil, încălcam vreo lege sau alta făcînd așa ceva.

N-am văzut nimic interesant despre vreunul dintre cei pe care-i cunoșteam. Am deschis sertarul din mijloc al

biroului și am scos un pix, apoi am căutat în celelalte sertare, după un carnetel. Am găsit în sfârșit unul, l-am trântit deasupra dosarelor și am început să scriu o listă cu greșelile pe care le făcuse el. Nu toate, bineînțeles. Doar pe acelea din acea seară.

Wyatt a intrat în birou aducând cu el o Cola dietetică, a încremenit când m-a văzut stînd la biroul lui și, foarte atent și deliberat, a închis ușa, apoi a rostit pe o voce scăzută, amenințătoare:

— Ce crezi tu că faci acolo?

— Scriu toate lucrurile pe care le-ai făcut, ca să nu uit vreunul dintre ele cînd vorbesc cu avocata mea.

El a trântit Cola dietetică pe birou și mi-a smuls carnetelul din mîină. Răsucindu-l cu fața spre el, s-a uitat la primul lucru de pe lista mea, iar sprîncenele întunecate i se încruntară brusc.

— „A agresat martora și i-a lăsat vînătăi pe braț”, citi el. Asta e o porcă...

Eu am ridicat mîina stîngă și i-am arătat vînătăile de pe partea dinspre interior, acolo de unde mă apucase atunci cînd mă obligase să intru în mașina lui, iar asta îl făcu să tacă în mijlocul cuvîntului.

— La dracu', spuse încet, furia risipindu-i-se de pe chip. Îmi pare rău. N-am vrut să-ți las vînătăi.

Da, sigur. De asta mă părăsise, aruncîndu-mă ca pe un cartof încins, cu doi ani înainte. Îmi lăsase „vînătăi”, nu avea cum să nege. După aceea nu avusese măcar decența să-mi spună de ce, iar acesta era lucrul care mă enervase cu adevărat.

Se sprijini cu șoldul de marginea biroului și continuă să citească.

— „Reținere ilegală. Răpire”... Răpire?!?

— M-ai luat cu forța de la sediul afacerii mele și m-ai dus cu mașina în altă locație, unde eu nu voiam să mă aflu. Mie îmi sună a răpire.

El pufni și continuă să citească lista mea de plîngerii, pe care erau incluse limbajul nepoliticos, atitudinea superioară și manierele proaste. Nici măcar nu-mi mulțumise pentru cafea. Mai erau pe listă și alți termeni legali, cum ar fi „coerciție”, „abuz” și „hărțuire”, pentru că refuzase să-mi dea voie să iau legătura cu avocata mea, dar nu lăsasem nici un detaliu să-mi scape.

Fir-ar el să fie, zîmbea la finalul listei. Nu voiam să zîmbească. Voiam să înțeleagă cît de ticălos fusese.

— Ți-am cumpărat o Cola dietetică, spuse el împingînd cutia spre mine. Cred că ai băut suficientă cafea.

— Mulțumesc, am spus eu, pentru a sublinia diferența dintre manierele mele și manierele lui.

Cu toate astea nu am deschis cutia. Stomacul îmi tremura deja de la atîta cafeină. Plus că, pe post de ofertă de pace, Cola dietetică nu era suficientă, mai ales pentru că știam bine că ieșise ca să apuce să respire înainte să-și piardă cumpătul și să încerce să mă sugrume.

Cola fusese o idee de ultimă clipă, ca să facă să pară că se purta frumos, cînd de fapt el își apăruse propria piele, pentru că eram sigură că și-ar fi distrus cariera dacă ar fi strîns de gît un martor. Nu că eram eu cine știe ce martor, dar în acel caz numai pe mine mă aveau.

— Acum ridică-te de pe scaunul meu.

Am suflat, ca să-mi dau la o parte părul din ochi.

— Nu mi-am terminat lista. Dă-mi carnetelul înapoi.

— Blair. Ridică-te de pe scaunul meu.

Aș vrea să pot spune că m-am purtat ca un adult, dar trecusem deja de punctul în care eram în stare de așa ceva. Am apucat strîns brațele scaunului, i-am aruncat lui Wyatt o privire urîță și am rostit:

— Obligă-mă.

Fir-ar să fie, cît mi-aș dori să nu fi spus asta! După o foarte scurtă și umilitoare luptă, eu am ajuns înapoi pe scaunul pe care mă pusese la început, iar el stătea pe scaunul lui, părăind din nou foarte furios.

— La dracu'.

Își trecu palma peste obrazul nebărbierit, acolo unde părul care începuse să-i crească după-amiază ajunsese destul de lung și de des.

— Dacă nu te porți frumos... Știi cît de aproape ai fost să ajungi la mine în brațe și nu pe scaunul ăla?

Hopa! De unde scosese asta? M-am retras, alarmată.

— Poftim?

— Nu te purta ca și cum nu ai ști despre ce vorbesc. Și nu am crezut nici prefăcătorie de mai devreme, să știi. Îți amintești foarte bine de mine. Te-am văzut dezbrăcată.

— Ba nu! am spus eu, șocată.

Oare mă confunda cu altcineva? Eram destul de sigură că mi-aș fi amintit așa ceva. Da, era adevărat că ne scoseseăm din haine, dar cu siguranță că nu fusesem dezbrăcată. El zîmbi înnourat.

— Scumpa mea, crede-mă, atunci cînd tot ce ai pe tine e o fustiță mică, ridicată în jurul taliei, înseamnă că ești dezbrăcată.

M-am cutremurat puțin, pentru că îmi suna, într-adevăr, cunoscut. Îmi aminteam bine acea ocazie. Era la a doua întîlnire. El stătea pe canapea, eu deasupra lui. Wyatt avea degetele înăuntrul meu, iar eu eram pe cale să spun „la naiba cu anticoncepționalele, eu risc”. Am roșit, nu de stînjeneală, ci pentru că biroul devenea incomod de călduros. Termostatul sistemului de aer condiționat al clădirii trebuia coborît puțin. Doar pentru că mă agitasem, însă, nu însemna că renunțam la luptă.

— Dezbrăcată înseamnă cu totul lipsit de haine, aşadar, după propria ta descriere, eu nu eram dezbrăcată.

— Deci îţi aminteşti, rosti el satisfăcut. Şi eu nu despic firul în patru. Puteai foarte bine să fi fost dezbrăcată.

— Există, totuşi, o diferenţă, am insistat cu încăpăţinare. Da, îmi amintesc că ne-am sărutat. Şi ce dacă?

— Vrei să spui că ajungi dezbrăcată cu atîţia bărbaţi, atît de des, încît nu mai înseamnă nimic pentru tine? Întrebă el privindu-mă bănuitor.

Obosisem să mă prefac. Oricum nu mă credea. L-am privit în ochi şi am spus:

— Evident, nici de data aceea nu a însemnat nimic. Wyatt s-a strîmbat.

— Au! Îţi datorez o explicaţie. Îmi pare rău...

— Nu te obosi. Momentul explicaţiilor a trecut demult.

— Chiar aşa?

— Eu am depăşit situaţia. Tu nu?

— Aşa credeam, mi-a răspuns el încruntat, dar cînd am primit un telefon şi am aflat că la „Trup frumos” a avut loc o crimă, şi că victima era o femeie blondă, eu...

S-a oprit, apoi a continuat:

— Rahat.

Am clipit spre el, sincer nedumerită. Dacă stăteam să mă gîndesc bine, primele lui cuvinte fuseseră „Te simţi bine?”. Şi ieşise în ploaie, la locul faptei, ca să vadă cadavrul lui Nicole, înainte să intre. Cu siguranţă că numele ei fusese deja transmis tuturor ofiţerilor de poliţie, dar se putea şi să nu fi fost, nu înainte să fie anunţată familia victimei. Nu ştiam cine sau unde erau ai ei, dar probabil că în documentele de la club erau trecute rudele, documente pe care le luase detectivul MacInnes.

Săraca Nicole. Fusese o psihopată care mă copia, dar începuse să mă deranjeze că trupul ei stătea în ploaie în timp ce polițiștii își făceau treaba la locul faptei. Știam că investigațiile criminalistice durau ceva, știam și că ploaia le îngreuna eforturile polițiștilor, dar chiar și așa... zăcuse acolo trei ore înainte să fie mutată.

Wyatt pocni din degete în fața mea.

— Îți tot fuge gândul.

Doamne, ce-mi venea să-l mușc de degete! Nu pot să sufăr când oamenii fac lucruri de genul ăsta, mai ales că o simplă mișcare din mână ar fi fost suficientă ca să-mi atragă atenția.

— Ce să spun! Mă scuzi. Sînt epuizată și am fost martoră la o crimă în seara asta, dar e foarte nepoliticos din partea ta să mă atentionezi că mă concentrez prea mult la problemele mele personale. Ce spunea?

El m-a studiat un moment, apoi a clătinat din cap.

— Nu mai contează. E adevărat că ești epuizată, iar eu am o investigație criminalistică de supravegheat. Mi-aș dori să nu fi fost implicată, dar ești, așa că o să mă mai vezi, fie că vrei, fie că nu. Dar nu mai fi încăpățînată, vrei? Lasă-mă să-mi fac treaba. Recunosc că nu pot să mă concentrez când ești răutăcioasă și mă înnebunești.

— Nu te înnebunesc, am izbucnit eu, provocată. Erai nebun dinainte să te cunosc, evident. Îmi dai voie să mă duc acasă acum?

El se frecă la ochi și se strădui vizibil să-și stăpînească furia.

— Te duc eu acasă în cîteva minute.

— Poate să mă ducă unul dintre colegii tăi înapoi la „Trup frumos”. Am nevoie de mașina mea.

— Am spus că te duc eu.

— Și eu am spus că am nevoie de mașina mea.

— Pun pe cineva să ți-o aducă mâine. Nu vreau să mergi la locul crimei.

— Bine. Iau un taxi pînă acasă. Nu-i nevoie să te deranjezi.

M-am ridicat și mi-am apucat geanta, pregătită să ies. Aveam de gînd să stau pe trotuar, deși ploua cu găleata, și să aștept taxiul.

— Blair. *Stai jos.*

Asta era rău în faptul că Wyatt era polițist. Nu știam exact unde se termina autoritatea sa oficială și unde începeau chestiile personale. Nu știam exact care era poziția lui legală în ceea ce mă privea. Eram destul de sigură că aș fi putut să ies de acolo fără ca el să aibă ce să facă, legal vorbind, dar existau posibilitatea infimă să mă înșel și posibilitatea enormă ca el să mă forțeze să rămîn, fie că era legal, fie că nu era, iar eu nu voiam să mă mai lupt o dată cu el. Era rău pentru autocontrolul meu. M-am așezat și m-am mulțumit să mă uit urît la el, cu un aer de catîr. Aveam bănuiala sîcîitoare că avea de gînd să revină pe teren personal cu mine, iar eu nu voiam s-o apucăm din nou pe acel drum. Avînd asta în vedere, cu cît îl vedeam mai puțin, cu atît mai bine.

Eu am o regulă: dacă pleci din viața mea, atunci trebuie să te tîrăști în genunchi înapoi. Dacă un bărbat mă părăsește înainte să-l părăsesc eu pe el, atunci trebuie să facă minuni ca să îmi reintre în grații. Pot să mă cert, pentru că atunci măcar comunicăm, dar să pleci pur și simplu și să nu-mi dai ocazia să încerc să rezolv problema împreună cu tine... așa ceva nu se face. Știu că sună de parcă ar fi cazul să-mi mai scadă din orgoliu, dar adevărul este că, — deși am trecut peste ce s-a întîmplat, spunînd că a fost cel mai bun lucru pentru amîndoi, — a durut ca dracu' atunci cînd l-am prins pe Jason sărutînd-o pe Jenni, sora mea.

Nu doar pentru că Jenni m-a trădat, dar și pentru că îl iubeam cu adevărat pe Jason. Primii noștri doi ani împreună au fost foarte fericiți. Eu, cel puțin, am fost fericită, și cred că și el a fost. Ne-am îndepărtat și eu nu am mai fost îndrăgostită de el, dar asta nu însemna că renunțasem la căsnicie. Eram dispusă să lucrez, să încerc să mă apropii din nou de el. Când l-am văzut sărutînd-o pe Jenni am simțit că mi-a dat cineva un pumn în stomac și am înțeles că, probabil, el mă înșela deja de destulă vreme. Nu cu Jenni. Cred că atunci a fost prima dată cînd a pus mîna pe ea. Dar nu era îndrăgostit, deci a făcut-o doar pentru că sora mea este frumoasă și atunci era disponibilă, iar *asta* însemna că, probabil, făcuse același lucru și cu alte femei. Nici măcar nu a încercat să lucreze la căsnicia noastră. M-a abandonat emoțional cu multă vreme înainte de acel moment, doar că eu nu mi-am dat seama. După ce am înțeles, însă, am redus pierderile. Nu am plîns pe umerii tuturor, ci mi-am construit o viață nouă, foarte satisfăcătoare. Ceea ce nu înseamnă că am scăpat fără cîteva răni emoționale adînci.

Rănile se vindecă, iar eu nu sînt genul de femeie care să-și plîngă de milă. Am învățat din experiență, mi-am stabilit reguli și standarde noi. Una dintre reguli este că, dacă un bărbat a plecat din viața mea fără ca măcar să încerce să rezolve orice probleme am fi avut, atunci el nu e demn ca eu să fac vreun efort, decît dacă dovedește că își dorește foarte serios o a doua șansă.

Wyatt nu dovedise nimic. Și nici nu era genul care să se tîrască în genunchi, iar asta însemna că ideea să fim din nou împreună era inacceptabilă.

A împins spre mine cutia de Cola dietetică.

— Bea-o. Poate te mai liniștește.

Ce naiba! Oricum nu aş fi putut să dorm în noaptea aia. Am deschis cutia şi am luat o înghiţitură, apoi mi-am îndreptat gîndurile spre un subiect mai pragmatic.

— Presupun că nu pot să deschid clubul mîine.

— Bună presupunere.

— Şi cît o să dureze pînă cînd o să pot să-l deschid? O zi? Două?

— Depinde. O să încerc să fac lucrurile să meargă cît pot de repede, dar nu vreau să dau rasol. Cîteva zile, probabil. Îmi pare rău pentru că o să pierzi bani, dar...

— Nu pierd deloc bani. Majoritatea membrilor plătesc abonamente anuale, pentru că aşa e mai ieftin decît dacă ar plăti lunar. Nu există abonamente mai scurte de o lună. Nu-mi place faptul că membrii o să fie deranjaţi, şi ştiu că e puţin în comparaţie cu o crimă, dar, ca patron, sînt obligată să am grijă de clienţii mei, ca afacerea mea să nu sufere.

El m-a măsurat din privire, de parcă nu s-ar fi aşteptat să gîndesc atît de pragmatic. Asta m-a iritat, pentru că ieşise cu mine de trei ori şi, dacă ar fi fost atent la orice altceva în afară de trupul meu, şi-ar fi dat seama că nu sînt o ameţită.

Poate că ar fi trebuit să fiu surprinsă că el mă recunoscuse pe mine, pentru că în urmă cu doi ani, era evident, nu se uitase mai sus de sînii mei.

Un gînd nepotrivit. Cu siguranţă că se uitase la sînii mei. Îi atinsese şi îi sărutase. Acum, să ştiţi că nu am sînii prea sensibili, sînt mai mult deranjaţi decît sursă de plăcere pentru mine, dar n-aveam cum să scap de sentimentul de intimitate al amintirii, lucru care m-a făcut să roşesc din nou.

— Doamne, a spus el. De data asta la ce te-ai mai gîndit?

— De ce? Ce vrei să spui?

De parcă i-aș fi spus la ce mă gîndeam.

— Ai roșit din nou.

— Chiar? Îmi pare rău. Am intrat prematur la menopauză și am bufeuri.

Aș fi spus orice ca să recîștig terenul pe care-l pierdusem. El a zîmbit larg, arătîndu-mi repede dinții săi albi.

— Bufeuri, zici?

— Menopauza prematură nu e pentru cele sărace cu duhul.

A rîs cu toată puterea, s-a sprijinit de spătarul scaunului său mare, din piele, și m-a privit o clipă. Cu cît se uita mai mult la mine, cu atît mă simțeam mai stingherită. Mai știți că v-am povestit despre ochii lui? Mă simțeam ca un șoricel țintuit cu privirea de o pisică... o pisică înfometată. În tot acel timp nu mă gîndisem deloc la hainele de pe mine, dar deodată, atunci, pe loc, am devenit conștientă de maioul roz care îmi expunea talia și de pantalonii strîmți de yoga. Felul în care Wyatt se uita la mine mă făcea să mă simt de parcă mi s-ar fi văzut prea multă piele, ca și cum el și-ar fi amintit că mă văzuse mai goală decît eram în acea clipă. Ba mai rău, că avea de gînd să mă vadă așa din nou.

Acela era efectul pe care-l avusese el mereu asupra mea: cînd mă privea, deveneam foarte conștientă că sînt femeie, că el e bărbat, că avem toate părțile corespondente ale trupului. Știți: partea A intră în fanta B. Dacă mă apropiam de el, începeam să mă gîndesc numai la părțile și la fante. A ridicat pixul cu care scrisesem și a început să lovească scurt, repede, biroul, cu o expresie gînditoare pe chip.

— O să spun ceva care n-o să-ți placă.

— Nu mi-a plăcut nimic din tot ce ai spus, așa că nu mă mir.

— Mai oprește-te, m-a sfătuit pe un ton aspru. Nu e vorba despre noi doi.

— Nici nu am presupus că ar fi. Și nu există „noi”.

Nu puteam să-i dau deloc voie să se apropie, nu îi acordam circumstanțe atenuante și nu îl iertam cu nici o ocazie. Nu voiam să am de-a face cu el. Îl voiam pe detectivul MacInnes înapoi. Evident, Wyatt decisese că n-avea rost să încerce să îmi vorbească rațional. De obicei nu e așa, de cele mai multe ori te poți înțelege cu mine... dar nu și când este el implicat. Din nu știu ce motiv, Wyatt nu a acceptat provocarea mea verbală.

— Încercăm să controlăm informațiile care îi sînt date presei legat de crimă, dar, uneori, lucrul ăsta e imposibil. Ca să facem o investigație trebuie să vorbim cu oamenii și să întrebăm dacă a văzut cineva un bărbat conducînd un sedan cu patru uși, închis la culoare, în vecinătatea locului crimei. Asta am început deja să facem. Acum îi ținem la distanță pe reporteri, dar sînt chiar lîngă banda poliției, cu obiectivele telescopice și cu aparatele de luat vederi.

— Și?

Nu înțelegeam unde bătea.

— Nu trebuie să fii genial ca să îți dai seama că doi plus doi fac patru și să tragi concluzia că Blair Mallory ar putea fi martoră. Eram la tine la serviciu, tu erai cu noi, ai plecat în mașina mea...

— Dacă mă gîndesc la scena asta, pot să trag concluzia că, probabil, ei cred că eu fac parte dintre cei de pe lista de suspecti.

El a zîmbit din colțul gurii, amintindu-și, probabil, cît se străduise să mă convingă să intru în mașină.

— Nu, probabil cred că ești foarte supărată de tot ceea ce s-a întâmplat.

A bătut din nou cu pixul în birou.

— Nu pot să-i împiedic să vorbească despre tine. Dacă a fost văzut vreun suspect, evident că există un martor. Identitatea ta e la fel de evidentă. O să apară mâine în ziare.

— Și de ce este asta o pro... Aha.

Numele avea să-mi apară în ziar. Oamenii aveau să afle că fusesem martoră la o crimă. Persoana care avea să fie interesată de această informație avea să fie, cel mai probabil, criminalul însuși. Ce fac criminalii ca să se protejeze? Omoară pe oricine reprezintă o amenințare pentru ei, asta fac. L-am privit oripilată.

— Rahat! am spus.

— Da, a răspuns el. Exact așa mă gândeam și eu.

Capitolul cinci

O mie de gânduri mi-au trecut prin minte. Sau, în fine, cel puțin șase sau șapte, fiindcă o mie sînt destul de multe. Încearcă să-ți numeri propriile gânduri și vezi cît durează pînă ajungi la o mie. Indiferent de asta, nici unul dintre gândurile mele nu au fost bune.

— Dar nici măcar nu sînt un martor bun! am plîns eu. N-aș putea să-l identific nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Din nou, un gând rău, fiindcă era posibil ca viața mea chiar să depindă de capacitatea mea de a îl identifica pe criminal.

— El nu știe asta.

— Poate că a fost iubitul ei. De obicei iubitul sau soțul e criminalul, nu-i așa? Poate că a fost o crimă din pasiune și nu e criminal în sufletul lui, iar cînd o să-l luați, o să mărturisească.

Nu era imposibil, nu-i așa? Sau ceream prea mult?

— Poate, spuse Wyatt, dar expresia de pe chipul lui nu era prea încurajatoare.

— Dar dacă nu era iubitul ei? Dacă a fost vorba de droguri sau așa ceva?

M-am ridicat și am început să merg înapoi și încolo prin biroul lui, care nu era destul de mare pentru așa ceva și avea prea multe obstacole, ca fișete și teancuri de dosare. Mai mult ocoleam decît mergeam.

— Nu pot să părăsesc țara. Tu nu mă lași nici să plec din oraș, ceea ce, date fiind circumstanțele, e un lucru foarte urât din partea ta, să știi.

Nu că ar fi avut cum să mă oprească, mi-am dat seama. Nu fără să mă aresteze sau fără să mă introducă într-un program de protecție a martorilor și, cum nu puteam să-l identific pe criminal, nu cred că ar fi avut cum să justifice așa ceva în ochii vreunui judecător. De ce îmi spusese, oare, să nu plec din oraș? Și de ce îmi spusese asta când lucrul cel mai evident, cel mai inteligent, era să plec naibii din Dodge?

Wyatt îmi ignoră comentariul asupra edictului său.

— Probabil că ai dreptate, iar motivul pentru care a fost omorâtă domnișoara Goodwin este unul personal. Cu puțin noroc, încheiem investigația într-o zi sau două.

— O zi sau două, am repetat.

Se puteau întâmpla multe într-o zi sau două. Puteam să ajung să fiu omorâtă. Nu aveam de gând să aștept pînă se întâmpla asta. În ciuda spuselor locotenentului Bloodsworth, eu aveam de gând să plec din oraș. La naiba cu permisiunea lui, de care eram destul de sigură că nici nu aveam nevoie; pînă cînd afla el că eu plecasem, ar fi fost prea tîrziu. Aveam de gând să-i spun lui Siana să ia legătura cu el și să-i spună că, dacă avea nevoie de mine, putea să o contacteze pe ea, pentru că, bineînțeles, aveam de gând să-i spun familiei mele unde eram. „Trup`frumos” avea să fie oricum închis o zi sau două, așa că puteam foarte bine să iau o scurtă vacanță. Nu-i mai dădusem liber iepurașului pasionat de plajă din interiorul meu de vreo doi ani, și îi cam venise rîndul.

Aveam de gând să dorm vreo două ore după ce ajungeam acasă, dacă reușeam. Dacă nu, îmi făceam bagajul, ca să fiu gata oricînd avea să-mi fie livrată mașina.

— Nu pot să las pe nimeni să te apere și oricum n-aș putea să le justific absența în lipsa unei amenințări credibile, ca să nu mai spun că nu ești tocmai un martor, pentru că nu poți să identifici pe nimeni.

S-a sprijinit de spătarul scaunului și s-a uitat nemulțumit la mine.

— O să dau un comunicat de presă cum că „un martor anonim” a văzut un bărbat plecând de la locul faptei. Ar trebui să mai distragă atenția de la tine.

— Da, o să meargă! am spus înveselindu-mă.

Dacă exista mai mult de un martor, atunci n-avea rost să mă omoare, nu? Nu că aș fi avut de gând să rămân în oraș ca să aflu. Acum, că mă gîndeam, cîteva zile plăcute în care să lenevesc la plajă mi se păreau foarte nimerite. Aveam un bikini turcoaz pe care-l cumpărasem cu un an înainte și pe care nu apucasem să-l port încă. Tiffany, iepurașul meu interior, aproape că torcea de nerăbdare. M-am ridicat, am luat carnetul înainte să apuce el să mă oprească, și am rupt prima pagină. Doar nu era să uit lista cu toate greșelile lui? Am împăturit atent pagina și am spus:

— Sînt gata să merg acasă acum. Zău, locotenente Bloodsworth, ai fi putut să-mi spui toate astea la club, să știi. Nu trebuia să mă agresezi de față cu toată lumea și să mă tîrăști pînă aici doar ca să demonstrezi că ești un polițist mare și plin de mușchi.

Am scos niște gemete apăsate, precum Tim Allen, lucru pe care, probabil, n-ar fi trebuit să-l fac. Wyatt a părut doar amuzat și a făcut semn cu degetele.

— Dă-o încoace.

Am pufnit.

— Revino-ți. Chiar dacă ai rupe-o, nu crezi că mi-aș aminti ce e pe listă?

— Nu contează. Dă-o încoace.

În loc să fac cum îmi cerea, eu am băgat pagina în geantă și am tras fermoarul după ea.

— Atunci spune-mi tu ce contează, pentru că mie clar îmi scapă ceva.

El s-a ridicat în picioare cu grație și forță, lucru care mi-a amintit imediat că era sportiv.

— Contează, a spus, ocolind biroul și luându-mi calm geanta din mână, că bărbaii din viața ta probabil îți dau voie să scapi nepedepsită și dacă omori pe cineva, figurativ vorbind, pentru că ești atît de simpatică, însă eu nu o să fac la fel. Ești pe teritoriul meu, iar eu am spus să-mi dai lista, iar dacă nu faci asta, o să fiu nevoit să ți-o iau. Asta contează.

L-am privit deschizînd geanta și scoțînd lista din ea, pe care apoi a băgat-o în buzunarul pantalonilor. Aș fi putut să aleg să mă lupt din nou cu el, în felul acela lipsit de demnitate, dar, chiar și dacă aș fi cîștigat – ceea ce nu prea era probabil – ca să iau lista înapoi ar fi trebuit să bag mîna în buzunarul lui, iar eu nu m-am născut ieri. Era o luptă pe care mai bine nu trebuia s-o duc. În loc de asta am ridicat din umeri.

— Atunci o să scriu o alta cînd ajung acasă, unde, apropo, mi-ar plăcea să fi ajuns de acum o oră. Ar trebui să lucrezi la problema asta a ta, de-a lua totul personal, locotenente Bloodsworth.

Îi tot spuneam așa în loc de Wyatt pentru că știam că-l scotea din sărite.

— Cu o slujbă ca a ta, așa ceva ar putea să fie o problemă reală.

— Între noi doi este cu siguranță ceva personal, mi-a răspuns înapoindu-mi geanta.

— Nu, nu mă interesează. Îmi pare rău. Acum pot să plec acasă?

Poate că, dacă spuneam același lucru de suficiente ori, avea să se sature să mă tot audă. Un căscat profund îmi încheie fraza, și jur că nu m-am prefăcut. Mi-am dus mîna la gură, dar era una dintre acele căscături care parcă durează la nesfîrșit și îți fac mandibula să trosnească. Îmi lăcrimau ochii la final.

— Mă scuzi, am spus frecîndu-mă la ochi.

Fir-ar el să fie, a zîmbit larg, impertinent.

— Spune destul de des că nu te interesează și, poate, la nouăzeci de ani o să-ți vină să crezi. Hai să te duc acasă înainte să pici de somn, a mai spus înainte să apuc eu să-i răspund la prima afirmație.

După aceea m-a apucat de talie și m-a condus spre ușă. În sfîrșit! Mă bucuram atît de mult că mă îndrept spre casă încît n-am fost destul de atentă la locul în care pusese mîna sau la cum arătam împreună. S-a aplecat înainte, ca să-mi deschidă ușa, iar cînd am ieșit, mi s-a părut că o sută de ochi s-au întors către noi.

Ofițeri în uniformă, detectivi în haine de stradă, cîțiva oameni care, erau acolo evident fără voia lor – departamentul era un cuib de activitate, în ciuda orei tîrzii. Dacă aș fi fost atentă, aș fi putut să aud zumzetul vocilor și telefoanele care sunau în afara ușii închise a biroului, dar toată atenția mea fusese îndreptată pe lupta împotriva lui Wyatt.

Am văzut o mulțime de expresii: curiozitate, amuzament, interes nedisimulat. Singura expresie pe care n-am văzut-o, și mi-am dat imediat seama de asta, era surpriza. L-am observat pe detectivul MacInnes ascunzîndu-și un zîmbet larg și uitîndu-se înapoi spre dosarele de pe biroul său.

Ei bine, la ce era să mă aștept? Nu doar că fuseseră martori la foarte publica noastră neînțelegere, care se

terminase cu el forțându-mă să intru în mașina poliției – doar partea publică se terminase, nu și neînțelegerea – dar acum îmi dădeam seama că Wyatt le spusese, probabil, ceva ce le dăduse de înțeles că aveam o relație personală. Șobolanul parșiv încerca să pună capăt obiecțiilor mele dar, mai important, se asigurase că nici unul dintre oamenii lui n-avea să se amestece în discuțiile dintre noi.

— Crezi că ești deștept, am spus printre dinți, în timp ce urcam în lift.

— Probabil că nu sînt, altfel aș sta naibii departe de tine, mi-a răspuns el calm, apăsînd pe butonul pentru parter.

— Atunci de ce nu-ți crești IQ-ul și nu te duci după cineva care să te vrea?

— Și tu mă vrei, e clar. Nu-ți place, dar mă vrei.

— Te-am vrut. La trecut. Nu te mai vreau acum. Ai avut ocazia să fii cu mine.

— Încă mai am ocazia. N-am făcut decît să luăm o pauză scurtă.

Am rămas cu gura căscată de uimire și m-am uitat în sus, spre el.

— Tu crezi că doi ani sînt o pauză scurtă? Am ceva vești pentru tine, băiete: șansa ta s-a terminat la finalul celei de-a două întâlniri dintre noi doi.

Liftul s-a oprit, iar ușile s-au deschis. Nu durează mult să cobori trei etaje, iar Wyatt mi-a pus iar mîna pe talie și m-a condus afară, într-un foaier mic, apoi în parcare. Ploaia se oprise, slavă Domnului, cu toate că din copaci și de pe liniile de înaltă tensiune încă mai curgeau stropi de apă. Vic-ul lui, White Crown, era parcat în al patrulea loc numărînd de la intrare spre ieșirea din parcare, unde pe un semn scria „Locotenent

Bloodsworth". Parcare avea gard și o poartă înaltă, așa că în fața ei nu așteptau reporteri. Oricum nu aveau cum să fie prea mulți. La noi în oraș erau un singur ziar, o publicație săptămînală și patru posturi de radio, plus un post de televiziune afiliat, anume ABC. Chiar dacă fiecare post de radioteleviziune și fiecare ziar ar fi trimis cîte un reporter, ceea ce nu avea cum să se întîmple, totalul ar fi fost de numai șapte oameni.

Doar ca să fac pe deșteapta, am întins mîna spre portiera din spate. Wyatt a scos un mîrîit și m-a tras înainte, deschizînd în același timp ușa din față, pentru pasageri.

— Ești o pacoste, știai asta?

— Cum așa?

M-am așezat și mi-am pus centura de siguranță.

— Nu știi cînd să te oprești.

A închis ușa cu un zgomot puternic, înfundat, apoi a ocolit mașina spre portiera șoferului. S-a urcat și a pornit motorul, apoi s-a răsucit pe scaun, ca să se uite la mine, și și-a sprijinit brațul lung pe spătarul scaunului meu.

— Acum nu sîntem în lift, cu camera de luat vederi care să ne privească orice mișcare, așa că mai spune-mi încă o dată cum nu mai am nici o șansă cu tine și cum nu mă mai vrei absolut deloc.

Mă provoca, mă îndemna să spun ceva pripit și să-i dau și lui ocazia să facă un lucru la fel de pripit, cum ar fi fost să mă sărute. Luminile din parcare erau destul de puternice ca să-i văd strălucirea din privire în timp ce aștepta să-i răspund.

Îmi venea să îi răspund cu aceeași monedă, dar ar fi însemnat să joc jocul lui și eram atît de obosită încît știam că nu sînt în cea mai bună formă. I-am căscat în față și am spus încet:

— Nu poate să mai aștepte? Sînt așa obosită că nici nu mai văd pe unde merg.

El a chicotit, s-a întors la locul lui și și-a pus centura de siguranță, apoi mi-a spus:

— Lașo.

Bine, deci nu m-a crezut. Conta că se hotărîse să nu insiste. Ei, i-am arătat eu lui. Mi-am sprijinit capul pe spetează și am închis ochii. În ciuda cantității de cafeină pe care o ingerasem în acea seară, am adormit înainte să ieșim din parcare. Era un dar al meu: tata îi spunea Blair cu luminile stinse. Nu m-am răsucit niciodată prea mult în somn, dar cu tot stresul și cu cafeaua pe care o băusem, credeam că în acea noapte n-am să adorm prea ușor. Nu aveam de ce să-mi fac griji, fiindcă luminile s-au stins la fel ca de obicei. M-am trezit cînd Wyatt îmi deschidea ușa de la mașină și se apleca să-mi descheie centura de siguranță. Am clipit spre el, adormită, încercînd să-mi concentrez atenția asupra sa.

— Am ajuns?

— Am ajuns. Hai, Frumoasa Adormită.

Mi-a luat geanta de pe podea, apoi m-a scos din mașină. Locuiesc în zona Beacon Hills – apartamentele se numesc Beacon Hills, foarte original – ceea ce înseamnă că toate străzile se întind de-a lungul unor dealuri. Apartamentele Beacon Hills fac parte dintr-un complex format din unsprezece clădiri separate, fiecare cu cîte patru unități de cîte trei etaje. Eu locuiesc într-a treia clădire, în prima unitate. Adică am ferestre care dau spre exterior în trei părți, nu doar două. Unitățile de la exterior sînt mai scumpe decît acelea din mijloc, dar din punctul meu de vedere ferestrele își meritau banii. Încă un mare plus era acoperișul de deasupra intrării laterale, sub care puteam să-mi parchez mașina. Cei din unitățile

de la mijloc erau nevoiți să parcheze pe stradă. Da, poarta din laterală creștea la rîndul ei prețul apartamentelor din unitățile laterale. Și ce dacă? Nu trebuia să parchez Mercedesul în ploaie, așa că acel acoperiș merita toți banii.

Mai fusese acolo, așa că Wyatt a parcat sub acoperiș. Există și o intrare principală, bineînțeles, dar există o ușă și la poarta laterală, care dădea într-un hol mic în care erau mașina de spălat și uscătorul și care, la rîndul ei, dădea în bucătărie. Nu foloseam aproape niciodată intrarea din față, cu excepția cazurilor cînd era cu mine altcineva și ne întorceam de la o întîlnire, iar luminile de la ușă nu erau cu temporizator. Se aprindeau la ora nouă seara, așa că nu era niciodată nevoie să caut în geantă pe întuneric. Mi-am luat poșeta de la el și am scos cheile.

— Mulțumesc că m-ai adus acasă, i-am spus pe un ton politicos.

Nici măcar nu i-am atras atenția că aș fi preferat să iau un taxi. El a rămas aproape de mine, așa înalt cum era, în spațiul meu personal, și automat eu am strîns cheile în mîină, în caz că ar fi încercat să mi le ia.

— Vreau să verific încuietorile de la uși și de la ferestre.

— Poate să facă tata asta mîine. În seara asta nu o să pățesc nimic, pentru că nimeni nu o să știe că am fost martoră la o crimă pînă cînd nu apar ziarele de mîine.

— Tatăl tău se pricepe la securitate?

Nu mai mult decît mine, dar, hei, aveam sistem de alarmă și putem să-mi verific eu însămi încuietorile de la uși și de la ferestre.

— Locotenente Bloodsworth, am spus pe cît de ferm eram în stare în timp ce căscam. Pleacă acasă. Lasă-mă în pace.

În timp ce vorbeam am descuiat ușa și m-am așezat în așa fel încât să-i blochez accesul. El s-a sprijinit cu umărul de tocul ușii, apoi mi-a zîmbit, privindu-mă de sus.

— Nu aveam intenția să mă strecur cu forța la tine în casă, dacă vrei să știi.

— Ăsta e un lucru bun. Ce-ar fi să ne prefacem că tu ești un vampir și că nu poți să intri dacă nu te invit eu?

— Dar m-ai invitat deja, nu mai știi?

Da, ei bine, avea dreptate.

— Am redecorat de atunci înapoi. Trebuie s-o luăm de la început. Du-te acasă.

— Mă duc. Sînt destul de obosit și eu. Ai redecorat, carevasăzică? Ce nu-ți plăcea înainte?

Am dat ochii peste cap.

— Sînt convinsă că ești foarte interesat de designul interior. Pleacă acasă! Pleacă. Dar să te asiguri că pui pe cineva să-mi aducă mașina dis de dimineață, bine? Nu vreau să fiu blocată aici fără ea.

— Mă ocup de asta.

A ridicat mîna și mi-a cuprins obrazul în palmă, mîngîindu-mi ușor buzele cu degetul mare. M-am retras, uitîndu-mă urît la el, iar Wyatt a izbucnit în rîs.

— N-aveam de gînd să te sărut. Cel puțin nu încă. Poate că nu e nimeni prin preajmă, să ne vadă la ora asta din noapte, sau a dimineții, mai bine spus, dar, cum hainele tale dispar cînd te sărut, e mai bine să așteptăm pînă cînd ajungem într-un loc mai intim și într-un moment cînd o să fim mai odihniți.

Vorbise de parcă eu începeam să fac striptease de fiecare dată cînd mă atingea el. I-am aruncat un zîmbet dulce-otrăvitor.

— Am o idee și mai bună. Ce-ar fi să-ți bagi în...

— Nu, m-a atenționat el, ducîndu-mi un deget la buze.

Nu vrei să-i dai voie gurii ăsteia obraznice să te bage în bucluc. Intră pur și simplu în casă, încuie ușa în urma ta și du-te la culcare. Ne vedem mai târziu.

Nu se poate spune că eu nu recunosc sfaturile bune când îmi sînt oferite. Le *recunosc* întotdeauna, dar urmatul lor e cu totul altă poveste. În acel caz, însă, am făcut lucrul înțelept și m-am strecurat înăuntru, apoi am încuiat în urma mea, așa cum mă învățase el.

Da, poate că lui i s-a părut că i-am ascultat ordinele, dar s-a întîmplat că ordinele lui au coincis cu instinctul meu de supraviețuire.

Am aprins lumina din bucătărie și am rămas lîngă ușă, așteptînd pînă cînd a pornit mașina și a plecat înainte să sting lumina de afară. După aceea am rămas în picioare, în mijlocul bucătăriei mele familiare și plăcute, și am lăsat tot ce se întîmplase în acea seară să se prăbușească deasupra mea.

Toată situația avea un aer ireal, de parcă m-aș fi desprins cu totul de Univers. Împrejurimile erau cele cunoscute, ale mele, dar mi se păreau cumva străine, de parcă i-ar fi aparținut altcuiva. Eram și epuizată, și agitată, o combinație nu foarte plăcută.

În primul rînd am aprins toate luminile de la parter și am verificat toate ferestrele, care erau încuiate. Am făcut la fel cu ușile. Alcovul destinat meselor avea două uși franțuzești care duceau spre grădina acoperită, acolo unde am șiruri de luminițe mici și albe pe stîlpi, pe marginea acoperișului și pe trunchiurile perilor Bradford. Aprind luminile aproape în fiecare seară în care sînt acasă, pentru că îmi place mult cum arată, dar în seara aceea mă simțeam vulnerabilă cu toată sticla aceea transparentă, așa că am tras draperiile grele în fața ușilor franțuzești.

După ce am setat sistemul de securitate, am făcut lucrul pe care îmi doream să-l fac de ore întregi. Am sunat-o pe mama. Bineînțeles că la telefon a răspuns tata. Aparatul era pe partea lui de pat, fiindcă mamei nu-i plăcea să răspundă.

— Alo?

Vocea lui era adormită, mormăită.

— Tata, sînt Blair. La sală a fost omorît cineva în seara asta, și am vrut să vă spun că eu n-am pățit nimic.

— Cum? Ai spus că a fost omorît?

Părea mult mai treaz de data asta.

— Una dintre membre a fost omorîta în parcare din spate.

Am auzit-o pe mama în fundal, rostind pe un ton feroce:

— Dă-mi telefonul!

Am știut atunci că tata avea să piardă obiectul în numai cîteva secunde.

— La puțină vreme după ora nouă, iar eu... Bună, mama.

— Blair. Ești întreagă?

— N-am pățit nimic. Nu aș fi sunat, dar mi-era teamă să nu vă sune altcineva. Voiam să știți că mă simt bine.

— Slavă Domnului că ai sunat, a spus ea, și ne-am cutremurat amîndouă cu gîndul la ce ar fi putut să facă dacă ar fi crezut că vreunul dintre copiii ei a pățit ceva. Cine a fost omorît?

— Nicole Goodwin.

— Copia ta fidelă?

— Despre ea e vorba.

Se poate să mă fi plîns de Nicole la familia mea, o dată sau de două ori.

— Parcase în spate, mă aștepta, fiindcă ne-am certat puțin în după-amiaza asta...

— Poliția crede că tu ai omorât-o?

— Nu, nu, am liniștit-o eu, cu toate că știam prea bine că o vreme eu fusesem suspectul numărul unu.

Mama nu trebuia să știe asta, însă.

— Tocmai ieșisem din club în seara asta și încuiasem când a tras în ea un bărbat, dar pe mine nu m-a văzut. A plecat cu un sedan negru.

— Doamne Dumnezeule, ești martoră?

— Nu tocmai, am spus eu amuzată. Era întuneric și ploua, și nu aș putea să-l identific vreodată. Am sunat la urgențe, a venit poliția, și asta e tot ce știu. Tocmai ce m-au adus acasă.

— De ce a durat atât?

— Au pierdut multă vreme la scena crimei. A durat la nesfârșit să verifice fiecare ungher. Ca să nu mai spun că, probabil, aș fi ajuns acasă cu două ore mai devreme dacă n-ar fi fost acolo și un anume locotenent.

— Te-au adus ei acasă? De ce nu ai venit cu mașina ta?

— Pentru că mașina mea e înăuntrul zonei pe care au încercuit-o cu bandă galbenă, așa că nu mi-au dat voie să intru iar acolo. Un ofițer trebuie să mi-o aducă de dimineață.

Dimineața însemna cândva după răsăritul soarelui, pentru că, tehnic vorbind, era deja dimineață. Mă așteptam să-mi primesc mașina înapoi cândva între opt și zece, și m-aș fi considerat foarte norocoasă dacă mi-ar fi adus-o unul dintre ofițeri și nu Wyatt în persoană.

— „Trup frumos” o să trebuiască închis vreo două zile sau poate mai mult. Cred că o să plec la plajă.

— E o idee foarte bună, mi-a răspuns mama pe un ton hotărât. Pleacă din Dodge.

Uneori mă sperie că eu și cu ea gândim atât de asemănător. Am asigurat-o din nou că nu pățisem nimic și că aveam de gând să merg la culcare, pentru că eram epuizată, am închis și mi-am dat seama că mă simțeam mult mai bine. Mama nu scosese nici un fel de sunete de alinare, pentru că ea nu e deloc genul acela, dar evitasem să-i spun orice fel de bîrfă care să o supere.

M-am gândit să-i dau un telefon lui Siana, dar eram prea obosită ca să-mi amintesc lista de plîngeri așa, fără un suport scris. După ce aveam să dorm puțin, voiam să le scriu din nou.

Siana s-ar fi distrat să audă despre întîlnirea mea cu locotenentul Bloodsworth, pentru că știa despre legătura noastră din trecut. Nu voiam nimic mai mult pe lume decît să dorm, așa că am stins toate luminile, cu excepția aplicelor discrete care luminau scările, apoi am urcat în dormitor, unde mi-am scos hainele și m-am prăbușit goală în patul meu moale ca un nor. Am gemut tare, ușurată, și m-am întins, apoi am stricat momentul de beatitudine imaginîndu-mi-l pe Wyatt dezbrăcat și întins deasupra mea.

Al naibii om, era o amenințare. Înainte ca imaginația mea zglobie să își continue alunecarea, m-am forțat să-mi amintesc fiecare detaliu al ultimei noastre întîlniri, în timpul căreia el se purtase precum un mare măgar. Poftim. A funcționat.

Împăcată, m-am răsucit pe o parte și am adormit. Blair cu luminile stinse.

Capitolul șase

„Și-a amintit că beau Cola dietetică.” Acesta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte când m-am trezit, la ora opt și jumătate dimineața. Întinsă pe pat, clipind somnoroasă, cu ochii spre ventilatorul din tavan, care se învârtea leneș, am încercat să-mi dau seama dacă detaliul cu sucul era sau nu important. Partea mea romantică voia să creadă că el își amintea fiecare mic detaliu legat de mine, dar partea mea rațională spunea că, probabil, omul avea pur și simplu o memorie bună și cu asta, basta. Un polițist trebuia să aibă memoria bună, nu-i așa? Era parte a descrierii postului, să recite drepturile Miranda și toate celelalte. Așadar, Cola dietetică nu era ceva important. Din câte știam eu, ar fi putut pur și simplu să presupună că o femeie bea sucuri dietetice, lucru cu totul sexist, indiferent dacă era sau nu adevărat în majoritatea cazurilor.

Mă prăbușisem pe pat în loc să-mi fac bagajul, așa că trebuia să renunț la ideea de a pleca repede la plajă. Nu conta, oricum, fiindcă nu aveam mașină, dar cineva, anume Wyatt, ar fi putut să apară cu ea în orice clipă, așa că am sărit din pat și m-am grăbit să intru la duș. M-am spălat repede, pentru că mi-era atît de foame încît aproape că mi se făcuse rău. Cumva, nu reușisem să mănînc nimic în seara de dinainte. Da, da, știi că n-ar fi trebuit să mă plîng că mi-era foame în timp ce biata

Nicole n-avea să mai mănînce niciodată. Păcat pentru ea.

Nicole era moartă, iar eu nu eram, și nu o plăceam mai mult acum, moartă, decît o plăcusem cînd era vie.

Ba mai rău, din cauza ei „Trup frumos” avea să fie închis pe o perioadă nedeterminată. Dacă Nicole n-ar fi fost așa o nemernică și nu m-ar fi așteptat în parcare, să-mi facă orice ar fi plănuit să-mi facă, nu ar fi fost omorîta pe proprietatea mea.

Ca să duc concluzia asta pînă la final, era tot vina ei că fusesem obligată să-l văd din nou pe Wyatt Bloodsworth.

În seara de dinainte îmi păruse rău pentru Nicole. A doua zi gîndeam mai clar și mi-am dat seama că îi stătea în fire, chiar și moartă, să-mi facă mie probleme.

Am pus cafeaua la făcut, am luat un pahar de iaurt din frigider, pentru că era mai rapid, și l-am mîncat în timp ce prăjeam în prăjitor două felii de pîine din făină integrală și curățam de coajă o banană. După un sandvici cu unt de arahide, miere și banană, și două cafele, eram mult mai fericită. Uneori, cînd am foarte multă treabă la „Trup frumos”, mă descurc doar cu un măr sau ceva similar la prînz, dar cînd am timp să mă așez, îmi place să mănînc în adevăratul sens al cuvîntului.

După ce mi-a trecut senzația de leșin din cauza foamei, am luat ziarul de dimineață de pe treptele din fața ușii și, cu încă o cană de cafea în mînă, am citit despre cîtă importanță dădeau jurnaliștii morții lui Nicole. Articolul era pe toată jumătatea de jos a primei pagini și includea o fotografie cu mine și cu Wyatt, în timp ce el mă trăgea afară de la „Trup frumos” și mă îndesa în mașina lui. Părea mare și amenințător, iar eu arătam foarte bine în maioul roz care-mi lăsa abdomenul tonifiat

la vedere. Nu aveam pătrățele, dar nici nu-mi doream să am prea mulți mușchi, așa că era foarte bine. Tocmai mă gîndeam că abdomenul meu era o reclamă bună pentru „Trup frumos” cînd privirea mi-a căzut pe titlul de sub fotografie: „Locotenentul J.W. Bloodsworth o conduce pe martora Blair Mallory la poliție, de la scena crimei”.

O conduce pe naiba! O tîrăște ar fi fost mai potrivit. Și de ce au simțit nevoia să mă identifice cu fotografia mare, colorată, de pe prima pagină? De ce nu a putut reporterul să-mi ascundă numele undeva spre finalul articolului?

Am citit tot materialul și nu am găsit nicăieri declarația oficială a lui Wyatt despre martori, la plural. Singura mențiune despre un martor era la singular și se referea la draga de mine.

Probabil că, atunci cînd dăduse el comunicatul de presă, ziarul plecase deja la tipar.

Probabil că a doua zi avea să apară alt articol, dar mă temeam că răul fusese deja făcut.

Ca la un semn, mi-a sunat telefonul. M-am uitat la numele apelantului – era cineva de la ziar. Nu voiam să vorbesc cu un reporter, așa că am lăsat robotul să răspundă. Da, într-adevăr părea o zi minunată ca să plec din oraș.

M-am repezit în sus pe scări, ca să-mi usuc părul, după care am îmbrăcat o pereche de pantaloni trei sferturi, un tricou alb și am încălțat cei mai simpatici papuci pe care-i aveam, cu scoici galbene și trandafirii pe barete. Nu este ăsta cel mai nimerit ansamblu vestimentar pentru plajă? M-am spălat pe dinți, mi-am dat cu cremă de față și cu rimel, apoi am adăugat fard de obraz și ruj translucid, doar așa, în caz că... În caz că? În caz că Wyatt îmi aducea mașina el însuși, desigur.

Doar pentru că nu îl voiam înapoi, asta nu însemna că nu m-aș fi bucurat să-i arăt exact la ce renunțase cu doi ani înainte.

Telefonul a continuat să sune. Am vorbit cu mama, care voia numai să afle ce mai fac, am vorbit cu Siana, care era foarte curioasă și în legătură cu omorul, și în legătură cu fotografia cu mine și Wyatt, pentru că mă ascultase vorbind mult despre el cu doi ani înainte. În afară de ele, nu am răspuns nimănui. Nu voiam să vorbesc cu reporterii, cu nici un cunoscut băgăcios și nici cu posibili criminali. Traficul de pe strada din fața casei mele părea neobișnuit de aglomerat. Poate că era bine că mașina mea nu era parcată la intrarea din lateral – din stradă părea că nu e nimeni acasă. Chiar și așa, aveam lucruri de făcut și locuri de vizitat, deci aveam nevoie de mijlocul meu de transport.

La zece, mașina încă nu-mi fusese returnată. Mă coceam la foc mic când am căutat într-un final numărul de telefon al secției de poliție din oraș.

Oricine a răspuns, sergentul nu-mai-știu-cum, a fost politicos, dar nu m-a ajutat. Am cerut să îi vorbesc locotenentului Bloodsworth. Nu era disponibil. Nici el, nici detectivul MacInnes. Sergentul mi-a făcut legătura la altcineva, care după aceea mi-a făcut la rîndul său legătura în altă parte. Am fost nevoită să explic situația, în întregime, de fiecare dată. Pînă la urmă – în sfîrșit! – l-am prins la telefon pe detectivul Forester, căruia i-am spus și lui, din nou, întreaga mea poveste.

— Dați-mi voie să verific. Nu cred că locotenentul este în clădire, dar o să văd ce pot să aflu despre mașina dumneavoastră, a spus el, apoi a lăsat receptorul din mîină.

Auzeam zgomot, din acela pe care-l fac voci diferite cînd vorbesc între ele. Auzeam telefoane sunînd și hîrtii

răsucindu-se. Evident, zilele la secția de poliție erau la fel de ocupate ca și nopțile. Am așteptat. Mi-am examinat manichiura, care se păstra destul de bine. Am început să mă gîndesc la prînz, care ar fi putut să devină o problemă dacă nu-mi aducea cineva, oricine, mașina. Rareori iau prînzul acasă, așa că nu am decît mîncare pentru micul dejun în mare parte, și nici din aceea nu prea mai aveam, fiindcă nu mai fusesem la cumpărături de vreo două săptămîni. Aș fi putut să comand pizza, dar nu aveam chef de pizza. Aveam chef să-l strîng de gît pe locotenent.

Pîna la urmă, detectivul Forester a revenit la telefon.

— Doamnă, locotenentul Bloodsworth se ocupă de mașina dumneavoastră.

— Cînd? am întrebat printre dinți. Sînt blocată aici fără ea. Trebuia să mi-o aducă devreme în dimineața asta.

— Îmi pare rău, doamnă. A fost foarte ocupat astăzi.

— Atunci de ce nu poate să îmi aducă mașina unul dintre ofițerii de patrulă. Sau și mai bine, știu! Iau eu un taxi pîna la „Trup frumos” și acolo poate să mă aștepte cineva care să scoată mașina din parcare. Am economisi timp și nu am deranja prea mult pe nimeni.

— Așteptați, a spus el, iar eu am așteptat.

Și am așteptat. Și am așteptat. Cam după zece minute, detectivul a ridicat din nou receptorul și mi-a spus:

— Doamnă, îmi pare rău, dar nu pot să aranjez nimic pentru dumneavoastră acum.

Bine, nu era vina lui. Am reușit să vorbesc pe un ton calm.

— Înțeleg. Mulțumesc că ați încercat. A, și aveți cumva numărul de mobil al locotenentului Bloodsworth?

Nu știu ce am făcut cu el, altfel l-aș fi sunat direct și nu v-aș mai fi deranjat pe dumneavoastră.

— Nu m-ați deranjat, mi-a răspuns galant detectivul Forester, apoi mi-a dat numărul de telefon.

Hahaha. Datorită acțiunilor autoritare ale lui Wyatt din seara de dinainte, toți polițiștii credeau că se întâmpla ceva între noi. De ce să nu-mi fi dat detectivul numărul lui de mobil? Fusesse o greșeală tactică din partea locotenentului.

Poate că Wyatt făcea vreun lucru important, iar telefonul meu avea să-l deranjeze foarte tare. Doamne, cât îmi doream să fie așa! Am început să formez numărul, apoi m-am oprit. Probabil că avea opțiunea să vadă numele apelantului și poate că nu mi-ar fi răspuns dacă vedea că eu sunam.

Am zîmbit larg, malefic, și am pus jos telefonul fix, apoi am luat propriul celular din geantă. Da, detectivul MacInnes fusese destul de amabil încît să mi-l dea înapoi după ce își dăduse seama că nu eu o împușcasem pe Nicole. L-am pornit și am sunat la Wyatt. Mi-a răspuns la al treilea apel.

— Bloodsworth.

— Unde mi-e mașina? am întrebat pe tonul cel mai amenințător pe care am reușit să-l scot.

El a oftat.

— Blair. Ajung și la asta. Am fost cam ocupat astăzi.

— Sînt blocată aici. Dacă aseară ai fi fost rațional, ai fi putut să-mi iei atunci mașina și n-am mai avea acum conversația asta, dar nu, tu a trebuit să faci pe interesantul...

Mi-a închis. Am șuiert de furie, dar nu l-am sunat înapoi, lucru la care, probabil, el se aștepta. Bine, avea de gînd să fie un netrebnic. Să mă pupe! Nu literalmente,

cu toate că, pe vremuri... nu contează. Nu aveam de gînd să deschid cutia Pandorei. Am bătut din degete și mi-am cîntărit opțiunile. Puteam să-i sun pe mama și pe tata, iar ei m-ar fi dus bucuroși la magazin sau chiar mi-ar fi împrumutat una dintre mașinile lor, lucru care, însă, le-ar fi produs ceva disconfort. Siana putea să mă ducă și ea de colo, colo. Jenni poate că ar fi făcut-o, dacă nu avea altceva în plan, dar calendarul ei social mă obosea doar cînd mă gîndeam la el.

Pe de altă parte, aș fi putut pur și simplu să închiriez o mașină. Mai multe dintre agențiile cunoscute se ofereau să te ia și să te aducă la birourile lor ca să semnezi actele și să iei mașina. Nu sînt genul care să tărăgăneze odată ce am un plan. Am căutat numărul unei agenții de închiriere autovehicule, am sunat și am aranjat să fiu luată de acasă după o oră. După aceea m-am grăbit prin casă, am udat plantele și am împachetat hainele de care credeam că o să am nevoie pentru cîteva zile la plajă, care haine nu au fost prea multe. Fardurile și cremele ocupau mult mai mult spațiu decît hainele în geanta mea de voiaj. Am adăugat și cîteva cărți, în caz că aș fi avut chef să citesc, apoi am așteptat la ușa din față, nerăbdătoare, să apară tipul cu mașina de închiriat. Traficul se mai rărise. Poate că toți curioșii și reporterii deciseseeră că mă ascundeam pe undeva, sau poate că plecasem la cumpărături. Chiar și așa, cînd a venit mașina, n-am vrut să pierd vremea pe treptele din față și să fiu țintă ușoară pentru vreun reporter entuziast sau pentru vreun ucigaș disperat. Am scos cheile, ca să fie pregătite cînd aveam nevoie să încui ușa din față, și atunci am observat că încă aveam la mine cheile de la mașină. Am fost atît de surprinsă încît am început să rîd. Wyatt nu avea cum să-mi trimită mașina, pentru că eu

nu-i dădusem cheile, iar lui nu-i trecuse prin minte să mi le ceară.

Mașina avea să rămână la „Trup frumos” pînă mă întorceam eu. Era încuiată și era sub acoperișul de tablă. În cel mai rău caz, Wyatt ar fi pus să fie ridicată, lucru pe care mai bine nu l-ar fi făcut, pentru că, dacă mașinii i se întâmpla ceva, aveam de gînd să-l dau în judecată.

Un Pontiac roșu cu un semn magnetic pe o parte, ce anunța că mașina îi aparținea agenției de închirieri, s-a apropiat de trotuar. Mi-am luat geanta de voiaj și am ieșit din casă înainte ca șoferul să apuce să coboare din vehicul. M-am oprit doar ca să încui ușa, apoi m-am grăbit în jos pe scări, în întâmpinarea lui.

— Hai să mergem înainte să apară cineva, am spus, deschizînd ușa din spate și aruncînd geanta înăuntru, apoi urcîndu-mă pe scaunul din dreapta șoferului.

Bărbatul s-a urcat la volan, clipind confuz.

— Cine? Vă urmărește cineva?

— Poate.

Dacă omul nu știa cine sînt, cu atît mai bine. Poate că nu multă lume mai citea ziarele.

— Un fost prieten îmi face probleme, știți?

— E violent? întrebă el, aruncîndu-mi o privire alarmată.

— Nu, doar că se plînge mult. Este stînjenitor.

Ușurat, omul a băgat în viteză și a condus spre aeroportul nostru mic, regional, acolo unde erau toate agențiile de închiriere mașini. După ce am discutat o vreme despre tipul de mașină pe care voiau să mi-l dea – am refuzat modelele foarte ieftine, fără dotări, pentru că erau prea simple (una avea chiar și ferestre care se deschideau cu manivelă, despre care nici nu credeam că se mai fabricau în Detroit) – am ales o camionetă Chevy

neagră, elegantă. Negrul nu e cea mai bună culoare pentru Sud, din cauza căldurii, dar este, cu siguranță, elegant. Dacă nu puteam să conduc Mercedesul meu, atunci m-am gândit că o camionetă avea să fie distractivă.

Am amintiri frumoase cu camionetele. Bunicuțul avea una și, în timpul clasei a unsprezecea, timp de două luni am ieșit cu un băiat de a douăsprezecea, Tad Bickerstaff, care conducea o camionetă. Tad m-a lăsat să conduc mașina, iar mie mi s-a părut cel mai grozav lucru de pe pământ. Iubirea noastră s-a destrămat la fel de repede pe cât înflorise, însă, iar Tad și camioneta lui au trecut mai departe, pe mâinile altei fete.

Cu toate documentele semnate și cu rezervorul plin, am aruncat geanta de voiaj pe bancheta din spate și mi-am pus centura de siguranță. Plajă, iată-mă, sosesc!

Recunosc că vara nu e momentul cel mai bun să mergi la plajă dacă nu ai rezervare. Ba mai rău, era vineri, când toți călătorii de week-end făceau la fel ca mine. Cum era abia ora amiezii, m-am gândit că eram cu mult înaintea lor, iar printre ei trebuiau să se afle și oameni ca mine, care credeau că pot să găsească o cameră de motel odată ajunși la malul mării. Oamenii fac asta tocmai pentru că, mare mirare, de cele mai multe ori funcționează.

Să conduci din vestul statului pînă la țărmul de est durează mai multe ore, mai ales pentru că am fost nevoită să mă opresc ca să mănînc de prînz. M-am hotărît că-mi plăcea foarte mult să conduc o camionetă, pentru că, avînd scaunul mai sus, vedeam mult mai bine. Plus că acea camionetă în mod special avea un motor destul de puternic și toate opțiunile pe care aș fi putut să mi le doresc. Mașina mergea ca unsă, aerul condiționat era de cea mai bună calitate, soarele

strălucea, iar Wyatt Bloodsworth habar n-avea unde eram. Lucrurile începeau să dea semne de îmbunătățire.

Pe la ora trei, mi-a sunat telefonul. M-am uitat la numărul care apărea în fereștrua mică. Îl formasem chiar în acea dimineață, așa că știam bine cine mă suna. Am lăsat robotul să răspundă și am continuat să-mi conduc camioneta pe șosea.

Începusem să mă bucur foarte mult de mini-vacanța mea. Cîteva zile la plajă aveau să-mi facă foarte bine, plus că mă scoteau din oraș cît timp toată lumea era atît de atentă la uciderea lui Nicole. În mod normal sînt o persoană foarte responsabilă, pentru că „Trup frumos” e copilul meu, dar măcar de acea dată m-am gîndit că situația cerea să iau o pauză. Probabil că ar fi trebuit să pun un semn în fața clubului, totuși, ca membrii să știe cînd era posibil să redeschidem. Dumnezeuule, nu mă gîndisem deloc la angajații mei! Ar fi trebuit să-i sun personal pe fiecare.

Furioasă pe mine însămi, i-am dat un telefon lui Siana.

— Nu pot să cred că am făcut așa ceva, am spus imediat ce a răspuns. Nu am sunat pe nimeni ca să le spun cînd se redeschide „Trup frumos”.

E minunat că Siana, pentru că a crescut cu mine, știe să citească printre rînduri și să umple golurile din frazele pe care i le spun. Și-a dat seama imediat că nu mă refeream la membrii clubului, pentru că erau atît de mulți încît să-i fi sunat pe toți ar fi ținut, probabil, pînă cînd sala s-ar fi redeschis, așa că, evident, vorbeam despre angajați.

— Ai acasă o listă cu numerele lor de telefon? m-a întrebat ea.

— E o listă tipărită, împăturită, în agenda mea, în sertarul din stînga sus al biroului. Dacă o iei, te sun înapoi după ce mă cazez, cînd pot să notez numerele.

— Nu te obosi cu asta. Îi sun eu. Dacă tot sînt aici și telefoanele sînt locale, are mai mult sens decît să folosești minutele de pe mobil. O să o pun și pe Lynn să schimbe mesajul robotului telefonic.

— Îți rămîn datoare. Să te gîndești la ce ți-ar plăcea să-ți iau.

O iubesc pe fata asta. E minunat să ai o soră ca ea. O sunasem la muncă, iar ea ar fi putut foarte ușor să-mi spună că era ocupată și că avea să se ocupe de problema mea cît de curînd, iar asta să însemne chiar și a doua zi.

Siana nu era, însă, așa. Ea se ocupa de tot ce avea de făcut de parcă ar fi avut tot timpul din lume. O să observați că nu spun la fel despre Jenni, care încă mai crede că e specială. În plus, nu am uitat că am prins-o sărutîndu-l de bunăvoie pe soțul meu. Dar nu menționez nimic despre asta și, de obicei, ne înțelegem bine, cu toate că întîmplarea e mereu în mintea mea.

— Nu mai face promisiuni generale ca asta. S-ar putea să-ți cer mai mult decît să împrumut cea mai bună rochie pe care o ai. Apropo, te caută cineva, și pare furios. Vrei să ghicești cum îl cheamă? Îți dau și un indiciu: e locotenent de poliție.

Eram uluită, nu fiindcă mă căuta și nu fiindcă era furios, ci pentru că o sunase pe Siana. Îi spuseseam la una dintre întîlnirile noastre că aveam două surori, dar sînt sigură că nu i-am spus cum le chema sau orice altceva despre ele. Pe de altă parte, era o prostie să fiu atît de surprinsă. Omul era polițist. Știa cum să afle lucruri despre oameni.

— Nu ți-a făcut probleme, nu?

— Nu. A vorbit pe un ton foarte controlat. A spus ceva despre cum pune pariu că eu sînt avocata ta. Ce-a fost cu asta?

— Am o listă de plângeri împotriva lui. I-am spus că o să-i dau lista avocatei mele.

Siana a chicotit.

— Și care sînt plîngerile astea?

— Ei, lucruri ca, de pildă, abuz fizic, răpire, îngîmfare. Mi-a luat prima listă, așa că trebuie să scriu alta. O să mai adaug lucruri pe ea pe măsură ce trece timpul, sînt sigură.

Sora mea rîdea din tot sufletul deja.

— Pun pariu că i-a plăcut punctul „îngîmfare” de pe listă. O să ai de-adevăratelea nevoie de mine? Ai vreo problemă?

— Nu cred. Mi-a spus să nu plec din oraș, dar nu sînt pe lista suspectilor, așa că nu cred că poate să spună asta, nu-i așa?

— Dacă nu ești suspectă, atunci de ce a spus-o?

— Cred că s-a hotărît din nou că îl interesez. Pe de altă parte, poate că nu face decît să se răzbune pe mine fiindcă m-am prefăcut că nu l-am recunoscut. L-am lăsat să vorbească o vreme.

— Atunci probabil că e vorba de amîndouă. E interesat și se și răzbună pe tine. Plus că se asigură că rămîi undeva unde să poată să ajungă la tine.

— Nu cred că a funcționat, am spus eu, conducînd mai departe pe Autostrada 74, spre Wilmington.

Capitolul șapte

Aș fi putut să merg la Outer Banks, dar m-am gândit că aveam mai mari șanse să găsesc o cameră pe coasta de sud. La naiba, puteam oricînd să conduc în continuare spre sud, pînă ajungeam la Myrtle Beach, dacă era necesar. Nu căutam distracție, însă, ci doar un loc unde să mă relaxez cîteva zile, pînă cînd lucrurile se mai domoleau acasă.

Am intrat în Wilmington pe la șase după-amiaza și mi-am făcut loc prin oraș, spre Wringhtsville Beach. Imediat ce am văzut Atlanticul, Tiffany – iepurașul meu interior care iubește plaja, vă amintiți, da? – a oftat mulțumit. E atît de ușor de satisfăcut!

Am avut noroc și am găsit o căsuță mică pe plajă în primul loc în care m-am oprit. Familia care o închiriasse tocmai anulasese rezervarea. Minunat, nu? Prefer oricînd o căsuță și nu o cameră de hotel, fiindcă am mai multă intimitate. Era cel mai drăgălaș loc, un bungalou din șindrilă albastră, cu prispă acoperită și un loc pentru foc de tabără în partea stîngă. Avea numai trei camere, aproape. În partea din față erau o bucătărie mică și un spațiu în care mîncai, deschise spre sufragerie, iar în parte din spate erau un dormitor frumos și baia, iar cel care le decorase o făcuse parcă special pentru mine, fiindcă patul era acoperit cu plasă împotriva țîntarilor. Îmi plac detaliile de genul ăsta, feminine și delicate.

În timp ce despachetam, mi-a sunat iar mobilul. Era a treia oară cînd numărul lui Wyatt apărea pe ecranul mic și, din nou, am lăsat robotul să răspundă.

Telefonul a continuat să scoată un bip, ca să mă anunțe că aveam mesaje neascultate încă. M-am gîndit că, dacă nu știam ce vrea să-mi spună, tehnic vorbind nici nu-l sfidam. Ar fi putut să mă amenințe că mă aresta sau așa ceva, caz în care m-aș fi supărat numai dacă aș fi știut, așa că mai bine să nu-mi ascult mesajele.

După ce am terminat de despachetat am mers la un restaurant care servea fructe de mare și m-am lăcomit, mîncînd foarte mult crevete fiert, pe care-l ador. Era unul dintre acele locuri în care atmosfera e degajată și serviciul, rapid, iar eu am ajuns exact înaintea mulțimii care sosește la cină. Am intrat și am ieșit în numai patruzeci și cinci de minute.

Cînd am ajuns înapoi la căsuță, apusul se strecurase pe plajă, iar căldura începuse să cedeze. Ce moment ar fi fost mai potrivit pentru o plimbare?

Eram mulțumită. După plimbare am sunat-o pe mama și i-am spus unde eram și cum putea să dea de mine. Nu mi-a spus că ar fi sunat-o locotenentul Bloodsworth, așa că poate pe ei nu-i deranjase. Am dormit ca o stîncă în acea noapte, iar în zori m-am trezit ca să alerg pe plajă. Cu o zi înainte nu făcusem deloc sport, și încep să fiu agitată dacă trece mai mult de atît și nu îmi lucrez musculatura. Am alergat repede trei kilometri pe nisip, ceea ce e minunat pentru picioare, apoi am făcut un duș și am căutat un magazin de unde să cumpăr cereale, lapte și fructe.

După micul-dejun mi-am pus bikini-ul turcoaz și m-am dat cu loțiune de plajă rezistentă la apă, am luat o carte și un prosop de plajă, mi-am pus ochelarii de soare

pe nas și am plecat spre nisip. Am citit o vreme, apoi, cînd soarele a devenit prea fierbinte, am făcut o baie răcoroasă în ocean, după care am mai citit puțin. Pe la unsprezece se făcuse prea cald pentru mine, așa că mi-am pus papucii și un pareo, mi-am luat geanta și am plecat la cumpărături. Îmi place asta în orașele cu plajă; nimeni nu întoarce capul după tine dacă mergi la cumpărături îmbrăcată numai în costum de baie.

Am găsit o pereche foarte simpatică de pantaloni scurți albaștri, cu o bluză pe albastru și alb, asortată, și o geantă din pai cu un pește brodat cu fir metalic, care strălucea la soare. Geanta era perfectă pentru toate lucrurile pe care le luam cu mine la plajă.

Am luat prînzul pe o terasă deschisă, cu vedere la ocean, unde un domn chipeș a încercat să mă agațe. Venisem acolo ca să mă odihnesc, însă, nu ca să caut iubiri trecătoare, așa că n-a avut noroc.

Pînă la urmă m-am întors la căsuța mea. Lăsasem telefonul mobil la încărcat și, cînd mi-am verificat apelurile, am văzut că nu mă sunase nimeni. Evident, Wyatt renunțase.

După ce mi-am mai dat o dată cu cremă de plajă, am plecat din nou. Am făcut aceleași lucruri: am citit, m-am răcorit în ocean, apoi am citit din nou. Pe la trei și jumătate mi-era atît de somn încît abia dacă mai puteam să țin ochii deschiși. Am pus cartea deoparte, m-am întins pe prosop și am adormit.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram ridicată în brațe. Literalmente. Ciudat era că nu mă simțeam alarmată, nu mă temeam, cel puțin, că mă răpea un maniac al plajelor. Am clipit, am deschis ochii și m-am uitat la un chip aspru, furios, pe care-l cunoșteam foarte bine. Chiar și înainte să deschid ochii,

știusem, fie printr-o chimie ciudată a pielii, fie recunoscîndu-i inconștient mirosul, pentru că inima mea tresărise așa cum tresărea mereu cînd el era prin preajmă.

Mă ducea spre căsuță.

— Locotenente Bloodsworth, am spus în semn de salut, de parcă ar fi avut el nevoie de așa ceva.

S-a uitat urît la mine.

— Iisuse. Taci din gură, bine?

Nu-mi place să mi se spună să tac.

— Cum m-ai găsit?

Știam că mama nu i-ar fi spus, doar pentru că s-ar fi gîndit că, dacă el nu putea să țină pasul cu mine, asta nu era problema ei și, dacă eu aș fi vrut ca el să știe unde eram, eu i-aș fi spus asta.

— Ai plătit cu cartea de credit.

A ajuns la căsuță, care nu era încuiată, fiindcă eu eram pe plajă chiar în fața ei, și s-a întors într-o parte, ca să mă ducă înăuntru. Aerul condiționat mi-a făcut pielea încălzită de soare să se înfioare.

— Adică mi-ai urmărit cartea de credit de parcă aș fi o infractoare de cea mai joasă speță...

El mi-a eliberat picioarele, dar a continuat să-mi țină în brațe partea de sus a corpului, iar eu m-am văzut nevoită să mă sprijin de cămașa lui ca să nu-mi pierd echilibrul. După aceea, imediat, m-a ridicat iar și mi-a acoperit gura cu gura lui. Cred că v-am spus că mă topeam de fiecare dată cînd mă atingea. La doi ani mai tîrziu, asta nu se schimbase. Gura lui îmi dădea aceleași senzații și avea același gust, corpul lui era dur și cald lipit de al meu, brațele lui puternice erau ca din oțel viu în jurul meu. Fiecare terminație nervoasă din trupul meu s-a trezit în acea clipă – ca un curent electric de intensitate

medie care mă traversa, magnetizându-mă, atrăgându-mă spre el. Am suspinat și l-am cuprins cu brațele pe după gât și cu picioarele de șolduri, și l-am sărutat la rîndul meu, cu la fel de multă sete cu cîtă mă săruta și el.

Existau o mie de motive pentru care ar fi trebuit să-l opresc chiar în acea clipă, dar eu nu am ascultat de nici unul dintre ele. Singurul gînd coerent pe care l-am avut a fost: *Doamne, ce bine că iau anticoncepționale!* pe care începusem să le iau și pe care continuam să le iau după experiența anterioară cu el.

Sutienul costumului de baie a dispărut în drum spre dormitor. Nerăbdătoare să-i simt pielea deasupra pielii mele, am tras și i-am scos cămașa din pantaloni, iar el m-a ajutat, ridicîndu-și mai întîi o mîină, apoi pe cealaltă, ca să pot să îl dezbrac. Avea pieptul lat și cu păr, puternic, dur. M-am frecat de el ca o pisică în timp ce se străduia să-și desfacă blugii și cureaua. Nu l-am ajutat, dar nu voiam să mă opresc. După ce a reușit, m-a împins pe pat și mi-a scos slipul. Ochii îi străluceau. M-a privit, așa, goală, cum eram întinsă pe pat. A căutat cu ochii în fiecare ungher al pielii mele, cu privirea zăbovind-i pe sîni și pe șolduri. Mi-a desfăcut picioarele și s-a uitat la mine, făcîndu-mă să roșesc, dar apoi m-a pătruns cu două dintre degetele lui mari, iar eu am uitat de stinghereală. Am ridicat genunchii și șoldurile, iar plăcerea mi-a cutremurat tot corpul.

El a spus un „fir-ar”, pe un ton chinuit, și și-a împins blugii în jos, lăsîndu-i să cadă la podea. Nu știu cum a scăpat de pantofi. Din cîte știu eu, ar fi putut foarte bine să-i fi scos înainte să iasă pe plajă ca să mă ia. Așa ar fi fost și cel mai bine. Oricum, a pășit la o parte din blugii căzuți pe podea, apoi m-am trezit că era deasupra mea

și, diavolul de el, m-a mușcat de gât și m-a pătruns cu o mișcare bruscă, adâncă.

M-am aprins ca o rachetă. Dacă aș mai fi avut vreun pic de autocontrol, mușcătura aceea l-ar fi distrus.

Cînd m-am liniștit, am deschis pleoapele grele și l-am descoperit uitîndu-se la mine cu o expresie feroce, triumfătoare. Mi-a dat cu blîndețe părul la o parte de pe față și mi-a sărutat tîmpla.

— Am nevoie de prezervativ?

Era deja înăuntrul meu, așa că întîrziase puțin cu întrebarea. Am reușit să răspund:

— Nu. Iau anticoncepționale.

— Bine, mi-a spus, apoi a luat-o de la capăt.

Asta era partea frumoasă cînd lăsai pasiunea să depășească bunul-simț. Partea urîță era atunci cînd se întorcea bunul-simț. Oricîte orgasme ai avea, dacă ai ceva bun-simț, el se întoarce întotdeauna.

Lumina zilei dispăruse aproape de tot cînd m-am trezit dintr-un somn epuizat, satisfăcut, și m-am uitat derutată la bărbatul gol de lîngă mine. Nu că n-ar fi fost foarte plăcut la vedere, cu trupul lui puternic și musculatura frumoasă, dar nu numai că-mi încălcasem propriile reguli, dar mai și pierdusem foarte mult teren. Da, bătălia dintre sexe e ca un război. Dacă totul merge bine, amîndoi cîștigă. Dacă nu merge bine, vrei să fii cel care pierde mai puțin.

Și acum? Tocmai făcusem dragoste cu un bărbat cu care nici măcar nu mă întîlneam! Leșiserăm împreună, ce-i drept, dar foarte puțin. Între noi nu era clar absolut nimic, iar eu cedasem ca o toantă. Nici măcar nu fusese nevoie să mă întrebe.

Ce umilitor că avea dreptate: ajungea să mă atingă și hainele mele dispăreau. Nu mă ajuta deloc nici că

sexul cu el era pe cît de bun, ba chiar mai bun, decît promitea chimia dintre noi. Nu ar trebui să se întîmple așa ceva. Ar trebui să fie ilegal, pentru că nu puteam să-l ignor, așa cum îmi propusesem, dacă *știam* cît de bine ne potriveam, iar asta era cu mult mai rău decît dacă doar mi-aș fi imaginat. Dacă înainte fusesem tentată de el, acum sentimentul avea să fie de zece ori mai rău.

Mi-am dat seama că mă uitam la penisul lui de vreo zece minute, iar în acel timp el se schimbase din moale și relaxat în altceva. Am ridicat privirea. Se uita la mine, cu o privire adormită și în același timp aprinsă.

— Nu putem să facem iar asta, am spus ferm, înainte ca el să întindă mîna spre mine și să-mi topească rezistența. O dată a fost suficient.

— Cred că n-a fost, a rostit el lent, mîngîindu-mi un sfîrc cu degetul.

Mă prinsese. Fir-ar să fie. Nu te întoarce din nou în același loc. I-am dat degetul la o parte.

— Vorbesc serios. A fost o greșeală.

— Nu sînt de acord. Eu cred că a fost o idee foarte bună.

S-a ridicat pe coate și s-a aplecat deasupra mea. Puțin speriată, am întors capul înainte să apuce să mă sărute, dar el nu avea treabă cu gura mea. În loc de asta, și-a apăsât buzele sub urechea mea și a început să mă sărute și să-mi atingă pielea de pe gît, urmînd calea ligamentelor care conduc direct în adîncitura mică unde gîtul se întîlnește cu umărul. M-a cuprins căldura și, cu toate că am deschis gura ca să spun „nu” sau ceva asemănător, n-am reușit decît să gem.

El a lins, a mușcat, a supt și a sărutat, iar eu m-am cutremurat și m-am zbatut și mi-am pierdut mințile cu totul. Cînd s-a ridicat din nou deasupra mea, eram prea

pierdută ca să fac orice altceva în afară de să-l strîng în brațe și să-l las să-mi facă orice voia.

— Nu e cinstit! m-am răstit la el o jumătate de oră mai târziu, cînd m-am repezit cu pași mari în baie. De unde ai știut? Să nu mai faci așa!

Rîzînd, el m-a urmat la duș. Nu puteam să-l dau afară dacă nu mă lăsa, așa că m-am întors cu spatele la el și m-am concentrat să curăț combinația de loțiune de plajă, apă sărată și parfum masculin.

— Credeai că n-o să observ sau că n-o să-mi amintesc?

Mi-a pus o mîină mare pe ceafă și m-a mîngîiat cu degetul mare, iar eu m-am cutremurat.

— Erai dezbrăcată, la mine în brațe...

— Aveam o fustă pe mine. Nu eram dezbrăcată.

— Erai foarte aproape. Oricum, dulceată, am fost atent. Dacă-ți atingeam sîinii, abia dacă observai, dar cînd te sărutam pe gît, mai că aveai orgasm. Ce era atît de dificil în asta?

Nu-mi plăcea să știe atîtea despre mine. Majoritatea bărbaților presupun că, dacă îți ating sau îți sărută sîinii, atunci te excită și pot, probabil, să te convingă să faci ceva ce nu prea vrei să faci. Sîinii mei nu înseamnă aproape nimic pentru mine din punctul de vedere al plăcerii. Uneori le invidiez pe femeile cărora le place să fie atinse pe sîni, dar nu fac parte dintre ele și, oricum, mă gîndesc că să-mi păstrez mintea limpede e destul de important cît— să contrabalanseze pierderea.

Dacă mă săruți pe gît, însă, mă topesc. E o slăbiciune, pentru că bărbații pot să te sărute pe gît fără să te dezbrace, așa că nu spun nimănui. Cum de Wyatt observase atît de repede?

Era polițist. Să observe detalii făcea parte din cine și ce era. Foarte bine cînd e pe urmele unui criminal, dar

n-ar trebui să aibă voie să se folosească de această abilitate în situații care au legătură cu sexul.

— Ține-ți mâinile și gura departe de gâtul meu, am spus, întorcându-mă spre el ca să-i arunc o privire supărată. Nu facem așa ceva.

— Ai un talent remarcabil să ignori lucrurile evidente, mi-a spus el, privindu-mă amuzat și zîbind larg.

— Nu ignor nimic. Iau o hotărîre. Nu vreau să mai fac sex cu tine. Nu e bine pentru mine...

— Mincinoaso.

— Altfel decît din punct de vedere strict sexual, am încheiat, uitîndu-mă și mai urît. Întoarce-te pur și simplu la viața ta, iar eu o să mă întorc la a mea și o să uităm amîndoi ce-a fost aici.

— Nu se poate. De ce ești așa de hotărîtă să nu mai fim iarăși împreună?

— Nu am fost niciodată împreună. Termenul implică o relație, iar noi doi nu am ajuns niciodată atît de departe.

— Nu mai despica firul în patru. Eu n-am putut să te uit pe tine și nici tu nu m-ai uitat pe mine. Bine. Renunț. N-a funcționat să nu te văd.

I-am întors spatele și am început să mă spăl pe cap, atît de furioasă încît nu știam nici ce să mai spun. A vrut să uite de mine? M-aș fi bucurat să-l ajut. Poate, dacă-i dădeam una în cap cu ceva tare...

— Nu vrei să știi de ce? a întrebat, strecurîndu-și degetele în părul meu și masîndu-mi scalpul.

— Nu, am răspuns cu răceală.

El s-a apropiat mai mult, atît de mult încît trupul lui gol era lipit de al meu în timp ce mă spăla pe cap.

— Atunci n-o să-ți spun. Într-o bună zi o să vrei să afli și o să vorbim atunci despre asta.

Era cel mai exasperant bărbat pe care-l văzusem vreodată. Am strâns din dinți ca să nu-i cer să-mi spună. Frustrarea și resentimentele au escaladat, și într-un final le-am dat frâu liber spunând:

— Ești un măgar ticălos.

El a râs și mi-a împins capul sub duș.

Capitolul opt

Nu știu cum am ajuns să iau cina cu el. De fapt, știu. N-a vrut să plece. Trebuia să mănînc, fiindcă eram lihnită, așa că, după ce am ieșit de la duș, l-am ignorat cu totul cît timp mi-am uscat părul și m-am pregătit, ceea ce nu a durat prea mult, pentru că nu m-am obosit să mă fardez decît foarte puțin, cu rimel și ruj. Căldura verii însemna că aș fi transpirat și orice alte farduri n-ar fi rezistat, așa că de ce să mă complic?

M-a enervat fără margini cînd m-a împins cu șoldul din fața chiuvetei de la baie, ca să se bărbierească. L-am privit cu gura căscată, pentru că pur și simplu nu așa se face. El m-a privit în oglindă și mi-a făcut cu ochiul. Supărată, am dat buzna în dormitor și am pus pe mine niște haine, lucru care, din nou, nu a durat prea mult, pentru că nu aveam mare lucru la mine, iar ce aveam era asortat.

Acum, că nu mai eram într-o ceață de pasiune, am văzut geanta mică și neagră de voiaj care zăcea uitată deschisă la marginea patului. De acolo ieșiseră, evident, lama și crema de ras. Dacă stăteam să mă gîndesc bine, și dulapul părea mai plin...

M-am răsucit pe călcîie și l-am deschis din nou. Da. Într-o parte a lui erau o pereche de blugi și un tricou polo. Le-am luat de pe umerase și m-am întors ca să le îndes înapoi în geanta de voiaj în care le era locul. El a ieșit din baie la timp ca să spună:

— Mulțumesc că le-ai scos pentru mine.

După care mi-a luat hainele din mînă și s-a îmbrăcat. Atunci mi-am dat seama că-și pierduse controlul și că lucrul cel mai bun pe care puteam să-l fac era să scap. Tocmai trăgea blugii pe el cînd eu aproape că am luat-o la fugă prin sufragerie, mi-am apucat geanta și cheile și am ieșit. Un sedan de închiriat, un Saturn alb, era parcat lîngă camionetă, alt detaliu pe care-l ratasem în delirul de mai devreme. Am deschis ușa camionetei și m-am așezat la volan, dar am fost forțată să mă strecur pe scaunul din dreapta, fiindcă el m-a împins cu corpul lui mare și mi-a luat locul. Am șuiert și am încercat să-l dau afară. Cînd nu s-a mișcat, mi-am ridicat picioarele și l-am împins și cu ele. Sînt puternică pentru o femeie, dar el era ca o piatră pe scaunul șoferului. Iar măgarul mai și zîmbea.

— Te duci undeva? m-a întrebat în timp ce lua cu o mișcare grațioasă cheile de pe jos, de acolo de unde le scăpasem eu mai devreme.

— Da, am spus, deschizînd ușa din partea dreaptă.

Tocmai alunecam afară cînd el m-a prins de subțiori și m-a ridicat înapoi în camionetă.

— Putem să facem treaba asta în două feluri, mi-a spus calm. Poți să stai acolo, ca o fată cuminte, sau pot să-ți pun cătușele. Ce alegi?

— Asta nû e alegere, am spus indignată. E ultimatum. Nici una dintre variante nu e pe gustul meu.

— Sînt singurele două alternative pe care ți le ofer. Privește lucrurile așa: m-ai făcut să fug după tine, așa că ai mare noroc că îți dau chiar și atît de ales.

— Ha! Nu erai obligat să mă urmărești și știi foarte bine. N-ai nici un alt motiv, în afară de faptul că ești un măgar arogant, ca să-mi spui să nu plec din oraș, așa că

nu te purta de parcă te-aș fi ofensat. Doar ai făcut sex, nu? Nu mi s-a părut că te-ai purtat ca și cum aș fi fost prea dificilă când m-ai aruncat pe pat.

Wyatt a întins mîna și a tras centura de siguranță de pe partea mea, ca s-o închidă.

— Nu sînt singurul din camioneta asta care a făcut sex. Lumea s-a distrat. S-a simțit bine. A fost ceva reciproc.

— Dar nu ar fi trebuit să se întîmple. Sexul la întîmplare e o prostie.

— De acord, dar ce e între noi nu e întîmplător.

— Îți tot spun că nu există nici un „noi”.

— Ba sigur că există, doar că tu nu vrei să recunoști încă.

A pornit camioneta și a băgat în viteză.

— Frumoasă mașină, apropo. M-a surprins. Credeam că ești genul care preferă mașinile de lux.

Mi-am dres zgomotos glasul, iar el m-a privit cu sprîncenele ridicate. M-am uitat insistent la centura lui de siguranță, pe care nu o pusese. Wyatt a scos un mormăit și a oprit mașina.

— Da, doamnă, a spus, legîndu-și centura.

A început să dea în spate, ca să iasă de pe alee, iar eu am revenit la discuția noastră în contradictoriu.

— Vezi? Nu știi ce fel de persoană sînt. Îmi place să conduc camionete. Nu știi nimic despre mine, așa că între noi nu e altceva decît atracție fizică. Asta înseamnă că sexul e întîmplător.

— Ba eu nu sînt de acord. Sexul întîmplător e ceva ce faci pentru că simți nevoia, dar nimic mai mult.

— Bingo! Nevoia mea a fost îndeplinită. Acum poți să pleci.

— Întotdeauna te porți așa cînd cineva îți rănește sentimentele?

Am strîns din dinți și m-am uitat afară, prin parbriz. Aș fi vrut ca el să nu își fi dat seama că sentimentele rănite erau cele care mă făceau să fiu ostilă și să-i rezist. Trebuie să îți pese de cineva ca să poată să-ți rănească sentimentele, pentru că altfel ce spune sau ce face acela nu ajunge la tine. Nu voiam să-mi pese de el. Nu voiam să-mi pese de ce făcea sau pe cine vedea, dacă mînca bine sau dacă dormea suficient. Nu voiam să fiu iar rănită, pentru că acel bărbat ar fi putut să mă rănească serios, dacă-l lăsam să se apropie foarte mult. Jason mă rănise destul de tare, dar Wyatt ar fi putut să-mi rupă inima.

A întins o mînă și mi-a pus palma pe ceafă, masînd cu blîndețe.

— Îmi pare rău, a spus tandru.

Îmi dădeam seama că o să am probleme cu el cînd venea vorba despre gîtul meu. Era ca un vampir și se repezea acolo de fiecare dată cînd voia să mă influențeze. Nici scuzele nu erau fairplay. Voiam să se tîrască, iar el, uite, îmi submina hotărîrea cu o simplă scuză. Omul ăsta era foarte perfid. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să răspund la foc tot cu foc, și să-i spun exact unde era și care era problema. Am ridicat mîna și i-am luat palma de pe ceafa mea, pentru că nu reușeam să gîndesc limpede cît timp mă atingeau acolo.

— Bine, uite cum stau lucrurile, am spus pe un ton calm, încă atentă la ce era afară și nu înăuntru, în camionetă alături de mine. Cum pot eu să am încredere că tu nu o să mă rănești iar? Te-ai ridicat și ai fugit în loc să-mi spui care era problema, în loc să încerci s-o rezolvi sau să-mi dai mie ocazia să încerc să o rezolv. Căsnicia mea s-a destrămat pentru că soțul meu, în loc să-mi spună că lucrurile nu mergeau bine și să încerce alături

de mine să îndrepte situația, a început să mă înșele. Așa că nu prea îmi place să construiesc relații cu oameni care nu sînt dispuși să facă ceva efort ca să mențină acele relații și să le repare cînd nu funcționează. Pentru o mașină faci asta, nu? Așadar, standardul meu este că un bărbat trebuie să țină la mine la fel de mult pe cît ține la mașina lui. Tu ai picat testul.

Wyatt tăcea și mă asculta. Mă așteptam să înceapă să mă contrazică și să-mi explice situația și din punctul lui de vedere, dar el nu a făcut asta.

— Deci e o chestiune de încredere, a spus pînă la urmă. Bine. Pot să lucrez la asta. Nu pot să-ți cîștig încrederea din nou dacă nu sînt în preajma ta, așadar, de acum încolo sîntem împreună. Ai înțeles?

Am clipit. Cumva, nu mă așteptasem ca el să ia lipsa mea de încredere și să o facă să pară un motiv ca să fim într-o relație, în așa fel încît să poată să-mi recîștige încrederea. Vă spun, omul ăsta e diabolic.

— Minte ta a tras un vînt, i-am atras atenția cît am putut de delicat. Dacă nu am încredere în tine înseamnă că nu vreau să fim împreună.

El a pufnit.

— Da, sigur. De asta ne smulgem unul celuilalt hainele de fiecare dată cînd ajungem destul de aproape încît să ne atingem.

— Țsta e un dezechilibru chimic și nimic mai mult. Niște multi-vitamine de calitate o să-l rezolve mintenaș.

— Mai vorbim despre asta la cină. Unde vrei să mănînci?

Așa, distrage-mi atenția cu mîncare. Dacă nu mi-ar fi fost atît de foame, complotul lui n-ar fi funcționat.

— Undeva unde să aibă aer condiționat de calitate, unde pot să stau jos și unde cineva amabil să-mi aducă o margarita.

— Sînt de acord, a spus el.

Wrightsville Beach e pe o insulă, așa că am mers cu mașina peste pod, în Wilmington, unde foarte repede Wyatt m-a condus într-un restaurant mexican aglomerat, unde aerul condiționat era dat pe tare, iar în meniu era trecută o margarita imensă. Nu știu de unde știa restaurantul, poate doar dacă mai fusese în Wilmington, ceea ce cred că nu e imposibil. Oamenii merg la plajă în același fel în care cmionagiii fac orice ar face ei. Există multe plaje în Carolina de Nord, dar probabil că el fusese de la un capăt la altul al coastei în perioada în care juca în echipă în facultate și făcea numai nebunii. Eu fusesem doar majoretă și, chiar și așa, ajunseseam pe majoritatea plajelor din sud-est, din Carolina de Nord pînă la Florida Keys și înapoi la Gulf Coast.

Un tînăr hispanic ne-a adus meniurile și a așteptat să ne ia comanda de băutură.

Wyatt a cerut o bere pentru el și o margarita cu Cuervo Gold înghețat pentru mine. Nu știam ce era Cuervo Gold, dar nici nu-mi păsa. Am presupus că era un fel special de tequila, dar ar fi putut să fie și tequila normală din ce știam eu.

Paharul în care mi-au adus băutura nu era pahar. Era o vază. Recipientul acela era *imens*. Nu era o vază adevărată, dar nu i-aș fi zis nici pahar. Era mai mult ca un bol transparent, gigantic, sprijinit pe un pedestal subțire.

— Hopa, a spus Wyatt.

L-am ignorat și mi-am apucat margarita cu amîndouă mîinile, lucru de care era nevoie dacă voiam să-o ridic.

Paharul imens era înghețat, iar pe margine avea presărată sare. Două felii de limetă era sprijinite în partea de sus, iar un pai roșu strălucitor oferea acces la conținut.

— Ar fi bine să comandăm, a spus Wyatt.

Am sorbit din pai și am înghițit o gură mare de margarita. Gustul de tequila nu era foarte puternic din fericire, pentru că altfel aș fi adormit înainte să beau măcar jumătate.

— Îmi plac burritos rancheros. Cu vită.

Era amuzant să-l văd cum mă privea în timp ce dădea comanda. Am mai luat o înghițitură prin pai.

— Dacă te îmbeți, m-a avertizat, o să-ți fac poze.

— Vai, mulțumesc. Mi s-a spus că sînt o bețivă adorabilă.

Nu era adevărat, dar el nu avea de unde să știe. Nu mă îmbătasem niciodată, ceea ce, probabil, însemna că avusesem o experiență altfel decît a majorității în facultate. Aveam mereu practică la majorete sau făceam gimnastică sau ceva neașteptat, cum erau examenele, și nu credeam că ar fi fost o experiență prea plăcută dacă sufeream de mahmureală, așa că pur și simplu mă opream din băut înainte să mă îmbăt.

Chelnerul ne-a adus un coș de tortillas fierbinți și sărate și două boluri de salsa, unul iute, altul mediu. Am mai pus sare pe jumătate dintre chipsuri și am înmuiat unul în sosul iute, care era delicios și foarte înțepător. După trei chipsuri am început să transpir și a trebuit să întind mîna după margarita. Wyatt mi-a mutat vaza, paharul, mai departe, ca să nu ajung la el.

— Hei! am strigat indignată.

— Nu vreau să te îmbeți.

— Mă îmbăt dacă vreau.

— Trebuie să-ți mai pun niște întrebări, și asta e motivul pentru care nu voiam să pleci din oraș.

— Bună încercare, locotenente.

M-am aplecat înainte și mi-am luat margarita.

— În primul rînd, detectivii se ocupă de caz, nu tu. În al doilea, nu am văzut nimic altceva în afară de bărbatul care era cu Nicole și care a plecat în sedanul închis la culoare. Asta e tot. Nimic altceva.

— Din cîte știi tu, a spus el, luîndu-mi băutura exact cînd băgam paiul în gură ca să mai iau o înghițitură. Uneori, detaliile ies la iveală la zile întregi după eveniment. De exemplu, farurile mașinii. Sau stopurile. Le-ai văzut?

— Nu am văzut farurile, am spus convinsă, intrigată de întrebare. Stopurile... poate.

Am închis ochii și am derulat scena în minte. Era șocant de detaliată și de vie. În imaginație am văzut mașina închisă la culoare cum aluneca.

— Strada e în unghi drept față de mine, nu uita, așa că tot ce văd, văd din lateral. Stopul e... lung. Nu e unul din acelea rotunde, ci lung și subțire.

Am deschis brusc ochii.

— Cred că unele modele de Cadillac au stopuri de forma asta.

— Printre altele, a spus el.

Nota ce spusesem în agenda mică pe care, evident, o scosese din buzunar, fiindcă era îndoită ca și cum ar fi stat acolo.

— Ai fi putut să mă întrebi asta la telefon, i-am atras supărată atenția.

— Da, dacă ai fi răspuns la telefon, a răspuns el pe același ton.

— Tu mi-ai închis mie.

— Eram ocupat. Ieri a fost o zi foarte încărcată. N-am avut timp să-mi fac griji din cauza mașinii tale, care, apropo, e tot acolo, fiindcă nu te-ai deranjat să-mi dai cheile.

— Știu. Adică, atunci nu mi-am dat seama. Le-am găsit mai târziu, dar ziarul mă numise doar pe mine

martoră și asta m-a făcut să mă simt rău, iar Tiffany trăgea de mine, așa că am închiriat o mașină și am venit la plajă.

Wyatt a făcut o pauză, apoi a întrebat:

— Tiffany?

— Iepurașul meu interior care iubește plaja. Nu mi-am mai luat de multă vreme o vacanță.

El m-a privit de parcă mi-ar fi crescut încă un cap sau de parcă aș fi recunoscut că aveam personalitate multiplă. Pînă la urmă a întrebat:

— Mai e și altcineva, în afară de Tiffany, în capul tău?

— Ei bine, nu am și un iepuraș care iubește zăpada, în caz că asta te întrebai. Am fost la schi o singură dată. Aproape. Am probat ghetetele alea și sînt atît de incomode încît nu-mi vine să cred că oamenii le poartă fără să fie somați cu pistolul la tâmplă.

Am bătut din degete.

— Îl mai aveam pe Black Bart, dar nu m-a vizitat de ceva vreme, așa că, poate, era doar o chestie de copil.

— Black Bart? El era... pistolarul tău interior?

Începuse să zîmbească ironic.

— Nu. Era maniacul meu interior, care o lua razna și încerca să te omoare dacă le făceai rău păpușilor Barbie.

— Cred că ai fost un drac la locul de joacă.

— Nu te pui cu păpușile mele Barbie.

— O să-mi aduc aminte de asta data viitoare cînd îmi vine să iau o Barbie și s-o calc în picioare.

M-am uitat șocată la el.

— Ai face așa ceva?

— N-am mai făcut de mult. Cred că am scăpat de impulsul ăsta înainte să împlinesc cinci ani.

— Black Bart te-ar fi rănit rău.

Observă agenda de pe masă și pe chip îi apărură o expresie nedumerită, de parcă ar fi încercat să-și dea

seama cum degenerase discuția de la faruri pînă la Barbie. Înainte să-și revină, însă, chelnerul ne-a adus farfuriile și ni le-a pus în față, atenționîndu-ne că erau fierbinți.

Chipsurile mă împiedicaseră să mor de foame, dar încă eram lihnită, așa că m-am înfipt în burrito cu o mînă și am profitat că el era neatent ca să-mi iau margarita cu cealaltă. E folositor să fii ambidextru. Nu pot să scriu cu stînga, dar pot să salvez băuturile răpite.

După cum am mai spus, margarita nu era prea tare, dar era multă. Cînd mi-am terminat mîncarea, băusem jumătate din ea și mă simțeam foarte fericită. Wyatt a plătit și m-a luat de mijloc ca să mă conducă spre camionetă. Nu știu de ce, fiindcă nu mă clătinam. Nici măcar nu cîntam.

M-a ridicat în mașină de parcă n-aș fi fost în stare să urc singură. I-am zîmbit larg și mi-am atîrnat un picior de piciorul lui:

— Vrei să te culci cu mine, băiete?

El a pufnit în rîs.

— Poți să ții minte ce mi-ai spus, pînă ajungem la casuță?

— Pînă atunci s-ar putea să fiu trează și să-mi amintesc de ce nu trebuie să mă culc cu tine.

— O să-mi asum riscul.

M-a sărutat lung, apăsător.

— Cred că pot să te conving.

Da, gîtul. Știa despre sensibilitatea mea. Era clar, trebuia să investesc în cîteva helance. Cînd am ajuns înapoi la podul spre Wrightsville Beach, strălucirea de veselie se estompase într-adevăr, iar mie mi se făcuse somn. Am coborît singură din mașină și tocmai mergeam spre ușa căsuței cînd Wyatt m-a luat în brațe.

— Mai e valabilă oferta ta?

— Îmi pare rău, dar nu mai sînt amețită. Dorința indusă de alcool e un lucru trecător.

El m-a dus în brațe, de parcă n-aș fi cîntărit nimic, ceea ce, pentru că am un trup tonifiat și puternic, nu e deloc adevărat, dar el era cu douăzeci de centimetri mai înalt și puternic la rîndul lui, ceea ce însemna că era cu cel puțin treizeci de kilograme mai greu.

— Foarte bine. Prefer să mă dorești din alte motive, nu pentru că te-ai amețit.

— Mintea mea a preluat din nou controlul, iar motivele de mai devreme sînt încă valabile. Nu vreau să mă culc cu tine.

Vai, ce minciună sfruntată! Îl doream din toate puterile, ceea ce nu însemna că era în regulă să mă culc cu el sau că lucrurile aveau să meargă bine între noi. Discuția de mai înainte nu mă ajutase cu nimic, pentru că acțiunile contează mai mult decît cuvintele și o singură după-amiază petrecută cu el nu însemna mare lucru.

— Pun pariu că pot să te fac să te răzgîndești, a spus el în timp ce deschidea ușa, care era neîncuiată, fiindcă eu mă grăbisem să scap, iar el se grăbise să mă prindă.

O oră mai târziu, chiar înainte să adorm, prin minte mi-a trecut un gînd. Lasă helanca. Dacă voiam să-l țin departe, aveam nevoie de echipament de protecție din cap pînă-n picioare.

Capitolul nouă

M-am trezit în timpul nopții. Mi-era frig și eram dezorientată. Nu era de mirare că mi-era frig, pentru că Wyatt dăduse aerul condiționat de la fereastra dormitorului pe setarea „îngheț”.

Probabil că visam, pentru că m-a trezit un zgomot puternic, ca o împușcătură, și o clipă n-am știut unde eram. Poate că am scos și vreun sunet sau am tresărit așa cum se întâmplă când ești speriat, pentru că Wyatt m-a întrebat:

— Te simți bine?

Vorbise pe un ton alert și se ridicase deja în capul oaselor. Întrebarea m-a scos dintr-un moment ciudat. L-am privit prin întuneric. Îi vedeam doar silueta pe fundalul ceva mai deschis la culoare al ferestrei. Am întins mîna și l-am atins, i-am găsit căldura abdomenului gol, deasupra locului în care cearceaful îi acoperea șoldurile.

— Mi-e frig, am spus, iar el s-a întins la loc și m-a tras lîngă el, acoperindu-mă cu așternutul.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui și mîna de piept, alinată de căldura și forța trupului său, de prezența substanțială de lîngă mine. Nu voiam să mă culc cu el, în sens propriu, pentru că încercam din răspuțeri să-mi păstrez limitele, dar adormisem în mijlocul unei discuții, iar el, evident, profitase de faptul că eu eram inconștientă. Bănuiam că fusese o tactică deliberată: mă

epuizase cu sex, ca să nu pot să rămân trează. În acel moment mă bucuram că era acolo, lângă mine, în miez de noapte, că mă strîngea în brațe și mă apăra de frig. Exact asta îmi dorisem de la el cu doi ani înainte, acea intimitate, acea prietenie, acea legătură sufletească. Era înspăimîntător cîtă mulțumire simțeam în brațele sale.

— Ce visai? m-a întrebat, mîngîindu-mă pe spate cu o mișcare lentă, liniștitoare.

Vocea lui adîncă era răgușită din cauza somnului, iar dulceața îmbrățișării noastre mă înfășura ca o pătură caldă.

— Nu știu. Nu-mi amintesc nimic. M-am trezit și a fost unul dintre momentele acelea urîte în care nu știi unde ești. Plus că mi-era frig. Am spus ceva?

— Nu, dar ai scos un sunet ciudat, de parcă ți-ar fi fost frică.

— Cred că am auzit un zgomot puternic, dar se poate să fi fost în vis. Dacă am visat.

— Eu nu am auzit nimic. Ce fel de zgomot puternic?

— Ca o împușcătură.

— Nu, sigur nu s-a auzit așa ceva.

Părea absolut convins. Probabil, fiind polițist, era mai atent la așa ceva.

— Atunci înseamnă că am visat crima. Nu-mi amintesc.

Am căscat și m-am ghemuit mai aproape de el, și în acel moment un fir de amintire a plutit prin mintea mea. Nu visam crima lui Nicole, ci visam că *pe mine* mă omora cineva, pentru că, înainte ca poliția să găsească trupul neînsuflețit, crezusem că împușcătura îmi era destinată mie. Cam zece minute, pînă la sosirea poliției, fusesem foarte, foarte speriată.

— Așteaptă. Îmi amintesc ceva. Am visat că se trăgea

în mine, ceea ce am și crezut inițial că se întâmpla. Cred că subconștientul meu prelucrează informațiile.

El m-a strâns mai aproape.

— Ce ai făcut? În noaptea aia.

— Am rămas la pământ și am mers înapoi spre ușă, am intrat în clădire, am încuiat ușa și am sunat la urgențe.

— Bravo ție, fată deșteaptă. Exact asta și trebuia să faci.

— Nu ți-am spus și că m-am panicat. Mi-a fost o frică de moarte.

— Ceea ce dovedește că nu ești proastă.

— Și a dovedit că nu am împușcat-o eu pe Nicole, pentru că nu am ieșit în ploaie ca să verific. Eram cu totul uscată. Le-am cerut să facă un test de reziduri de praf de pușcă, însă, fiindcă eram obosită și nu voiam să fiu dusă la secție pentru interogatoriu. Asta s-a dovedit o pierdere de vreme, pentru că tu m-ai tîrît oricum acolo.

Încă mă mai deranja.

— Da, am auzit despre „testul acela”.

Vorbise pe un ton sec. Evident, credea că făcusem pe blonda proastă ca să le domolesc bănuielile detectivilor. Nu pot să-mi imaginez de unde-i venise o astfel de idee.

— Nu mi-am amintit numele chiar în momentul acela, am spus cu un aer nevinovat. Eram speriată.

Pe jumătate adevărat.

— Sigur.

Cred că nu m-a crezut. Trecînd mai departe, am spus:

— Nu știu ce motiv aș avea să visez tocmai acum că mă împușcă. De ce nu în prima seară? Atunci am fost foarte tulburată.

— Erai epuizată. Probabil că ai visat, dar nu te-ai trezit suficient încît să-ți aduci aminte.

— Dar seara trecută? Nici atunci nu am visat.

— Aceeași teorie. Ai condus mult și nu te-ai odihnit. Erai obosită.

Am pufnit.

— Ha! Și în seara asta nu crezi că am fost obosită?

— E altfel de oboseală.

Acum părea amuzat.

— Dățile trecute ai fost stresată. În seara asta ți-a plăcut.

Asta cu siguranță. Chiar și să mă cert cu el era plăcut pe undeva, pentru că mă distram atît de bine. Eram alarmată, fiindcă el părea să cîștige toate bătăliile, dar eram bucuroasă de luptă. Îmi imaginez că și moliile sînt fericite cînd zboară direct în flacără. Dacă Wyatt avea să mă ardă din nou, nu știam ce aș fi făcut. Deja eram a lui mai mult decît data trecută, dovadă faptul că eram cu el în pat.

L-am ciupit. Doar așa, ca să fie. A tresărit.

— Au! Asta pentru ce a fost?

— Pentru că nici măcar nu mi-ai făcut curte înainte să te culci cu mine, am spus indignată. Mă faci să mă simt ușuratică.

— Dulceață, nimic nu-i ușor în ceea ce te privește. Crede-mă.

Vorbise pe un ton amuzat.

— Ba ceva trebuie să fie, am spus, reușind să par îndurerată.

Dacă nu pot să cîștig bătălii, pot cel puțin să-l zăpăcesc, nu?

— Plîngi?

Părea bănuitor, atîta lucru era clar.

— Nu.

Era adevărul, dar ce să fac dacă îmi tremurase puțin vocea? Mîna lui mare mi-a atins obrazul.

— Nu plîngi.

— Ți-am spus că nu.

Fir-ar el să fie, nu credea nimic fără să verifice? Evident, acolo aveam o problemă de încredere. Cum să fac să-i mai scape și lui cîte ceva?

— Da, dar ai încercat să mă faci să mă simt vinovat. Știi foarte bine că tot ce trebuia să faci era să spui „nu” în orice clipă, dacă într-adevăr nu voiai.

— M-ai sabotat cu sărutările tale pe gît. Trebuie să încetezi.

— Și ce o să faci, o să-ți extirpi gîtul?

— Asta înseamnă că nu promiți să-l lași în pace?

— Glumești? Și ți se pare ție că sînt genul care să-și taie singur craca de sub picioare?

Părea amuzat și vorbise pe un ton leneș.

— Vorbesc serios cînd spun că nu vreau să mai facem sex. Nu e bine, atît de curînd. Ar fi trebuit să așteptăm și să vedem dacă se înfiripă o relație între noi.

— Dacă se înfiripă? a repetat el. Mie mi se pare că sîntem deja la jumătatea unei relații.

— Nu chiar. Nici n-am luat startul încă. N-am ieșit la o întîlnire. De data asta, adică. Nu se pune că am ieșit acum doi ani.

— Am luat cina în seara asta.

— Nici asta nu se pune. Ți-ai folosit forța fizică împotriva mea și m-ai obligat cu amenințări.

Wyatt a pufnit.

— De parcă asta te-ar fi oprit să ții din toți bojocii dacă nu te-ai fi decis că ți-era foame și că aș putea foarte bine să plătesc eu.

Mai era și asta, sigur. Plus că n-am fost absolut deloc îngrijorată că ar fi vrut să-mi facă vreun rău. Mă simțeam remarcabil de în siguranță cînd eram cu el, apărută de orice altceva în afară de el, bineînțeles.

— Uite cum facem. Eu o să ies cu tine așa cum aș fi făcut dacă am fi început să ieșim împreună din nou. Asta îți dorești, nu? Încă o șansă? Asta înseamnă să nu facem sex, pentru că sexul complică lucrurile.

— Ba pe naiba.

— Bine, complică lucrurile din punctul meu de vedere. Poate, după ce o să ajung să te cunosc mai bine, iar tu o să ajungi să mă cunoști pe mine, o să ne hotărîm că nu ne plăcem destul de mult unul pe celălalt. Sau poate că tu o să decizi că nu mă placi pe cît de mult te plac eu, fiindcă, după cum am spus, mie sexul îmi îngreunează judecata. Poate că bărbații nu sînt atît de influențați de asta, dar femeile sînt. O să mă scutești de multă suferință dacă facem un pas înapoi și ne dăm timp.

— Îmi ceri să închid ușa grajdului după ce am lăsat deja calul să plece.

— Atunci cheamă-l și bagă-l înapoi în pantaloni. În grajd, adică.

— Tu așa vezi lucrurile. Din punctul meu de vedere, e împotriva tuturor impulsurilor mele să nu fac dragoste cu tine cît pot de des, pentru că așa se asigură bărbații că femeia pe care o doresc e doar a lor.

Mi-am dat seama din vocea lui că devenise nervos. Îmi doream să am o lumină acolo, ca să pot să-i descifrez expresia, dar asta ar fi însemnat ca și el să poată să o descifreze pe ea mea, așa că am lăsat lucrurile cum erau.

— Dacă am fi mai departe în relație, aș fi de acord cu tine.

— Date fiind circumstanțele, aș spune că sîntem.

Eram amîndoi dezbrăcați, în pat împreună. Și ce dacă?

— Dar nu sîntem. Ne simțim foarte atrași fizic unul de celălalt, dar nu ne cunoaștem unul pe altul. De exemplu, care-i culoarea mea preferată?

— La naiba, am fost însurat trei ani și n-am știut niciodată care era culoarea ei preferată. Bărbații nu se gîndesc la culori.

— Nu trebuie să te gîndești la ceva prea des ca să observi, pur și simplu.

Am trecut cu vederea faptul că mai fusese însurat. Știam, bineînțeles, pentru că mama lui îmi spusese asta înainte să ne facă prezentările, dar nu-mi plăcea să mă gîndesc la asta mai mult decît îmi plăcea să mă gîndesc la propria mea căsnicie eșuată. În cazul lui Wyatt, însă, eram pur și simplu geloasă.

— Roz, a spus el.

— Aproape, dar nu primești premiul. E a doua mea culoare preferată.

— Dumnezeuule, ai mai mult de una?

— Turcoaz.

— Asta e o culoare? Credeam că e o specie de rață.

— Poate că unele rațe au penaj de culoarea asta. Nu știu. Ideea e că, dacă am fi petrecut mai mult timp împreună și am fi ajuns să ne cunoaștem unul pe altul, ai fi observat că port adesea turcoaz și ai fi putut să ghicești. Dar nu ai reușit, pentru că nu am petrecut prea mult timp împreună.

— Soluția e să petrecem mai mult timp împreună.

— De acord. Dar fără sex.

— Am impresia că dau cu capul într-un perete din cărămidă, spuse el, adresîndu-i-se tavanului.

— Știu senzația.

Începeam să mă simt exasperată.

— Ideea este următoarea: mă tem că o să-mi frîngi inima dacă te las să te apropii prea mult de mine. Mă tem că o să mă îndrăgostesc de tine și tu o să pleci din nou. Vreau să știu că ești cu mine la fiecare pas dacă într-adevăr mă îndrăgostesc de tine. Cum să știu asta dacă facem sex, cînd sexul înseamnă atît de mult pentru o femeie, pe cînd pentru un bărbat e ca un fel de masturbare mai specială? E chimie, care-i scurtcircuitează femeii creierul, parcă e un drog, așa că ea nu mai observă că face sex cu un șobolan decît cînd e deja prea târziu.

A urmat o pauză lungă, apoi el a spus:

— Dar dacă eu sînt deja îndrăgostit de tine și mă folosesc de sex ca să-ți arăt asta și să mă apropii de tine?

— Dacă ai fi spus că ești foarte atras de mine, poate că te-aș fi crezut. Repet, nu mă cunoști cu adevărat, deci nu ai cum să mă iubești. Sîntem atrași fizic unul de celălalt, dar nu îndrăgostiți. Nu încă. Și poate nici n-o să fim vreodată.

Încă o pauză lungă.

— Înțeleg ce spui. Nu sînt de acord, dar înțeleg. Tu ai înțeles ce am spus eu? Că mă folosesc de sex ca să-ți arăt că-mi pasă?

— Da, am spus precaută.

Unde voia să ajungă?

— Și nu sînt de acord.

-Atunci sîntem blocați. Tu nu vrei să facem sex, eu vreau. Hai să facem un pact. Oricînd încerc să te seduc, tot ce trebuie să faci e să spui nu, iar eu promit să mă opresc orice ar fi. Chiar dacă sînt deasupra ta, gata să te pătrund, dar dacă tu spui nu, eu mă opresc.

— Nu-i cinstit! m-am plîns eu. De cîte ori ți-am spus eu nu ție?

— Acum doi ani, de două ori. De data asta, scorul e de patru la zero pentru mine.

— Vezi? Te pricepi cu două treimi mai bine decît mine la asta. Am nevoie de un avantaj.

— Cum naiba oferi avantaj la sex?

— Nu poți să mă atingi pe gît.

— Nu. Nici de-al naibii nu sînt de acord să scoatem gîtul din ecuație.

Doar că să-și susțină punctul de vedere, m-a tras deasupra lui, cu ochii la nivelul ochilor săi și, înainte să apuc să-l opresc, și-a ascuns fața în curbura dintre gîtul și umărul meu și m-a mușcat blînd. Un fulger de plăcere m-a străbătut și am dat ochii peste cap.

Da, a trișat.

La ceva vreme după aceea, în timp stătea deasupra mea, sprijinit pe brațe, cînd amîndoi eram transpirați și plămînii ne lucrau din greu, mi-a spus foarte mulțumit de sine:

— E cinci la zero.

Nu pot să sufăr bărbații lăudăroși. Voi nu simțiți la fel? Mai ales dacă trișează.

— O să mergem cu avionul acasă, mi-a spus în timp ce ne făceam bagajele a doua zi, după micul dejun.

— Dar camioneta mea...

— Predăm aici mașinile de închiriat. Am lăsat mașina la aeroportul de acasă. Te duc să o iei pe a ta.

În sfîrșit îmi luam mașina înapoi! Partea aceea a planului era bună, dar nu-mi place prea mult să zbor. O fac ocazional, dar prefer să conduc.

— Nu-mi place să merg cu avionul, am spus.

El s-a ridicat și m-a privit.

— Nu-mi spune că ți-e frică.

— Nu mi-e tocmai frică, nu mi se taie răsuflarea sau așa ceva, dar nu e modalitatea mea preferată de călătorie. Echipa de majorete zbura odată pe Coasta de Vest la un meci, și am dat de turbulențe și am pierdut altitudine suficient încît să cred că pilotul n-avea să ne mai ridice. De atunci am un sentiment neplăcut cînd trebuie să zbor.

M-a privit încă un minut, apoi a spus:

— Bine, atunci mergem cu mașina. Te ții după mine pînă la aeroport, ca să-mi las sedanul.

Ei, ca să vezi. Pentru o clipă mă așteptasem să fiu luată pe sus și forțată să urc în avion. Îi spuseseam atîtea minciunile în ultimele zile încît de ce ar fi crezut adevărul? Evident, omul avea un detector de minciuni pentru Blair, la fel ca și mama, și își dădea seama că, dacă mințeam cumva, era ca să ascund cît de mult mă deranja cu adevărat să zbor.

Adică numai puțin, pentru că într-adevăr nu intru în panică sau ceva asemănător. L-am urmat la aeroport, și-a predat mașina, apoi am așteptat la volan cît timp el și-a pus bagajul alături de al meu, în portbagaj. M-a surprins din nou urcîndu-se pe locul pasagerului și punîndu-și centura de siguranță fără să-mi ceară să-l las pe el să conducă. Doar un bărbat sigur de masculinitatea lui îi dă voie unei femei să conducă atunci cînd sînt amîndoi într-o camionetă... ori asta, ori încerca foarte abil să mă lingusească.

Orice ar fi fost, funcționa. M-am simțit mult mai bine în compania lui pe drumul lung spre casă.

Era tîrziu după-amiază cînd am ajuns la aeroportul nostru mic, acolo unde-și lăsase el mașina. Am predat vehiculul închiriat și ne-am transferat cu tot cu bagaje în

Crown Vic-ul lui, apoi Wyatt m-a condus la „Trup frumos”, ca să-mi iau mașina.

Spre dezamăgirea mea, banda galbenă care desemna locul crimei era încă în jurul proprietății mele. Cam jumătate din partea din față a parcării era încercuită, și toată clădirea și partea din spate a parcării. Wyatt a oprit mașina în afara benzii galbene.

— Când o să pot să deschid clubul? am întrebat întinzându-i cheile.

— Încerc să închid scena mâine. Dacă reușesc, o să poți să deschizi marți, dar nu promit nimic.

Am rămas în picioare, lângă mașina lui, cît timp el a mers în spate și, o clipă mai târziu, a reapărut la volanul Mercedesului meu. L-a parcat de cealaltă parte a Crown Vic-ului, mai aproape de stradă, și s-a oprit lângă mașina lui. A lăsat motorul Mercedesului pornit, a coborît și mi-a mutat geanta de voiaj pe bancheta mea mică din spate, apoi a făcut doar un pas înapoi, astfel că era foarte aproape de mine cînd m-am aplecat ca să urc. M-a prins de braț, cu mîna caldă pe pielea mea.

— Trebuie să lucrez în seara asta, să rezolv cu niște acte. Te duci acasă la părinții tăi?

Gîndul la el mă consumase într-atît în ultimele două zile încît emoțiile pe care le avusesem pentru că ziarul mă numise unic martor la uciderea lui Nicole dispăruseră aproape de tot.

— Nu vreau să fac nimic prostesc, dar chiar există vreun risc ca tipul ăsta să încerce să-l omoare pe martor, adică pe mine?

— Nu pot să trec cu vederea posibilitatea asta, spuse el pîrînd amenințător. Nu e foarte probabil, dar nu e imposibil. M-aș simți mai bine dacă ai fi acasă la părinții tăi sau dacă ai veni să stai la mine.

— Mă duc la ei, am hotărât, fiindcă dacă el credea că era cazul să fiu îngrijorată, atunci eram îngrijorată. Dar trebuie să merg acasă, să iau haine, să plătesc facturile și altele asemenea.

— Merg și eu cu tine. Ia ce-ți trebuie și rezolvă cu actele când ajungi la ai tăi. Ba mai bine, spune-mi ce-ți trebuie. Le iau și ți le aduc eu.

Sigur, de parcă l-aș fi lăsat să-mi caute prin sertarul cu lenjerie intimă. Imediat ce m-am gândit la asta, am ridicat indiferentă din umeri, în minte. Nu doar că-mi văzuse lenjeria intimă – sau cel puțin o parte din ea, dar o și scosese de pe mine. Plus că-mi place lenjeria frumoasă, așa că nu e ca și cum ar fi fost acolo ceva ce m-aș fi jenat să vadă.

— Dă-mi agenda ta mică și un pix, am spus, iar când el le-a scos din buzunar, am scris detaliat despre hainele pe care voiam să mi le aducă și despre locul în care țineam facturile neplătite. Cum aveam deja fardurile și cosmeticele la mine, scăpa ușor. Când i-am dat cheia de la casă, el a privit-o cu o expresie ciudată pe chip.

— Ce-i? am întrebat. Ceva în neregulă cu cheia?

— Nu, totul e bine, a spus el aplecându-se.

Sărutul a fost cald și prelung și, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, eram pe vîrfuri, cu brațele pe după gîtul lui, sărutîndu-l la rîndul meu cu entuziasm și interes. Când a ridicat capul și-a lins buzele încet, gustîndu-mă. Degetele de la picioare mi s-au încordat și aproape că i-am spus să mă ducă la el acasă, dar bun-simțul a ieșit la suprafață în ultima clipă. Wyatt a făcut un pas înapoi, ca să-mi facă loc să urc în mașină.

— Trebuie să-ți spun cum să ajungi la mama și la tata acasă, am rostit, amintindu-mi în ultima clipă.

— Știu unde stau.

— De unde... Da, am uitat. Ești polițist. Ai verificat.

— Când nu te-am găsit vineri, da.

I-am aruncat o privire bănuitoare, „cu ochi de mărgică”, așa cum spunea Siana când mama știa că făcuserăm ceva și încerca să ne convingă să mărturisim uitându-se insistent la noi.

— Cred că ai un avantaj necinstit când faci abuz de faptul că ești polițist. Trebuie să te oprești.

— Nu prea cred. Asta facem noi, a spus zîmbind, apoi s-a întors spre mașina lui.

— Așteaptă! Te duci acum la mine să-mi aduci lucrurile sau mergi la muncă și vii mai târziu?

— Le aduc acum. Nu știu cât o să stau la serviciu.

— Bine. Ne vedem acolo.

Mi-am aruncat geanta pe scaunul din dreapta, dar ea n-a ajuns pînă acolo, s-a lovit de bord și a căzut pe scaunul șoferului. M-am aplecat ca să o ridic și pe stradă a reverberat un sunet ascuțit. Speriată, am sărit într-o parte, și o durere ascuțită mi-a secerat brațul stîng.

După aceea, o tonă de asfalt m-a lovit și m-a dărîmat pe caldarîm.

Capitolul zece

Asfaltul era dur și cald și înjura din toți rărunchii. După cum am spus, mai și cîntărea o tonă.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă! a spus printre dinții încleștați, scuișind fiecare cuvînt ca pe un glonț. Blair, ești întreagă?

Ei bine, nu știam. Lovisem destul de tare caldarîmul și mă lovisem la cap, plus că mi se tăiasse răsufarea din cauză că eram strivită sub el, iar brațul mă durea ca naiba. Mă simțeam ca topită din cauza șocului, pentru că mai auzisem acel zgomot și altă dată și cam știam ce se întîmplase cu brațul meu.

— Cred că da, am spus fără convingere.

El s-a uitat dintr-o parte în alta, după potențialii criminali, apoi s-a ridicat de deasupra mea, m-a tras în capul oaselor și m-a proptit cu spatele de cauciucul din față, spunînd:

— Stai acolo!

Și-a scos mobilul de la brîu și a apăsător pe un buton. Vorbînd la el ca și cum ar fi fost o stație, a spus ceva repede și apăsător, din care am înțeles numai că „s-au tras focuri de armă”, apoi locația noastră. Încă înjurînd, s-a aplecat repede și s-a apropiat de mașina lui, apoi a deschis cu o mișcare smucită ușa din spate. A căutat înăuntru și a scos un pistol automat mare.

— Nu-mi vine să cred că am uitat să-mi scot arma din geantă, s-a răstit lipindu-se, cu spatele la mine, de cauciucul din spate al mașinii mele și riscînd să se uite repede peste portbagaj, apoi aplecîndu-se la loc. Dintre toate nenorocitele de momente...

— Îl vezi? i-am întrerupt eu șirul de bombăneli și blesteme.

— Nimic.

Aveam gura uscată și inima îmi bătea nebunește la gîndul că ucigașul trecuse cu mașina pe lîngă noi și trăsese cu arma. Eram făcuți sendviș între două mașini, ceea ce ar fi trebuit să mi se pară foarte sigur, dar în loc de asta eu mă simțeam oribil de expusă și de vulnerabilă, cu spațiile acelea deschise la capetele mașinilor.

Împușcătura venise de vizavi. Foarte puține dintre magazinele de pe trotuar erau deschise duminica, mai ales atît de tîrziu după-amiaza, iar traficul era aproape inexistent. Am ascultat, dar nu am auzit motorul nici unei mașini plecînd, ceea ce pentru mine nu era un lucru bun. Îmi venea să plîng. Mă gîndeam serios să vomit. Wyatt s-a uitat peste umăr, spre mine, atent și amenințător și, pentru prima dată, m-a privit atent. Tot trupul i s-a încordat.

— Rahat, dulceată, a spus încet.

S-a mai uitat o dată, repede, pe deasupra portbagajului, apoi s-a aplecat spre mine.

— De ce n-ai spus ceva? Sîngerezi ca un porc înjunghiat. Lasă-mă să văd cît e de grav.

— Nu foarte grav. Mi-a atins doar mîna.

Mi s-a părut că vorbeam precum un cowboy dintr-un western vechi, asigurîndu-și curajos văcărița că rana lui era doar o zgîrietură. Poate că ar fi trebuit să iau pistolul lui Wyatt și să trag și eu spre cealaltă parte a străzii, ca

iluzia să fie completă. Pe de altă parte, poate că era mai bine să stau liniștită acolo unde eram. Necesita mai puțin efort.

Mîna lui mare mi-a răsucit cu blîndețe brațul, ca el să poată să examineze rana.

Eu una am evitat să mă uit. Cu coada ochiului vedeam oricum prea mult sînge, și nu-mi plăcea deloc sentimentul pe care mi-l dădea ideea că era al meu.

— Nu e prea rău, a murmurat el.

S-a mai uitat o dată în jur, apoi și-a lăsat puțin arma jos, ca să scoată o batistă din buzunar și să o apese, împăturită, deasupra rănii mele. A luat pistolul cel mare în mîna în mai puțin de cinci secunde din momentul în care-l lăsase jos.

— Ține asta cît poți de apăsăat aici, pe braț, mi-a spus, iar eu am ridicat mîna dreaptă ca să fac după cum îmi spusese.

Mă străduiam să nu fiu indignată. „*Nu era prea rău?*” Una era să fiu eu curajoasă și să tratez cu indiferență faptul că fusesem împușcată, dar el cum îndrăznea să facă la fel? M-am întrebat dacă ar fi fost la fel de nepăsător dacă brațul *lui* ar fi fost cel care parcă luase foc, dacă sîngele *lui* i-ar fi udat hainele și ar fi început să facă băltoacă pe caldarîm. Hmm. Partea cu băltoaca de pe caldarîm nu avea cum să fie semn bun. Poate că de asta aveam amețeli, mi-era cald și greață.

Poate că ar fi fost mai bine să mă întind. M-am lăsat să alunec pe o parte, iar Wyatt m-a apucat cu mîna liberă.

— Blair!

— Mă întind puțin, i-am spus agitată. Mi s-a făcut rău de la stomac.

Susținându-mă cu o mână, el m-a ajutat să mă întind pe jos. Asfaltul era fierbinte și murdar, însă mie nu-mi păsa. M-am concentrat să inspir adânc și să expir la fel și m-am uitat la cerul albastru al după-amiezii, care se întindea la nesfârșit deasupra noastră. Treptat, greața a început să cedeze. Wyatt vorbea la mobilul transformat în stație radio, sau orice o fi fost acel aparat, cerea să i se trimită medici și o ambulanță. Auzeam deja sirenele unităților de poliție care răspuseseră la chemarea locotenentului lor, care anunțase că se trăgea în el. Cât timp trecuse de la împușcătură? Un minut? Nu mai mult de două, eram foarte sigură de asta.

Unei părți din mine i se părea că totul se mișca foarte încet, dar altei părți i se părea că se întâmplau prea multe în același timp. Rezultatul era o senzație de irealitate, dar una în care lucrurile păreau să fie cristaline, clare. Nu mă puteam hotărî dacă era bine sau nu să fie așa. Probabil că m-ar fi ajutat puțină confuzie, pentru că nu voiam absolut deloc să am amintiri clare despre acel moment.

Wyatt s-a aplecat deasupra mea și mi-a atins gâtul cu mâna stângă. Dumnezeuule mare, îmi făcea cumva avansuri într-o astfel de situație? M-am uitat urît la el, însă nu a observat, pentru că se uita în toate direcțiile, cu arma pregătită în mâna dreaptă. Prea târziu am înțeles că-mi verifica pulsul. Expresia de pe chipul lui a devenit și mai amenințătoare.

Doar nu eram pe moarte, nu? Oamenii nu mureau din cauză că erau împușcați în braț. Asta ar fi fost o prostie. Eram doar puțin în stare de șoc pentru că pierdusem atât de mult sânge, atât de repede, la fel cum mi se întâmpla oricând donam sânge pentru Crucea Roșie. Nu era mare lucru, dar el ceruse prin stație o ambulanță, ceea ce în mintea mea era un lucru serios, și mă

Întrebam dacă nu cumva el vedea ceva ce eu nu văzusem, ca, de pildă, o arteră din care curgeau valuri de sânge. Nu că m-aș fi uitat eu cu prea mare atenție, tocmai pentru că mă temeam să nu văd exact așa ceva. Am luat batista împăturită de deasupra rănii și m-am uitat la ea. Era scăldată în sânge.

— Blair, a spus Wyatt pe un ton aspru, pune batista înapoi peste rană!

Bine, poate că eram pe moarte. Am pus piesele cap la cap: mult sânge, stare de șoc, ambulanță... nu-mi plăcea imaginea de ansamblu.

— Sun-o pe mama, am spus.

Avea să fie foarte supărată dacă mi se întâmpla o urgență medicală și pe ea n-o anunța nimeni.

— O să o sun, mi-a răspuns el, încercînd să vorbească pe un ton liniștitor.

— Acum. Am nevoie de ea acum.

— O să îți revii, dulceață. O sunăm de la spital.

Eram indignată. Zăceam pe caldarîm și sîngeram de moarte, iar el refuza s-o sune pe mama? Dacă aș fi avut mai multă energie, poate că aș fi făcut ceva ca să-i arăt eu lui, dar la cum stăteau lucrurile, n-am reușit decît să stau acolo și să mă uit urît la el, lucru care n-avea prea mare efect, fiindcă Wyatt se uita în altă parte.

Două mașini de poliție cu girofarurile aprinse și cu sirenele strigînd au intrat în parcare. Cîte doi ofițeri cu pistoalele scoase s-au repezit afară din fiecare mașină. Slavă domnului că au oprit sirenele înainte, că altfel asurzeam.

Dar mai erau mașini de poliție în drum spre noi. Auzeam și alte sirene, care parcă veneau din toate direcțiile. Vai de mine, avea să fie de rău pentru afacerea mea. Am încercat să-mi imaginez cum m-aș fi simțit eu

dacă aş fi fost membră a unui centru de fitness în parcare, căruia să se tragă cu o armă de foc de două ori, în ocazii separate şi în decurs de numai patru zile.

În siguranţă? Clar nu. Sigur, dacă muream, n-ar mai fi trebuit să-mi fac griji din cauza asta. Dar cum rămînea cu angajaţii mei? Ar fi rămas fără o slujbă care se plătea mai bine decît salariul mediu pe economie şi de pe urma căreia aveau şi beneficii.

Prin minte mi-au trecut imagini cu parcare goală şi cu buruieni crescînd printre dalele asfaltului, cu ferestre sparte şi acoperişul căzut.

— Să nu cumva, am spus cu voce tare din locul în care zăceam întinsă pe spate pe asfalt, să atîrni vreun centimetru de bandă din aia galbenă în parcare mea. Mi-a ajuns pînă acum. Nu mai vreau bandă galbenă de poliţie.

Wyatt era ocupat să le dea instrucţiuni celor patru ofiţeri, dar s-a uitat în jos, spre mine, şi s-a văzut pe chipul lui că încerca să nu zîmbească.

— Să vedem ce pot să fac.

Eu sîngeram, trăgeam să mor, iar el zîmbea. *Zîmbea*. Trebuia să mai scriu o listă. Dacă stăteam să mă gîndesc bine, trebuia să o rescriu pe aceea pe care o confiscase. Îmi distrăsese atenţia cu sex, dar în acel moment gîndeam limpede din nou, iar lista greşelilor lui probabil că ar fi ocupat două pagini întregi, presupunînd că aş fi trăit suficient ca să le scriu.

Era numai vina lui.

— Dacă un anume locotenent m-ar fi ascultat şi mi-ar fi adus maşina vineri, aşa cum i-am cerut, toate astea nu s-ar fi întîmplat. Sîngerez, hainele îmi sînt distruse, şi este numai vina ta!

Wyatt a tăcut puțin în timp ce îl condamnam, apoi a continuat să le vorbească oamenilor lui de parcă eu n-aș fi spus nici un cuvânt. Acum mă mai și ignora!

Doi dintre ofițeri păreau răciți, pentru că au făcut în același timp câte o criză de tuse. Ori asta, ori se străduiau să nu rîdă în fața locotenentului lor, lucru care mie nu-mi plăcea, pentru că, din nou, eu zăceam acolo, sîngerînd de moarte, și ei rîdeau? Mă scuzați, dar nu cumva eram singura căreia nu i se părea amuzant faptul că fusesem împușcată?

— Unii oameni, am anunțat privind spre cer, au maniere mai bune și nu rîd de cineva care a fost împușcat și sîngerează de moarte.

— Nu sîngerezi de moarte, mi-a spus Wyatt pe un ton cam chinuit.

Poate că da, poate că nu, dar ai crede că era cazul să-mi acorde circumstanțe atenuante, nu găsiți? Aproape că eram tentată să mor din cauza rănii, doar ca să-i arăt că aveam dreptate, dar la ce bun să fi făcut așa ceva? În plus, dacă muream, atunci n-aveam să mai fiu prin preajmă ca să-i fac viața mizerabilă, nu-i așa? Trebuie să te gîndești bine cînd faci astfel de planuri.

Au mai sosit și alte mașini la locul faptei. L-am auzit pe Wyatt cum organiza o misiune caută-și-distruge, cu toate că el nu așa i-a spus, ci mai degrabă „Găsiți-l pe nemernic”, dar eu știam ce voia să spună de fapt. Doi medici, o tînră de culoare, cu părul împletit în codițe și cu ochii cei mai frumoși pe care i-am văzut vreodată, de culoarea ciocolatei, și un bărbat îndesat, cu părul roșu, care-mi amintea de Red Buttons, au sosit ducînd cu ei cutii întregi de echipament medical și medicamente și s-au aplecat lîngă mine.

Au făcut repede cele mai de bază lucruri, mi-au verificat pulsul și tensiunea, apoi mi-au pus un bandaj strâns la mână.

— Am nevoie de o prăjitură, le-am spus.

— Cu toții avem, a răspuns femeia cu o urmă de înțelegere în glas.

— Ca să-mi crească glicemia, i-am explicat. Cei de la Crucea Roșie le dau prăjituri oamenilor care donează sânge. Așa că mi-ar plăcea o prăjitură. Cu fulgi de ciocolată. Și o Cola.

— Înțeleg, a mai spus ea, dar n-am văzut pe nimeni care să facă vreun efort să-mi pună în mână ce le cerusem.

Am fost înțelegătoare cu ei, pentru că era duminică și aproape nici unul dintre magazinele din apropiere nu era deschis. Cred că nu aveau prăjituri și răcoritoare în ambulanță, cu ei, dar acum, că tot a venit vorba, oare de ce nu aveau?

— Cu toți oamenii ăștia în preajmă, ai crede că măcar unul dintre ei ar avea niște prăjituri în mașină. Sau o gogoasă. Doar sînt polițiști.

Ea a zîmbit larg și a spus:

— Ai dreptate.

A ridicat glasul și a strigat:

— Hei! Are cineva ceva dulce de mîncare în mașină?

— Nu ai voie să mănînci nimic, a spus bărbatul cu părul roșu.

Pe el nu-l plăceam la fel de mult ca pe ea, în ciuda figurii adorabile care-i semăna cu a lui Red Buttons.

— De ce? Doar nu am nevoie de operație, nu-i așa?

Era singurul motiv suficient de serios ca să nu mănînc care-mi trecea prin cap.

— Nu știu. O să decidă medicii.

— Nu, nu trebuie să te opereze, a spus femeia, iar roșcatul s-a uitat urît la ea.

— N-ai de unde să știi.

Mi-am dat seama că lui i se părea că ea își permitea prea ușor să încalce regulile și adevărul era că-i înțelegeam punctul de vedere. Ea, pe de altă parte, mă înțelegea pe mine. Aveam nevoie să fiu încurajată, iar o prăjitură asta ar fi făcut, ar fi pus pierderea de sânge pe care o suferisem pe același palier cu donarea de sânge la Crucea Roșie. Dacă exista ceva dulce la îndemână, iar ei nu-mi dădeau voie să mănînc, însemna că starea mea era gravă.

A apărut un ofițer, mergînd pe vine printre mașini, cu toate că nu se mai trăsese nici un foc de armă și orice criminal cu o urmă de minte ar fi plecat de acolo imediat ce sosiseră întăririle. Avea în mînă un pachet.

— Am biscuiți „Fig Newton”, a spus.

Părea nedumerit, de parcă n-ar fi înțeles exact de ce aveau medicii nevoie de ceva de mîncare atît de urgent.

— E bine, a spus doctorița, luînd pachetul și desfăcîndu-l.

— Keisha, a rostit roșcatul pe un ton amenințător.

— Ei, taci din gură, am spus eu și am luat un biscuite din pachetul pe care mi-l oferea colega lui, zîmbindu-i acesteia. Mulțumesc. Acum cred că o să supraviețuiesc.

După alți trei biscuiți, nu mă mai simțeam deloc amețită, așa că m-am ridicat ca să mă sprijin iar de cauciuc. Roșcatul a obiectat și la asta, dar se gîndea la binele meu, așa că l-am iertat și pentru că nu voia să mă lase să mănînc biscuiți „Fig Newton”. Am observat că mulțimea de polițiști adunată acolo începuse să meargă în picioare, așa că, evident, cel care trăsese în noi dispăruse de mult.

Wyatt nu se vedea nicăieri. Se alăturase misiunii caută-și-distruge și încă nu se întorsese. Poate că de data asta găsiseră ceva indicii care să-i conducă direct la ușa celui care trăsese. Am fost urcată în partea din spate a unei ambulanțe mari. Targa era ridicată de la jumătate, așa că, în loc să stau întinsă pe spate, eram așezată în capul oaselor. Nu mă simțeam în stare să merg nicăieri, dar cu siguranță că puteam să stau în fund.

Se pare că nimic nu se face în grabă la locul în care se petrece o crimă sau un accident.

Serios. Era multă lume acolo, majoritatea în uniformă, și cei mai mulți dintre ei nu făceau nimic altceva decât să le vorbească altora care făceau la fel. Stațiile radio ciripeau, iar ei vorbeau la ele.

Era evident că găsiseră locul din care se trăsese, iar cei de la criminalistică verificau zona. Roșcatul vorbea și el la stația lui. Keisha strângea echipamentul și medicamentele. Nimeni nu se grăbea, iar acest lucru îmi dădea, la rîndul lui, încredere.

— Am nevoie de geantă, am spus, iar Keisha mi-a adus-o din mașină și a pus-o lîngă mine pe targă.

Fiindcă era femeie, înțelegea cîtă nevoie aveam de geantă. Am căutat înăuntru un pix și carnetul cu numere de telefon. Am dat paginile pînă am ajuns la cele albe, pentru notițe, și am început să scriu. Vai, cît de lungă devenise lista.

Wyatt a apărut în fața ușilor deschise ale ambulanței. Avea insigna prinsă la cureaua, iar pistolul într-un toc pe care-l purta pe deasupra tricoului polo. Ridurile din jurul gurii i se adînciseră.

— Cum te simți?

— Bine, am rostit pe un ton politicos.

Nu era adevărat, pentru că mîna îmi zvîcnea și pulsa și mă simțeam sfîrșită din cauză că pierdusem sînge, dar încă eram supărată pe el și nu voiam să-i împărtășesc nimic. Bărbații vor să te sprijini pe ei, pentru că le satisface instinctul de protecție, care este înnăscut, iar dacă-i refuzam asta, îi spuneam indirect că eram supărată pe el. Trebuie să citești printre rînduri în astfel de chestiuni. M-a privit bănuitor, cu ochii lui verzi. Da, primise mesajul.

— O să merg în urma ambulanței pînă la spital.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie. O să-i sun pe ai mei.

Privirea i-a devenit și mai bănuitoare, pleoapele, și mai îngustate.

— Am spus că vin în urma ta. Îi sun eu pe părinții tăi de pe drum.

— Bine. Poți să faci ce vrei.

Ceea ce însemna că aveam să fiu supărată în continuare.

A înțeles și acest mesaj. Și-a pus mîinile în șolduri, arătînd fioros, masculin și supărat.

— Ce te-a apucat de ești atît de supărată?

— Adică în afară de faptul că s-a tras în mine? am întrebat pe un ton mieros.

— Am fost și eu împușcat și asta nu m-a făcut să mă port ca un...

S-a oprit, evident gîndindu-se mai bine la ce era pe cale să spună.

— Ca o ticăloasă? Ca o răsfățată? Ca o divă? i-am oferit eu cîteva opțiuni.

Din față, roșcatul stătea foarte nemișcat și ne asculta cum ne certam. Așteptînd într-o laterală a mașinii, ca să închidă ușile, Keisha se prefăcea că se uită la păsările de pe cer.

Wyatt a zîmbit supărat.

— Alege-o tu pe aceea care se potrivește.

— Nici o problemă. Pot să fac asta.

Am mai scris ceva pe listă. Privirea lui a zburat imediat spre agenda mea.

— Ce faci?

— Scriu o listă.

— Iisuse Hristoase, încă una?

— Este aceeași. Adaug la ea.

— Dă-mi asta.

S-a aplecat înainte în ambulanță, de parcă ar fi vrut să-mi ia carnetelul. Eu l-am tras repede înapoi.

— E agenda mea, nu a ta. Nu o atinge.

I-am spus roșcatului peste umăr:

— Hai să mergem!

— Blair, ești bosumflată...

Ei bine, da, eram. Probabil că aveam să cedez odată ce mă simțeam mai bine, dar pînă atunci mi se părea că era potrivit să fiu bosumflată. Spuneți-mi voi, dacă nu poți să fii bosumflată cînd cineva te împușcă, atunci cînd e potrivit să fii?

În timp ce Keisha închidea ușile ambulanței, am spus:

— Să vezi tu dacă mă mai culc eu vreodată cu tine!

Capitolul unsprezece

— Te culci cu locotenentul Bloodsworth carevasăzică? m-a întrebat Keisha zîmbind larg.

— M-am culcat în trecut, am spus pufnind.

Ce dacă trecutul era chiar în acea dimineață?

— N-ar trebui să aștepte nerăbdător data viitoare.

Eram puțin supărată că spusesem așa ceva, atît de personal, legat de viața mea intimă, dar fusesem provocată.

Mi se părea că roșcatul conducea incredibil de încet. Nu știam dacă era întotdeauna atît de atent, ceea ce ar fi putut să fie un lucru bun dacă ar fi fost pe moarte cineva în ambulanța ta, sau dacă pur și simplu voia să asculte cît mai mult din conversația noastră înainte să ajungem la spital. În afară de Keisha, nimeni, absolut *nimeni*, nu părea să creadă că starea mea merita ca ei să fie îngrijați sau să-mi dea mai multă atenție.

Ea, pe de altă parte, era o femeie după sufletul meu. Îmi dăduse biscuiți și îmi adusese geanta. Keisha înțelegea.

— Cred că e greu să refuzi un astfel de bărbat, a comentat ea pe un ton gînditor. Vorbesc serios.

— O femeie trebuie să facă orice e nevoie.

— Știu ce spui!

Ne-am privit cu înțelegere. Bărbații sînt creaturi dificile; nu poți să le permiți să aibă vreun avantaj. Slavă

domnului că Wyatt era dificil, pentru că aveam la ce altceva să mă gîndesc în afară de faptul că exista pe lume un om care încerca să mă omoare. Pur și simplu nu eram pregătită să mă gîndesc la asta încă. Era mai sigur așa pentru moment, aveam loc să respir, și doar de asta aveam nevoie. Puteam să mă concentrez pe Wyatt și pe lista mea pînă cînd aveam să mă simt mai bine, mai în stare să fac față situației. La spital am fost luată și dusă într-un separeu privat – ei bine, pe cît de privat poate să fie ceva ce are o draperie pe post de ușă, și două asistente eficiente și vesele mi-au tăiat bluza și sutienul scăldate în sînge. Nu mi-a plăcut că a trebuit să sacrificăm sutienul, pentru că era frumos, cu dantelă ca spuma mării, și se asorta cu lenjeria, pe care nu mai puteam să o port dacă nu îmi cumpăram un alt sutien la fel. Ah, ce să-i faci? Sutienul era distrus oricum, pentru că nu cred că există vreun detergent care să scoată sîngele din mătase, plus că acum aveam amintiri neplăcute legate de el și probabil că oricum nu l-aș mai fi purtat. M-au îmbrăcat într-un halat albastru cu alb, de spital, care nu era deloc la modă, și m-au pus să mă întind pe spate ca să-mi facă un control preliminar.

Mi-au scos și bandajul de pe braț, iar eu mă simțeam destul de bine ca să mă uit cu ochii mei la rană.

— Cîh, am spus strîmbînd din nas.

Nu există nici un loc în care să poți să fii împușcat și să nu îți fie atins mușchiul, poate doar în ochi, caz în care nu ai de ce să-ți faci probleme, pentru că probabil ești mort. Glonțul făcuse o gaură adîncă în partea exterioară a brațului meu, chiar sub încheietura umărului. Dacă ar fi ajuns mai sus, cel mai probabil ar fi distrus încheietura, lucru care ar fi fost mult mai grav. Arăta chiar și așa suficient de rău, pentru că nu știu cum ar fi putut să închidă rana cu numai cîteva cusături.

— Nu e chiar așa de rău, a spus una dintre asistente, al cărei nume, Cynthia, era trecut pe ecusonul de la piept. E o rană superficială. Nimic structural n-a fost atins. Dar doare al naibii, nu-i așa?

Amin! Mi-au măsurat semnele vitale – aveam pulsul cam rapid, dar cine nu l-ar fi avut în situația dată?

Respiram normal, tensiunea era crescută, dar nu cu mult. Per total, trupul meu avea o reacție destul de temperată după ce fusese împușcat. Ajuta faptul că eram sănătoasă tun și în formă maximă. Nu știam în ce formă aveam să fiu după ce brațul se vindeca suficient ca eu să pot să fac din nou sport, m-am gândit supărată. În câteva zile aveam de gând să încep exercițiile cardio, apoi yoga, dar nu puteam să fac gimnastică sau exerciții de forță, cu greutate, cel puțin o lună. Dacă plăgile împușcate erau asemănătoare altor răni pe care le suferisem, știam că mușchiului îi ia o vreme să se refacă în întregime, chiar și după ce simptomele inițiale dispăreau.

Asistentele mi-au curățat bine rana, lucru care n-a fost mai dureros decât era oricum. Am avut noroc că bluza mea nu avea mîneci și nu intraseră fibre textile în locul în care fusesem împușcată. Astfel, lucrurile au fost mai simple.

Pînă la urmă a venit și doctorul, un tip înalt și subțire, cu riduri pe frunte și ochi albaștri, veseli. Numele de pe ecusonul lui era MacDuff. Nu glumesc.

— A fost o întâlnire dură, așa e? a întrebat glumind și trăgîndu-și niște mănuși de cauciuc pe mîini.

Speriată, am clipit și l-am întrebat:

— De unde ați știut?

El a tăcut puțin, surprins la rîndul lui.

— Vrei să spui că... mi s-a spus că a fost un lunetist.

— A fost, dar s-a întîmplat la finalul unei întîlniri.

Dacă poți să numești faptul că ai fost urmărită pînă la plajă, și luată pe sus prin surprindere, „întîlnire”.

Medicul a rîs.

— Înțeleg acum.

S-a uitat la brațul meu și și-a frecat bărbia.

— Pot să suturez rana, dar, dacă nu vrei cicatrice, atunci putem să chemăm un chirurg plastician să facă onorurile. Doctorul Homes de aici, din oraș, se pricepe la așa ceva – practic poate să facă să dispară orice cicatrice. Ar însemna să stai mai mult aici.

Eram suficient de orgolioasă încît să nu mă încînte ideea unei cicatrici lungi pe braț, dar nici nu-mi plăcea gîndul că fusesem împușcată și n-aveam nici o amintire. Gîndiți-vă. N-ar fi o poveste grozavă pentru viitorii mei copii și nepoți? Nu voiam nici să stau la spital mai mult decît era nevoie.

— Ocupați-vă dumneavoastră, i-am spus.

Medicul a părut surprins, dar a trecut la treabă. După ce mi-a amorțit brațul, a tras cu greu marginile răni mai aproape una de alta și a început să le coasă. Cred că alegerea mea i-a gîdilat orgoliul, fiindcă s-a decis să facă o treabă exemplară.

Pe la mijlocul operației am auzit ceva mișcare și agitație afară și am spus:

— Asta e mama.

Doctorul MacDuff s-a uitat la una dintre asistente.

— Roagă pe toată lumea să rămînă afară pînă termin eu aici. Nu mai durează decît cîteva minute.

Cynthia s-a strecurat afară și a tras draperia în urma ei cu o mișcare fermă. Agitația a crescut în intensitate, apoi am auzit vocea mamei pe deasupra zgomotului, spunînd pe tonul ei cel mai hotărît:

— Vreau să-mi văd fata. Acum.

— Țineți-vă bine, i-am spus doctorului MacDuff. Nu cred că Cynthia poate să-i facă față mamei. Nu țipă, nu leșină sau altele asemenea. Vrea doar să vadă cu ochii ei că sînt vie. Este ceva specific tuturor mamelor.

El a zîmbit larg, cu o strălucire în ochi. Părea un tip destul de înțelegător.

— Au ele ciudătenia asta, nu?

— Blair!

Mama din nou, tulburînd pe toată lumea de la urgențe cu nevoia ei să-și găsească odrasla rănită.

Am ridicat vocea.

— Mă simt bine, mama. Mă coase doctorul aici. Terminăm într-un minut.

Oare am liniștit-o? Sigur că nu. O mai asigurasesem o dată, la paisprezece ani, că ruptura de claviculă era doar o vînație mai urîță. Îmi venise mie ideea prostească să-mi pun un bandaj și să merg la antrenamente chiar dacă nu puteam să mișc mîna fără să țip. N-a fost una dintre cele mai bune decizii ale mele.

Acum mă pricep mult mai bine să-mi evaluez propriile răni, dar mama n-o să uite niciodată ce i-am făcut și vrea mereu să vadă cu ochii ei. Ca atare, nu m-am mirat cînd draperia a fost dată la o parte cu o mișcare largă – mulțumesc că-mi protejezi intimitatea, mamă – și întreaga mea familie a apărut acolo. Mama, tata, Siana, chiar și Jenni. Nu m-am mirat nici că Wyatt era acolo, cu ei, încă amenințător și nervos. Doctorul MacDuff a ridicat privirea de la ce făcea și a dat să spună ceva de genul „ieșiți afară”, cu toate că el ar fi spus mai degrabă „dacă voi, oameni buni, sînteți amabili să ieșiți, noi terminăm aici într-o clipă”, dar nu a ajuns atît de departe. A văzut-o pe mama și a uitat ce voia să spună.

Era o reacție obișnuită. Mama avea cincizeci și patru de ani și arăta de, poate, patruzeci. E fostă Miss Carolina de Nord, înaltă și subțire, blondă, superbă. Este singurul cuvânt care o descrie corect. Tata o iubește la nebunie, și foarte bine, fiindcă și ea îl iubește pe el la fel de mult.

Mama s-a grăbit lângă mine, dar când a văzut că sînt aproape întreagă, s-a calmat și m-a mîngîiat pe frunte cu mîna ei rece, la fel ca atunci când aveam cinci ani.

— Ai fost împușcată carevasăzică? a întrebat cu blîndețe. Ce poveste interesantă pentru nepoți.

V-am spus că uneori mă sperie că gîndim atît de asemănător. Și-a mutat atenția asupra doctorului MacDuff.

— Bună ziua. Sînt Tina Mallory, mama lui Blair. A pățit ceva ireversibil?

El a clipit și a continuat să mă coasă.

— Nu. Nu o să folosească prea mult brațul cam o săptămînă, dar în aproximativ două luni o să fie ca nouă. Vă dau instrucțiuni pentru următoarele două zile.

— Știu cum se face, a spus mama zîbind puțin. Odihnă, gheață pe braț și antibiotice.

— Așa este, a răspuns el, zîbind la rîndul lui. O să-i scriu o rețetă pentru durere, dar s-ar putea să nu fie nevoie și să-i ajungă medicamentele pentru care nu e nevoie de prescripție. Nu-i dați aspirină, fiindcă nu vreau să sîngereze rana.

Observați că vorbea cu mama, nu cu mine. Are ea efectul ăsta asupra bărbaților.

Restul familiei mele se înghesuise alături de mine. Tata s-a apropiat de mama și a cuprins-o pe după talie, consolînd-o în timpul încă unei crize în care erau implicați copiii lor. Jenni s-a așezat pe singurul scaun pentru

vizitatori și și-a pus picior peste picior. Doctorul MacDuff s-a uitat la ea și a clipit din nou.

Jennifer arată la fel ca mama, cu toate că are părul mai închis la culoare. Mi-am dres glasul și l-am readus pe doctorul MacDuff cu picioarele pe pământ.

— Sutura, i-am șoptit.

— A, da, a spus el făcându-mi cu ochiul. O clipă am uitat că sînt aici.

— Se mai întîmplă, i-a spus tata pe un ton înțelegător.

Tata e înalt și slab, cu păr șaten deschis și ochii albaștri. E calm și liniștit, cu un simț al umorului foarte neobișnuit, care l-a ajutat mult cînd eram noi mici. A jucat baseball în facultate, dar și-a luat diploma în electronică și s-a descurcat foarte bine să fie singurul bărbat într-o casă cu patru femei. Știu că a fost speriat pe drumul spre spital, dar după ce a văzut că mă simțeam bine, s-a relaxat și a adoptat atitudinea lui calmă dintotdeauna.

I-am zîmbit larg lui Siana, care stătea lîngă pat. Ea mi-a zîmbit înapoi și s-a uitat scurt spre dreapta și înapoi la mine, ridicînd din sprîncene, ceea ce însemna pe limba noastră „ce-i cu armăsarul?”.

Armăsarul în chestiune, Wyatt, stătea la capătul patului și se uita urît la mine. Nu, nu se uita urît. Nici măcar nu se uita fix, ci toată atenția îi era concentrată asupra mea, cu pleoapele îngustate, cu dinții strînși. Se aplecase puțin înainte și apucase în palme bara patului, iar mușchii puternici de pe antebrate îi erau încordați la maximum. Încă mai avea pe umăr tocul pistolului și arma neagră și mare îi era la subsuoară. Poate că familia mea se relaxase, dar Wyatt, nu. Era într-o dispoziție foarte proastă. Doctorul MacDuff a terminat ultima cusătură, apoi și-a împins scăunelul cu roțile lîngă un dulap, unde a început să scrie pe un rețetar, după care a rupt pagina de deasupra.

— Asta e tot, a spus el, cu excepția actelor medicale. Rețeta e și pentru antibiotic, și pentru analgezice. Să iei tot antibioticul, chiar dacă te simți bine. Atît. Te bandajăm și poți să pleci.

Asistentele m-au bandajat cu foarte mult tifon și fașă înfășurate în jurul brațului și umărului meu. Mi-era imposibil să mă îmbrac singură. Am făcut o grimasă și am spus:

— N-am cum să merg la serviciu.

— Cît timp să treacă înainte să schimbăm bandajul? a întrebat-o mama pe Cynthia.

— Lăsați-l douăzeci și patru de ore. Poți să faci duș mâine seară, mi-a spus mie. Vă dau o listă cu instrucțiuni. Dacă nu vrei să aștepti să-ți aducă altcineva niște haine, poți să mergi acasă îmbrăcată în halatul ăsta nemaipomenit de frumos.

— Aleg halatul, am spus.

— Așa spune toată lumea. Eu nu înțeleg, dar, hei, dacă-ți place un lucru, îți place și gata.

Asistenta a ieșit ca să aducă actele ce trebuiau semnate și a tras draperia în urma ei cu o mișcare exersată.

Halatul în chestiune era numai pe jumătate îmbrăcat, cu mîna mea dreaptă printr-una dintre deschizăturile pentru brațe, dar cu mîna stîngă afară. Îmi apărasem modestia ținînd halatul peste sîni, dar nu aveam cum să-l îmbrac fără să le arăt tuturor ce era sub el.

— Dacă bărbații ar fi amabili să iasă, am început, dar m-a întrerupt mama, care a ridicat agenda ce rămăsese lîngă piciorul meu, acolo unde o pusese Keisha.

— Ce-i asta? a spus încruntîndu-se în timp ce citea. Reținere ilegală. Răpire. Abuzarea martorei. Atitudine superioară...

— E lista cu greșelile pe care le-a făcut Wyatt față de mine. Mamă, tată, faceți cunoștință cu locotenentul J. W. Bloodsworth. J e de la Jefferson, W de la Wyatt. Wyatt, ei sînt părinții mei, Blair și Tina Mallory, și surorile mele, Siana și Jennifer.

El a făcut un semn scurt din cap spre ai mei în timp ce Siana întindea mîna spre listă.

— Dă-mi voie să văd asta.

Ea și mama au început să citească împreună.

— Unele dintre lucrurile de pe lista asta pot fi folosite în sala de judecată, a spus Siana.

Gropițele nu i se vedeau de loc cînd l-a privit calmă pe Wyatt.

— A refuzat să o sune pe mama, a citit mama, privindu-l acuzator.

— Nu există scuză pentru așa ceva.

— A rîs în timp ce eu zăceam pe jos, sîngerînd, a continuat Siana.

— Nu e adevărat, a rostit Wyatt încruntîndu-se la mine.

— Ai zîmbit. E destul de aproape.

— Să vedem. Avem aici coerciție, hărțuire, urmărire...

— Urmărire? a spus el imitînd foarte bine o furtună cu tunete și fulgere.

— Nepăsare față de severitatea rănii mele.

Siana se distra copios.

— Mi-a pus porecle.

— Ba nu!

— Îmi place ideea cu lista, a spus mama, luînd agenda înapoi din mîinile lui Siana. E foarte eficientă și așa nu uiți nimic.

— Oricum nu uită niciodată nimic, a spus Wyatt supărat.

— Îți mulțumesc că i-ai dat Tinei ideea cu lista, i-a spus tata lui Wyatt, dar nu era sincer. Bravo ție!

L-a luat de braț pe locotenent și l-a tras după el.

— Hai să ieșim, ca s-o îmbrace pe Blair, iar eu o să-ți explic câteva lucruri între timp. Mi se pare că ai avea nevoie de ajutor.

Wyatt nu voia să plece, se vedea pe fața lui, dar nici nu voia să fie obraznic cu tata. Cei doi bărbați au ieșit, și sigur că nu au tras draperia după ei. Jenni s-a ridicat și a făcut onorurile. Se ținea de nas, încercînd să nu rîdă tare înainte ca ei să se îndepărteze suficient.

— Mie-mi place mult „atitudinea superioară” de pe lista ta, a spus Siana, apoi și-a acoperit gura cu palma ca să-și astupe chicoteala.

— Ai văzut ce față făcuse? a șoptit mama zîmbind larg. Săracul bărbat.

Într-adevăr, săracul bărbat.

— A meritat-o, m-am răstit eu, ridicîndu-mă și încercînd să găsesc deschizătura pentru braț a halatului.

— Stai locului, te îmbrac eu, mi-a spus mama.

— Să nu miști deloc mîna, a adăugat și Jenni, care venise în spatele meu. Las-o pe mama să ridice halatul pînă la umăr.

Mama așa a și făcut, cu grijă în jurul bandajului imens, cu toate că era atît de gros încît mă îndoiesc că aş fi simțit ceva, chiar dacă doctorul MacDuff nu mi-ar fi amorțit brațul înainte să înceapă să coasă. Jenni a tras marginile halatului în spate și a legat șnururile.

— N-o să poți să folosești mîna cel puțin vreo două zile, mi-a spus mama. O să luăm niște haine de-ale tale la noi acasă.

Stabilisem deja că așa o să facem, deci am dat aprobator din cap. Cîteva zile în care să mă dădăcească

ai mei erau exact ce-mi recomandase doctorul. Bine, nu-mi recomandase cu adevărat asta, dar așa ar fi trebuit să facă.

Pînă cînd s-a întors Cynthia cu formularele pe care trebuia să le semnez, cu o listă de instrucțiuni și un infirmier care împingea un cărucior cu roțile, se întorseseră și tata și Wyatt. Poate că Wyatt nu era într-o dispoziție mai bună, dar măcar nu se mai uita urît la toată lumea.

— Mă duc să aduc mașina, a spus tata cînd a apărut infirmierul cu scaunul cu roțile.

Wyatt l-a oprit.

— Iau eu mașina. Blair merge la mine acasă.

— Poftim? am întrebat surprinsă.

— Mergi la mine acasă. Dacă ai uitat cumva, dulceată, cineva încearcă să te omoare. Casa părinților tăi este primul loc în care te-ar căuta oricine. Nu doar că nu ai fi tu în siguranță, dar i-ai pune și pe ei în pericol. Ești dispusă să faci asta?

— Cum adică încearcă să o omoare cineva? a întrebat mama aspru. Credeam că a fost un foc la întîmplare...

— Există o șansă mică să fi fost o coincidență, dar joia trecută a fost martoră la o crimă și numele i-a apărut în ziar. Dacă ați fi un criminal, ce ați vrea să-i faceți martorului? O să fie în siguranță la mine acasă.

— Criminalul te-a văzut și pe tine, am spus eu gîndind repede.

„Te-a văzut cum mă sărutai.”

— Ce te face să crezi că nu m-ar urmări și la tine acasă?

— N-ar avea de unde să știe nici cine sînt, darămite unde locuiesc. Singura cale să-și dea seama că sînt polițist ar fi fost dacă a rămas după aceea pe lîngă noi și crede-mă, că nu era nimeni acolo.

Fir-ar să fie, avea sens ce spunea el. Nu voiam să-i pun în pericol pe ai mei, și nici pe Wyatt, dacă așa se puneau problema, deci ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac era să merg cu ei acasă.

— Nu poate să stea la tine, a spus mama. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea pînă cînd o să poată să-și folosească brațul.

— Doamnă, a spus Wyatt privind-o calm, o să am eu grijă de ea.

Bine, deci tocmai le spusese alor mei că se culcase cu mine, pentru că știam cu toții că „să aibă grijă de mine” însemna să mă spele, să mă îmbrace și așa mai departe. Poate că și eu strigasem în fața tuturor subalternilor lui că n-aveam să mă mai culc niciodată cu el, dar asta era altceva. Cel puțin pentru mine. Era vorba despre părinții mei, și eram în Sud, unde sigur că se întîmplau astfel de lucruri, dar nu le spuneai lumii întregi și nici familiei tale. Mă așteptam ca tata să-l ia de braț și să-l conducă iar afară, ca să mai aibă o scurtă discuție cu el, dar în loc de asta tata a dat aprobator din cap.

— Tina, cine poate să aibă mai mare grijă de ea decît un polițist? a întrebat el.

— Are o listă de greșeli lungă de două pagini, a răspuns mama, arătîndu-și îndoiala în legătură cu capacitatea lui Wyatt de a avea grijă de mine.

— Dar are și o armă de foc.

— Da, mai e și asta de luat în considerare, a spus mama, apoi s-a întors spre mine. Te duci cu el.

Capitolul doisprezece

— Știi, am spus în timp ce Wyatt conducea spre casa lui, după ce ne opriserăm ca să cumpărăm medicamentele de pe rețetă, tipul ți-a văzut mașina, iar asta este, clar, o mașină de polițist. Cine altcineva conduce Crown Vic – cine sub șaiszeci de ani conduce așa ceva, în afară de polițiști?

— Și?

— M-ai sărutat în parcare, mai știi? Ar putea să-și dea seama că e ceva între noi, că tu ești polițist, și să extrapoleze de acolo. Cît de greu poate să fie?

— În departament sînt peste două sute de oameni. Ar putea să dureze ceva vreme pînă să afle cine sînt. După care ar trebui să mă găsească. Numărul meu de acasă nu e în cartea de telefon și nimeni de la secție nu i-ar da unui străin informații despre mine sau despre oricare alt coleg. Dacă vrea cineva să ia legătura cu mine legat de muncă, poate să sune pe ăsta, a spus bătînd cu palma în telefonul mobil. Abonamentul e plătit de primărie.

— Bine, am cedat eu. Sînt mai în siguranță la tine. Nu cu totul în siguranță, dar mai în siguranță.

„Cineva încearcă să mă omoare.” În ciuda eforturilor pe care le făceam să nu mă gîndesc încă la asta, adevărul dur mă presa. Știam că trebuia să mă împac curînd cu ideea, să spunem că a doua zi. Mă așteptam la asta, pe undeva... Nu chiar, dar posibilitatea îmi

trecuse prin minte... însă nu luasem în calcul șocul pe care-l resimțisem după ce fusesem împușcată. Acela a fost cu totul neașteptat.

Pur și simplu, bum! viața-mi scăpase de sub control. Nu puteam să mă duc acasă, nu aveam haine la mine, aveam dureri, eram slăbită și tremuram, și numai Dumnezeu știa ce avea să se întâmple cu afacerea mea. Trebuia să recapăt controlul.

M-am uitat la Wyatt. Ieșise din oraș. Lăsaserăm în urmă felinarele care luminau strada, așa că figura îi era luminată doar de becurile de pe bord, și m-am cutremurat când am văzut cât de dur părea. Și în ceea ce îl privea pierdusem controlul. Încercasem din răspuțuri să pun frână, dar în loc de asta iată-mă, mergeam acasă la el. Văzuse o ocazie și nu o pierduse, cu toate că mă miram, fiindcă era foarte supărat din cauza listei.

Cine ar fi crezut că un lucru atât de mic avea să-l enerveze atât de tare? Foarte sensibil. Și iată-mă, cu totul la mila lui. Nu avea să fie nimeni altcineva prin preajmă – ce gând înfiorător.

— Cât de bine te descurci la coafat?

— Ce? m-a întrebat el de parcă i-aș fi vorbit într-o limbă străină.

— La coafat. Părul. Trebuie să-mi aranjezi părul.

El s-a uitat repede spre mine.

— Joi seara îl aveai prins în coadă. Pot să fac asta.

Bine, era acceptabil, și probabil indicat pînă când reușeam să-mi folosesc brațul.

— E destul. Nici nu am uscătorul de păr la mine, oricum. E încă în mașină.

— Ți-am luat eu geanta. E în spate, alături de a mea.

Aș fi putut să-l sărut, așa de ușurată m-am simțit. Majoritatea hainelor din geantă trebuiau spălate, desigur,

dar, doar ca să fiu sigură, luasem la mine niște îmbrăcăminte în plus.

Aveam lenjerie intimă, pijama și chiar și farduri dacă aș fi avut poftă să mă machiez. Aveam anticoncepționalele, slavă domnului. Per total, lucrurile stăteau mai bine. Pînă cînd Siana avea să-mi facă un pachet cu alte haine, a doua zi, ca să i le dea lui Wyatt, aveam destule cît să mă descurc.

Am mers kilometri întregi, pînă cînd în jurul nostru nu a mai fost nimic, doar cîte o casă din cînd în cînd, la distanță mare de următoarea. Începusem să fiu nerăbdătoare să ajung și să văd cum aveau să se desfășoare lucrurile.

— Unde naiba locuiești?

— Aproape că am ajuns. M-am asigurat că nu ne urmărește nimeni, așa că am făcut cîteva ocoluri. Locuiesc chiar la marginea orașului.

Abia așteptam să-i văd casa. Nu știam la ce să mă aștept, și o parte din mine se pregătea sufletește pentru un cuib de burlac. Făcuse ceva bani jucînd în liga profesionistă și ar fi putut să construiască orice, de la o cabană în stil rustic pînă la o imitație de castel.

— Mă mir că nu locuiești cu mama ta, am spus, și așa era.

Doamna Bloodsworth era o bătrînică drăgălașă, cu un aprig simț al umorului, și Dumnezeu știa că avea suficient loc cît să adăpostească jumătate de cartier în casa aceea mare, victoriană, pe care o iubea atît.

— De ce? Nici tu nu locuiești cu mama ta, mi-a atras el atenția.

— Pentru femei e altceva.

— Cum așa?

— Noi nu avem nevoie să ne gătească, să strângă după noi sau să ne spele hainele cineva.

— Vești proaspete, dulceată: nici eu nu am nevoie de așa ceva.

— Speli singur rufe?

— Nu e atât de complicat, nu-i așa? Pot să citesc pe etichetă și să apăs butoanele de pe mașina de spălat.

— Și de gătit? Știi să gătești de-adevăratelea?

Începeam să mă entuziasmez.

— Nimic complicat, dar da, mă descurc, a răspuns uitându-se scurt la mine. Și ce dacă?

— Gîndește-te, locotenente! Îți amintești să fi mîncat în ultimele, am spus uitându-mă spre ceasul de pe bord, în ultimele cinci ore? Nu mai pot de foame.

— Am auzit că ți-au dat o prăjiturică.

— Un biscuite „Fig Newton”. Am mîncat patru, și era o urgență. Nu se califică drept mîncare.

— Ai mîncat cu patru biscuiți mai mult decît mine, așa că, din punctul meu de vedere, este mîncare.

— Nu contează. Acum e de datoria ta să mă hrănești. Buzele i s-au mișcat ca și cum ar fi dat să zîmbească.

— Datoria mea? Cum ți-a venit ideea asta?

— Păi tu m-ai sechestrat, nu-i așa?

— Unii ar putea să considere că mai degrabă se poate spune că ți-am salvat viața.

— Detalii. Mama m-ar fi hrănit extrem de bine. Tu m-ai luat de la ea, așa că acum trebuie să te ridici la înălțimea așteptărilor.

— Mama ta e o femeie interesantă. N-ai furat de la nimeni atitudinea asta, ai primit-o de la naștere.

— Ce atitudine? am întrebat nedumerită.

El s-a aplecat spre mine și m-a bătut pe genunchi.

— Nu contează. Tatăl tău mi-a spus secretul despre cum să mă port cu tine.

— Nu cred!

Eram oripilată. Doar tata nu s-ar fi dat niciodată de partea inamicului, nu?

Bineînțeles, el nu știa că Wyatt îmi era inamic. Poate că locotenentul îi spusese că eram logodiți sau așa ceva și de asta tata nici nu clipise când el anunțase că mă duce acasă.

— Ba sigur că da. Noi, bărbații, trebuie să ne ținem partea unul altuia, să știi.

— N-ar face el una ca asta! Lui Jason nu i-a spus niciodată vreun secret. Nici nu există vreun secret. Ai inventat tu asta.

— Ba nu.

Am scos mobilul din geantă și am format supărată numărul de acasă al mamei și al tatei. Wyatt a întins mîna și mi-a confiscat aparatul cu o mișcare calmă, apăsînd pe „îchide convorbirea”, apoi ascunzîndu-l în buzunar.

— Dă-mi-l înapoi!

Brațul rănit mă împiedica să mă mișc cum trebuia, fiindcă el era în stînga mea. Am încercat să mă răsucesc pe scaun, dar nu puteam să mișc brațul prea mult și mă cam încurca. M-am lovit cu umărul de spătar și am văzut stele verzi cîteva clipe.

— Ușurel, dulceață. Ușor.

Vocea liniștitoare a lui Wyatt a ajuns la mine pe deasupra valurilor de durere, dar venea din dreapta, ceea ce mi s-a părut foarte deconcertant.

Am respirat adînc de cîteva ori și am deschis ochii. Vocea i se auzise din dreapta pentru că el se apleca înăuntru prin ușa deschisă de pe partea pasagerului.

Mașina era oprită pe aleea unei case, motorul încă mai mergea și o clădire întunecată se înălța în față.

— Ai de gând să leșini cu mine de față? a întrebat el, ajutându-mă cu blîndețe să stau dreaptă pe scaun.

— Nu, dar s-ar putea să vărs cu tine de față, am răspuns cu sinceritate și am lăsat capul pe spate, închizînd ochii din nou.

Greața și durerea cedau în același ritm.

— Încearcă totuși să nu faci asta.

— Probabil că a fost o amenințare nefondată. N-am mîncat nimic, mai știi?

— În afară de biscuiții „Fig Newton”.

— S-au dus de mult. Ești în siguranță.

Wyatt și-a trecut mîna peste fruntea mea.

— Foarte bine.

A închis ușa mașinii și s-a urcat la volan.

— Nu aici locuiești? am întrebat nedumerită.

Oprise în fața primei case de care dăduse cu ochii?

— Ba da, dar o să parchez în garaj.

A apăsător un buton pe telecomanda ușii garajului, care telecomandă era prinsă pe apărătoarea de soare din dreptul șoferului, și simultan s-a aprins o lumină exterioară și o ușa dublă de garaj a început să se ridice în laterala casei. Wyatt a băgat în viteză și a pornit mașina, apoi a făcut dreapta și a parcat cu mișcări exersate. A apăsător din nou pe butonul telecomenzii, iar ușa a început să se închidă în urma noastră.

Garajul lui-era curat, lucru care m-a impresionat. Garajele sînt, de obicei, pline de nimicuri, umplute pînă la vîrf cu de toate, orice în afară de mașinile pe care sînt destinate să le adăpostească. În dreapta mea era un banc de lucru, unul dintre acelea mari, roșii, cu sertare, cum au mecanicii într-o parte a atelierelor lor. O mulțime de ciocane, fierăstraie și alte chestii de bărbați atîrnau frumos aranjate pe tăblia-cuier. M-am uitat fix la ele,

întrebându-mă dacă el știa cum să le folosească. Bărbații și jucăriile lor.

— Am și eu un ciocan, i-am spus.

— Sînt sigur că ai.

Nu-mi place să fiu tratată de sus. Era clar că i se părea că aveam un ciocan cu mult mai puțin sofisticat decît colecția lui.

— E roz.

Wyatt a încremenit înainte să coboare din mașină, uitîndu-se la mine cu o privire oripilată.

— E o perversiune. Nu se poate așa ceva.

— Te rog! Nu există nici o lege care să spună că uneltele trebuie să fie urîte.

— Uneltele nu sînt urîte. Sînt puternice și folositoare. Arată ca niște lucruri foarte serioase. În nici un caz nu sînt roz!

— Al meu este, și e la fel de bun ca al tău. Nu e la fel de mare, dar își face treaba. Pun pariu că tu te opui ca femeile să intre în poliție, nu am dreptate?

— Sigur că nu. Ce legătură are asta cu un nenorocit de ciocan roz?

— Femeile sînt, în general, mai frumoase decît bărbații și, tot în general, nu la fel de mari ca ei, dar asta nu înseamnă că nu pot să rezolve ce au de rezolvat, nu-i așa?

— Aici vorbim despre ciocane, nu despre oameni!

A coborît din mașină și a trîntit ușa, apoi a venit spre mine cu pași apăsați. Am deschis portiera și am ridicat glasul, ca să mă audă:

— Cred că aversiunea ta față de o unealtă care este nu doar funcțională, dar și atrăgătoare... mmmph.

M-am uitat urît la el pe deasupra palmei pe care mi-o strivise de buze.

— Oprește-te odată. Ne certăm din cauza ciocanelor când tu arăți de parcă ai fi gata să cazi din picioare.

A ridicat întrebător din sprâncene, așteptînd ca eu să-i indic că eram de acord, și a rămas cu mîna pe gura mea cît a așteptat. Nemulțumită, am dat aprobator din cap, iar el a luat palma, mi-a desfăcut centura de siguranță și m-a ridicat cu blîndețe de pe banchetă. Nu se gîndise destul de bine la asta, pentru că, dacă s-ar fi gîndit, ar fi descuiat ușa care ducea în casă înainte să mă ridice. S-a descurcat, însă, făcînd numai puțină echilibristică. Nu puteam să-l ajut, pentru că mîna mea dreaptă era între trupul meu și al lui, iar stînga îmi era nefolositoare. A doua zi aveam să pot s-o folosesc puțin, dar știam din experiență că imediat după o traumă, mușchiul afectat refuză să funcționeze.

M-a adus înăuntru, a aprins lumina cu cotul și m-a așezat pe un scaun din zona în care lua micul dejun.

— Nu încerca să te ridici pentru nimic în lume. Aduc bagajele din mașină, după care te duc în brațe oriunde ai vrea să mergi.

A dispărut pe coridorul scurt care ducea în garaj, iar eu m-am întrebat dacă doctorul îi spusese ceva despre starea mea ce nu îmi spusese și mie, pentru că eram perfect capabilă să merg. Da, amețisem în mașină, dar pentru că mă lovisem la mîină. În afară de faptul că mă simțeam puțin nesigură pe propriile puteri, și de faptul că brațul mă durea ca naiba, mă simțeam bine. Sentimentul de sfîrșeală avea să dispară pînă a doua zi, pentru că așa mă simțeam și când donam sînge. Nici măcar nu tremuram, ci mă simțeam doar puțin sfîrșită. Așa că de ce îmi spusese să nu mă ridic de pe scaun pentru nimic în lume?

Ha! Telefonul.

M-am uitat în jur și am văzut un telefon cu fir atârnat de un perete. Cablul era suficient de lung ca să ajungă peste tot în bucătărie. Te rog! Ce era în neregulă cu un telefon fără fir? Aparatele fără fir arată cu mult mai bine.

Formasem deja numărul și suna când a reapărut Wyatt la celălalt capăt al coridorului scurt, ducând amîndouă gențile noastre de voiaj. I-am aruncat un zîmbet îngîmfat, care spunea „Nu mă păcălești tu pe mine atît de ușor”, iar el a dat ochii peste cap.

— Tati, am spus când tata a răspuns la telefon.

Îi spun tati când sînt supărată, cum fac alții când se adresează cuiva folosind numele întreg al aceluia.

— Ce i-ai spus lui Wyatt de crede că știe secretul felului în care trebuie să se poarte cu mine? Cum ai putut să faci una ca asta?

Cînd am terminat de vorbit, eram deja indignată. Tata a izbucnit în rîs.

— Nu-i nimic, puiul meu.

Ne spune tuturor așa, pentru că sîntem, într-adevăr, puii lui. Mamei nu-i spune niciodată așa. Știe el mai bine de ce.

— Nu i-am spus nimic care să te submineze, ci un lucru pe care trebuia să-l știe acum.

— Ce anume?

— Îți spune el.

— Ba probabil că nu. E foarte încăpățînat.

— Nu, asta o să-ți spună. Promit.

— Și o să-l bați dacă nu-mi spune?

Era o glumă veche pe care o aveam cu tata, cum că l-ar fi bătut pe oricare bărbat care le făcea să fie nefericite pe fetele lui. De asta nu i-am spus despre cum Jason o sărutase pe Jenni, pentru că m-am gîndit că, în acel caz, chiar asta ar fi făcut.

— Nu, dar îl bat dacă-ți face vreun rău.

Mai liniștită, mi-am luat la revedere și m-am întors ca să-l văd pe Wyatt sprijinit de dulap, cu mâinile încrucișate la piept, privindu-mă amuzat.

— Nu ți-a spus, așa e?

— A zis că o să-mi spui tu și că o să te bată dacă nu-mi spui.

Ei, și ce dacă am forțat puțin limitele adevărului? Wyatt nu auzise ce-mi spusese tata de fapt.

— N-a fost nimic rău.

S-a îndreptat și a mers spre frigider.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun? E cel mai rapid lucru pe care pot să-l prepar. Ouă, bacon, pâine prăjită.

— Sună foarte bine. Cu ce pot să te ajut?

— Cu brațul tău, nu prea poți. Stai jos și nu mă încurca. O să mă ajute destul de mult asta.

M-am așezat și m-am uitat în jur, acolo unde era masa, în bucătărie, în timp ce el scotea din frigider lucrurile de care avea nevoie și punea baconul la pregătit, în cuptorul cu microunde. Spre surprinderea mea, bucătăria părea veche. Aparatele din ea erau de cea mai bună calitate și destul de noi, în centru era o masă de lucru, dar camera în sine îți dădea senzația de vechi, îndelung locuit.

— Cît de veche e casa asta?

— De la începutul secolului. Secolului trecut. Are puțin peste o sută de ani. A fost fermă și a fost remodelată de câteva ori. Când am cumpărat-o am renovat-o, am dărîmat câteva ziduri interioare, am deschis-o, ca să pară mai modernă și am adăugat câteva băi. Sus sînt trei și o baie fără cadă aici, jos. E o casă destul de mare, puțin peste o sută de metri. Ți-o arăt mîine.

— Cîte dormitoare are?

— Patru. Înainte erau șase mai mici și o singură baie, așa că am folosit spațiul în plus ca să construiesc celelalte băi și ca să măresc dormitoarele și garderoba. O să fie mai ușor de vândut dacă mă hotărăsc vreodată să mă mut.

— De ce ai face asta?

Era mult spațiu pentru o singură persoană, și, din ce-mi dădeam seama, avea un aer plăcut, confortabil. Dulapurile din bucătărie erau de un galben auriu cald, iar partea de deasupra era din granit verzui. Podeaua era din pin lustruit, acoperit cu covoare colorate. Nu era o bucătărie ultramodernă, în ciuda granitului, ci una bine amenajată și confortabilă.

Wyatt a ridicat din umeri.

— Țsta e orașul meu natal și mă simt bine aici, plus că am familia aici, dar s-ar putea să mi se ofere o slujbă mai bună în altă parte. Nu se știe niciodată. Poate că o să-mi petrec aici tot restul vieții, poate că nu.

Era o perspectivă de bun-simț și una pe care o aveam și eu. Îmi iubeam casa, dar cine știe ce s-ar mai fi putut întâmpla? O persoană inteligentă trebuie să fie flexibilă.

Curînd a pus pe masă omletă, bacon și pâine prăjită, cu pahare de lapte pentru noi amîndoi. A desfăcut și un tub de antibiotic și mi-a pus două pastile lîngă farfurie, plus o pilulă analgezică.

Nu am făcut caz de asta. Nu sînt proastă. Voiam să nu mă mai doară.

Cînd am terminat de mîncat, căscam deja. Wyatt a clătît farfuriile și le-a pus în mașina de spălat vase, apoi m-a luat de pe scaun și s-a așezat el în locul meu, cu mine în brațe.

— Ce? am întrebat surprinsă de poziția cea nouă.

Nu prea îmi place să stau în brațele bărbaților, fiindcă mi se pare nepotrivit, dar Wyatt era destul de înalt încît chipurile noastre să fie la același nivel, Ca să nu mai spun că brațul cu care-mi sprijinea spatele era foarte ferm și plăcut.

— Tatăl tău mi-a spus că, atunci cînd te sperii, începi să vorbești mult și să fii obraznică, și că asta e direct proporțional cu măsura în care ești speriată.

M-a mîngîiat pe spate cu palma lui mare.

— Mi-a spus că așa faci tu față cît timp ești speriată.

— Asta nu e vreun secret în familia mea, cu siguranță. Mi-am dat voie să mă sprijin de el.

— Am fost îngrozită, împietrisem.

— Numai gura ți-a mers în continuare, a spus el chicotind. Noi căutam un criminal înarmat, și te aud pe tine din spatele mașinii cum cereai ceva dulce.

— N-am vorbit tare.

— Ba da. Credeam că o să fiu nevoit să-i bat pe băieți ca să nu mai rîdă înfundat.

— Mi-e greu să înțeleg că există un om care vrea să mă omoare. E imposibil. Lucruri ca ăsta nu se întîmplă din senin. Am o viață plăcută, liniștită, și în numai cîteva zile totul s-a răsturnat cu susul în jos. Îmi vreau viața mea plăcută înapoi. Vreau să-l prinzi pe omul ăsta. Vreau să-l prinzi imediat.

— O să-l găsim. O să rezolvăm. MacInnes și Forester au lucrat tot weekendul, au urmărit tot felul de piste. Au vreo două foarte bune.

— E iubitul lui Nicole?

— Nu pot să spun.

— Nu știi sau chiar nu ai voie să spui?

— Literalmente nu pot să vorbesc despre o investigație în desfășurare.

M-a sărutat pe tîmplă.

— Hai să te ducem sus și să te băgăm în pat.

E un lucru bun că mă așteptam să mă ducă la el în dormitor și nu într-una dintre camerele pentru oaspeți, fiindcă el exact asta a și făcut. Aș fi putut să merg, chiar și să urc scările, dar Wyatt părea dornic să mă ducă în brațe peste tot, așa că, de ce nu?

M-a lăsat jos în baia principală, spațioasă, cu două chiuvete, cadă și un duș mare.

— Îți aduc geanta. Prosoapele și ștergarele sînt acolo, a spus arătînd spre un dulap.

Am scos cîte unul din fiecare și am reușit să desfac șiretul de la gîtul halatului de spital numai cu mîna dreapta. Al doilea a fost imposibil, însă, pentru că era la jumătatea spatelui. Nu conta. Am lăsat veșmîntul imens să-mi alunece în jos de pe trup și am pășit afară din cercul de material.

Mi-am privit în oglindă corpul pe jumătate gol. Cîh. Brațul stîng îmi era aproape cu totul portocaliu din cauza Betadinei, dar încă mai erau urme uscate de sînge pe spate și la subsuoară. Am udat un ștergar și am șters tot sîngele la care am ajuns pînă cînd s-a întors Wyatt. Mi-a luat ștergarul și a terminat el treaba, apoi m-a ajutat să-mi scot restul hainelor. Bine că mă obișnuisem să fiu goală în prezența lui, altfel m-aș fi simțit stingherită. M-am uitat cu dor spre duș, dar nu aveam voie înăuntru. Cada, însă ar fi fost o opțiune.

— Aș putea să fac baie în cadă, am spus plină de speranță.

El nici măcar nu s-a opus. În loc de asta a dat drumul la apă și m-a ajutat să mă așez. În timp ce eu mă înmuiam, fericită, el s-a dezbrăcat și a făcut un duș rapid.

M-am sprijinit de cadă și l-am privit cum ieșea de la duș și cum se ștergea. Wyatt Bloodsworth dezbrăcat era o imagine demnă de admirație, cu umerii lați și șoldurile înguste, cu picioarele lui lungi, puternice și cu un „pachet” foarte frumos. Ba și mai bine, știa și cum să-l folosească.

— Ai terminat de stat în cadă? m-a întrebat.

Sînt expertă la stat în apă, dar terminasem cu spălatul, așa că am dat aprobator din cap, iar el m-a ajutat să mă ridic, apoi să-mi recapăt echilibrul. S-a asigurat că nu alunec cînd am pășit afară din cada mare. Aș fi putut să mă șterg cu o singură mîna, poate puțin cam stîngaci, dar el mi-a luat prosopul și m-a uscat cu mișcări blînde, apoi mi-a adus cosmeticele din geantă, ca să pot să-mi dau cu loțiune tonifiantă și cu cremă. E important să ai grijă de pielea ta, chiar dacă te urmărește un criminal.

Aveam un tricou în care să dorm, dar, cînd l-am scos din geantă, mi-am dat seama că nu aveam cum să-l trag peste bandajul imens, ca să nu mai spun că oricum nu aveam cum să ridic mîna.

— Îți aduc un tricou de la mine, a spus Wyatt, apoi a dispărut în garderoba imensă dintr-o parte a dormitorului.

A reapărut ducînd o cămașă albă, cu nasturi. M-a îmbrăcat cu blîndețe, trăgînd mîneca în sus pe mîna mea. Cămașa îmi ajungea pînă la jumătatea coapselor, iar cusătura de la umeri cădea în jos, pe brațe. Wyatt a răsucit de trei ori mînecele ca să îmi scoată la iveală mîinile. M-am întors spre oglindă ca să mă privesc. Îmi place mult cum arată cămășile bărbătești pe o femeie.

— Da, ești sexy, a spus el zîbind.

Și-a strecurat mîna pe sub cămașă și mi-a atins posteriorul gol.

— Dacă ești fetiță cuminte restul nopții, mâine dimineață te sărut pe gît și te fac fericită.

— Fără sărutări pe gît. Nu uita că avem o înțelegere. Nu mai facem sex.

— Asta e înțelegerea ta, nu a mea.

După aceea m-a luat în brațe și m-a dus în pat. M-a așezat sub cuvertura patului imens, iar eu m-am răsucit pe partea dreaptă și m-am transformat în Blair cu lumina stinsă.

Capitolul treisprezece

M-am trezit la cîteva ore după aceea, tremurînd, cu dureri și avînd o stare generală foarte proastă. Nu reușeam să găsesc o poziție confortabilă indiferent cît de mult mă mișcam. Wyatt s-a trezit și s-a întins ca să aprindă veioza, care a umplut camera cu o lumină caldă.

— Ce s-a întîmplat? m-a întrebat cuprinzîndu-mi obrazul în palmă.

— Aha.

— Aha, ce? am întrebat agitată cînd el s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa de la baie.

S-a întors cu un pahar de apă și două tablete.

— Ai febră. Doctorul mi-a spus că probabil o să faci febră. Ia asta și îți mai aduc un analgezic.

M-am ridicat ca să iau cele două pastile, apoi m-am cuibărit sub cuvertură pînă cînd s-a întors el cu celălalt medicament. După ce l-am luat, Wyatt a stins lumina și s-a așezat la loc în pat, strîngîndu-mă în brațe și împărțind cu mine căldura trupului său. Mi-am lipit nasul de umărul lui, inhalînd căldura și parfumul lui, iar inima mi-a tresărit. Nu încăpea îndoială că bărbatul acela avea un efect asupra mea. Probabil că aș fi putut să fiu aproape moartă și el tot m-ar fi aprins.

Încă mi-era prea frig și mă simțeam prea incomod ca să adorm, așa că m-am hotărît că aș putea foarte bine să vorbesc.

— De ce ai divorțat?

— Chiar mă întrebam cînd o să ajungi și la asta, a observat el pe un ton leneș.

— Te deranjează să vorbești despre asta? Numai pînă cînd mi se face somn?

— Nu, fiindcă nu e mare secret. A cerut divorțul în ziua în care am renunțat la liga profesionistă. I se părea că sînt nebun să renunț la milioane de dolari doar ca să fiu polițist.

— Multă lume ar fi de acord cu ea.

— Tu ești?

— Ei bine, vezi, eu sînt din orașul tău natal, așa că am citit articolele din ziar și știu că tu ai vrut mereu să fii polițist, că ai diplomă în justiție criminală de la facultate. M-aș fi așteptat să faci asta. Ea s-a mirat, înțeleg?

— Foarte tare. Nu o învinovățesc. A vrut să fie soția unui jucător profesionist de fotbal, cu bani și celebritate, nu soția unui polițist care nu are niciodată suficienți bani și nu știe dacă se mai întoarce acasă sau moare la serviciu.

— Nu ați vorbit despre viitor înainte să vă căsătoriți? Despre ce își dorea fiecare?

El a pufnit.

— Eu aveam douăzeci și unu de ani cînd ne-am căsătorit, ea, douăzeci. La vîrsta aia, viitorul e ceva ce se întîmplă în următoarele cinci minute, nu peste cinci ani. Adaugă la asta hormonii în plină expansiune și, iată, un divorț în pregătire. Ne-a luat doar doi ani să ajungem acolo. Era o fată bună, dar voiam lucruri diferite de la viață.

— Dar toată lumea știe, toată lumea presupune, că ai făcut milioane de dolari cît timp ai jucat fotbal. Nu a fost suficient?

— Nu am câștigat milioane de dolari. Aveam patru milioane când am renunțat, ca să fim exacti. Nu eram Donald Trump, dar îmi ajungeau ca să schimb situația familiei mele. M-am ocupat de reparații și renovări acasă la mama, am pus bani deoparte pentru facultatea copiilor surorii mele, am cumpărat casa asta și am renovat-o, apoi pe restul i-am investit. Nu mi-au rămas foarte mulți bani, dar, dacă pot să-i las acolo pînă la pensie, ar trebui să am suficient încît să trăiesc confortabil. Am pierdut ceva când piața de capital a căzut acum cinci, șase ani, dar acțiunile mele și-au revenit, așa că lucrurile par să meargă spre bine.

Am căscat și mi-am sprijinit mai bine capul pe umărul lui.

— De ce nu ai cumpărat o casă mai mică? Una pe care să nu fie nevoie s-o renovezi?

— Îmi place mult locul ăsta și m-am gîndit că ar fi o casă potrivită pentru o familie, într-o bună zi.

— Vrei să ai o familie?

Eram puțin uimită. De obicei, burlacii nu spun așa ceva.

— Sigur. O să mă însor din nou cîndva, și mi-ar plăcea doi sau trei copii. Tu vrei copii?

Am simțit un gol în stomac și mi-a luat un moment să-mi dau seama că nu era o cerere în căsătorie foarte pe ocolite. Probabil că începuseră să-și facă efectul analgezicele dacă interpretam așa lucrurile.

— Sigur, și eu vreau să mă recăsătoresc, am spus somnoroasă. Și să am un copilăș. Am pregătit deja totul. Pot să iau copilul cu mine la muncă, pentru că e afacerea mea și e un mediu informal, relaxat. Avem muzică, nu există televizoare, și sînt mulți adulți care pot să-l supravegheze. Ce ar putea să fie mai bine?

— Ai planul făcut, carevasăzică?

— Ei bine, nu. Nu sînt nici măritată, nici însărcinată, așa că totul rămîne încă la nivel ipotetic. Și sînt flexibilă. Dacă se schimbă circumstanțele, o să mă adaptez.

El a mai spus ceva, dar eu am căscat și nu l-am auzit.

— Cum? am întrebat cînd am putut să vorbesc.

— Nu contează.

M-a sărutat pe tîmplă.

— Adormi repede. Credeam că o să dureze vreo jumătate de oră pînă să-și facă efectul pastila.

— Nu am dormit prea mult aseară, am spus încet. Efect cumulativ.

Din cauza lui nu dormisem cu o seară înainte, pentru că mă tot trezise o dată la două ore ca să facem sex. M-am înfiorat cînd mi-am adus aminte, și o clipă mi-am imaginat senzația pe care mi-o dădea trupul lui mare deasupra trupului meu. Chiar că nu-mi mai era frig.

Voiam să mă ridic deasupra lui și să rezolv problema, dar îi spuseseam că nu facem sex, așa că nu puteam să-mi încalc propriul edict. Probabil că ar fi trebuit să-mi pun lenjerie intimă înainte să mă așez în pat alături de el, pentru că, evident, cămașa mi se ridicase pînă în talie. Așa fac cămășile dacă dormi îmbrăcată în ele. Wyatt se purtase ca un adevărat domn, nu mă pipăise deloc, dar numai pentru că eram rănită. Mă așteptam ca asta să se schimbe, fiindcă probabil îi era foarte greu să fie atît de politicoș. Nu că n-ar fi avut maniere bune, fiindcă le avea, dar instinctul îi dicta să fie competitiv și agresiv. Asta îl făcea să fie un sportiv atît de bun.

În afară de abilitățile fizice, avea motivația aceea necruțătoare, nevoia să fie primul. M-am întrebat cît timp avea să fie atent cu mine din cauza brațului.

Am adormit gîndindu-mă la asta, și am aflat răspunsul în jurul orei șase dimineța, cînd el m-a răsucit cu blîndețe pe spate și s-a așezat între pulpele mele. Abia mă trezisem cînd a început, dar la final eram foarte trează și atentă. A avut grijă cu brațul, dar a fost neîndurător cu gîtul meu. Cînd m-a lăsat în pace într-un final, m-am repezit la baie.

— N-a fost cinstit deloc!

A fost delicios, dar necinstit.

— A fost un atac prin surprindere!

Rîdea cînd am trîntit ușa în urma mea. Doar ca să fiu sigură, am și încuiat-o. N-avea decît să folosească una dintre celelalte băi.

Mă simțeam, clar, mai bine în acea dimineată. Nu aveam starea aceea de leșin, iar durerea din braț era mai mult o pulsație surdă acum. M-am uitat la mine înșămi în oglindă și nici măcar palidă nu eram. Cum aș fi putut să fiu după ce-mi făcuse Wyatt? Eram îmbujorată, și nu din cauza febrei.

M-am spălat, apoi am căutat cu o singură mînă prin geanta de voiaj, care încă era în mijlocul băii, pe podea. Am găsit lenjerie curată și am reușit să o îmbrac, apoi m-am spălat pe dinți și m-am pieptănat. Atît puteam să fac singură. Hainele mele curate erau mototolite și trebuiau trecute prin uscător, dar chiar și dacă ar fi fost proaspăt călcate, tot nu m-aș fi descurcat. Nu puteam să-mi pun sutienul. Reușeam să mișc puțin brațul, dar nu destul cît să mă îmbrac.

Am descuiat ușa și am ieșit cu pași apăsăți. El nu era nicăieri. Cum se aștepta să mă cert cu el dacă nu stătea la distanță destul de mică încît să mă audă?

Supărată, mi-am adunat hainele curate cu dreapta și am coborît. Scările m-au condus într-o cameră mare, cu

tavane înalte, cu mobilă tapițată cu piele și un televizor de rigoare, cu ecran imens. Nu se vedea nici o plantă prin preajmă.

Mirosul de cafea m-a făcut să mă întorc spre stînga, unde erau camera pentru micul dejun și bucătăria. Wyatt, în picioarele goale și fără cămașă, era ocupat la aragaz. L-am privit spatele și brațele puternice, curbura șirei spinării și gropițele de la baza ei, deasupra blugilor, și inima mi-a tresărit din nou. Aveam probleme mari, și nu doar pentru că un criminal idiot era pe urmele mele.

— Unde-i spălătorul? am întrebat.

El mi-a arătat o ușă care se deschidea din coridorul scurt ce ducea spre garaj.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc. Vreau doar să calc hainele.

M-am apropiat de spălător și mi-am pus îmbrăcăminte în uscător, pe care după aceea l-am pornit. M-am întors în bucătărie și am început lupta. Bine, înainte de asta mi-am turnat o cafea în cana pe care el o pregătise pentru mine. Trebuie să fii perfect trează cînd ai de-a face cu un bărbat atît de parșiv cum era Wyatt Bloodsworth.

— Trebuie să nu mai faci așa ceva.

— Ce să fac? a întrebat el în timp ce întorcea în tigaie o clătită din făină de orz.

— Atacurile prin surprindere. Ți-am spus „nu”.

— Nu mi-ai spus „nu” în timp ce făceam ce făceam. Ai spus niște lucruri interesante, dar „nu” n-a fost printre ele.

Am roșit, dar am gonit stînjeneala cu o mișcare din mîină.

— Ce spun în timpul acela nu contează. Este din cauza chimiei, iar tu n-ar trebui să profiți de asta.

— De ce nu?

S-a răsucit și și-a ridicat cana de cafea. Zîmbea.

— Este aproape ca și cum m-ai viola după ce am ieșit împreună la o întâlnire.

Wyatt a scuipat cafea pe jos. Slavă domnului că se întorsese cu fața spre cameră și nu a nimerit clătitele. S-a uitat urît la mine, oripilat.

— Să nu spui așa ceva, fiindcă nu e deloc amuzant. Viol pe naiba. Avem o înțelegere și tu știi foarte bine. Tot ce trebuie să faci e să spui „nu”, iar eu mă opresc. Pînă acum nu ai spus „nu”.

— Am spus un „nu” general, dinainte.

— Nu astea sînt regulile jocului. Nu poți să mă oprești înainte să încep. Trebuie să mă refuzi după ce ți-am făcut avansuri, ca să dovedești că într-adevăr nu mă vrei.

Încă mai era supărat, dar s-a întors spre clătite, ca să le salveze înainte să se ardă. Le-a uns cu unt, apoi a luat un prosop de hîrtie și a șters cafeaua de pe podea și după aceea, foarte calm, s-a întors spre tigaia pe care o folosea și a mai pus unt în ea.

— Asta și e ideea! Îmi tot scurtcircuitezi mintea și nu e cinstit. Eu nu pot să fac același lucru cu tine.

— Vrei să punem pariu?

— Atunci de ce tu câștigi și eu pierd? m-am plîns.

— Pentru că mă vrei, dar ești încăpățînată.

— Ha. Ha! Folosindu-ne de această logică, și mintea ta ar trebui să fie la fel de pierdută ca și a mea, dacă am fi pe picior de egalitate, caz în care tu nu ai câștiga tot timpul. Dar câștigi, ceea ce înseamnă că tu nu mă vrei pe mine.

Știam că argumentul meu nu avea logică, dar numai la asta am reușit să mă gîndesc ca să-i distrag atenția. El a aplecat capul.

— Stai puțin. Vrei să spui că mă culc cu tine pentru că nu te vreau?

Poți să ai încredere în el să vadă imediat defectele de argumentație și să dărîme cu tractorul tot ce-ai construit.

— Treaba este că, oricare ar fi motivele, nu vreau să mai facem sex. Ar fi cazul să respecti asta.

— O s-o respect. Cînd o să spui „nu”.

— Spun acum.

— Acum nu contează. Trebuie să aștepti să te ating.

— Cine-a făcut regulile astea de toată jena? am strigat frustrată, pierzîndu-mi controlul.

El a zîmbit larg, încîntat de sine.

— Eu le-am făcut.

— Ei bine, eu nu joc după ele. Ai înțeles? Răsucește clătita.

S-a uitat în tigaie și a răsucit clătita.

— Nu poți să schimbi regulile jocului numai pentru că pierzi.

— Ba pot. Pot să mă duc acasă și să refuz să mă mai văd vreodată cu tine.

— Nu poți să pleci acasă, pentru că încearcă să te omoare cineva.

Mai era și asta, ce-i drept. Supărată, m-am așezat la masa pe care el pregătise deja două tacîmuri. S-a apropiat cu spatula în mînă, s-a aplecat și m-a sărutat apăsător pe buze.

— Încă ești speriată, așa e? Despre asta este vorba.

Abia așteptam să-l văd pe tata. Aveam de gînd să-i spun eu una sau două despre cît de rău era să dea informații taberei inamice.

— Da. Nu. Nu contează. Tot am dreptate.

M-a mîngîiat pe păr, apoi s-a întors la clătite. Mi-am

dat seama că nu avea rost să mă cert cu el. Trebuia să-mi păstrez suficient mințile încît să-l refuz cînd începea din nou să-mi facă avansuri, dar cum să fac asta dacă sărea pe mine cînd dormeam? Cînd eram suficient de trează ca să gîndesc, era deja prea tîrziu, pentru că nu mai *voiam* să-l refuz.

A scos baconul de la microunde, l-a împărțit pe cele două farfurii, apoi a pus clătitele între noi. Înainte să se așeze, a mai turnat cafea pentru amîndoi, iar mie mi-a adus un pahar cu apă și a așezat alături de mine, pe masă, antibioticul și analgezicul.

Le-am luat pe amîndouă. Cu toate că nu mă mai durea brațul la fel de tare, voiam să i-o iau înainte durerii.

— Ce fac astăzi? am întrebat în timp ce mîncam din micul dejun pe care-l pregătise. Stau aici cît ești tu la muncă?

— Nu. Nu înainte să poți să-ți folosești mîna. Te duc acasă la mama. Am sunat-o deja.

— Super.

Îmi plăcea mama lui și voiam să văd cum arăta interiorul conacului victorian imens în care locuia ea.

— Presupun că pot să vorbesc oricînd vreau cu familia mea, nu-i așa?

— Nu văd de ce nu. Nu poți să te duci să-i vizitezi și nu vreau nici să vină ei să te vadă, pentru că ar putea să-l conducă pe omul ăsta direct la tine.

— Nu-mi dau seama de ce vă e atît de greu să aflați cine este. Trebuie să fie un iubit.

— Nu-mi spune cum să-mi fac treaba, m-a avertizat el. Nu avea nici o relație monogamă. l-am verificat pe aceia cu care ieșea și au alibiuri. Explorăm situația și din alte unghiuri.

— N-a fost din cauza drogurilor sau așa ceva.

I-am ignorat comentariul nepoliticos legat de faptul că i-aș fi spus eu cum să-și facă meseria. A ridicat privirea.

— Cum te-ai gândit că nu?

— Era membră la „Trup frumos”, ai uitat? Nu avea nici unul dintre semnele cunoscute și era în formă. Nu cea mai bună formă — n-ar fi putut să facă flic-flacul pe spate nici dacă viața i-ar fi depins de asta, dar nu era drogată. Trebuie să fie unul dintre iubiții ei. Le făcea avansuri tuturor bărbaților, așa că mă gândesc că e o chestie de gelozie. Pot să le vorbesc angajaților mei, să aflu dacă au observat ceva...

— Nu. Nu te amesteca. E un ordin. Am vorbit noi deja cu toți angajații tăi.

Insultată de faptul că el părea cu totul neinteresat de opiniile mele în legătură cu subiectul, am terminat de mîncat în liniște. Bărbat tipic ce era, nici asta nu i-a plăcut.

— Nu mai sta bosumflată.

— Nu sînt bosumflată. Mi-am dat seama că nu are rost să vorbesc, iar asta nu-i același lucru cu a fi bosumflată.

Uscătorul de haine a scos un piuit, iar eu mi-am scos hainele din el cît timp Wyatt strîngea masa.

— Mergi spus, a spus el. Vin și eu într-un minut ca să te ajut să te îmbraci.

A urcat cînd eu mă spălam din nou pe dinți, pentru că clătitele mă făceau să am impresia că sînt lipicioasă. S-a așezat lîngă mine, folosind cealaltă chiuvetă. Mi s-a părut ciudat să ne spălăm pe dinți împreună. Era un lucru pe care-l făceau oamenii căsătoriți. M-am întrebat dacă într-o bună zi nu cumva aveam să mă spăl pe dinți numai în acea baie sau dacă o altă femeie avea să stea în locul

meu. El s-a aplecat și mi-a ținut pantalonii trei sferturi, în timp ce eu m-am sprijinit de umărul lui cu o mână și am pășit în interiorul lor. Mi i-a ridicat, a tras fermoarul și a încheiat nasturii, apoi mi-a scos cămașa lui și mi-a pus sutienul, pe care apoi l-a încheiat.

Bluza pe care o aveam era fără mâneci, lucru bun de altfel, dar bandajul era atît de mare încît abia l-am strecurat prin deschizătura pentru mână. Wyatt a trebuit să tragă de material, lucru care m-a făcut să tresar și să-i mulțumesc în gînd doctorului MacDuff pentru medicamente. Wyatt a încheiat nasturii mici care mărșăluiau de-a lungul părții din față a bluzei, apoi eu m-am așezat pe pat și mi-am pus sandalele în picioare. Am rămas așezată și l-am privit cum se îmbrăca. Pantalonii de costum, cămașa albă, cravata. Tocul pe umăr. Insigna. Cătușele la curea. Mobilul în față. Vai de mine! Inima îmi tresărea ca nebuna, numai privindu-l.

— Ești gata? m-a întrebat.

— Nu. Nu mi-ai prins părul încă.

Aș fi putut să merg cu el desfăcut, pentru că nu aveam antrenament în acea zi, dar încă mai eram supărată pe el.

— Bine.

A luat peria, iar eu m-am întors ca să-i dau voie să-mi adune părul în coadă, pe ceafă. L-a prins cu o mână și m-a întrebat:

— Cu ce să îl leg?

— Cu un elastic.

— Un ce?

— Un elastic. Nu-mi spune că nu ai un elastic.

— Nici nu sînt sigur la ce te referi.

— Un elastic de păr, care se folosește la strîns părul în coadă.

— Nu mi-am mai făcut coadă în ultima vreme, a spus el pe un ton sec. Pot să folosesc un zgîrci de cauciuc?

— Nu! Cauciucul rupe părul. Trebuie să fie un elastic special.

— Și de unde să iau așa ceva?

— Caută la mine în geantă.

L-am simțit încremenind în spatele meu. După cîteva secunde, fără să scoată nici un cuvînt, mi-a dat drumul la păr și a intrat în baie. Acum, că nu putea să mă vadă, am zîmbit mulțumită, pentru mine însămi.

— Cum dracu', l-am auzit jumătate de minut mai târziu, arată un elastic de păr?

— Ca un elastic normal, cu material pe deasupra.

Încă un moment de tăcere. Pînă la urmă a ieșit din baie cu elasticul meu alb de păr în mînă.

— Țsta e?

Am dat aprobator din cap. Wyatt a început din nou să-mi adune părul.

— Pune-ți elasticul pe încheietura mîinii, l-am instruit. După aceea poți să-l scoți pur și simplu direct pe coadă.

Încheietura lui groasă mi-a întins elasticul la limită, dar Wyatt a înțeles teoria imediat și mi-a prins părul într-o coadă acceptabilă, fără alte întîrzieri. Am intrat în baie ca să verific rezultatul.

— E bine. Cred că pot să nu-mi pun cercei astăzi, dacă nu ai nimic împotriva.

El a dat ochii peste cap și capul pe spate.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne!

— Nu fi sarcastic! Amintește-ți că asta a fost ideea ta.

În timp ce coboram l-am auzit bombănind în urma mea:

— Nemernică mică.

Am zîmbit iar pentru mine însămi. Era bine că știa că mă răzbunasem pe el, fiindcă altfel toată tărășenia n-ar fi avut nici un sens.

Capitolul paisprezece

Mi-a plăcut foarte mult casa doamnei Bloodsworth. Era albă, acoperișul și stucatura erau vopsite în mov, iar ușa din față era albastră precum ouăle de măcăleandru. Trebuia să o respecti, și poate chiar să te temi, de orice femeie care avea curajul să-și vopsească locuința în acele culori. Terasa, care împrejmuia două părți ale casei, era largă și elegantă, plină de ferigi și palmieri mici. Pe tavanul ei fuseseră instalate ventilatoare ca să facă vînt oricînd natura uita de asta. Trandafiri de variate culori ofereau explozii de culoare. Tufe verde-închis de gardenie, pline de flori albe, parfumate, punctau fiecare parte a treptelor late care duceau în sus, spre verandă.

Wyatt nu a parcat, însă, pe aleea principală, ci a continuat de-a lungul casei și a oprit mașina în spatele ei. Am fost condusă pe ușa din spate, care dădea într-un foaier mic, apoi în bucătărie, care fusese modernizată fără să se sacrifice stilul clasic al locuinței. Mama lui ne aștepta acolo.

Roberta Bloodsworth nu era genul de femeie pe care ai putea s-o descrii vreodată drept „matroană”.

Era înaltă și subțire, cu o coafură scurtă, șic. Wyatt îi moștenise ochii verzi, pătrunzători, și părul închis la culoare. Al ei nu mai era negru, însă. În loc să-l lase să încărunțească, ea îl vopsise blond. Era foarte devreme, nici măcar ora opt, dar mama lui era fardată și purta

cercei. Nu se îmbrăcase elegant, însă. Purta pantaloni scurți, bej, cu un tricou pe dinafară, turcoaz, și niște papuci obișnuiți.

Avea unghiile de la picioare colorate într-un roșu aprins, iar la piciorul stîng avea un inel pe unul dintre degete.

Era genul meu de femeie.

— Blair, scumpa mea, nu mi-a venit să cred cînd mi-a spus Wyatt că ai fost împușcată, mi-a spus, îmbrățișîndu-mă cu grijă ca să nu mă lovească, să nu mă apese prea tare. Cum te simți? Vrei niște cafea sau niște ceai cald?

Și uite așa mi s-a deschis apetitul să fiu îngrijită. Cum mama mea mi-era interzisă, mama lui Wyatt îi luase locul.

— Niște ceai mi-ar plăcea, am spus cu patos, iar ea s-a întors imediat spre chiuvetă, ca să umple un ceainic de modă veche și să-l pună pe aragaz, la încălzit.

Wyatt s-a încruntat.

— Ți-aș fi făcut și eu ceai dacă mi-ai fi spus că vrei. Credeam că-ți place cafeaua.

— Îmi place, dar îmi place și ceaiul. Și am băut deja cafea.

— Ceaiul îți dă o senzație pe care cafeaua nu ți-o dă, i-a explicat doamna Bloodsworth. Tu așează-te la masă, Blair, și nu încerca să faci nimic. Probabil că încă te mai simți amețită.

— Mi-e mult mai bine decît mi-a fost aseară, am spus, ascultîndu-i îndemnul și așezîndu-mă la masa de bucătărie, din lemn. Mă simt destul de normal astăzi. Aseară a fost...

Am făcut o mișcare de legănare cu mîna.

— Așa-mi imaginez. Wyatt, tu mergi la muncă. Trebuie să-l prinzi pe ticălosul acela, și nu poți să faci

asta stînd la mine-n bucătărie. Blair o să fie bine aici, cu mine.

El parcă n-ar prea fi vrut să plece.

— Dacă trebuie să te duci pe undeva, probabil că ea ar trebui să rămînă aici, i-a spus mamei sale. Nu vreau să fie văzută în public zilele astea.

— Știu, mi-ai spus deja.

— Nu are nevoie să facă nimic prea obositor după ce a pierdut așa de mult sînge ieri.

— Știu. Mi-ai spus deja.

— Probabil că o să încerce să te convingă...

— Wyatt! Știu! a strigat ea exasperată. Am discutat toate lucrurile astea la telefon. Crezi că am devenit senilă de atunci și pînă acum?

El era destul de isteț încît să răspundă:

— Sigur că nu, doar că...

— Doar că ești prea îngrijorat. Am înțeles. Blair și cu mine o să fim bine, iar eu o să-mi folosesc bunul simț lăsat de la Dumnezeu și nu o s-o scot la plimbare pe mijlocul bulevardului principal. Bine?

— Bine.

A zîmbit stingherit și a sărutat-o pe obraz, apoi a venit la mine și m-a mîngîiat pe spate înainte să se aplece în fața mea.

— Încearcă să nu dai de bucluc cît sînt plecat, mi-a spus.

— Te rog să mă ierți, dar nu-mi dau seama în ce fel este vina mea că s-au întîmplat toate astea.

— Nu este, dar ai un talent pentru tot ce e neașteptat.

A schimbat direcția mîngîierii și a ridicat mîna pe spatele meu, apoi m-a atins cu degetul mare pe ceafă și a rîs cînd mi-a văzut expresia alarmată.

— Să fii cuminte, bine? Vă dau de veste cîndva în timpul zilei și vin să te iau după-amiază.

M-a sărutat, m-a tras de coadă, apoi s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușa din spate. S-a oprit cu mîna pe clanță și s-a uitat din nou la mama lui, cu expresia de polițist pe chip.

— Să ai *foarte* mare grijă de ea, fiindcă este mama viitorilor tăi nepoți.

— Ba nu sînt! am strigat după o secundă de șoc.

— Așa mă gîndeam și eu, a spus mama lui în același timp cu mine.

Wyatt ieșise cînd am ajuns eu la ușă. Am deschis-o larg, cu o smucitură, și am strigat în urma lui:

— Ba nu sînt! Ai fost un parșiv și știi că minți!

El s-a oprit, ținînd deschisă portiera mașinii.

— Am vorbit sau n-am vorbit noi aseară despre copii?

— Am vorbit, dar nu despre copiii noștri!

— Nu te păcăli singură, dulceață, m-a sfătuit el, apoi s-a urcat în mașină și a plecat.

Eram atît de furioasă încît am făcut precum Rumpelstiltskin și după fiecare pas apăsasem am spus cîte un „rahat”. Bineînțeles că, din cauza agitației, începuse să mă doară brațul, așa că se auzea „rahat! au! rahat!”.

După aceea mi-am dat seama că mama lui era de față, așa că m-am întors oripilată spre ea.

— Dumnezeuule, îmi pare rău...

Doar că ea stătea sprijinită de chiuvetă și rîdea din tot sufletul.

— Ar fi trebuit să te vezi. „Rahat”.

Obrajii îmi luaseră foc.

— Îmi pare foarte rău, am început din nou să spun.

— Pentru ce? Crezi că eu n-am spus niciodată „rahat” sau lucruri mult mai rele? În plus, îmi face bine să văd o femeie care nu cade pe spate de dragul lui Wyatt, dacă înțelegi ce vreau să spun. E împotriva ordinii naturale ca

un bărbat să primească tot ce dorește, iar în cazul lui Wyatt așa a fost mereu.

M-am întors la masă ținându-mă de braț.

— Nu chiar. Soția lui a divorțat de el.

— Iar el a plecat fără să se uite înapoi nici măcar o dată. Trebuia să fie ca el sau să nu fie deloc, fără compromisuri. Ea, o cheamă Megan, apropo, dar nu-i știu numele de familie, pentru că s-a remăritat la mai puțin de un an după aceea, l-a ascultat întotdeauna. Cred că era fascinată de el pentru că era mare fotbalist și, pe cât de dur și de murdar e fotbalul, dacă lucrezi în NFL se cheamă că ești celebru. Ea nu a înțeles și nu a făcut față când, fără să vorbească deloc cu ea, el a renunțat și a lăsat în spate toate așteptările pe care ea le avea de la viață. Ce voia ea nu conta pentru el. Întotdeauna a fost așa. N-a trebuit niciodată să depună efort ca să fie cu vreo femeie, lucru care m-a înnebunit. Îmi place să văd pe cineva care-i ține piept.

— Măcar dacă ar folosi la ceva, am spus supărată. Mi se pare că el câștigă toate bătăliile.

— Dar măcar există o luptă, iar el știe că te opui. De ce te-a înfuriat atît de tare ce-a spus?

— Încearcă să mă convingă să fiu cu el, iar eu nu sînt sigură că o să merite efortul. l-am spus „nu”, deși n-a contat aproape deloc, și el este atît de competitiv încît a fost ca și cînd aș fi fluturat un steag roșu în fața unui taur. Așa că a spus asta pentru că mă iubește sau pentru că nu suportă să piardă? Votiez pentru varianta a doua, pentru că nu mă cunoaște suficient încît să mă iubească, și i-am spus asta de nu știu cîte ori.

— Bravo ție.

Apa pentru ceai a început să fiarbă, iar ceainicul a scos un șuierat. Mama lui Wyatt s-a întors spre aragaz,

iar şuieratul s-a stins treptat în timp ce ea a pus două plicuri de ceai în două căni, apoi a turnat apa fierbinte deasupra lor.

— Cum îți place ceaiul?

— Cu două lingurițe de zahăr și fără lapte.

A pus zahăr în ceașca mea și zahăr și lapte într-a ei, apoi a adus amîndouă ceștile la masă. I-am mulțumit în timp ce așeza o ceașcă în fața mea. După aceea s-a așezat în cealaltă parte a mesei, cu o încruntătură care-mi spunea că se gîndea la ceva, și a amestecat în ceai.

— Cred că te porți cu el exact așa cum trebuie. Fă-l să depună efort pentru tine și o să te aprecieze mult mai mult.

— După cum am spus, cîștigă toate bătăliile.

Dezamăgită, am luat o înghițitură de ceai cald.

— Drăguța mea, întreabă-l dacă ar fi preferat să joace într-un joc dur, de aproape, sau într-unul în care cîștiga la diferență mare de puncte. *Iubea* meciurile în care lupta era strînsă pînă la final și adora să facă blocajele acelea în care-ți strivești oasele ca să-l oprești pe cel cu mingea. S-ar plictisi într-o săptămînă dacă ai face lucrurile prea ușoare pentru el.

— Dar tot cîștigă mereu. Nu e cîștit. Vreau să mai cîștig și eu din cînd în cînd.

— Dacă el e parșiv, tu trebuie să fii și mai parșivă.

— E ca și cum mi-ați spune că trebuie să fiu mai Hun decît Atila Hunul.

Dar m-am simțit deodată mai veselă, pentru că puteam să fac asta. Poate că n-aș fi cîștigat bătălia gîtului, dar erau altele, în care aveam mai mari șanse.

— Am încredere în tine, mi-a spus doamna Bloodsworth. Ești o tînără inteligentă și pricepută. Trebuie să fii ca să ai atîta succes cu „Trup frumos”, la

vîrsta ta. Și ești foarte atrăgătoare. Abia așteaptă să se culce cu tine, dar eu te sfătuiesc să nu-l lași.

Am reușit să nu mă înec cu ceai. Nu aveam cum să-i spun mamei lui că el deja se culcase cu mine. Eram sigură că ai mei își dăduseră seama, cum Wyatt insistase să mă ia la el acasă cu o seară înainte, dar nu puteam să recunosc asta în fața mamei lui. Mă simțeam vinovată, așa că am schimbat subiectul de la cum nu trebuia să mă culc cu Wyatt și am întrebat-o dacă ar deranja-o să-mi arate casa. A fost o alegere bună. Ea a zîmbit cu bucurie și a sărit de pe scaun, așa că am pornit împreună. Mă gîndeam că, probabil, casa avea cel puțin douăzeci de camere, majoritatea cu liniile acelea minunate, octogonale, probabil un coșmar pentru constructor. Salonul formal era zugrăvit într-un galben vesel și în alb, sufrageria avea tapet cu dungi albe și verzi, iar masa și scaunele erau dintr-un lemn foarte închis la culoare. Fiecare cameră avea o schemă coloristică foarte clară, și m-am văzut nevoită să îi admir inspirația pentru atît de multe scheme coloristice diferite, pentru că, pînă la urmă, există un număr finit de culori dintre care poți să alegi. Întreaga casă emana iubirea și efortul pe care ea le pusese în renovare.

— Dacă obosești în timpul zilei și vrei să tragi un pui de somn, să folosești camera asta, a spus ea deschizînd ușa unui dormitor cu parchet din lemn gros, lustruit, cu vopsea mov pe pereți și un pat cu patru stîlpi, ce avea o saltea care părea moale precum un nor.

— Are și o baie separată.

Cam tot atunci a observat felul în care-mi țineam brațul, care încă pulsa după ce mă agitasem așa.

— Pun pariu că ți-ar fi mai bine dacă ai avea mîna într-o fașă elastică. Am exact ce-ți trebuie.

A intrat în dormitorul ei, colorat în nuanțe de alb, și s-a întors cu un șal frumos, albastru, moale. L-a împăturit și l-a transformat într-un fel de hamac comod pentru mîna mea, lucru care, într-adevăr, a mai slăbit tensiunea din cusături.

Eram sigură că o împiedicam să-și vadă de treabă, să facă orice ar fi făcut de obicei, dar ea părea bucuroasă de compania mea și a vorbit tot timpul. Ne-am uitat o vreme la televizor, apoi am citit o vreme. Eu am sunat-o pe mama și am vorbit cu ea, i-am povestit ce făcuse tata.

Asta avea să-l învețe minte. După prînz m-am simțit obosită, așa că am urcat ca să trag un pui de somn.

— A sunat Wyatt ca să vadă cum te simți, mi-a spus doamna Bloodsworth cînd m-am trezit, o oră mai tîrziu, și am coborît înapoi la parter. S-a speriat cînd i-am spus că te-ai întins în pat. Mi-a spus că aseară ai avut febră.

— E normal după o rană. A fost doar atît de ridicată cît să-mi creeze disconfort.

— Nu pot să sufăr cînd se întîmplă așa. E o senzație mizerabilă. Dar acum nu ai febră, nu?

— Nu. Eram doar obosită.

În timp ce eram pe jumătate ațipită, m-am gîndit la Nicole și la felul în care Wyatt îmi respinsese ideile despre omor. Ce-l făcea să creadă că știa mai multe despre ea decît mine? Doar faptul că era polițist și putea să-i investigheze pe oameni? Greșea, și știam asta.

Am sunat-o pe asistenta mea, Lynn Hill, care era acasă. Cînd mi-a auzit vocea, a tresărit.

— Doamne, am auzit că a tras cineva în tine. E adevărat?

— Oarecum. Mi-a atins puțin brațul, dar mă simt bine. Nici măcar n-a fost nevoie să rămîn la spital peste noapte, dar trebuie să rămîn înăuntru pînă îl prind pe cel

care a omorât-o pe Nicole. Recunosc că abia aștept să se termine. Dacă „Trup frumos” se deschide mâine dimineață, poți tu să te ocupi de tot ce e nevoie?

— Sigur, nici o problemă. Pot să fac totul, mai puțin să plătesc salariile.

— Fac eu asta și îți trimit ție cecurile. Ascultă, tu ai mai vorbit cu Nicole din cînd în cînd.

— Cînd eram nevoită, a spus ea pe un ton sec.

Înțelegeam foarte bine ce voia să spună.

— Ți-a zis vreodată ceva despre vreun iubit mai special?

— Făcea mereu apropouri misterioase. Cred că se încurca doar cu bărbați însurați, pentru că, na, știi cum era ea. Voia mereu ce aveau alte femei. N-ar fi interesat-o un bărbat singur decît ca să-i gîdile temporar orgoliul. De morți numai de bine, dar ea chiar că era tare dificilă.

— Bărbați însurați. Are foarte mare sens, am spus, și așa mi se și părea.

Lynn descrisese foarte bine personalitatea lui Nicole. Mi-am luat la revedere, după care l-am sunat pe Wyatt pe mobil. El a răspuns imediat, fără ca măcar să mă salute.

— S-a întîmplat ceva?

— Altceva decît că am fost împușcată și cineva vrea să mă omoare? Nu chiar.

Cum să fi rezistat și să nu-i fi spus asta?

— Oricum, am verificat o treabă și se aude că Nicole s-ar fi văzut cu un bărbat însurat.

El a tăcut o clipă.

— Credeam că ți-am spus să nu te amesteci în treburile poliției.

În voce i se simțea o notă de furie.

— E destul de greu în situația asta. O să fii încăpățânat și nu o să verifici ce îți spun?

— N-ai plecat din casă, nu?

Nu îmi răspunsese la întrebare, ci mă întrebase la rîndul lui ceva.

— Nu, sigur că nu. Sînt încă ascunsă și în siguranță.

— Bine. Stai acolo. Și da, o să verific.

— Nu e ceva ce respectivul să vrea să recunoască, anume că își înșela soția. Vrei să încerc să afl...

— Nu! Nu. Vreau să nu faci nimic. Ai înțeles? Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de investigație. Ai fost deja împușcată o dată. Nu-i suficient?

Mi-a închis. Nu fusese tocmai elegant în legătură cu indiciul de la mine. Poate că era îngrijorat că aveam să pățesc cine știe ce altceva, și nici mie nu-mi plăcea ideea să mă pun în pericol, dar puteam să dau telefoane, nu? Sunam de pe mobil, deci nu aveam cum să-mi dau în vileag locația. Lumea obișnuită nu avea posibilitatea să urmărească sursa apelurilor telefonice.

Și dacă nu poți să câștigi o anume bătălie, atunci cauți una pe care s-o poți câștiga.

Capitolul cincisprezece

Mi-a trecut prea târziu prin minte că detectivii îi interogaseră deja pe toți angajații mei, așa că Lynn le spusese, probabil, teoria ei cu bărbatul însurat. În acest caz, de ce încercase Wyatt să-mi menajeze sentimentele spunînd că avea să verifice? Vai, ce enervant!

Am sunat-o din nou pe Lynn.

— Le-ai spus și polițiștilor ce mi-ai spus mie despre Nicole și bărbatii însurați?

— Ei bine, nu, a recunoscut ea. În primul rînd, nu *știu* ceva sigur. Spun doar că ea este genul. De fapt, detectivul m-a întrebat dacă știu cu cine se vedea, romantic vorbind, iar eu am spus că nu, pentru că nu știu. El nu a mai spus nimic după aceea, n-a întrebat dacă nu cumva ea ar fi fost în stare să facă asta sau cealaltă, știi? Dar m-am gîndit eu mai târziu și atunci mi-a trecut prin cap că ea flirta mereu cu bărbatii însurați de la club, știi, și cu toate că le făcea avansuri tuturor celor care respiră, parcă tot îi prefera cumva pe aceia însurați. Ai văzut-o în acțiune și știi despre ce vorbesc.

Știam foarte bine. Nicole îi atinge mereu, fie ca să le îndrepte gulerul de la cămașă, să-i bată pe umăr sau să-i ia de mijloc cînd mergea alături de ei. Bărbatii nu sînt proști. Știau exact ce le oferea ea. Cei inteligenți poate că fuseseră flatați, dar nu se lăsaseră prinși în capcana ei.

Cei mai puțin inteligenți sau cei cu moravuri ușoare îi răspunseseră, așa că era clar că plecau împreună de la „Trup frumos”. După ce prindea în plasă câte un tip, totuși, Nicole era mereu pregătită să treacă la următorul.

— Ai observat vreun tip anume care să-i fi dat mai multă atenție?

Am întrebat-o pe Lynn pentru că la club eu eram ocupată cu munca de birou destul de des, iar ea vedea mai multe decît mine.

— Ar fi super dacă ai putea să-mi spui și ce culoare are mașina lui.

— Dă-mi voie să mă gîndesc. Nu știu pe nimeni recent, pentru că pe la noi au trecut mai mult membri cu ștate vechi, iar ei știau cum era ea. Acum două luni am văzut-o pe Nicole ieșind dintr-una dintre toaletele bărbaților, foarte mîndră de ea, de-mi venea să-i dau vreo două, iar la cîteva minute după aceea a ieșit și un tip, așa că presupun că au făcut sex acolo.

— De ce nu mi-ai spus? am strigat. Aș fi dat-o afară pe loc!

— Poți să faci asta? Pentru că oamenii fac sex în toaletă?

— Era la toaleta bărbaților. Mă mir că n-au fost surprinși.

— Nu cred că ei i-ar fi păsat. Probabil erau într-o cabină. Poate i-a făcut sex oral, dar nu era stilul ei. Dacă m-ai pune să ghicesc, aș spune că ea primea tot și nu oferea nimic.

— Îți amintești cum îl cheamă pe tip?

— Nu. N-a venit prea des la noi și nu cred că a mai venit de atunci. Nu era membru mai vechi. A plătit o lună, a venit de vreo două ori, apoi nu și-a reînnoit abonamentul. I-aș recunoaște numele dacă l-aș vedea. Ai

cumva un dosar separat cu cei care nu își reînnoiesc abonamentele?

— Nu unul pe hîrtie. Numele lui ar trebui să fie în calculator, totuși. Ai planuri pentru restul zilei? Eu o să sun la poliție, la polițistul meu, în mod special, și s-ar putea ca el să vrea să vă întâlnească la „Trup frumos” ca să vă uitați prin registre.

— Nu, e în regulă. O să fiu pe aici. Dacă ies, poți să mă suni pe mobil.

— Bine, revin.

— Părea interesant, a spus doamna Bloodsworth, privindu-mă cu o sclipire de curiozitate în ochii ei verzi.

Nu s-a obosit să încerce să pretindă că nu trăsese cu urechea la conversația mea. Pînă la urmă, eram în aceeași cameră amîndouă.

— Așa sper. Dacă Wyatt n-o să-mi închidă iar telefonul...

— Ți-a închis?

Acum din ochii verzi scăpărau scînteii.

— L-am învățat să fie mai politicos decît atît. Dă-mi voie doar să-i spun cîteva cuvinte...

— Nu, nu faceți asta. Dacă stau să mă gîndesc mai bine, poate că n-o să-l sun iar. O să-l sun pe detectivul MacInnes.

Am găsit cartea de vizită a acestuia și am format numărul de pe ea. Cînd mi-a răspuns, am rostit pe un ton vesel:

— Bună ziua. Blair Mallory la telefon...

— Așteptați puțin, domnișoară Mallory, și-l chem pe locotenent...

— Nu e nevoie. Vorbesc cu dumneavoastră. Am vorbit cu asistenta mea, Lynn Hill, adineauri, și am rugat-o să preia ea treburile mele de la clubul de fitness cînd

redeschidem, mîine – redeschidem, nu-i așa? Ați scos toată banda aceea galbenă și urîță?

— Dați-mi voie să revin cu un răspuns...

— Nu contează. Aflu mai tîrziu. Oricum, Lynn este cea care mi-a spus că este posibil ca Nicole să fi fost atrasă de bărbații însurați. Știți cum e, reprezentau o provocare, însemna să-i ia ceva altei femei. Lynn mi-a spus că nu i-a spus nimic despre asta detectivului care a vorbit cu ea pentru că nu s-a gîndit în acel moment, dar mai tîrziu, cînd relua conversația în minte, i s-a părut foarte probabil, din cauza felului în care se comporta Nicole.

— Ei bine, a încercat el să mă întrerupă din nou, dar eu am continuat să vorbesc peste el.

— Lynn și cu mine am discutat despre posibilități, iar ea mi-a spus că, în urmă cu cîteva luni, a prins-o pe Nicole cu un tip, la toaleta bărbaților... făcînd sex. Nu-și amintește numele bărbatului, pentru că nu a venit la „Trup frumos” decît de două ori și nu s-a mai întors, dar este sigură că o să-i recunoască numele cînd îl vede. Dacă vreți, poate să vă aștepte la club și să caute în calculator membrii care nu și-au reînnoit abonamentul. Mă urmăriți?

— Da, a spus el, pîrînd mult mai atent acum.

— Foarte bine. E un loc din care să începeți. Poate că nu o să fie tocmai acel bărbat, dar dacă știți că-i plăceau bărbații însurați se mai schimbă lucrurile, nu-i așa?

— Cu siguranță.

Acum detectivul părea aproape vesel.

— În caz că nu aveți la îndemîină numărul lui Lynn, iată-l.

I-am dictat numărul de telefon.

— Așteaptă să luați legătura cu ea. Dacă nu este acasă, iată și numărul ei de mobil.

I l-am spus și pe acesta, apoi am ciripit:

— Să aveți o zi frumoasă, domnule detectiv.

Am închis după ce el mi-a răspuns ceva automat.

— Sînt impresionată, mi-a spus doamna Bloodsworth zîmbind cu toată gura. Te prefaci bine că ești o blondă prostuță, dar îi dai informații cu așa viteză încît probabil că nici n-a apucat să noteze.

— Dacă n-a apucat, atunci o să sune înapoi, am spus cu îngîmfare. Sau o să mă sune altcineva.

Bineînțeles că altcineva a sunat, în mai puțin de cinci minute. Era și foarte supărat.

— Dacă ai informații despre caz, mă suni pe mine, nu pe unul dintre oamenii mei, a spus pe un ton lipsit de orice expresie.

— Ești, oare, tu acela care mi-a închis telefonul de două ori? Nu pot să-mi imaginez că o să te mai sun vreodată, din orice motiv ar fi.

O tăcere adîncă precum Marele Canion s-a lăsat deasupra noastră, după care el a mormăit.

— Rahat.

Pe tonul unuia care tocmai și-a dat seama că trebuie să-și calce pe mîndrie și să își ceară scuze, pentru că, fără îndoială, a fost nepoliticos. Nu doar asta, dar știa că sînt în aceeași cameră cu mama care îl crescuse să fie mai manierat decît era. Sigur, bătălia aceea era una mică, dar fusese luat pe flanc și învins, iar eu mă simțeam tare satisfăcută.

Pînă la urmă a oftat.

— Îmi pare rău. N-o să-ți mai închid niciodată telefonul. Promit.

— Îți accept scuzele, am spus scurt. Acum, spune-mi, poate Lynn să deschidă mîine clubul?

Nu are rost să bați calul pînă moare, nu-i așa? Cîștigasem, așa că m-am purtat ca un adult și am trecut la următorul subiect.

— Sînt nouăzeci la sută sigur că o să poată.

— Foarte bine. Mașina e tot în fața clubului?

— Nu. Am luat eu cheile de la tine din geantă și am mutat-o în fața casei tale de dimineață. E întreagă și nevătămată.

— Cînd mi-ai luat cheile? am întrebat curioasă, pentru că nu-l văzusem cînd făcuse asta.

— Azi-noapte. Dormeau dusă deja.

— Presupun că totul era în ordine la mine acasă? Nici o fereastră spartă de vreun glonț sau așa ceva?

— A verificat ofițerul pe care l-am trimis, a spus că totul era încă încuiat, ferestrele închise și nici o gaură de glonț la vedere.

— A sărit gardul ca să verifice ușile franțuzești din spate?

— A spus că a verificat toate ușile. Stai să-l sun și să-l întreb și despre asta.

A lăsat telefonul jos și a revenit un minut mai tîrziu.

— Simmons spune că n-a fost nevoie să sară gardul, că doar a deschis poarta și a intrat.

M-a trecut un fior pe șira spinării.

— Eu țin mereu poarta încuiată.

Am strîns telefonul mai tare.

— Știu că era încuiată.

— Rahat. Trimit pe cineva înapoi acolo chiar acum. Rămii unde ești.

— De parcă aș avea de ales, am spus sec.

Ne-am luat amîndoi la revedere foarte politicoasă, astfel că nici unul nu putea să-l acuze pe celălalt că i-ar fi închis telefonul, apoi i-am raportat doamnei Bloodsworth tot ce

se întîmplase în ultima vreme. Atunci mi-am amintit de Siana. Trebuia să mergă la mine în acea zi și să-mi împacheteze niște haine. Dacă, printr-o coincidență oribilă, era la mine acasă cînd oricine ar fi fost cel care mi-a descuiat poarta, care se descuia doar din interior, era și el acolo? Siana era blondă, puțin mai înaltă decît mine, dar ucigașul lui Nicole nu avea de unde să știe asta. Sora mea avea propriul set de chei, în caz că le pierdeam eu pe ale mele. Putea să se fi dus oricînd să-mi ia hainele: dis de dimineață, la prînz, sau ar fi putut să aștepte pînă cînd termina de lucrat, dar nu credeam că ar fi așteptat atît, fiindcă trebuia să se întîlnească undeva cu Wyatt și să-i dea geanta, iar ea lucra uneori și pînă la opt, nouă seara.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat doamna Bloodsworth privindu-mă atentă.

— Sora mea, am rostit pe un ton pierdut. Trebuia să-mi facă un bagaj mic astăzi și să i-l dea lui Wyatt. El nu mi-a spus nimic despre ea, deci Siana ar fi putut să fie...

Ar fi putut să fie confundată cu mine. Doamne, Dumnezeu.

Rugîndu-mă mai aprins decît mă rugasem vreodată în toată viața mea, am sunat din nou la Wyatt. După voce, părea obosit.

— Siana trebuia să fie la mine acasă, să-mi aducă hainele, am spus repede. Ai vorbit cu ea astăzi?

— Calmează-te, mi-a spus el pe un ton deodată liniștitor. N-a pățit nimic. A adus bagajul de dimineață, la prima oră.

— Slavă domnului!

Lacrimile îmi ardeau ochii.

— Tocmai mi-am dat seama... e blondă, e cam de mărimea mea... ucigașul nu și-ar da seama de diferența dintre noi.

Eram oripilată de faptul că nu mă gândisem la asta înainte și, judecînd după blestemul înfundat pe care l-am rostit, asemănarea dintre noi nu-i sărise în ochi nici lui Wyatt, cel puțin nu în acel context. Oamenii care ne cunoșteau nu ne confundau, pentru că nu semănam atît de mult, dar la suprafață, pentru un observator din afară...

Pentru că Wyatt era polițist, m-a întrebat:

— Ar fi putut Siana să deschidă poarta?

Mi-am șters lacrimile.

— O sun și o întreb, dar nu pot să-mi imaginez vreun motiv pentru care ar face asta.

— O sun eu. Am să-i pun mai multe întrebări. Am o întrebare și pentru tine: e pornit sistemul de alarmă?

Am deschis gura ca să spun „da, bineînțeles”, dar am închis-o brusc cînd mi-am amintit de ultima dată cînd fusesem acasă, vineri, cînd așteptam să mă ia șoferul de la agenția de închirieri mașini. Așteptasem la ușă și, cînd omul ajunsese în față, fugisem din casă. Îmi aminteam clar cum încuiasem ușa, dar nu-mi aminteam deloc să fi pornit sistemul de alarmă.

— Nu este, am spus pînă la urmă. Doar dacă nu l-a pornit Siana de dimineață, înainte să plece. Are ea codul de siguranță.

— Bine. Mă ocup eu. Rămîi calmă și, cu puțin noroc, vin să te iau peste vreo două ore.

— Bine.

Eram recunoscătoare că nu-mi ținuse morală pentru că uitasem să pornesc sistemul de alarmă. Unde naiba-mi fusese mintea? A, da! La plajă. Mă grăbeam să scap. Criminalul ar fi putut să intre oricînd în timpul weekendului și să se fi făcut comod cît timp mă aștepta să revin acasă. Doar că nu făcuse asta.

Poate că stătuse la pîndă lîngă casa mea și, cînd a văzut că mașina nu era acolo, s-a gîndit că stau cu cineva. Dar, dacă s-a întors la „Trup frumos” a văzut mașina și, poate, și-a dat seama că acolo era locul cel mai potrivit să mă aștepte, pentru că sigur veneam să o iau.

Planul funcționase pînă la un punct, și doar dintr-un noroc eram încă în viață.

Ce ar fi făcut mai departe? Nu, stai! Poate că în seara de dinainte a crezut că planul chiar a funcționat, pentru că am căzut la pămînt și, evident, el n-a așteptat să verifice. Probabil că a crezut că m-a omorît, asta pînă cînd la știri au anunțat altceva, sau poate nici măcar atunci. Spitalul nu mai elibera informații despre starea pacienților, așa cum făcea mai demult. Poliția n-avea de ce să spună vreun cuvînt cu o seară înainte, pînă cînd Wyatt nu mă ducea undeva unde să fiu în siguranță – ca și cum în patul lui aș fi fost în siguranță, dar mă rog. La știrile de dimineață, însă, probabil au anunțat că fusesem dusă la spital, apoi trimisă acasă.

Așadar, care avea să fie următoarea lui mișcare? Poate că era la mine acasă chiar acum, așteptîndu-mă. Poate că nu făcuse decît să verifice perimetrul, să caute o cale înăuntru.

Ușile franțuzești erau cea mai sigură cale, iar gardul îl ascundea cît timp le forța să se deschidă. Ar fi fost o prostie din partea lui, totuși. Sigla firmei de securitate era clar afișată pe fereastra mea din față, iar el nu avea de unde să știe dacă sistemul era sau nu pornit, așa că nu putea să riște – asta dacă avea vreun pic de minte.

Am tresărit și mi-am pierdut șirul gîndurilor cînd doamna Bloodsworth a reușit într-un final să-mi atragă atenția, întrebînd speriată dacă Siana era întreagă.

— N-a pățit nimic, i-am spus ștergându-mi ultima lacrimă. Mi-a făcut de dimineată bagajul și i l-a dat lui Wyatt. O sune el ca să vadă dacă a pornit ea alarma.

Cel mai probabil era să o fi pornit. Siana nu ar fi lăsat casa nepăzită, chiar dacă sistemul era oprit când ajunsese ea. Așadar, cum nu pornise nici o alarmă, casa mea nu fusese invadată. Nu aștepta nici un criminal acolo. Poate că sărise gardul și încercase să se uite înăuntru, prin ușile franțuzești, dar eu trăsesem draperiile și n-avea cum să vadă ceva. Totul era bine. Am oftat din tot sufletul, ușurată.

— Nu știm când o să vină Wyatt, a spus doamna Bloodsworth. O să încep să pregătesc cina pentru noi. Dacă nu ajunge la timp ca să mîncăm împreună, îi păstrez porția caldă.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat, sperînd la un răspuns afirmativ, pentru că mă cam săturasem să stau toată ziua și să-i las pe alții să mă servească.

— Așa, cu o singură mînă? a întrebat ea, apoi a rîs. În afară de să pui masa, nu-mi vine nici o idee. Hai în bucătărie și ține-mi companie. Nu prea mai am ocazia să gătesc în ultima vreme, dacă sînt numai eu aici. Nu are nici un rost, nu-i așa? Mănînc un sandviș la cină și uneori, iarna, mai deschid cîte o conservă cu supă, dar mîncarea e plictisitoare dacă nu ai companie.

Am urmat-o și m-am așezat la masa din bucătărie. Sigur că exista un salon formal pentru cină, așa cum aveau toate casele victoriene adevărate, dar se vedea clar că majoritatea meselor familiei Bloodsworth fuseseră luate la acea masă.

— Păreți puțin plictisită. V-ați gîndit să reveniți la „Trup frumos”? Avem niște programe noi, grozave.

— M-am gîndit, dar știi cum e. Să te gîndești la ceva și să faci acel ceva sînt două lucruri diferite. După accidentul de bicicletă, mă tem că am devenit cam leneșă.

— Cine a avut grijă de dumneavoastră cît ați fost rănită?

— Fiica mea, Lisa. A fost oribil. Clavicula durea destul de rău, dar coastele au fost agonie. Nu puteam să mă mișc fără să mă doară, nu puteam să găsesc nici o poziție comodă, așa că mă mișcam încontinuu. Mîna stîngă încă mi-e slăbită, dar am făcut exerciții și aproape că mi-am revenit. Șase luni! E ridicol să dureze atît de mult să-ți revii, dar cred că se vede că am o vîrstă.

Am pufnit. Nu era un sunet elegant, dar exprima ce trebuia.

— Am avut și eu clavicula ruptă, cînd făceam parte din echipa de majorete a liceului. A fost nevoie să muncesc din greu ca să-mi revin suficient pentru anul următor. Bine că echipa nu făcea piramide sau exerciții cu aruncări pentru jocurile de baschet, fiindcă n-aș fi putut să particip. Mie șase luni mi se pare o perioadă potrivită pentru recuperare.

A zîmbit.

— Dar nu stai în cap, așa e? Tu stăteai.

— Pe atunci, nu. Nu puteam, fiindcă umărul nu m-ar fi susținut.

— Încă mai poți să stai în cap?

— Sigur. Și să fac flic-flacul pe spate, roata, sfoara. Încerc să lucrez de două ori pe săptămînă la gimnastică.

— Poți să mă înveți cum să stai în cap?

— Nu văd de ce nu. E vorba de echilibru, forță și exercițiu. Trebuie să ridicați ceva greutăți ușoare ca să aveți forță în brațe și umeri, însă, înainte să începem.

Ultimul lucru de care aveți nevoie e să cădeți și să vă mai rupeți și altceva.

— De acord, a spus ea apăsător.

— Pot să stau în cap și sprijinită într-o singură mână, am spus cu puțină lăudăroșenie în glas.

— Chiar așa?

S-a întors de la aragaz și s-a uitat la mîna mea rănită, înfășurată în hamacul din șalul albastru.

— Acum nu poți.

— Probabil că pot, pentru că mă sprijin pe mîna dreaptă, fiindcă e mai puternică și sînt dreptăce. Îmi duc mereu stînga la spate oricum, ca să nu o flutur și să-mi stric echilibrul.

Partea bună a conversației a fost că, pînă cînd cotletele de porc, fasolea verde, piureul și biscuiții au fost gata, amîndouă abia așteptam să vedem dacă pot să stau în cap. Doamna Bloodsworth tot spunea că nu, n-ar trebui să risc să-mi fac și mai mult rău, pentru că brațul abia îmi fusese cusut și pierdusem sînge, lucruri de genul ăsta, dar eu i-am atras atenția că, atunci cînd stăteam în cap, tot sîngele pe care-l mai aveam s-ar fi grăbit la cap, deci nu exista riscul să leșin.

— Dar ești slăbită.

— Nu mă simt slăbită. Am fost aseară mai mult și foarte puțin de dimineață, dar acum mă simt bine.

Ca să-i dovedesc, bineînțeles, a trebuit să stau în cap. Ea s-a tot agitat în jurul meu, de parcă ar fi vrut să mă oprească, deși n-ar fi știut cum, dar îmi dădeam seama că, în același timp, era tare curioasă. Am scos împreună șalul care-mi susținea brațul stîng și, cu toate că puteam să-mi mișc puțin brațul, încă nu aveam prea multă libertate de mișcare, așa că l-a mutat ea pentru mine și mi l-a dus la spate. După aceea, într-o sclipire de

geniu, mi-a legat șalul în jurul șoldurilor și pe deasupra brațului, ca să-l țină pe loc. Am mers în cealaltă parte a mesei, la distanță de aragaz, sub arcada mare care ducea în salonul de mese, unde era destul loc. M-am aplecat, am pus mîna pe podea, cu cotul lipit de genunchiul drept, mi-am lăsat greutatea pe braț și am început să mă mișc încet, ridicîndu-mi picioarele de pe podea.

Așadar, asta a văzut Wyatt cînd a intrat pe ușa din spate. Fuseserăm atît de atente la ce făceam încît nu am auzit mașina intrînd pe alee.

— Sfinte Sisoie! a exclamat el, cuvintele explodînd și făcîndu-ne și pe mine, și pe mama lui să tresărim de un cot.

Nu era un lucru bun, fiindcă mi-am pierdut echilibrul. Am început să cad, doamna Bloodsworth a întins mîna să mă prindă, iar Wyatt a sărit peste masă. Cumva, el mi-a prins picioarele și nu m-a lăsat să cad, apoi m-a prins de mijloc cu mîna lui puternică și m-a răsucit cu capul în sus, cu blîndețe.

Vorbele, însă, nu i-au fost la fel:

— Ce dracu' crezi că faci? a mugit la mine, negru la față de supărare.

După aceea s-a întors spre doamna Bloodsworth:

— Mamă, tu trebuia s-o oprești să facă prostii, nu să o ajuti.

— Îi arătam doar... am început eu.

— Am văzut ce făceai „doar”! Pentru Dumnezeu, Blair, ai fost împușcată nu mai departe de acum o zi! Ai pierdut mult sînge. Spune-mi cum, în condițiile astea, e rezonabil, chiar și pe departe, să stai în cap?

— Dat fiind că am făcut-o, aș spune că este în zona de posibil. Dacă nu m-ai fi speriat tu, n-aș fi pățit nimic.

Vorbisem pe un ton remarcabil de liniștit, pentru că îl speriasem. Înțelegeam. L-am bătut prietenește pe braț.

— Totul e în regulă. Ce-ar fi să te așezi, iar eu o să-ți aduc ceva de băut. Vrei un ceai cu gheață? Niște lapte?

— O să fie bine, a spus și mama lui pe un ton liniștitor. Știu că te-ai speriat, dar zău, aveam totul sub control.

— Sub control? Ea... Tu...

S-a oprit din vorbit și a clătinat din cap.

— Nu e mai în siguranță aici decât ar fi acasă. Gîtul rupt e la fel de letal ca și un glonț bine țintit. Asta este. Sînt nevoit să o leg cu cătușele de măsuta din baie și să o las la mine acasă toată ziua.

Capitolul șaisprezece

Nu mai e nevoie să menționez că nu am mâncat într-o atmosferă prea veselă. Noi eram supărate pe Wyatt, iar el era supărat pe noi. Asta nu mi-a stricat, însă, apetitul. Trebuia să-mi recapăt puterile, cred că știți. Dispoziția lui nu s-a îmbunătățit când, în timp ce plecam, după ce o ajutase pe mama lui să strângă masa, ea i-a dat o lovitură de final, îmbrățișându-mă și spunându-mi:

— Ascultă-mă pe mine, scumpo, și nu te culca cu el.

— Vai, mamă, mulțumesc, a spus el sarcastic, lucru care i-a adus drept răspuns o pufnitură și o privire rece.

— Sînt cu totul de acord, i-am spus eu.

— Mai vii și mîine? m-a întrebat.

— Nu, a răspuns el acru, cu toate că ea nu-l întrebese pe el. Vă îndemnați la rele una pe cealaltă. O s-o leg în baie, după cum am spus.

— Nu vreau să merg cu tine, am spus, uitîndu-mă urît la el. Vreau să rămîn cu ea.

— Foarte rău. Mergi cu mine, și cu asta, basta.

M-a prins cu o mînă puternică pe după talie și, acestea fiind zise, m-a tras spre mașină.

Pe drum spre casa lui am tăcut și m-am tot gîndit la ce ar fi putut să însemna ultima lui ieșire furioasă. Pentru el, nu pentru noi. Știam ce era cu noi, așa că nu avea rost să mă gîndesc la asta. Îl speriasem. Nu doar așa, pe moment, cum crezusem inițial, așa cum tresare

cineva cînd dă peste un lucru la care nu se aștepta, ci îl speriasem pînă în măduva oaselor. Fusesse copleșit de teamă, pur și simplu. Mă văzuse încasînd un glonț, chiar sub ochii lui, apoi, a doua zi, mă dusesse unde credea că e locul cel mai sigur din oraș, casa mamei sale, și după o zi obositoare intrase și mă văzuse încercînd din răspuțuri, din punctul lui de vedere, să-mi rup gîtul sau cel puțin să-mi desfac proaspăta cusătură de la umăr.

Din punctul meu de vedere, o scuză ca de la un adult merita o altă la fel. Dacă el putea, puteam și eu.

— Îmi pare rău, am spus. Nu am vrut să te sperii și n-ar fi trebuit să ne aliem împotriva ta.

El mi-a aruncat o privire supărată și nu a răspuns. Bine, accepta scuzele la fel de elegant ca și mine. M-am prefăcut că nu observ, pentru că supărarea era un semn că-i păsa de mine pînă la urmă. Nu era condus doar de chimia sexuală și de nevoia să fie el pe primul loc. Nu știam încă dacă îi păsa destul cît să putem să construim ceva împreună, dar cel puțin nu eram singură în relația aceea.

Înainte să ajungem la el acasă, a spus încet:

— Să nu mai faci niciodată așa ceva.

— Ce? am întrebat nedumerită. Să nu te sperii, sau să nu mă aliez cu altcineva împotriva ta? Nu se poate să te referi la statul în cap, fiindcă știi că din asta-mi cîștig existența, nu-i așa? Fac gimnastică în fiecare săptămînă. Membrii clubului mă văd făcînd sport și se simt bine, fiindcă înseamnă că știu ce fac. Asta înseamnă să faci afaceri bune.

— Ai putea să mori făcînd asta, s-a răstit el.

Șocată, mi-am dat seama că, într-un fel foarte masculin, credea că sperietura i se trăsese doar de la ce văzuse în acea seară.

— Wyatt, ești polițist și îmi ții mie morală despre cât de periculoasă e slujba mea?

— Sînt locotenent, nu ofițer de patrulă. Nu fac verificări cu mandate, nu dirijez traficul și nici nu lucrez sub acoperire în afaceri cu droguri. Băieții care lucrează pe stradă sînt în pericol.

— Poate că nu faci lucrurile astea acum, dar le-ai făcut înainte. N-ai ieșit din Academia de poliție direct locotenent.

Am tăcut puțin.

— Dacă ai fi încă polițist pe stradă și eu aș face o criză din cauză că ești mereu în pericol, ce ai face?

El nu mi-a răspuns, a intrat pe alee și apoi în garaj. În timp ce ușa cobora în urma noastră, a spus cam fără voie:

— Ți-aș sune că este slujba mea și că o fac cît pot de bine. Ceea ce nu are nici o legătură cu faptul că tu stăteai în cap la mama în bucătărie, a doua zi după ce ai fost împușcată.

— E adevărat, am fost eu de acord. Mă bucur că îți dai seama. Nu uita de ce ești supărat și n-o să fim atrași în discuții despre cum îmi conduc eu afacerea.

A venit să-mi deschidă portiera și să mă ajute să cobor, apoi a scos de pe bancheta din spate geanta cu hainele pe care Siana mi le împachetase și m-a condus înăuntru.

După aceea a lăsat bagajul pe podea, m-a luat cu mîna pe după talie și m-a tras la piept ca să mă sărute lung și apăsător.

Tocmai îl sărutam cu entuziasm la rîndul meu cînd mi-am dat seama, prea tîrziu, că eram în mare pericol. Cu răsuflarea tăiată, am reușit să mă retrag.

— Poți să mă săruți, dar nu putem să facem sex. Poftim. Am spus-o după ce m-ai atins, așa că de data asta contează.

— Poate că nu aveam în plan decît să te sărut, a murmurat el, apoi m-a sărutat din nou.

Da, sigur. Iar drumul lui Napoleon pînă în Rusia a fost doar o excursie. Clar. Chiar credea că putea să mă păcălească atît de ușor?

M-a sărutat pînă cînd au început să-mi tremure genunchii și mi s-au înmuiat picioarele, apoi m-a eliberat, cu o expresie încrezută pe figură. Nu putea să-și ascundă excitația evidentă, așa că și eu mă simțeam destul de bine.

— A găsit Lynn numele bărbatului aceluia prin dosare? am întrebat.

Poate că ar fi trebuit să întreb mai devreme, dar tărășenia cu statul în cap ne aruncase într-o zonă de tăcere. Depășiserăm momentul, așa că voiam să știu.

— Încă nu. MacInnes urma să mă sune imediat ce aflau numele și făcea niște verificări preliminare. Lynn a avut niște probleme cu calculatorul.

— Ce fel de probleme? De ce nu m-a sunat? Știe cum să folosească programele, așa că nu știu ce ar fi putut să se întîmple.

— S-a stricat calculatorul.

— Nu se poate să se strice. Trebuie să redeschidem mîine. Redeschidem, nu-i așa?

El a dat aprobator din cap.

— Am terminat de lucrat la locul faptei și toată panglica galbenă și urîță a fost dată jos.

A pus ghilimele verbale în jurul expresiei „panglica galbenă și urîță” și mi-am dat seama că MacInnes

probabil îi dăduse, lui și întregului departament, un raport detaliat al conversației noastre.

Am fluturat din mână și am spus în grabă:

— Computerul.

— L-am rugat pe unul dintre IT-iștii noștri să se ocupe. Asta era chiar înainte să plec eu de la muncă, și încă n-am vești.

Am scos mobilul și am sunat-o pe Lynn. Când mi-a răspuns, mi s-a părut că era puțin distrasă.

— Blair, trebuie să ne luăm un calculator nou, pentru că ăsta e posedat.

— Cum adică posedat?

— Face tot felul de ciudățenii. Vorbește în limbi străine. Sau cel puțin scrie în limbi străine. E o prostie, nici măcar nu-i engleză.

— Ce spune polițistul care se ocupă de el?

— Îl las să-ți spună el însuși.

O clipă mai târziu, un bărbat mi-a spus:

— Este o avarie importantă, dar pot să salvez majoritatea, chiar dacă nu toate fișierele. O să dezinstalez programele pe care le aveți, o să le reinstalez, apoi vedem ce mai rămîne. Aveți vreun calculator de rezervă?

— Nu, dar trimit unul în seara asta dacă spuneți că avem nevoie. Care a fost cauza avariei?

— Așa se întâmplă cu calculatoarele, a spus el pe un ton vesel. În clipa asta, în afară de șirurile neinteligibile de litere de pe ecran, nu face nimic altceva. Mouse-ul nu funcționează, tastatura nu funcționează, nimic nu merge. Dar nu vă faceți griji, îl fac eu să meargă – ar fi a treia oară, și scoatem fișierele din el.

— Și un computer nou în seara asta?

— N-ar strica, mi-a răspuns el.

După ce am închis, i-am explicat situația lui Wyatt. După aceea am sunat la un magazin din acelea mari, cu multe materiale de birou, le-am spus ce voiam, le-am dat numărul cărții mele de credit și le-am spus să-l pregătească, fiindcă vine un polițist să-l ridice. Wyatt era deja la telefon și aranja asta. După aceea am sunat-o pe Lynn și i-am spus că noul computer era pe drum. N-aveam ce altceva să fac, doar să aștept ca polițistul de la IT să-și facă treaba.

— Vreo două mii de dolari pe care nu aveam în plan să-i cheltuiesc, am bombănit.

— Măcar sînt deductibili.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Wyatt zîmbind.

— Ce-i așa de amuzant?

— Tu. Ești așa o amețită că mi se pare amuzant cînd te aud vorbind ca o femeie de afaceri.

Am fost atît de îngrozită și de surprinsă încît am rămas cu gura căscată.

— Sînt amețită?

— Amețită, a repetat el pe un ton ferm. Ai un ciocan roz. Dacă ăsta nu-i un semn clar că ești amețită, nu știi ce altceva ar putea fi.

— Nu sînt deloc amețită! Am o afacere și mă pricep la ceea ce fac. Amețitele nu fac așa ceva. Amețitele îi lasă pe alții să aibă grijă de ele.

Simțeam că urma să mă cert cu el, fiindcă eu nu pot să sufăr să fiu privită de sus și criticată, iar să-mi spui că sînt amețită era, cu siguranță, din acea categorie. El mi-a apucat talia cu amîndouă mîinile, încă zîmbind larg.

— Totul la tine este tipic amețitelor, de la felul în care-ți aranjezi părul și pînă la papuceii cu scoici pe el. Porți brățară la gleznă tot timpul, unghiile îți sînt roz aprins și sutienele ți se asortează cu chiloții. Arăți ca un cornet de

înghețată, iar eu aş putea să te mănînc de delicioasă ce eşti.

Sînt şi eu om. Recunosc că m-a distras partea cu mîncatul. Cînd mi-am amintit eu că ne certam, sau cel puţin că eu mă certam, fiindcă el, evident, se distra, Wyatt începuse deja să mă sărute din nou, şi înainte să-mi dau seama ce se întîmpla, mă lingea şi mă muşca de gît, iar voinţa mi s-a făcut mici fărîme. Din nou. Chiar acolo, în bucătărie, mi-am pierdut pantalonii şi autocontrolul. Nu pot să sufăr cînd se întîmplă asta. Ba mai rău, Wyatt a fost nevoit să mă ajute să-mi pun pantalonii la loc după aceea.

— Încep încă o listă, i-am spus furioasă, în timp ce el se îndrepta, mîndru de sine, spre scări, ducînd cu el geanta mea de voiaj. Şi pe asta i-o arăt mamei tale!

El s-a oprit şi mi-a aruncat o privire obosită peste umăr.

— Îi vorbeşti mamei despre viaţa noastră sexuală?

— Îi vorbesc despre cum tu eşti un ticălos manipulator!

El a zîmbit larg şi a clătinat din cap, apoi a spus „ameţită” şi a urcat mai departe.

— Nu doar atît, am strigat în urma lui, dar nici nu ai măcar o plantă în casa asta, şi mă deprimă să stau aici!

— Îţi cumpăr mîine o tufă, a strigat peste umăr.

— Dacă eşti poliţist cu adevărat, atunci n-o să fie nevoie să mai stau aici şi mîine!

Poftim. Să întreacă asta, dacă putea.

Cînd s-a întors jos, se schimbase de costum, purta blugi şi un tricou alb. Pînă atunci eu deja găsisem ceva de scris, mă aşezasem în fotoliul mare, de piele, din sufragerie, şi ascunsesem telecomanda de la televizor în şalul care-mi susţinea mîna. Televizorul era aprins, pe

canalul Lifetime. El i-a aruncat doar o privire și a tresărit, dezgustat, apoi s-a uitat la mine și a spus:

- Stai pe fotoliul meu.
- Aici e lampa. Am nevoie de lumină.
- Am mai vorbit despre asta. Este fotoliul meu.
- S-a apropiat de mine cu pași mari.
- Dacă mă lovești la mână...

M-am oprit și am scos un strigăt scurt când el m-a ridicat în brațe, apoi s-a așezat pe fotoliu, cu mine în brațe.

— Poftim, mi-a spus, sărutându-mă pe ceafă. Acum stăm amândoi pe fotoliu. Unde-i telecomanda?

„*Încă la mine în șal*”, printr-o minune de la Dumnezeu, și acolo avea să rămână. Țineam strâns în mîna dreaptă caietul și pixul, încercînd în același timp să ignor ce-mi făcea la gît. În acel moment eram destul de în siguranță, pentru că probabil nu putea să facă sex din nou atît de repede după episodul din bucătărie.

— Era chiar aici, am spus eu sincer, uitîndu-mă în jur. O fi căzut în spatele pernelor?

Trebuia să verifice, sigur, așa că am fost dată jos din brațele lui, iar el s-a ridicat ca să caute în spatele pernei. S-a uitat și pe lîngă fotoliu, apoi l-a răsturnat cu susul în jos, ca nu cumva telecomanda să fi căzut înăuntrul lui. După aceea m-a privit cu ochi bănuitori.

- Blair. Unde este telecomanda mea?
- Era chiar aici! am spus indignată. Serios!

Din nou, nu mințeam. Fusese chiar acolo pînă cînd mă mutase el din loc.

Din păcate, Wyatt era polițist, și știa toate ascunzătorile posibile. Privirea i-a căzut pe șalul de la mîna mea.

- Dă-o încoace, prefăcută mică.

— Prefăcută?

Am început să mă îndepărtez, cu fața la el.

— Eu credeam că sînt doar o amețită inofensivă.

— N-am spus niciodată că ești inofensivă.

A făcut un pas spre mine, iar eu am luat-o la fugă. Sînt o alergătoare bună, dar picioarele lui sînt mai lungi, iar în sandale nu aveam tracțiune bună, așa că nu a durat prea mult. Chicoteam cînd m-a prins într-o mîină și a scos telecomanda de unde o ascunsesem. Voia să se uite la un meci de baseball, bineînțeles. Mie nu-mi place baseball-ul. Din cîte știu, nu are majorete, așa că nu am învățat niciodată, nimic, despre acest joc. Știu despre fotbal și baschet, dar baseball-ul probabil că e un sport îngîmfat, așa că nu vreau să am de-a face cu el. Ne-am așezat amîndoi în fotoliul mare, cu mine la el în poală, lucrînd la listă în timp ce Wyatt se uita la meci și, cu excepția ocazionalelor mormăieli cînd vedea ceva ce considera că nu era tocmai real, fiecare și-a văzut de treaba lui.

După ce am terminat lista, cînd începusem să mă plictisesc – cît durează meciurile astea prostesti? – mi s-a făcut somn. Umărul lui era chiar acolo, brațul său îmi susținea spatele, așa că m-am ghemuit și am adormit. M-am trezit cînd mă ducea în sus pe scări.

Jos era lumina stinsă, așa că am presupus că mergem la culcare.

— În seara asta pot să fac duș, am spus căscînd. Și primesc bandaj nou.

— Știu. Pregătesc totul înainte să mergem la duș.

A scos tifonul și fașa sterilă, apoi a tăiat și a desfășurat cu grijă straturile de tifon, pînă cînd a ajuns la fașa care era lipită direct deasupra cusăturii. Și chiar era lipită. După ce am tras cu atenție, am hotărît să merg la

duș și să las apa să desfacă tifonul de deasupra cusăturii. Wyatt a dat drumul la apă, ca să apuce să se încălzească, după care m-a dezbrăcat și s-a dezbrăcat și el. Dată fiind poziția mea, faptul că nu voiam să mă culc cu el – de parcă asta l-ar fi încetinit măcar – probabil că n-ar fi trebuit să fiu goală în prezența lui, dar adevărul este că îmi plăcea. Foarte mult. Îmi plăcea să-l văd dezbrăcat și îmi plăcea felul în care mă privea cînd eram dezbrăcată. Îmi plăcea felul în care mă atingea, de parcă nu ar fi putut să se abțină, cum îmi lua sînii în palme și își trecea degetele mari pe deasupra sfîrcurilor mele. Nu le dăduse prea mare atenție de cînd aflase despre gît, dar îmi dădeam seama că mă săruta pe gît pentru că știa că-mi place, dar sînii îi plăceau lui cu adevărat, iar asta se vedea.

Cînd am intrat la duș și trupurile ne-au devenit umede și alunecoase, ne-am văzut nevoiți să stăm aproape unul de celălalt, ca el să poată să-mi scoată bandajul de la mîină. Am ajuns abdomen lîngă abdomen, mișcîndu-ne încet unul lîngă altul, într-un dans senzual al apei. Am aflat că trecuse suficient timp încît el să poată să facă sex din nou, și i-am spus repede:

— Fără sex!

El a rîs, de parcă n-ar fi contat, și a început să mă spele. Am aflat repede de ce credea că nu contează ce îi spusesem. Să știți că am încercat. Chiar am încercat. Doar că nu eram pregătită să mă spele în acele locuri în care m-a spălat, și nu eram pregătită ca asta să dureze atît de mult.

— Nu te îmbufna, mi-a spus după aceea, cînd m-am așezat pe scaunul din fața oglinzii, ca să îmi panseze brațul ceva mai confortabil. Îmi place că nu poți să-mi rezști.

— Dar mă străduiesc, am spus ca pentru mine. O să reușesc pînă la urmă.

El mi-a desfăcut părul din coadă și l-a pieptănat, cu toate că puteam să mă pieptăn și singură. Doar reușeam să mă spăl pe dinți, nu? A vrut el să facă asta, așa că l-am lăsat. Mi-am dat cu cremă și cu loțiune, apoi i-am cerut pantalonii cu șiret și maioul pe care voiam să le port la culcare. El a pufnit.

— De parcă o să ai nevoie de ele, a spus, ridicîndu-mă în brațe și ducîndu-mă în pat așa cum eram, adică fără nici o haină pe mine.

Săracul detectiv MacInnes. Uitasem de el, care lucra ore lungi, în timp ce Wyatt era acasă, cu mine. Telefonul a sunat exact cînd el se așeza alături de mine în pat. A ridicat receptorul înainte să se termine primul sunat.

— Bloodsworth. Ați aflat?

S-a uitat la mine și a spus:

— Dwayne Bailey. Îți spune ceva?

În minte mi-a apărut o imagine a unui bărbat bine făcut, de un metru șaptezeci, cu mult păr pe corp.

— Îmi amintesc de el, i-am spus. Avea nevoie de electroliză.

— Se poate să fie el cel pe care l-ai văzut?

Am abilități vizuale și spațiale foarte bune, și puteam să mi-l imaginez pe Dwayne Bailey alături de mașina lui Nicole și să-l compar cu bărbatul pe care-l văzusem.

— Nu am cum să-i recunosc chipul, dar mărimea corespunde. Cam un metru șaptezeci, puțin mai greoi. Supărăcios, genul care-ți dă impresia că este temperamental.

Îmi aminteam pentru că se certase cu altul dintre membrii noștri, cineva care venea de mult la club, din cauza unuia dintre aparatele cu greutate. Evident, el se

grăbea și nu avea răbdare că bărbatul celălalt să termine exercițiul pe care-l făcea.

— E suficient de bine. Mergem mâine să-l vedem, a spus Wyatt. MacInnes, odihnește-te cît apuci.

— De ce nu-l luați pe Bailey din seara asta? am întrebat puțin indignată.

Poate că îl găsiseră pe cel care o omorîse pe Nicole și trăsese în mine și nu aveau de gînd să-l aresteze chiar atunci, pe loc?

— Nu putem să-l săltăm pur și simplu, mi-a explicat Wyatt în timp ce stingea lumina și se strecura în așternut. Nu avem cauză probabilă și nici un judecător din oraș nu ar semna un mandat în condițiile astea. O să-l interogăm, să vedem ce îi scapă. Așa investighezi, dulceată. Vorbind cu oamenii.

— Și între timp, el este liber să tragă în amețite nevinovate. Ceva nu e corect în imaginea asta.

El a chicotit și m-a mîngîiat pe cap, apoi m-a strîns la piept.

— N-am spus niciodată nici că ești nevinovată.

L-am lovit cu pumnul.

— Gîndește-te, i-am spus prefăcîndu-mă entuziasmată. Mîine, pe vremea asta, aș putea să fiu în patul meu de acasă.

— Dar nu o să fii.

— De ce?

A chicotit iar.

— Pentru că amețita nu poate să se îmbrace singură.

Capitolul șaptesprezece

A doua zi dimineață puteam să-mi mișc mai bine brațul, chiar dacă foarte încet. În timp ce Wyatt era jos și pregătea micul dejun, eu m-am spălat pe dinți și m-am pieptănat și, doar ca să-i arăt eu lui, m-am îmbrăcat parțial. Mi-am găsit hainele în dulap, alături de ale lui, lucru care mi-a făcut inima să tresalte – cum stăteau ele împreună acolo! Probabil că-mi despachetase bagajul când îl adusese sus, cu o seară înainte, pentru că eu cu siguranță nu făcusem asta. Am căutat lenjeria intimă și am găsit-o într-un sertar, aranjată așa cum aș fi făcut-o eu însămi și nu amestecată, cum mă așteptam.

Bărbatul ăsta era profund. Am căutat în restul sertarelor, ca să văd cum se purta cu propria lenjerie intimă, și așa am descoperit că era foarte ordonat. Tricourile îi erau împăturite și așezate unul deasupra celuilalt, boxerii erau împachetați frumos, șosetele, împerecheate, câte două de aceeași culoare. Nu era nimic neobișnuit în sertarul lui cu lenjerie, doar lucruri normale, ale unui bărbat normal. Îmi plăcea asta, pentru că o relație între doi oameni prea orgolioși poate să însemne prea mult timp petrecut în fața oglinzii. Unul dintre cei doi trebuia să fie normal. Recunosc că sînt mîndră de mine. Puțin. Nu pe cît de mult eram înainte, în adolescență. Pe măsură ce am crescut am devenit mai încrezătoare în felul în care arăt. Ciudat, nu-i așa? La șaisprezece ani,

vîrstă care, trebuie să recunoașteți, este probabil vîrful frumuseții corporale, petreceam ore întregi aranjîndu-mi părul și fardîndu-mă. Probam seturi după seturi de haine, pentru că nu eram sigură că arătam destul de bine. Acum, că am treizeci de ani, mă simt mult mai bine în propria piele, cu toate că știu că nu mai arăt la fel de bine ca la șaisprezece ani. Acum e nevoie de efort ca să am o piele foarte hidratată. Cînd ies la o întîlnire importantă sau la o petrecere mai formală decît de obicei, încă mai petrec multă vreme aranjîndu-mi părul și machiajul, dar de cele mai multe ori nu mă obosesc. Puțin rimel, puțin gloss pe buze și cu asta, basta.

Încă îmi plac mult hainele și sînt în stare să probez tot ce am ca să găsesc combinația perfectă. Într-unele din zile nu pot să mă decid ce culoare de chiloți să port. Este o zi albastră sau un roz?

Sau roșie? Sau neagră? Sau albă, poate?

Aceea era una dintre aceste zile. La început a fost nevoie să mă hotărăsc ce o să îmbrac, fiindcă așa alegi culoarea lenjeriei. Nu poți să-ți pui lenjerie neagră la pantaloni albi, nu? Aveam poftă să mă îmbrac colorat, așa că am ales pînă la urmă o pereche de pantaloni scurți turcoaz, pe care i-am combinat cu un maiou roz. Maiourile mele au bretele late, apropo, pentru că nu pot să sufăr stilul acela cu sutienul la vedere de sub îmbrăcăminte. Mi se pare de prost gust.

Oricum, maioul roz spunea că nu pot să port nimic închis la culoare pe dedesubt, iar asta însemna să aleg ceva pastel. Roz ar fi fost alegerea evidentă, dar mi s-a părut prea evidentă.

Wyatt a apărut în ușa dormitorului.

— Ce durează atît? E gata micul dejun.

— Mă hotărăsc ce culoare să fie lenjeria intimă de astăzi.

— Iisuse, a spus el, apoi a plecat.

Galben! Asta era! Poate credeți că galbenul nu se potrivea cu roz, dar lenjeria era de un galben palid și venea foarte bine pe sub roz. Nu că altcineva în afară de mine ar fi văzut asta – bine, Wyatt avea să vadă, pentru că încă nu puteam să-mi pun sutienul, dar mă făcea să mă simt precum conul de înghețată despre care vorbise el cu o zi înainte. Poate că l-ar fi făcut să se gîndească iar să mă mănînce.

Micul-dejun mă chema, așa că mi-am pus cu grijă pe mine chiloți și pantalonii, dar am luat una dintre cămășile cu nasturi a lui Wyatt din dulap pînă cînd putea el să mă ajute cu partea de sus. Mi-am pus papucii – de data asta cu paiete turcoaz pe barete, și am coborît.

El m-a privit de sus pînă jos cînd am intrat în bucătărie.

— A durat o oră să alegi papucii și o cămașă de la mine din dulap?

— Port și pantaloni scurți, am spus, ridicînd marginea cămășii ca să-i arăt. Trebuie să mă ajuți tu cu restul.

M-am așezat la masă, iar el a luat o farfurie de omletă, cîrnat și pîine prăjită, integrală, de deasupra aragazului și mi-a pus-o în față. Un pahar mic de suc de portocale și o cană de cafea completau festinul.

— Aș putea să mă obișnuiesc așa, am spus începînd să mănînc.

— Tu gătești?

— Bineînțeles. Doar că nu sînt servită atît de des, și de obicei mănînc pe fugă, pentru că „Trup frumos” se deschide atît de devreme.

— Tu deschizi și tot tu închizi clubul?

Și-a luat propria farfurie și s-a așezat în fața mea.

— Asta da zi lungă.

— De la șase dimineața la nouă seara, dar nu le fac pe amîndouă în fiecare zi. Eu și Lynn le împărțim. Dacă este nevoie să rămîn pînă tîrziu, atunci deschide ea, și viceversa. O zi pe săptămînă, luna, le fac eu pe amîndouă, ca ea să poată să aibă un week-end de două zile. Toți angajații mei primesc două zile libere pe săptămînă, dar și așa au foarte mult de lucru. De asta cursurile de yoga nu se țin în fiecare zi și așa mai departe.

— De ce luna? De ce nu sîmbăta, dacă vrea un week-end de două zile?

— Pentru că sîmbăta este ziua noastră cea mai aglomerată, iar luna, cea mai liberă. Nu știu de ce, dar este la fel și pentru saloanele de înfrumusețare. Majoritatea sînt închise luna.

Wyatt nu știa cum să continue conversația. Polițist fiind, ai fi crezut că i se părea valoros să știe așa ceva. Dacă într-o bună zi trebuia să aresteze un stilist nebun? Ar fi economisit timp dacă nu se ducea luna la salon.

— Așadar, am spus eu, schimbînd subiectul, de ce m-am obosit să mă îmbrac astăzi, dacă tu ai de gînd să mă legi de chiuveta din baie? Sper că te-ai gîndit bine, pentru că, în afară de beneficiul evident al faptului că o să fiu acolo, trebuie să mai și mănînc. Cum o să fac asta?

— Îți pregătesc niște sendvișuri și le pun într-o cutie frigorifică pentru tine.

În privirea lui strălucea o lumină amuzată.

— Doar ca să fie spus, nu mănînc în baie. Cîh. Gîndește-te doar la toți microbii din baie, gata să se cațere pe mîncare.

— O să fie un lanț lung, ca să poți să stai chiar în fața ușii.

— Ești tare mărinimos. Vreau să te avertizez în legătură cu ceva, totuși: când mă plictisesc, fac tot felul de prostii.

— Și cam ce prostii ai putea să faci în baie?

Aveam mai multe idei, dar nu i le-am împărtășit. Probabil că a văzut ceva pe chipul meu, pentru că a clătinat din cap.

— E tentant, dar nu am cum să te las singură toată ziua.

— Deci mă întorc acasă la mama ta, așa e?

— Mă tem că da. Am sunat-o deja de dimineață.

— Și ți-ai cerut scuze că ai fost un ticălos, sper.

— Da, mi-am cerut scuze, a spus el trist. Cred că aș putea foarte bine să mă înregistrez și să-ți dau înregistrarea, ca să îi dai drumul oricând crezi că e nevoie.

M-am gândit că așa ceva ar fi fost cu totul împotriva spiritului unei scuze bine intenționate, și i-am spus asta.

— Asta și este ideea, mi-a răspuns el.

Nu câștigasem atît de mult teren pe cît îmi imaginasem. De data asta l-am ajutat să strîngă prin bucătărie. Am fost foarte atentă la braț, dar era momentul să încep să mă mișc puțin. După aceea am urcat, ca să ne pregătim de plecare, și am avut din nou senzația aceea de intimitate, de confort, de parcă am fi făcut același lucruri împreună de ani de zile. I-a plăcut sutienul galben, dar a insistat să-mi dea jos pantalonii scurți, ca să-mi vadă chiloții de aceeași culoare. Sau cel puțin asta i-a fost scuza. Mîna pe care a strecurat-o în ei i-a trădat intențiile reale. Jur că omul ăsta era un mare obsedat.

Am spus repede „nu”. El mi-a făcut cu ochiul, m-a ciupit, mi-a dat o palmă la fund și m-a tachinat puțin cu degetul, făcîndu-mă să mă ridic pe vîrfuri, apoi și-a retras mîna.

Fir-ar el să fie! Inima îmi bătea repede și mă înroșisem la față. Acum trebuia să mă descurc o zi întreagă fiind excitată și, pe deasupra, acasă la mama lui.

M-am răzbunat pe el. M-am aplecat și l-am sărutat iubitor pe piept, în jos, pînă la fermoarul blugilor. El a tresărit și și-a strecurat degetele în părul meu.

— Gîndește-te numai, am rostit ademenitor, cum ar fi dacă pantalonii ăștia nu mi-ar sta în cale.

Wyatt a strîns degetele, iar eu m-am cutremurat. După care m-am ridicat și am spus pe un ton sec:

— Dar îmi stau în cale, iar tu trebuie să te întorci la muncă.

— Joci murdar, a mîrîit el, aruncînd flăcări din privire.

— E răzbunare. Dacă eu o să fiu toată ziua excitată, n-ai decît să fii și tu la fel.

— O să avem o seară interesantă, a rostit el gînditor, aranjîndu-mi hainele.

— Sau poate că nu. Devin tot mai pricepută și reușesc să te țin departe din ce în ce mai des, am spus mulțumită.

— Atunci o să fie nevoie să ajung mai repede la gîtul tău.

Am petrecut încă o zi liniștită acasă la doamna Bloodsworth. Am vorbit cu Lynn, iar ea mi-a spus cum stătea situația cu calculatorul și cîți membri reveniseră după deschidere. M-am bucurat, pentru că mă așteptam să urmeze vreo două săptămîni mai puțin aglomerate. Evident, sala de forță era plină, mașinile pentru exerciții

cardio erau ocupate și aproape toată lumea întrebase dacă mă simțeam bine. Comentariile despre uciderea lui Nicole variau de la „nu-mi plăcea, dar nu merita să moară” și pînă la „nici nu mă mir”. Cineva a întrebat dacă se poate să-i prelungim abonamentul, pentru că sala nu fusese disponibilă timp de trei zile. I-am spus lui Lynn să-i extindă abonamentul cu patru zile. În fiecare mulțime există și un nemernic. Cînd mi-a spus și despre cine era vorba, nu m-am mirat. Unul dintre marii mahări din oraș, care credea că este privilegiat. Era, de fapt, tolerat. Cu greu.

Am sunat-o pe mama și am pus-o la curent cu ce se mai întîmplase. Nu i-am spus numele lui Dwayne Bailey, în caz că omul era nevinovat. I-am povestit, însă, despre problemele pe care le aveam cu calculatorul, iar ea mi-a povestit despre ale ei. Mama lucrează în imobiliare, și păstrează dosarele pe un calculator din biroul ei mic de acasă. Electronicele, evident, se revoltaseră împotriva ei. În mai puțin de o săptămînă, imprimanta murise, copiatorul trebuise dus la atelier, pentru reparații, iar computerul avusese două mini-căderi. Tocmai își calcula taxele trimestriale și era destul de frustrată. Nu fusese de prea mare ajutor nici faptul că eu fusesem împușcată. Am alinat-o și i-am promis s-o țin la curent cu situația mea. A întrebat ce mai făcea Wyatt, lucru probabil normal, pentru că el insistase s-o ia pe fiica ei acasă la el. Mi-a spus că i se părea foarte atrăgător. Eu m-am gîndit la el dezbrăcat și am fost de acord cu ea. Odată ce am terminat cu afacerea și cu familia, eu și doamna Bloodsworth am petrecut încă o zi lipsită de evenimente. Ea a lucrat o vreme în grădina cu flori și, ca să fim sigure, eu nu am făcut la fel. Mă îndoiam că ucigașul lui Nicole avea să treacă pe lîngă casa doamnei Bloodsworth cu

mașina și să mă vadă cum smulgeam buruieni din grădină, dar, înainte să ne spună Wyatt că eram în siguranță, preferam să nu risc. Aveam un braț foarte îndurerat, care-mi amintea cât de periculos era omul acela.

Am citit. M-am uitat la televizor. M-am uitat la ceas. Nu l-am sunat pe Wyatt, deși am fost tentată. Știam că m-ar fi sunat el dacă afla ceva, așa că nu avea nici un rost să-l sîcîi. Am făcut puțină yoga simplă, ca să-mi păstrez elasticitatea musculaturii. Doamna Bloodsworth a intrat în timp ce eu făceam exerciții și s-a arătat interesată. S-a schimbat în haine mai comode, și-a adus salteaua și s-a așezat lîngă mine pe podea. l-am arătat cîteva poziții de bază, apoi ne-am întins mușchii și ne-am distrat pînă la prînz.

Pe la două a sunat Wyatt.

— MacInnes și Forester l-au interogat pe Dwayne Bailey de dimineață, în prezența soției sale. Evident, ea avea ceva bănuieli cum că el ar fi înșelat-o, iar scena s-a aprins. Bailey a cedat și a mărturisit pe loc. Povestea lui este că domnișoara Goodwin îl amenințase că-i spune nevestei lui dacă el nu-i dădea niște bani de care avea nevoie, așa că a împușcat-o. Este în arest.

Am simțit cum tot corpul mi se înmoaie de ușurare și m-am sprijinit de spătarul canapelei.

— Slavă domnului! Nu-mi place să mă ascund. Deci pot să merg acasă? Pot să mă întorc la „Trup frumos”? S-a terminat?

— Așa se pare.

— El este cel care a descuiat poarta de la mine de acasă?

— Neagă că ar fi făcut asta. Neagă și că ar fi tras în tine, ceea ce e inteligent din partea lui. Un avocat bun

poate să obțină pentru el un verdict de omor din culpă, dar dacă recunoaște că a tras în tine, atunci ar fi omor cu premeditare și sentința ar fi mai lungă.

— Dar poți să dovedești că el a fost, nu-i așa? Criminalistică și toate celelalte.

— Adevărul este că nu putem. S-au folosit două arme diferite. Am găsit-o pe cea cu care a fost omorâtă domnișoara Goodwin, dar nimic la fel cu calibrul glonțului care te-a lovit pe tine. Asta înseamnă că a aruncat a doua armă, dar că, fără ea, noi nu putem să dovedim nimic.

Asta nu-mi plăcea. Voiam răzbunare oficială. Dacă nu era acuzat că trăsesese în mine, atunci era ca și cum ar fi scăpat. Voiam să primească pedeapsa mai îndelungată.

— O să iasă pe cauțiune?

— Probabil. Acum, că a fost prins, însă, nu mai are nici un rost să omoare martorul, așa e?

Avea dreptate, dar eu tot nu eram mulțumită să-l știu pe omul acela liber pe stradă. Dacă își pierde mințile și se hotăra să termine ce începuse?

— Dacă te ajută cumva, mi-a spus Wyatt, nu e un criminal maniac. Era disperat să nu afle nevasta că a înșelat-o, apoi a fost disperat să scape de acuzația de omor. Amîndouă s-au întîmplat deja, așa că nu mai este disperat, ci cooperează.

Bine. Puteam să înțeleg asta. Te temi numai de ceva ce nu s-a întîmplat încă. După ce se întîmplă, nu ai de ales și este nevoie să faci față.

— Pot să le spun mamei și tatei?

— Sigur. O să apară oricum la televizor și în ziare, mâine.

— Ce vești minunate! a spus doamna Bloodsworth cînd i-am povestit despre Dwayne Bailey. Dar o să-mi fie dor să te am alături în timpul zilei. Cred că o să vin din nou la club. De la accident încoace m-am cam plictisit, doar că nu-mi dădeam seama cît de mult.

Am sunat-o pe mama și i-am dat vestea cea bună, apoi pe Siana, apoi pe Lynn, căreia i-am spus că aveam să merg la serviciu de a doua zi. Am rugat-o, totuși, să deschidă tot ea de dimineață. Pîna cînd nu puteam să mișc mai bine brațul, nu puteam să fac nimic prea în grabă.

M-am gîndit că Wyatt avea să mă ducă acasă la mama, așa cum ar fi fost logic. Putea ea să mă răsfețe vreo două zile, pîna cînd puteam să mă îmbrac singură, apoi lucrurile aveau să se întoarcă la normal. Eram pregătită pentru puțină normalitate. Aproape o săptămîină întreagă din viața mea totul fusese cu susul în jos, și voiam ca lucrurile să revină la matcă. Aveam un iubit, evident, și oricît aș fi încercat să-l țin sub control, situația avea să se complice, fără îndoială. Acum, că amenințarea dispăruse, puteam să intru în rutina unei vieți adevărate și să aflu dacă exista ceva durabil între noi sau dacă, în timp, chimia avea să dispară.

Lucrurile mergeau spre bine. Abia așteptam să pornim în această nouă aventură: rutina.

Capitolul optsprezece

Mă simțeam ca o pasăre scăpată din colivie. Cu toate că aveam parte de restricții de mai puțin de patruzeci și opt de ore, mi se părea că trecuse mult mai mult decît atît. Încă nu puteam să fac totul singură, dar cel puțin mișcările nu-mi mai erau împiedicate. Puteam să mă duc undeva dacă voiam, nu mai trebuia să stau înăuntru. Nu trebuia să mă mai strecur pe ușa din spate.

— Sînt liberă, sînt liberă, sînt liberă, am cîntat și am dansat în drum spre mașina lui Wyatt, cînd a venit să mă ia.

Era mai tîrziu decît cu o zi înainte. Soarele aproape că apusese, așa că era după ora opt.

— Nu chiar, mi-a spus el în timp ce-mi încheia centura de siguranță.

— Cum adică „nu chiar”? am țipat la el.

Am țipat pentru că tocmai ocolea mașina și nu m-ar fi auzit altfel.

— Mie mi se pare că tot ai brațul rănit, mi-a spus urcîndu-se la volan. Nu poți să te îmbraci singură, nu poți să te speli pe cap și nu poți să conduci cu amîndouă mîinile pe volan.

— Nici tu nu conduci cu amîndouă mîinile pe volan, i-am atras eu atenția.

— Eu nu sînt obligat să fac asta, pentru că eu sînt șeful. Tu nu ești.

Am pufnit, dar am lăsat provocarea fără răspuns.

— Cît despre asta, motivul pentru care nu am plecat imediat la mama este că tu ai spus că se putea ca Dwayne Bailey să mă caute acolo și că aș fi putut să-i pun în pericol pe ai mei. Ei bine, Dwayne a fost arestat și nu mai are de ce să mă caute. Așa că pot să plec la mama.

— Nu în seara asta, a spus el.

— Aș vrea să știu de ce nu.

— Pentru că nu te duc eu acolo.

— Trebuie să faci altceva în seara asta? Poate să vină ea să mă ia.

— Nu te mai prefac că nu înțelegi. Nu te cred. Te am acolo unde vreau să fii și intenționez să te păstrez.

Am început să mă enervez.

— Nu vreau să fiu jucăria ta sexuală, cu care să te joci tu oricînd ai chef. Trebuie să mă întorc la viața mea. Trebuie să merg la muncă mîine.

— Poți să mergi la serviciu, dar o să te duc eu, nu mama ta.

— Nu are sens deloc. Dacă se întîmplă ceva și trebuie să lucrezi? Am dreptate, poți să fii chemat oricînd, nu-i așa?

— Este posibil, dar nu sînt chemat prea des la locul cîte unei crime. Pentru asta am detectivii.

— Oricum, nu am nevoie să fiu condusă la serviciu. Mașina mea are transmisie automată și pot să-mi pun centura cu o singură mîină. Sînt perfect capabilă să conduc, și nu începe cu treaba asta cu două mîini pe volan.

Eram hotărîtă să plec la fel de mult pe cît era el hotărît să mă împiedice. Înainte nu fusesem, dar el

presupunea netulburat că putea să-mi spună ce să fac. Trebuia să tai răul de la rădăcină, nu-i așa?

Wyatt a tăcut câteva clipe, apoi mi-a subminat toate eforturile spunând încet:

— Nu vrei să fii cu mine?

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Ba sigur că vreau, mi-a scăpat înainte să-mi dau seama ce spuneam.

După aceea, rațiunea și-a băgat capul în poveste și am rostit cu indignare:

— Nu-mi vine să cred că ești atît de perfid și de manipulator! Țsta e un argument feminin, și tu l-ai folosit împotriva mea!

— Nu contează. Ai recunoscut.

Mi-a aruncat un zîmbet arogant, triumfător, apoi a clipit.

— Care anume a fost un argument feminin?

— Știi tu, că ai apelat la emoție.

— La naiba, dacă aș fi știut că o să meargă așa de bine, l-aș fi folosit și înainte.

S-a aplecat și mi-a strîns genunchiul în palmă.

— Mulțumesc pentru pont.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu n-am putut să nu rîd. l-am dat mîna la o parte.

— Înțeleg că situația s-a schimbat, dar nu ți-ai ținut partea de învoială și nu m-ai curtat absolut deloc, așa că vreau să merg acasă.

— Parcă-mi amintesc că am mai discutat despre asta. Ideile noastre legate de curtat sînt diferite.

— Vreau să ies cu tine în oraș. Vreau să merg la film, la cină, la dans... Dansezi, nu?

— Doar cu mari obiecții.

— Vai de mine.

L-am privit cu OMT – ochii mari și triști. OMT sînt doar cu un pas înainte de lacrimi în arsenalul meu.

— Dar mie-mi place atît de mult să dansez!

El mi-a aruncat o privire alarmată, apoi a spus încet, cu un aer suferind:

— Rahat. Bine. O să mergem să dansăm.

— Nu vreau să facem asta dacă tu nu vrei s-o facem.

Dacă acela nu era momentul pentru lovitura feminină sub centură, atunci nu știu care era. Dacă mă credea pe cuvînt, știa că mă dezamăgea, dar dacă mă ducea la dans, era obligat să se prefacă încîntat. Să știți că ăsta este unul dintre felurile în care femeile se răzbună pe bărbați pentru că ei nu au menstruație.

— Dar, după ce se termină întîlnirea, facem ce vreau eu să facem.

Aveți două încercări ca să ghiciți la ce se referea. I-am aruncat o privire șocată.

— Vrei să-ți plătesc cu sex întîlnirea?

— Mie-mi convine, a spus el, strîngîndu-mi iar genunchiul.

— N-ai să vezi.

— Foarte bine. Atunci nu sînt obligat să merg să dansez.

Am adăugat în minte „necooperant și nedisponibil să facă lucruri pentru mine” pe lista de greșeli. La cum creștea lista asta, curînd avea să ajungă să fie împărțită pe volume, ca o enciclopedie.

— Nici un răspuns? m-a împuns el.

— Mă gîndeam la lucruri pe care să le trec pe lista despre tine..

— Uită odată de lista aia! Ți-ar plăcea să fac și eu o listă cu toate greșelile și defectele tale?

— Eu aş citi-o şi aş încerca să lucrez la zonele în care am probleme, am spus cu emfază.

Oricum, aş fi citit-o. Ce considera el că era o problemă şi ce consideram eu ar fi putut să fie, erau lucruri diferite.

— Asta e o minciună. Mie mi se pare că tu îţi cultivi activ zonele problemă.

— Şi care ar fi acelea, mă rog?

Vocea mea căpătase un ton foarte dulce.

— Gura asta obraznică, în primul rînd.

I-am trimis un sărut prin aer.

— Dimineată ţi-a plăcut gura mea, cînd te-am pupat pînă la fermoar.

Lucru care i-a reamintit şi l-a făcut să se cutremure vizibil drept răspuns.

— Ai dreptate, a rostit apăsător. Mi-a plăcut mult.

Ştiam ce voia să spună. Toată ziua mă confruntasem eu însămi cu ceva doruri. Voiam să uit de toate jocurile de putere şi, măcar o dată, să-l primesc cu braţele deschise, să mă bucur de el, să mă las copleşită de plăcere. Poate cînd ajungeam acasă. Pînă atunci n-avea nici un rost să-l las să creadă că a cîştigat.

— Îţi place şi cum îmi aranjez părul, chiar dacă ai rîs de mine.

— Nu am rîs de tine, şi da, îmi place. Îmi place totul la tine, chiar şi cînd eşti o pacoste. Eşti visul oricărui bărbat, să ştii.

I-am aruncat o privire neconvinsă.

— Nu ştiu dacă asta e un lucru bun.

Imaginea din mintea mea era lipicioasă şi scîrboasă.

— Din punctul meu de vedere, este. Personal vorbind, nu profesional, fiindcă sînt foarte distras la muncă din cauza ta. Nu pot să mă gîndesc decît cum să

fac să te dezbrac. Probabil că după ce o să fim căsătoriți de un an sau doi o să mai dispară treaba asta, dar în momentul ăsta e destul de intensă.

— N-am spus că mă mărit cu tine, am răspuns automat, dar inima îmi dansa step și nici eu nu reușeam să rămân prea atentă la conversația noastră, ci mai degrabă mă gîndeam cum să fac să-l dezbrac mai repede.

— O să se întîmple și o știm amîndoi. Încă mai avem cîteva detalii de pus la punct, ca de exemplu treaba asta cu încrederea, care te îngrijorează pe tine, dar cred că peste vreo două luni o să fie sub control, și poate facem nunta de Crăciun.

— Cu siguranță că nu o să se întîmple așa ceva. Chiar și dacă aș spune da, ceea ce nu am spus, ai chiar și cea mai vagă idee cît durează să planifici o nuntă? De Crăciunul ăsta ar fi imposibil. Poate de Crăciunul viitor – ar fi posibil să pregătești o nuntă în atîta timp, nu spun că vreau să mă mărit de Crăciunul viitor, pentru că, și dacă ne-am căsători, tot n-am face-o de sărbători, pentru că aniversarea noastră s-ar pierde în fundal și nu pot să sufăr cînd se întîmplă așa. Aniversările trebuie să fie speciale.

El mi-a zîmbit larg, triumfător.

— Ai spus „aniversarea noastră”. Aproape că ai acceptat.

— Numai dacă nu înțelegi limba engleză. Am spus „dacă”, nu „cînd”.

— Scăparea pe care ai avut-o e mai importantă. E ca și făcut.

— Nu încă, nu este. Pîna cînd și dacă spun acele două mici cuvinte, nu am promis nimic.

Mi-a aruncat o privire gînditoare, de parcă pînă în acel moment nu-și dăduse seama că nici unul dintre noi nu spusese „te iubesc”. Nu cred că bărbații dau la fel de multă importanță ca femeile acestor cuvinte. Pentru ei au mai mare greutate faptele decît vorbele, dar, chiar dacă nu înțeleg de ce este important, cel puțin înțeleg că este important pentru femei să spună și să audă „te iubesc”. Faptul că nu îi spusese asta i-a atras atenția și l-a făcut să-și dea seama că, poate, lucrurile nu erau atît de sigure între noi pe cît își imaginase el.

— Ajungem noi și acolo, a spus într-un final.

M-am simțit ușurată că nu-mi spusese că mă iubește doar ca să mă determine să-i spun și eu la fel la rîndul meu, pentru că atunci ar fi știut că nu simțeam asta. Dumnezeu, treburile astea dintre bărbați și femei erau complicate. Era ca un joc de șah, iar noi eram adversari la fel de pricepuți. Știam ce îmi doream: să fiu sigură că el avea să-mi fie alături pentru multă vreme. Speram asta, dar dacă nu eram sigură, păstram pentru mine o mică parte de suflet. El se distra, așa credeam. Și eu mă simțeam bine, chiar și atunci cînd ne certam. La un moment dat, jocul de șah avea să se încheie, și atunci aveam să vedem unde ne aflam.

Wyatt m-a luat de mîină. Era stînga, bineînțeles, pentru că era la volan, așa că nu puteam să o mișc prea mult. Și-a strecurat cu blîndețe mîna sub mîna mea și și-a împletit degetele printre degetele mele. Nu încăpea îndoială că omul era un bun strateg.

Noaptea aceea a fost cu mult diferită de primele două. Wyatt a spălat rufe, și pe ale mele, și pe ale lui, și m-a impresionat fiindcă s-a descurcat bine. A tuns iarba, deși era întuneric cînd a ajuns la ea. Mașina lui de tuns iarba avea faruri, iar el aprinsese și felinarele de afară.

M-am simțit de parcă aș fi fost doamna păsăroi Bower, privindu-l pe domnul păsăroi Bower cum construia cuibul cu tot felul de minunății strălucitoare, ca să arate ce bărbat capabil și plin de resurse era el, apoi făcînd paradă în fața lui, a cuibului, în speranța că doamna păsăroi Bower o să intre. Acesta era Wyatt cel domestic în acțiune. Ca să fiu sinceră, curtea lui era oricum bine întreținută. Se vedea că tunde des iarba.

A intrat în casă la ora zece, fără cămașă, murdar, cu sudoarea strălucindu-i pe piept. Era cald afară, chiar dacă se întunecase. S-a dus direct la chiuvetă și a băut un pahar mare de apă, cu grumazul puternic lucrînd în timp ce bea. Voiam să-i sar în spate și să-l trag pe jos, dar brațul meu ticălos nu era în stare de așa ceva.

Wyatt a lăsat paharul în chiuvetă și s-a întors cu fața spre mine.

— Ești pregătită să faci duș?

Poate că era o greșeală tactică, dar în seara aceea nu mă simțeam prea greu de convins. Nu că aș fi fost prea dificil de convins pentru el oricum. Dați-mi ceva puncte pentru că măcar am încercat. În acea seară nici măcar nu voiam să încerc.

— Pot să mă spăl și pe cap?

— Sigur.

— Uscatul n-o să dureze mult.

— Nu contează, a răspuns el zîmbind leneș. O să mă bucur de peisaj cît timp lucrez.

Nu-i nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama ce s-a întîmplat în următoarea oră. Eram amîndoi uzi, alunecoși și excitați, așa că mi-am spus „*la naiba cu autocontrolul, doar de data asta*”, și m-am lăsat luată de val. Am început la duș, apoi am făcut pauză cît mi-a uscat părul, apoi am ajuns în pat. S-a ridicat de deasupra mea

gemînd și s-a întins pe spate, cu un braț peste ochi, respirînd greu. Și eu respiram repede și adînc, aproape leșinată de plăcere și epuizare. Aproape. Am găsit destulă energie să mă așez deasupra lui și să mă întind în timp ce-l sărutam pe obraz, pe gură, pe gît și în orice alt loc atingeam.

— Ah, a spus slăbit.

— Renunți înainte să afli ce vreau?

— Orice ar fi, nu pot. Sînt aproape mort.

Mi-a pus mîna pe fundul gol, mi-a dat o palmă scurtă, apoi și-a lăsa brațul să cadă, moale, pe pat.

— Este plăcerea de după sex. Vreau să ne ținem în brațe.

— Asta pot să fac.

A zîmbit pierdut.

— Poate.

— Tu poți doar să stai acolo și muncesc eu.

— De ce n-ai zis asta acum zece minute?

— Par eu proastă?

Mi-am pus capul pe umărul lui și am oftat mulțumită.

— Nu. Ți-am mai spus, arăți ca un cornet cu înghețată.

Și mă linsese ca atare. M-am cutremurat cînd mi-am amintit. Dacă aș fi fost în picioare, probabil că mi s-ar fi înmuiat genunchii. Și lui îi tremuraseră genunchii, dar de mulțumire. Nu era singurul care putea să joace acea carte.

Am zîmbit și m-am gîndit că ar fi fost bine să repet figura, dar nu chiar în acel moment. Să mai treacă un timp. Am căscat și mi s-au stins luminile în mijlocul îmbrățișării.

Mama m-a sunat în timp ce mîncam micul dejun, a doua zi dimineață. Nu știam că ea era. Wyatt a răspuns,

a zis de două ori „da, doamnă”, apoi „șapte”, apoi „da, doamnă” din nou înainte să închidă.

— Mama ta? am întrebat când el s-a întors la masă.

— Nu. A ta.

— Mama mea? Ce voia? De ce nu m-ai lăsat să vorbesc cu ea?

— N-a vrut să-ți vorbească. Ne-a invitat la cină în seara asta, la ora șapte. Am spus că mergem.

— Da? Și dacă trebuie să lucrezi pînă târziu?

— Ca să te citez, ți se pare că sînt prost? O să merg, și asta o să faci și tu, chiar dacă trebuie să te trag de păr în timp ce te zbați, afară de la „Trup frumos”. Aranjează cu Lynn să rămînă ea pînă la închidere.

Am dat ochii peste cap, lucru care l-a făcut să întrebe „ce?” pe un ton iritat.

— Înainte să începi să dai ordine, locotenente, ai putea să mă întrebă ce am aranjat deja.

— Bine. Ce ai aranjat deja?

Era mare isteț.

— Lynn a deschis, se duce acasă când ajung eu, iar eu lucrez în partea de mijloc a zilei. Vine ea din nou la ora cinci și rămîne pînă la închidere. Lucrează trei ore de dimineață și patru seara. Asta doar pînă cînd îmi mai revin cu mîna, pentru că sînt lucruri de făcut dimineața și seara pe care e greu să le fac cu o singură mînă. Așa că ordinele tale nu erau necesare.

— Foarte bine.

Mi-a făcut cu ochiul. Era ușor să-ți dai seama de ce ne invitasă mama la ea. Pe de o parte voia să o răsfete pe prima născută, care era rănită, iar pe de altă parte voia să-l vadă pe Wyatt. Probabil că era înnebunită de curiozitate și faptul că fusese nevoită să aștepte mai rău o ațîțase. Mama rezistă bine la frustrare, dar pînă la un punct.

Mai departe de acel punct provoacă tsunami-uri.

Abia așteptam ziua care urma. În sfârșit îmi primeam mașina înapoi și mă duceam la muncă, iar după aceea aveam să merg la mine acasă. Îmi făcusem bagajul, iar Wyatt nu se opusese, deși nu păruse nici prea încântat. În acea dimineață am reușit să mă îmbrac singură, chiar să-mi pun și sutienul. Tot nu puteam să-mi răsucesc brațul la spate ca să-l închei așa, dar îl întorsesem cu sistemul de închidere în față, îl încheiasem, apoi îl pusesem la loc și ridicasem bretelele. Metoda nu era la fel de sexy, dar funcționa.

— Să nu faci prea mare efort astăzi, m-a instruit Wyatt în timp ce mă conducea acasă, de unde urma să-mi iau mașina. Poate că ar trebui să oprim la o farmacie și să luăm un bandaj nou, ca să îți amintești să nu miști prea mult brațul.

— O să-mi amintesc, am spus amuzată. Crede-mă.

Dacă încercam să mă mișc prea repede, mușchiul cusut îmi amintea grăbit să o iau mai încet. După câteva minute, Wyatt a spus:

— Nu-mi place să te știu departe de mine.

— Dar știai că o să stau numai temporar la tine acasă.

— Nu trebuie să fie neapărat temporar. Ai putea să te muți cu mine.

— Nu, am spus fără să ezit. N-ar fi o idee bună.

— De ce nu?

— Pentru că.

— Foarte edificator, a spus pe un ton sarcastic. Pentru că, ce?

— Din foarte multe motive. Ar însemna să grăbim prea mult lucrurile. Cred că trebuie să facem un pas înapoi și să ne dăm ceva spațiu unul altuia.

— Cred că glumești. După tot ce s-a întâmplat în ultimele cinci zile, tu crezi că dacă te muți cu mine ne-am grăbi prea tare?

— Uită-te la tot ce s-a întâmplat. Nimic nu a fost normal, nici măcar un minut nu a fost rutină de joia trecută încoace. Am fost într-o situație de urgență, dar acum s-a terminat. Acum intră în scenă viețile noastre adevărate, și trebuie să vedem cum ne merge în aceste condiții.

Nu i-a plăcut deloc asta. Nici pe mine nu mă încânta ideea, dar știam că ar fi fost o mare greșeală să mă mut cu el. Nu cred că o femeie și un bărbat trebuie să locuiască împreună dacă nu sînt căsătoriți. Există cîțiva bărbați minunați pe lume care nu ar profita de o menajeră și o bucătăreasă care să locuiască la ei, dar ghiciți cum stau lucrurile de obicei în astfel de aranjamente. Nu, domnule. Nu pentru mine. Am fost crescută de o femeie care își cunoaște valoarea, iar fiicele ei cred cu tărie că viața e mai bună pentru o femeie atunci cînd el trebuie să muncească din greu ca să o cucerească. E natura umană să ai mai mare grijă de ceva pentru care te-ai străduit, fie că este vorba de o mașină sau de o femeie. După mine, Wyatt nu depusese destul efort ca eu să îl iert pentru ce făcuse cu doi ani înainte. Da, încă mai eram supărată pe el din cauza asta. Începea să-mi treacă, dar nu suficient încît să mă mut cu el, chiar dacă aș fi crezut că, în general, acesta ar fi fost un lucru potrivit pentru o femeie.

Am ajuns la mine acasă și acolo mă aștepta decapotabila mea adorabilă, parcată la intrarea laterală, acolo unde-i era locul. Wyatt a oprit în spatele ei, mi-a scos amîndouă gențile de pe bancheta din spate a mașinii lui. Încă avea o expresie nemulțumită pe chip, dar

nu se opunea. Cel puțin nu în acel moment. Știam că nu se terminase discuția, dar în acel moment a făcut un pas înapoi, așa cum i-am cerut. Probabil că era ocupat să-și planuiască următorul atac pe neașteptate.

Am descuiat ușa din lateral și am intrat. Sunetul sistemului de alarmă a dovedit că, într-adevăr, Siana îl pornise după ce luase hainele mele, înainte să plece. Am dezarmat alarma, apoi am rămas în picioare, în bucătăria mea, înconjurată de lucrurile mele de care-mi fusese atât de dor. Lucrurile sînt importante pentru o femeie. I-am spus lui Wyatt care dintre dormitoarele de la etaj era al meu, în caz că nu putea să-și dea seama numai uitîndu-se înăuntru. Fusese la mine, dar nu la etaj. Scena noastră de pasiune avusese loc pe canapea, care de atunci fusese tapițată din nou, nu din cauza petelor, fiindcă scena dintre noi nu ajunsese așa de departe, ci pentru că așa simțisem eu că puteam să-l uit mai repede. Am schimbat și mobila și am zugrăvit și pereții în altă culoare. Nimic din sufragerie nu mai arăta la fel ca atunci cînd fusese el acolo.

Lumina robotului telefonic clipea. M-am apropiat și am văzut că aveam douăzeci și șapte de mesaje, ceea ce nu este mult, avînd în vedere cît timp fusesem plecată și că în ziua în care plecasem, reporterii încercaseră să ia legătura cu mine. Am apăsă pe butonul de pornire și am început să șterg mesaje imediat ce îmi dădeam seama că erau de la reporteri. Cîteva mesaje erau personale, de la angajați care voiau să afle cînd redeschideam clubul, însă Siana îi sunase pe toți vineri după-amiază, așa că acum oricum nu mai conta.

După aceea, o voce cunoscută s-a auzit din aparat, iar eu am ascultat nevenindu-mi să cred.

— Blair, sînt Jason. Răspunde dacă ești acolo.

A urmat o pauză, apoi fostul meu soț a continuat:

— Au spus la știri de dimineață că ai fost împușcată. Iubito, e îngrozitor, chiar dacă reporterul a zis că ai primit tratament și ai plecat acasă, deci probabil că nu e foarte grav. Oricum, eram îngrijorat pentru tine și voiam să văd ce mai faci. Sună-mă.

În spatele meu, Wyatt a spus, pe un ton periculos:

— Iubito?

— Iubito? am repetat și eu, dar pe un ton extrem de nedumerit.

— Parcă ai spus că nu v-ați mai văzut de la divorț.

— Nu ne-am văzut, am răspuns întorcându-mă și aruncându-i o privire uimită. Asta dacă nu vrei să pui la socoteală data aceea când i-am văzut, pe el și pe soția lui, la mall. Cum nu ne-am vorbit, nu cred că se pune.

— De ce să-ți fi zis „iubito”? Încearcă să înceapă iar o relație cu tine?

— Nu știu. Ai auzit și tu același mesaj ca și mine. Cît despre faptul că mi-a spus iubito, să știi că așa-mi spunea când eram căsătoriți, așa că poate a fost ceva inconștient.

El a scos un sunet neîncrezător.

— Da, sigur. După cinci ani?

— Nu știu ce se petrece. Știe că nu m-aș întoarce la el și punct, așa că nu știu de ce să fi sunat. Doar dacă nu cumva... Cunoscându-l pe Jason, probabil că a făcut-o pentru CV-ul lui politic. Știi, „candidatul a rămas prieten cu fosta lui soție și i-a telefonat după ce aceasta a fost rănită de un foc de armă”. Lucruri de genul ăsta. Pregătește terenul ca, în caz că mă sună vreun reporter ca să mă întrebe, eu să spun că da, m-a sunat. Face lucruri din astea, se gîndește mereu la campaniile viitoare.

Am apăsât pe butonul de ștergere și am făcut să dispară vocea aceea nocivă de pe robotul telefonului meu.

Wyatt m-a luat pe după mijloc și m-a tras spre el.

— Să nu îndrăznești să-l suni înapoi. Nemernicul!

Ochii lui verzi se îngustaseră, iar pe chip avea expresia aceea pe care o capătă bărbații când devin posesivi.

— Nici nu aveam de gând.

Era momentul să fiu calmă și temperată, nu să-l sîcîi, pentru că știam cum m-aș fi simțit eu dacă fosta lui soție ar fi luat dintr-o dată legătura cu el și i-ar fi lăsat un astfel de mesaj. L-am luat în brațe și am pus capul pe umărul lui.

— Nu mă interesează nimic din tot ce are el de spus, nu vreau să știu cum se simte, iar când moare, n-o să merg la înmormîntare. Nici măcar n-o să-i trimit flori. Nemernicul!

El și-a frecat bărbia de tîmpla mea.

— Dacă te mai sună, îl sun eu înapoi.

— Da, am spus. Nemernicul!

Wyatt a chicotit.

— E în regulă. Poți să renunți să-l mai faci nemernic. Am înțeles ideea.

M-a sărutat și mi-a dat o palmă la fund.

— Foarte bine, am spus veselă. Acum îmi dai voie să mă duc la muncă?

Am ieșit împreună și fiecare s-a îndreptat spre mașina lui. Mi-am amintit să pornesc alarma înainte să ies, iar Wyatt a dat cu spatele de pe aleea mea scurtă și a ieșit în stradă, suficient cît să-mi facă mie loc ca să ies în fața lui. M-am întrebat dacă avea de gând să mă urmărească tot drumul pînă la „Trup frumos”, poate ca

să se asigure că un anume fost soț nu era pe acolo, așteptînd să-mi vorbească. Am ieșit cu spatele de pe alee și am băgat mașina în viteză. Motorul a tors cînd am apăsat pe accelerație, iar Wyatt a pornit în spatele meu.

După numai vreo sută de metri era un semn de oprire, acolo unde drumul îngust se intersecta cu unul principal, cu patru benzi. Am călcat frîna, iar pedala s-a dus direct la podea. Am zburat pe lîngă semnul de oprire direct în traficul aglomerat de pe cele patru benzi.

Capitolul nouăsprezece

Viața nu mi-a zburat prin fața ochilor. Eram prea ocupată să mă lupt cu volanul și să strig „rahat!” ca să pot să mă opresc și să meditez vreun pic.

Am irosit secunde prețioase apăsând cu disperare pedala de frână, rugându-mă să funcționeze deodată, ca prin minune. Nu s-a întâmplat. Chiar înainte să trec de semnul de oprire, ca un ultim efort, am călcat pedala frânei de urgență, iar mașina s-a răsucit brusc, cu roțile scârțâind și scoțând fum, și a intrat cu viteză în intersecție. Centura de siguranță s-a strâns brusc și m-a tras în scaun. Am încercat să recapăt controlul răsucirii pe care o făcea mașina, dar un alt vehicul, cu propriile roți scârțâind din cauza efortului șoferului să oprească, mi-a lovit bara din spate și a adăugat viteză avântului pe care oricum îl aveam. Era ca și cum aș fi fost într-un carusel foarte rapid. În numai o fracțiune de secundă am ajuns cu fața spre mașinile care veneau. Am văzut o camionetă roșie ca pe un fulger, venind direct spre mine, apoi am simțit o smucitură puternică, iar mașina mea a lovit bordura din ciment care marca mijlocul drumului și a sărit peste ea, cu spatele, înainte să alunece într-o parte, prin iarbă și în mijlocul celorlalte două benzi de circulație. Terorizată, m-am uitat spre dreapta și, prin fereastra pasagerului, am văzut chipul unei femei încremenite de spaimă. Timpul însuși a părut că se oprește în clipa de

dinaintea impactului. O enormă undă de șoc m-a lovit. Am simțit că sînt placată, ca la fotbal, apoi totul a devenit negru. Întunericul a durat numai cîteva secunde. Am deschis ochii și am clipit, uimită și conștientă că eram în viață, dar nu puteam să mă mișc și, chiar dacă aș fi putut, mi-ar fi fost prea teamă să aflu cît de rănită eram.

— Au, am spus cu voce tare în tăcerea ciudată și, odată cu acel mic sunet, totul a revenit la viață.

Vestea bună era că airbag-ul funcționase. Vestea proastă era că fusese nevoie de airbag. M-am uitat în jur, la mașină, și aproape că am gemut. Mașina mea frumoasă și mică arăta ca un morman de metal numai bun de dus la casat. Eu rămăsesem în viață, dar mașina mea, nu.

Dumnezeule, Wyatt. Era chiar în spatele meu, văzuse totul. Probabil credea că sînt moartă. M-am chinuit să desfac centura de siguranță cu mîna dreaptă, dar, cînd am încercat să deschid portiera, aceasta nu s-a mișcat. Nu puteam să o împing cu umărul, pentru că pe partea aceea aveam brațul rănit. Atunci am observat că parbrizul ieșise de la locul lui, așa că m-am ridicat cu greu de la volan — era ca și cum aș fi jucat Twister — și m-am tîrît cu grijă prin spațiul unde fusese parbrizul, atentă la sticla spartă, afară, pe capotă, exact cînd Wyatt ajungea în dreptul meu.

— Blair, a spus el răgușit, întinzîndu-și mîinile spre mine.

A înghețat în acea poziție, prea speriat ca să mă atingă. Era alb ca varul.

— Te simți bine? Ți-ai rupt ceva?

— Nu cred.

Vocea îmi era subțire și tremurată și îmi curgea nasul. Stînjenită, m-am șters cu dosul palmei. Pe mînă

îmi rămăsese o urmă roșu aprins, iar din nas continuau să-mi curgă picături roșii.

— Sîngerez. Iar.

— Știu.

M-a ridicat cu grijă de pe capotă și m-a dus în scuarul înverzit, făcîndu-și loc printre mașinile lovite. Traficul se oprise pe ambele sensuri de mers. De sub capota îndoită a mașinii care mă lovise ieșea abur, și alți șoferi o ajutau pe femeia dinăuntru. De cealaltă parte a străzii cu patru benzi, două sau trei mașini erau oprite în unghiuri ciudate față de sensurile de mers, dar acolo nu păreau să fi fost daune foarte mari.

Wyatt m-a așezat pe iarbă și mi-a pus o batistă în mînă.

— Dacă tu ești întreagă, mă duc să văd cum se simte și celălalt șofer.

Am dat aprobator din cap și am fluturat din mînă în semn că era bine să vadă ce putea face.

— Ești sigură? m-a întrebat, iar eu am dat din nou aprobator din cap.

Mi-a atins scurt brațul, apoi s-a îndepărtat vorbind la telefon, iar eu m-am întins pe iarbă, cu batista apăsată la nas, ca să opresc sîngerarea. Îmi aminteam că fusesem lovită cu putere în față. Probabil că acela fusese airbag-ul care se deschidea. Viața mea era mai importantă decît un nas însîngerat.

Un bărbat în costum a venit și s-a aplecat lîngă mine, așezîndu-se în așa fel încît să blocheze soarele care-mi strălucea în ochi.

— Te simți bine? a întrebat pe un ton blînd.

— Cred că da, am spus pe nas, ținîndu-mi nările apăsate cu degetele.

— Stai aici, întinsă. Nu încerca să te ridici încă, în caz că ești mai rănită decît îți dai seama, doar că nu simți încă. Ai nasul spart?

— Nu cred.

Mă durea. Toată fața mă durea, dar nasul nu mă durea mai tare decît orice altceva și mi se părea că nu era spart, ci că doar îmi curgea sînge din el.

Buni samariteni au apărut de nicăieri, oferindu-și ajutorul în diferite feluri: sticle de apă, șervețele umede, chiar și cîteva șervețele dezinfectante din kitul de prim ajutor al cuiva, ca să curețe tăieturile și sîngele, să ne dăm seama cît era de gravă tăietura. Pachete cu gheață, plasturi și tifon, telefoane mobile și empatie. Erau șapte răniți superficial, cu răni minore, printre care și eu, dar șoferița mașinii care mă lovise era destul de rănită încît nici măcar nu o scosese din mașină încă. Îl auzeam pe Wyatt vorbind pe un ton calm și autoritar, dar nu înțelegeam ce spunea. Am intrat în stare de șoc și am început să tremur. M-am ridicat încet și m-am uitat în jur, la haos, la oamenii însîngerați care stăteau alături de mine în scuar, și mi-a venit să plîng. Eu făcusem toate astea? Fusesse un accident, știam, dar chiar și așa... eu eram cauza lui. Mașina mea. Eu. Vinovăția a început să mă roadă. Îmi îngrijeam mașina, dar, oare, pierdusem din vedere ceva? Oare nu fusesem atentă la vreun semn cum că frînele erau pe cale să cedeze?

În depărtare se auzeau sirene. Mi-am dat seama că trecuseră doar cîteva minute.

Timpul se tîra atît de încet încît mi se părea că stătusem acolo, pe iarbă, cel puțin jumătate de oră. Am închis ochii și m-am rugat din tot sufletul ca femeia care mă lovise să fie întreagă. Mă simțeam slăbită și puțin amețită, așa că m-am întins înapoi și m-am uitat la cerul albastru.

Deodată am avut o senzație ciudat de deja vu și mi-am dat seama cît de asemănătoare erau scena din acel

moment și aceea de duminică după-amiaza, cu excepția faptului că atunci stătusem pe asfaltul cald al parării și nu pe iarba parfumată. Sirenele strigaseră și fusese plin de polițiștii, așa cum se întâmpla și în acea clipă. Poate că trecuse mai mult timp decât credeam. Când ajunseseră polițiștii acolo?

Un medic s-a aplecat lângă mine. Nu-l cunoșteam. O voiam pe Keisha, care îmi dăduse biscuiți.

— Să vedem ce avem aici, a spus el, dar întinsese mîna spre brațul meu stîng. Probabil credea că bandajul acoperea o tăietură nouă.

— Mă simt bine, am spus. Acolo e o cusătură după o operație minoră.

— De unde e tot sîngele ăsta?

Mi-a luat pulsul, apoi mi-a băgat în ochi o lumină mică din capătul unui pix.

— De la nas. Airbag-ul m-a lovit.

— Dat fiind ce ar fi putut să se întâmple, slavă domnului pentru airbag, a spus el. Aveai centura de siguranță?

Am dat aprobator din cap, așa că el a verificat eventualele locuri în care ar fi putut să mă rănească centura și mi-a pus pe mîna dreaptă o manșetă a unui aparat de măsurat tensiunea. Și, ghiciți ce? Aveam tensiunea ridicată. Pentru că structural eram întreagă, medicul a trecut la altcineva.

În timp ce alți doctori lucrau cu femeia din mașină, încercînd să o aducă în stare stabilă, Wyatt s-a întors și s-a aplecat lângă mine.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat încet. Eram chiar în spatele tău și nu am văzut nimic neobișnuit, dar deodată ai început să te învîrtești.

Încă părea palid și amenințător, dar îmi intra soarele în ochi și nu eram tocmai sigură.

— Am frânat la semnul de oprire, iar pedala s-a dus pînă în podea. Nu mergea. Am apăsat frîna de urgență și atunci am început să mă învîrtesc.

El s-a uitat la mașina mea, acolo unde era, pe prima bandă a celuilalt sens de mers, cu roțile din față pe trotuar. L-am urmărit privirea, m-am uitat un moment la dezastru și m-am cutremurat. Fusesem lovită atît de tare încît șasiul se îndoise în formă de U, iar partea pasagerului dispăruse cu totul. Nici nu era de mirare că sărise parbrizul. Dacă n-ar fi fost centura de siguranță, probabil că aș fi sărit și eu o dată cu el.

— Ai avut probleme cu frînele în ultima vreme?

Am clătinat din cap.

— Nimic. Și duc regulat mașina la service.

— Ofițerul care a dus-o la tine acasă nu a raportat nici o problemă cu ea. Mergi la spital ca să-ți faci niște analize...

— Nu am nimic, sincer. Semnele vitale îmi sînt stabile și, în afară de faptul că m-a lovit airbag-ul în față, nu cred că mai e și altceva în neregulă cu mine.

El m-a mîngîiat ușor cu degetul mare pe obraz.

— Bine. Să o sun pe mama ta să vină să te ia? Aș prefera să nu fii singură, cel puțin în următoarele cîteva ore.

— După ce sînt luate mașinile de aici. Nu vreau să-mi vadă mașina. O să-i dea coșmaruri. Știu că ai nevoie de polița de asigurare și de actele mașinii, am spus supărată, uitîndu-mă încă la metalul distrus. Sînt în torpedo, dacă reușești să-l găsești. Geanta mea e tot acolo.

El mi-a pus scurt mîna pe umăr, apoi s-a ridicat și a traversat cele două benzi care ne despărțeau de mașina mea. S-a uitat înăuntru, pe fereastră, a ocolit mașina spre cealaltă parte, în spate, apoi a făcut ceva ciudat. S-a așezat pe caldarîm, pe spate, apoi și-a strecurat umerii și capul sub mașină, chiar în spatele roților din față. Am tresărit cu gîndul la toată sticla care probabil că era pe jos și sperînd să nu se taie. Oare ce căuta?

A ieșit de sub mașină, dar nu a venit înapoi la mine, ci a mers la unul dintre ofițerii în uniformă și i-a spus acestuia ceva, iar ofițerul s-a apropiat de mașina mea și a intrat sub ea la rîndul lui, la fel cum făcuse și Wyatt. L-am văzut pe iubitul meu vorbind la telefon din nou. Apăruse un mic convoi de la primărie, ca să ia mașinile distruse. A sosit o ambulanță, iar medicii au început să o scoată cu blîndețe pe femeie din mașina ei. Unul dintre ei avea o perfuzie deasupra acesteia. Chipul șoferiței era acoperit de sînge, iar medicii îi puseseră un guler cervical. Am mai șoptit o rugăciune.

Pe stradă au fost aduse și așezate baricade mici, iar în amîndouă direcțiile ofițerii direcționau traficul. Cei de la primărie stăteau acolo, nu făceau nimic, dar nici una dintre mașini nu era mutată. Au sosit mai multe mașini de poliție, conducînd pe mijloc, spre locul accidentului. Erau mașini fără însemne și, spre surpriza mea, i-am văzut pe prietenii mei, MacInnes și Forester. Ce căutau detectivii la locul unui accident rutier?

Au vorbit cu Wyatt și cu ofițerul care se uitase sub mașina mea. MacInnes s-a așezat pe spate și s-a uitat și el dedesubt. Ce tot făceau acolo? De ce se uita toată lumea sub mașina mea? MacInnes a ieșit, i-a spus ceva lui Wyatt, el i-a spus ceva unui ofițer și, înainte să-mi dau

seama ce se întâmpla, ofițerul a venit și m-a ridicat în picioare, apoi m-a condus la una dintre mașinile lor.

Dumnezeule, mă arestau!

Dar omul m-a așezat pe scaunul din față. Motorul era pornit și aerul condiționat mergea, iar eu l-am redirecționat ca să-mi bată pe față. Nu am aranjat oglinda retrovizoare ca să văd cum arătam. Toată fața ar fi putut să-mi fie vînată, dar eu nu voiam să știu.

La început, aerul rece mi-a creat o senzație plăcută, dar după un minut pielea a început să mi se înfioare. Am îndreptat aerul condiționat în altă direcție, dar nu m-a ajutat prea mult. M-am cuprins cu brațele.

Nu știu cît timp am stat acolo, înghețînd. În mod normal aș fi schimbat setările aerului condiționat, dar, cumva, nu am avut inițiativa necesară să umblu la mașina unui polițist. Dacă ar fi fost a lui Wyatt, da, dar nu a unui ofițer. Sau poate că eram prea amețită ca să fac orice. După o vreme, Wyatt a venit și a deschis portiera.

— Cum te simți?

— Bine.

În afară de înțepeneală și un sentiment general că fusesem bătută bine de tot.

— Mi-e cam frig, totuși.

El și-a scos sacoul și s-a aplecat, învelindu-mă cu el. Materialul păstra căldura trupului său și îmi dădea o senzație minunată pe pielea rece. Am strîns jacheta la piept și m-am uitat la el cu ochii mari.

— Sînt arestată?

— Sigur că nu, a răspuns el, luîndu-mi obrazul în palmă și trecîndu-și degetul mare peste buzele mele.

Mă tot atinge, parcă încercînd să se asigure că eram întreagă. S-a așezat pe vine în V-ul desenat de ușa deschisă.

— Te simți în stare să mergi la secție și să ne dai o declarație?

— Ești sigur că nu sînt arestată? am întrebat alarmată.

— Convins.

— Atunci de ce trebuie să merg la secție? A murit femeia aia? O să fiu acuzată de omor?

Oroarea mă consuma și mi-am simțit buzele tremurînd.

— Nu, dulceață. Calmează-te. Femeia o să-și revină. Era conștientă și vorbea rațional cu medicii. Se poate să fi fost rănită la gît, așa că au avut grijă cînd au mutat-o.

— Este numai vina mea, am spus nefericită, luptîndu-mă să nu plîng.

El a clătinat din cap.

— Nu dacă n-ai tăiat tu frînele mașinii, a rostit pe un ton apăsător.

Dwayne Bailey plătise cauțiunea, dar a fost adus din nou la secție, pentru interogatoriu. Mie nu mi-au dat voie să intru, ceea ce probabil că a fost bine, fiindcă pînă atunci reușisem să mă agit foarte tare. Îmi tăiaseră frînele.

Mașina mea fusese sabotată intenționat. Aș fi putut să mor. Alții, care nu aveau nici o legătură cu moartea lui Nicole, ar fi putut să moară. Eram furioasă, așa că Wyatt nu a vrut să mă lase să mă apropiu de Dwayne Bailey.

Acum știam de ce îl pusese pe ofițer să mă ducă în mașina poliției: ca să mă apere. Eram cu totul expusă, acolo, în scuarul înverzit, în caz că vreun om pe nume Dwayne Bailey voia să mai încerce o dată să mă omoare. Nu înțelegeam de ce ar fi făcut asta sau de ce mi-ar fi sabotat mașina, dat fiind că mărturisise deja și nu

mai era nevoie să mă omoare, nu că ar fi fost vreodată nevoie, dar el nu avea de unde să știe asta.

Poate că acum știa, cu toate că mă îndoiam că polițiștii i-ar fi spus că nu puteam să-l identific.

M-am spălat la toaleta doamnelor și am folosit prosoape de hîrtie ca să curăț sîngele închegat de pe față și din păr, cît de bine am putut. Nu știu cum ajunsese sîngele de la nas în păr, dar era acolo. Aveam sînge în urechi, în spatele urechilor, pe gît, pe brațe. Plus că încă un sutien îmi era distrus, fir-ar să fie! Aveam sînge chiar și pe picioare.

Pe puntea nasului aveam o tăietură mică, și amîndoi pomeții îmi erau umflați și roșii. Bănuiam că dimineată urma să am amîndoi ochii vineți. Mai bănuiam și că urma să am atîtea dureri și împunsături încît n-avea să-mi pese de ochii vineți.

Wyatt nu-mi găsisese geanta, așa că nu aveam mobilul. Poșeta trebuia să fie undeva în mașină, iar mașina era în parcare a poliției, în spatele unui gard cu poarta încuiată. Echipa de la criminalistică verificase mașina la locul accidentului, sau cel puțin exteriorul, ca să poată fi dusă în parcare fără să fie distruse dovezi. Aveau să facă tot ce știau mai bine ca să verifice și interiorul, iar Wyatt îmi spusese că urma să-mi primesc geanta atunci. Mă descurcam fără tot ce era în ea, mai puțin fără portofel și carnetul de cecuri. Ar fi fost o pacoste să trebuiască să-mi schimb toate cărțile de credit, carnetul de șofer, cartea de asigurare și pe toate celelalte, așa că speram să găsească geanta.

Încă nu o sunasem pe mama, fiindcă era mult mai rău să-i spun că iar încercase să mă omoare cineva decît să-i spun că avusesem un accident.

Polițiștii îmi tot aduceau să beau și să mănânc. Cred că, după ce auziseră povești despre situația cu biscuiții, de duminică, credeau că aveam nevoie de ceva nutritiv. O femeie, părînd aspră și serioasă în uniforma ei bleumarin și cu părul strîns în coadă împletită, mi-a adus o pungă de floricele și și-a cerut scuze că nu avea nimic dulce. Am băut cafea. Am băut Cola dietetică. Mi s-au oferit gumă și biscuiți cu gust de brînză. Chipsuri de cartofi. Alune. Am mîncat alunele și floricelele, dar am refuzat tot restul, altfel m-aș fi balonat. Nu mi-au oferit, însă, singurul lucru pe care-l așteptam. Mă scuzați, dar unde sînt gogoșile? Eram într-o secție de poliție, pentru Dumnezeu! Toată lumea știe că polițiștii mănîncă gogoși. Sigur, luînd în considerare faptul că se făcuse ora prînzului, probabil că gogoșile se terminaseră de mult.

Ofițerul Adams, care fusese principalul investigator al accidentului, m-a rugat să povestesc pe larg tot ce se întîmplase. M-a pus să desenez diagrame. A desenat el însuși diagrame. Eu m-am plictisit și am desenat și fețe zîmbitoare.

Îmi dădeau de lucru, bineînțeles. Știam asta. Probabil la ordinele lui Wyatt, ca nu cumva să fiu tentată să intervin în interogatoriul lui Dwayne Bailey. De parcă aș fi făcut eu așa ceva. Oricît ar putea fi de greu de crezut, știu cînd este cazul să nu mă amestec.

Wyatt, pe de altă parte, avea evident dubii. Pe la două, a venit chiar el să mă ia.

— Te duc acasă, să te speli și să te schimbi, după care te duc la mama. Bine că ai bagajul încă făcut, pentru că te întorci la mine.

— De ce? am întrebat în timp ce mă ridicam în picioare.

Stătusem pe scaunul lui, la biroul lui, și scrisesem o listă cu tot ce voiam să fac. Wyatt s-a încruntat când a văzut lista și a răsucit-o ca să o citească. S-a înșeninat când și-a dat seama că nu era despre el.

— Bailey jură că nu s-a atins de mașina ta, mi-a spus el. Zice că nici nu știe unde stai și că are un alibi de joi noaptea și pînă astăzi. MacInnes și Forester îl verifică, dar, ca să fim siguri, revenim la planul A, anume să te ținem ascunsă.

— Bailey e aici, nu? E arestat?

Wyatt a clătinat din cap.

— E în custodie, dar nu e arestat. Putem să-l ținem puțin și fără să depunem plîngere oficială împotriva lui.

— Ei bine, dacă el este aici, atunci eu de cine mă ascund?

Wyatt m-a privit cu un aer serios.

— Bailey este cel mai probabil vinovat, asta dacă frînele ți-au fost sabotate înainte de ziua de ieri, și el nu ne-a spus despre mașină pentru că atunci ne-am fi dat seama că el a tras duminică și că acum a încercat din nou să te omoare. Pe de altă parte, dacă se verifică alibiul lui, atunci trebuie să luăm în calcul posibilitatea ca altcineva să încerce să te omoare și să se fi folosit de ocazie cît timp cineva avea motiv ca să facă asta. Am vorbit despre asta în noaptea în care a fost omorîta domnișoara Goodwin, dar trebuie să discutăm iar. Te-ai certat cu cineva de curînd?

— Cu tine, am spus exprimînd ceva evident.

— Cu altcineva în afară de mine.

— Nu. Poate n-o să-ți vină să crezi, dar nu mă cert prea des. Tu ești o excepție.

— Norocosul de mine, a rostit el în barbă.

— Hei, tu cu cîtă lume te-ai certat în ultima lună, în afară de mine? am întrebat indignată.

El și-a frecat bărbia.

— Bine punctat. În regulă, hai să mergem. Îl interoghez și pe fostul tău soț, apropo.

— Pe Jason? De ce?

— Mi s-a părut puțin ciudat că te-a sunat așa, după cinci ani în care nu a dat nici un semn. Eu nu cred în coincidențe.

— Dar de ce ar încerca Jason să mă omoare? Nu e ca și cum ar fi beneficiarul vreunei polițe de asigurare pe care o am și nici nu știu ceva ce el n-ar vrea să...

Am tăcut, pentru că de fapt știam ceva despre Jason ce ar fi putut să-i afecteze cariera politică, și aveam și fotografia doveditoare. El nu știa asta, însă, și nici nu eram eu singura care știa că mă înșelase ca un ticălos. În privirea lui Wyatt apăruse expresia aceea dură, de polițist.

— Ce e? m-a întrebat. Ce știi?

— Nu poate să fie vorba despre faptul că știu că m-a înșelat, am răspuns. Nu are sens. În primul rînd, nu am spus nimic timp de cinci ani, așa că de ce s-ar îngrijora deodată din cauza asta? Și nu sînt singura care știe, așa că n-ar rezolva nimic dacă m-ar omorî pe mine.

— Cine altcineva știe?

— Mama, Siana și Jenni. Tata știe că Jason m-a înșelat, pînă la urmă mama i-a spus atîta lucru, dar nu știe detalii. Femeile cu care m-a înșelat știu cu siguranță. Probabil familia lui. Și nu e ca și cum faptul că a înșelat-o pe prima lui soție cu mai bine de cinci ani în urmă cu o femeie care nu îi este soție acum i-ar putea distruge cariera politică. Ar putea s-o șifoneze, dar nu s-o distrugă.

Acum, dacă s-ar fi știut că fusese prins făcându-i avansuri surorii mele în vîrstă de șaptesprezece ani, atunci asta i-ar fi distrus cariera, pentru că l-ar fi încadrat la categoria perversilor.

— Bine, ai dreptate. Altceva?

— Nimic care să-mi vină în minte imediat.

După cum am spus, Jason nu știa că aveam copii ale fotografiilor, așa că din acest punct de vedere eram în siguranță.

— Și oricum, Jason nu e violent.

— Parcă mi-ai spus că te-a amenințat că îți distruge mașina. Mie mi se pare că e destul de aproape de violență.

— Dar asta a fost cu cinci ani în urmă. Și a amenințat să-mi distrugă mașina dacă făceam public faptul că m-a înșelat. Pe atunci candida la o funcție în stat, așa că i-ar fi stricat imaginea. Și ca să fiu cinstită, m-a amenințat numai după ce eu i-am spus că fac informația publică dacă nu-mi dă tot ce vreau la divorț.

Wyatt a dat capul pe spate și s-a uitat spre tavan.

— De ce nu mă miră?

— Pentru că ești un bărbat inteligent, am spus, apoi i-am dat o palmă amicală la fund.

— Bine, dacă tu crezi că nu e fostul tău soț — eu o să verific oricum — atunci ai alte idei?

Am clătinat din cap.

— Dwayne Bailey e singurul care are un motiv.

— Hai, Blair, gîndește-te.

— Mă gîndesc! am rostit exasperată.

Și el începea să fie exasperat. Și-a pus mîinile în șolduri și s-a uitat în jos, spre mine.

— Atunci gîndește-te mai bine. Ești majoretă. Probabil că există sute de oameni cărora le-ar plăcea să te omoare.

Capitolul douăzeci

Strigătul pe care l-am scos a redus la tăcere zumbetul vocilor care se auzeau de pe cealaltă parte a ușii închise a biroului lui.

— Retrage-ți cuvintele!

— Bine, bine, liniștește-te! a mormăit el. Rahat. Retrăg ce am spus.

— Ba nu. Ai vorbit serios.

Ca regulă generală, nu trebuie să lași un bărbat să-și retragă cuvintele de la prima încercare. Secțiunea trei, paragraful zece al Codului femeilor din Sud spune că dacă o persoană (adică un bărbat) are de gând să se poarte mitocănește, atunci acea persoană trebuie să plătească pentru asta.

— Nu am vorbit serios. Sînt doar frustrat.

A întins mîinile spre mine. M-am retras înainte să mă atingă, am deschis brusc ușa și m-am repezit afară. Exact cum mă așteptam: toată lumea din camera mare și aglomerată se uita fix la noi, unii mai direct, alții prefăcîndu-se dezinteresați. Am mers repede, supărată, spre lift, și dați-mi voie să vă spun că diferite dureri și înțepături începeau să-și facă simțită prezența, așa că mersul apăsător *durea*.

Ar fi fost mai bine dacă aș fi putut să mă tîrăsc, dar nu ai cum să faci asta și să pari indignată în același timp. Aveam orgoliul rănit și voiam ca el să știe asta. Ușile

liftului s-au deschis și din el au ieșit două uniforme. Bine, uniforme au avut bărbați în ele, dar știți ce vreau să zic. În tăcere, eu și Wyatt am urcat în lift, iar el a apăsător pe butonul de coborîre.

— Nu am vorbit serios, a spus imediat ce s-au închis ușile.

I-am aruncat o privire supărată, dar n-am răspuns nimic.

— Te-am văzut aproape omorîta de două ori în patru zile, a rostit pe un ton răgușit. Dacă nu a fost Bailey, atunci ai un dușman pe undeva. Trebuie să existe un motiv. Știi ceva, dar probabil că nu știi ce știi. Încerc să aflu vreo informație care să-mi indice direcția corectă.

Am spus:

— Nu crezi că ar trebui să-i verifici alibiul lui Bailey înainte să presupui că există „sute” de oameni care vor să mă omoare?

— Poate că am exagerat.

Poate? Am exagerat?

— Chiar? Și cam cîți oameni crezi tu că vor *de fapt* să mă omoare?

El mi-a aruncat o privire luminoasă.

— Am vrut eu însumi să te strîng de gît o dată sau de două ori.

Liftul s-a oprit, ușa s-a deschis, iar noi am coborît. Nu i-am răspuns la ultima afirmație pentru că m-am gîndit că încerca să mă înfurie destul cît să spun și eu ceva negîndit, ca, de pildă, să-l acuz că îmi tăiase frînele, dat fiind că recunoscuse că voia să mă omoare, după care aș fi fost nevoită să-mi cer scuze, pentru că bine înțeles că el nu vorbise serios nici de acea dată, iar eu știam mai bine. În loc să cedez, am jucat murdar și am continuat să tac.

Cînd am ajuns în parcare, Wyatt m-a apucat de talie și m-a întors cu fața spre el.

— Chiar îmi pare rău, a spus sărutîndu-mă ușor pe frunte. Ai trecut prin destule în ultimele zile, mai ales astăzi, și n-ar fi trebuit să te tachinez, indiferent cît mă simt de frustrat.

M-a sărutat din nou, iar vocea i s-a înăsprit.

— Cînd te-ai răsucit în intersecție și te-a lovit prima mașină, am crezut că mi se oprește inima.

Ei, la naiba, ce rost avea să fiu meschină? Mi-am sprijinit capul de umărul lui și am încercat să nu mă gîndesc la teroarea pe care o simțisem în acea dimineată și care-mi făcea stomacul să se întoarcă pe dos. Dacă era atît de rău pentru mine, cum trebuia să fi fost pentru el? Știu cum m-aș fi simțit dacă aș fi fost eu în spatele lui și l-aș fi văzut murind, ceea ce sînt sigură că a crezut el că se întîmplase cu mine.

— Săracul tău chip micuț, a murmurat, dîndu-mi părul la o parte și uitîndu-se la mine.

Nu stătusem la secție toată ziua, așteptînd să mi se umfle fața și să mi se învinețească ochii. Unul dintre polițiști îmi dăduse o pungă din plastic, de la un sendviș, iar eu o umplusem cu apă rece și cu gheață și o ținusem, din cînd în cînd, lipită de față, așa că oricît de urît ar fi arătat în acel moment, cu siguranță era mai bine decît ar fi putut să fie. Aveam și un leucoplast deasupra tăieturii de la nas. Mie mi se părea că arătam ca un boxeur după un meci.

— J.W. a spus cineva, și amîndoi ne-am răsucit în direcția vocii.

Era un bărbat cărunt, cu un costum cenușiu. Dată fiind culoarea părului său, mie uneia mi se părea că ar fi trebuit să poarte un costum mai colorat, sau cel puțin o

cămașă frumoasă, albastră, ca să nu dea impresia că era plictisitor. M-am întrebat dacă soția lui nu avea deloc simț artistic. Era scund și îndesat și arăta ca un om de afaceri, dar când a ajuns mai aproape de noi, am observat privirea aceea specială, atît de pătrunzătoare.

— Domnule comandant, a spus Wyatt, de unde am dedus că acela era șeful poliției și al iubitului meu.

Dacă îl mai văzusem vreodată, nu-mi aminteam. De fapt, în acel moment nu-mi aminteam nici măcar cum îl chema.

— Aceasta este tînăra domnișoară despre care vorbește toată poliția? a întrebat comandantul, studiindu-mă foarte curios.

— Mă tem că da, a spus Wyatt. Domnule comandant, aceasta este logodnica mea, Blair Mallory. Blair, dînsul este William Gray, șeful poliției.

Am rezistat impulsului să-l lovesc cu piciorul, pe Wyatt, nu pe comandant, și în loc de asta am dat mîna cu nou venitul. Aș fi dat mîna cu el, dar comandantul Gray mi-a ținut cu blîndețe palma, de parcă s-ar fi temut să nu-mi provoace durere. Eu mă temeam că arătam mult mai rău în acel moment decît ultima dată cînd mă uitasem în oglindă, de cînd Wyatt făcuse comentariul acela compătitor despre chipul meu și acum comandantul mă trata ca pe o bucată de sticlă fragilă.

— Ce s-a întîmplat de dimineață a fost teribil, a spus acesta pe un ton solemn. Nu avem parte de prea multe omucideri în oraș și așa vrem să rămîină lucrurile. O să rezolvăm situația, domnișoară Mallory. Vă promit.

— Mulțumesc, am spus.

Ce altceva aș fi putut să spun? Să se grăbească? Detectivii știau să-și facă bine treaba și aveam încredere

că erau pricepuți, la fel cum și eu mă pricepeam la alte lucruri. Am spus:

— Părul dumneavoastră are o culoare frumoasă. Pun pariu că vă stă bine îmbrăcat în cămașă albastră, nu-i așa?

El a părut nedumerit, iar Wyatt m-a ciupit de cot pe ascuns. L-am ignorat.

— Nu știu ce să spun, a răspuns comandantul Gray, rîzînd așa cum fac bărbații cînd se simt flatați, dar și puțin incomod.

— Știu eu, l-am asigurat. Albastru franțuzesc. Probabil că aveți zece cămăși de culoarea asta, nu-i așa? Fiindcă vă vine atît de bine culoarea asta.

— Albastru franțuzesc? a murmurat el. Eu nu...

— Știu, am rîs eu. Pentru un bărbat, albastrul e albastru, și nu vă obosiți cu toate denumirile acelea pretențioase. Așa e?

— Așa e, a fost și el de acord.

Și-a dres glasul și a făcut un pas în spate.

— J.W., ține-mă la curent cu mersul investigației. A întrebat și primarul despre cazul ăsta.

— Așa o să fac, a răspuns Wyatt, apoi m-a întors grăbit spre mașina lui, în timp ce comandantul intra în clădirea secției. l-ai dat cumva șefului poliției sfaturi despre modă? a șuierat iubitul meu.

— Cineva trebuia să facă asta, am rostit ca să mă apăr. Săracul bărbat.

— Așteaptă pînă cînd o să audă oamenii despre asta, a spus ca pentru sine, apoi a deschis ușa din dreapta și m-a ajutat să mă așez. Începeam să mă simt din ce în ce mai înțepenită pe măsură ce trecea timpul.

— De ce?

El a clătinat din cap.

— Numai despre tine vorbește tot departamentul, de joi încoace. Cred fie că primesc în sfârșit ce meritam, fie că sînt cel mai curajos bărbat din lume.

Ca să vezi. Nu prea știam ce să cred despre asta.

Am închis ochii atunci cînd am ajuns la intersecția unde avusese loc accidentul. Nu știam dacă aveam să mai pot vreodată să opresc la semnul acela fără să re trăiesc totul.

Wyatt a întors pe strada care ducea la mine acasă și a spus:

— Gata, poți să deschizi ochii.

Am clătinat din cap, ca să scap de amintirea roților care scîrțiau, apoi am deschis ochii. Intersecția era în spate și totul părea normal, sigur. Clădirea mea se înălța la dreapta, iar Wyatt a oprit la intrarea laterală. M-am uitat în jur și mi-am amintit că poarta de la gard fusese descuiată cînd îmi adusesese ofițerul mașina. Oare cel care-mi tăiaze frînele – încă mai credeam că Dwayne Bailey era cel mai probabil suspect – fusese prin preajmă și atunci? Văzuse că îmi aduseseră mașina și se gîndise că, dacă nu reușea să mă omoare într-un fel, putea să încerce altfel?

— Cred că o să mă mut de aici, am spus vag. Nu mă mai simt în siguranță.

Wyatt a ieșit și a venit să-mi deschidă portiera, apoi m-a ajutat să cobor.

— E o idee bună, mi-a spus. Cît timp te recuperezi, îți împachetăm lucrurile și le aducem la mine. Ce vrei să facem cu mobila?

M-am uitat la el de parcă ar fi fost extraterestru.

— Cum adică, la ce te referi cînd întrebi ce vreau să fac cu mobila? Am nevoie de mobilă oriunde m-aș muta.

— La mine acasă este deja mobilă. Nu avem nevoie de mai multă.

Înțelegeam puțin mai greu, pentru că abia în acel moment am prins sensul cuvintelor lui.

— Nu voiam să spun că o să mă mut cu tine. Spuneam doar că o să mă mut de aici. O să vînd casa asta și o să cumpăr alta, la fel de mică. Nu sînt pregătită să iau o casă în adevăratul sens al cuvîntului, nu cred, pentru că nu am timp să mă îngrijesc de curte și de flori și de altele asemenea.

— De ce să te muți de două ori cînd ai putea să te muți o singură dată?

Acum, că știam despre ce vorbea, îmi era ușor să înțeleg ce voia să spună.

— Doar pentru că i-ai spus comandantului Gray că sînt logodnica ta, asta nu înseamnă că e adevărat. Nu doar că ai pus carul înaintea boilor, dar ai uitat și să-i scoți din grajd. Nici măcar nu am ieșit împreună în oraș. Sau ai uitat?

— Abia dacă am fost despărțiți în ultimele cinci zile. Am trecut de mult de faza întîlnirilor în oraș.

— Ai vrea tu.

M-am oprit în fața ușii, iar în acel moment, ca o lovitură, mi-am dat seama că nu puteam să intru în propria mea casă. I-am aruncat o privire îngrozită, apoi m-am așezat în prag și am izbucnit în lacrimi.

— Blair, dulceată...

Dar nu m-a întrebat ce se întîmplase. Cred că l-aș fi lovit dacă ăr fi întrebat. În loc de asta, s-a așezat alături de mine și m-a cuprins cu brațul, apoi m-a strîns mai aproape.

— Nu pot să intru, am plîns. Nu am cheile.

— Siana are și ea un rînd de chei, nu-i așa? O sun.

— Vreau cheile mele. Vreau geanta.

După tot ce se întâmplase în acea zi, picătura care umpluse paharul era că nu aveam geanta. Dîndu-și seama că nu reușeam să fiu rezonabilă, Wyatt nu a făcut decît să mă țină în brațe și să mă legene înainte și înapoi cîtă vreme am plîns. În timp ce mă legăna, și-a scos mobilul și a sunat-o pe Siana. Din cauza investigației, nimeni din familia mea nu aflase încă despre cele întîmplate în acea dimineață, iar Wyatt nu i-a spus surorii mele prea multe: avusesem un accident de mașină mai devreme, airbag-ul se declanșase, nu eram rănită, nu mersesem nici măcar la spital, dar geanta nu-mi fusese încă scoasă din mașină și nu puteam să intru în casă. Oare putea ea să vină să descuie? Dacă nu, Wyatt putea să roage un ofițer să treacă să ia cheile. Îi auzeam vocea lui Siana, tonul alarmat, dar nu înțelegeam exact ce spunea. Răspunsurile calme ale lui Wyatt au liniștit-o, totuși, iar după ce a închis, el mi-a spus:

— Ajunge aici cam în douăzeci de minute. Vrei să mergem înapoi în mașină și să dăm drumul la aerul condiționat?

Voiam. M-am șters pe față cu mare grijă și l-am întrebat dacă nu cumva avea un șervețel. Nu avea. Bărbații sînt tare nepregătiți.

— Am o rolă de hîrtie igienică în portbagaj, însă, dacă te ajută.

Bine. Nu voiam să știu de ce avea hîrtie igienică, dar m-am răzgîndit și nu mi s-a mai părut nepregătit. Pentru că atenția îmi fusese distrasă de la lacrimi, m-am apropiat de el cînd a deschis portbagajul, ca să văd ce altceva mai avea acolo.

Principalul lucru era o cutie mare din carton, în care erau hîrtia igienică, un kit mare de prim-ajutor, o cutie de

mănuși din plastic, cîteva role de bandă adezivă, folii de plastic împăturite, o lupă, un centimetru, pungi de plastic, pensetă, foarfece și alte cîteva lucruri. Mai erau alături de cutie o lopată, un tîrnăcop și un ferăstrău.

— Ce-i cu penseta? am întrebat. O ai la îndemînă în caz că are cineva nevoie să-i aranjezi sprîncenele?

— Ca să adun dovezi, mi-a răspuns el, desfăcînd puțină hîrtie igienică și întinzîndu-mi-o. Eram obligat să o am la mine cînd eram detectiv.

— Dar acum nu ești detectiv, i-am atras eu atenția.

Am împăturit hîrtia igienică, mi-am șters ochii și mi-am suflat nasul.

— Obiceiurile dispar greu. Mă tot gîndesc că s-ar putea să am nevoie de ele.

— Și lopata?

— Nu se știe cînd trebuie să sapi o groapă.

— Aha, am spus, fiindcă asta înțelegeam. Eu am mereu o cărămidă în portbagaj, i-am mărturisit, simțind o tresărire la amintirea stării biete mele mașini.

El a închis portbagajul, încruntat.

— O cărămidă? La ce bun?

— În caz că am nevoie să sparg vreo fereastră.

El a tăcut puțin, apoi a spus ca pentru sine:

— Nici nu vreau să știu.

Am stat în mașină pînă cînd a venit Siana, la volanul unui model nou de Camry. A coborît, elegantă și atrăgătoare într-un costum bej, cu un maiou din mătase roșie pe sub sacou. Avea pantofii tot bej, cu baretă și toc de șapte centimetri, de la firma Lucite. Părul ei blond auriu era tuns într-un bob la modă, care-i ajungea pînă la umeri, iar liniile simple îi încadrau minunat figura în formă de inimă. În ciuda gropițelor ei drăgălașe, Siana avea un aer care te făcea să-ți fie foarte, foarte teamă

de ea. Noi trei, surorile, acopeream cam tot spectrul. Eu eram destul de drăguță, dar sportivă și înclinată spre afaceri, Siana avea trăsăturile ceva mai puțin simetrice, dar inteligența i se chitea pe chip, plus că avea niște sîni superbi. Jenni era mai înaltă decît noi amîndouă, cu părul mai închis la culoare, și era frumoasă de pica. Nu reușea să-și aleagă o carieră, dar făcea bani buni din modeling. Ar fi putut să plece la New York și să își încerce norocul acolo, dar nu o interesa suficient să facă asta.

Eu și Wyatt am coborît din mașină. Siana s-a uitat doar o dată la mine și a scos un țipăt scurt, apoi s-a repezit spre noi, plîngînd.

Părea că vrea să mă ia în brațe, dar s-a oprit brusc, a început să mă atingă ușor, apoi și-a retras mîna. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

M-am uitat la Wyatt.

— Atît de rău arăt? am întrebat nesigură.

— Da, a fost răspunsul lui, ceea ce, în mod pervers, mi-a dat încredere, pentru că, dacă aș fi fost într-adevăr într-o stare gravă, el ar fi încercat să mă protejeze.

— Nu e atît de grav, am început s-o încurajez pe sora mea, bătînd-o pe umăr.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat ea ștergîndu-se la ochi.

— Mi-au cedat frînele.

Explicația completă avea să vină mai tîrziu.

— Ce ai lovit? Un stîlp de electricitate?

— M-a lovit altă mașină, pe partea pasagerului.

— Unde ți-e mașina? Se poate repara?

— Nu, a răspuns Wyatt. E complet distrusă.

Siana a părut din nou îngrozită. Eu i-am distras atenția spunînd:

— Mama ne-a invitat la cină diseară și trebuie să mă aranjez puțin înainte să mă duc.

Ea a dat aprobator din cap.

— Asta e sigur. Ar face o criză dacă te-ar vedea așa, cu sînge pe haine. Sper că ai și niște fond de ten foarte bun. Semenii cu un raton.

— De la airbag, i-am explicat.

Cheia casei mele era pe brelocul ei, alături de alte chei. Siana a separat-o, a deschis ușa, apoi a făcut un pas înapoi, ca să mă lase să intru și să dezarmez alarma. După aceea ne-a urmat înăuntru pe mine și pe Wyatt.

— Mama m-a invitat și pe mine diseară. M-am gîndit că pînă ajung aici și înapoi la birou oricum s-ar face ora să plec, așa că am anunțat că nu mă mai întorc astăzi. Ai nevoie de mine pentru ceva? Sînt disponibilă.

— Nu, cred că totul e sub control.

— Firma ta de asigurări îți oferă o mașină de închiriat pînă cînd încasezi polița?

— Da, slavă domnului. Agentă mea a spus că o să pregătească tot ce e necesar ca să-mi trimită mîine mașina.

Siana era avocată, iar mintea ei o luase deja înainte.

— Ai un mecanic care să se uite la mașină, să-i facă un fel de analiză postmortem? O să ai nevoie de o declarație legalizată la notar...

— Nu, a spus Wyatt. N-a fost vorba de o eroare mecanică.

— Blair mi-a spus că i-au cedat frînele.

— Așa este, dar au fost ajutate. Cineva le-a tăiat.

Siana a clipit, apoi s-a albit la față și m-a privit oripilată.

— Cineva a încercat să te omoare, a izbucnit ea. Din nou!

Am oftat.

— Știu. Wyatt spune că e din cauză că sînt majoretă.

I-am aruncat o privire pe sub gene, care spunea „ți-am arătat eu ție”, apoi am urcat ca să fac un duș, zîmbind în timp ce Siana îmi lua apărarea. Zîmbetul mi-a dispărut, însă, cînd am ajuns sus. Două atentate la viața mea erau suficiente. Toată situația începuse să mă calce pe nervi.

MacInnes și Forester ar fi făcut bine să afle că Dwayne Bailey nu avea un alibi bun și să facă rost de un set clar de amprente de pe biata mea mașină. Mi-am dezbrăcat corpul amorțit și am lăsat hainele să cadă pe podea. Erau stricate toate, oricum. M-am mirat cum un simplu nas sîngerînd putea să facă atîta pagubă. Pînă la urmă am intrat în baie și m-am uitat bine la mine însămi în oglindă. Vîntăi începuseră să mi se formeze pe pomeți și pe puntea nasului. Aveam altele pe genunchi, pe umeri, în interiorul brațului drept și pe șoldul drept. Toți mușchii mă dureau, pînă și tălpile mă dureau. M-am uitat în jos și am dat cu ochii de o vîntăie mare pe partea de sus a labei piciorului drept.

Wyatt a intrat în baie și m-a găsit stînd acolo, în picioare, și evaluînd pagubele.

Fără să spună nimic, s-a uitat la mine din cap pînă în picioare, apoi m-a strîns cu blîndețe în brațe și m-a legănat înainte și înapoi o vreme. Pentru prima dată, îmbrățișarea lui nu avea nimic sexual, dar ar fi trebuit să fie bolnav de-a binelea ca să-i placă așa o expoziție de vîntăi.

— Ai nevoie de gheață, mi-a spus. De multe pachete de gheață.

— Am nevoie, i-am răspuns, de o gogoasă. De vreo două duzini de gogoși, de fapt. Am de gătit.

— Ce să gătești?

— Gogoși. Trebuie să mă opresc la Krispy Kreme și să iau două duzini de gogoși.

— Nu te-ar mulțumi un biscuite?

M-am desprins din îmbrățișarea lui și m-am îndreptat spre dus.

— Toată lumea s-a purtat atît de frumos cu mine astăzi încît m-am decis să fac o budincă de pîine pe care să le-o dau mîine. Am o rețetă cu gogoși de la Krispy Kreme în loc de pîine.

El a rămas încremenit, cu papilele gustative deja imaginîndu-și gustul.

— Poate că ar trebui să luăm patru duzini, ca să faci două. Așa o să avem și una acasă.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fac sport în perioada asta, așa că trebuie să fiu mai atentă la ce mănînc. Tentația ar fi prea mare dacă aș avea budinca acasă. M-ar striga încontinuu.

— Sînt polițist, te apăr eu de ea. O iau în custodie.

— Nu mă simt în stare să fac două, i-am spus pășind la duș.

Vocea lui ridicată a ajuns la mine pe deasupra zgomotului scos de apa care curgea:

— Te ajut eu!

Am zîmbit cînd i-am auzit vocea rugătoare. N-ar fi trebuit să-mi spună că era atît de pasionat de dulciuri. Îl aveam la degetul mic. M-am gîndit să-l torturez nelăsîndu-l să guste din budincă pînă a doua zi, la secție, alături de tot restul lumii, iar asta mi-a distras atenția de la problema celui care voia să mă omoare. E doar un dans mintal, dar pentru mine funcționează.

Am auzit mobilul lui Wyatt sunînd în timp ce îmi clăteam șamponul din păr. Mă mișcam greu, pentru că nu puteam să-mi folosesc brațul stîng, dar mă

descurcam. L-am ascultat cum vorbea, deși nu înțelegeam ce spunea.

Am terminat, am închis apa și am atârnat prosopul în partea de sus a ușilor de la duș, apoi am început să mă șterg cît puteam de bine.

— Ieși de acolo și te ajut eu, l-am auzit spunînd, așa că am ieșit.

Primul lucru pe care l-am observat a fost expresia îngîndurată de pe chipul lui.

— Ce s-a întîmplat?

— Era MacInnes, mi-a răspuns luîndu-mi prosopul și ștergîndu-mă cu blîndețe. Alibiul lui Bailey este bun. Pe de-a-ntregul. A fost ori acasă, cu soția, ori la muncă, iar între cele două n-a fost decît atîta timp cît să ajungă cu mașina. MacInnes spune că soția lui Bailey a depus actele de divorț și nu are de ce să mintă pentru el. O să mai verifice, dar se pare că nu el a fost. Altcineva încearcă să te omoare.

Capitolul douăzeci și unu

Am ajuns repede la mama și la tata, cu toate că ne-am oprit ca să luăm gogoși și lapte condensat, de care aveam nevoie pentru budinca de pâine. Wyatt avea tot restul ingredientelor acasă la el, inclusiv oale de mărimea de care aveam nevoie. Da, oale. Plural.

Am cumpărat patru duzini de gogoși Krispy Kreme. Mi-a lăsat gura apă când le-am simțit mirosul, dar am fost puternică și nici măcar nu am deschis cutia.

Tata ne-a primit la ușă, s-a oprit și mi-a studiat chipul, apoi a spus pe un ton scăzut:

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am distrus mașina, am răspuns, apropiindu-mă ca să-l îmbrățișez.

După aceea am intrat în bucătărie, ca să dau ochii cu mama. În spatele meu, i-am auzit pe tata și pe Wyatt purtând o conversație pe ton scăzut și mi-am dat seama că iubitul meu povestea ce se întâmplase.

Pînă la urmă nu mai încercasem să acopăr vînătăile. Aveam pe mine o pereche de pantaloni lungi, ce-i drept, din bumbac subțire, cu dungi albe și roz, și un tricou alb legat cu nod la brîu, pentru că, dacă aș fi purtat pantaloni scurți mi s-ar fi văzut urmele de pe picioare, iar lumea ar fi putut crede că Wyatt mă bătea, iar eu nu aveam energie să-i apăr onoarea. Nu m-am dat cu fond de ten pe sub ochi, pentru că m-am gîndit că orice farduri ar fi

curs după ce mama avea să-mi facă cine știe ce la obraji.

Ea era cu ușa de la congelator deschisă, se uita înăuntru.

— Am vrut să fac o friptură la cuptor, a spus fără să ridice privirea când m-a auzit intrînd.

Nu știu dacă știa că sînt eu sau credea că era tata, dar nu conta.

— Dar m-am luptat atîta vreme cu calculatorul acela blestemat că acum nu mai am timp. Ce-ai zice să facem un grătar de...

A ridicat privirea și m-a văzut, iar ochii i s-au mărit brusc.

— Blair Mallory, a rostit pe un ton acuzator, de parcă mi-aș fi făcut-o cu mîna mea.

— Accident de mașină, am spus așezîndu-mă pe unul dintre scaunele înalte de la barul pe care se putea mîncă.

— Biata mea mașinuță este distrusă. Cineva mi-a tăiat frînele și am intrat într-o intersecție aglomerată, aproape de casa mea.

— Trebuie să se termine, a spus mama, crispată și furioasă, în timp ce închidea ușa congelatorului și o deschidea pe aceea de la frigider. Credeam că poliția l-a prins pe cel care a omorît-o pe Nicole.

— Așa este. Nu a fost el. Nici nu a tras în mine. După ce a împușcat-o pe Nicole nu a mai ieșit din casă decît ca să meargă la muncă. Soția lui i-a susținut alibiul și, de cînd a aflat că o înșela, a depus actele de divorț, deci nu are nici un motiv să-l apere.

Mama a închis frigiderul fără să scoată nimic din el și a deschis iar ușa de la congelator. Mama e înfiorător de eficientă, așa că toate gesturile ei îmi spuneau cît de supărată era. De această dată a scos o pungă de

mazăre congelată și a înfășurat-o într-un prosop curat de bucătărie.

— Ține asta peste vînătăi, mi-a spus întinzîndu-mi pachetul. Ce alte răni mai ai?

— Numai vînătăi. Și mă dor toți mușchii. O altă mașină a intrat în mine din lateral, pe partea dreaptă, așa că am avut parte de ditamai smucitura. Airbag-ul m-a lovit în față și mi-a făcut nasul să sîngereze.

— Bucură-te că nu porți ochelari. Sally, a spus ea referindu-se la una dintre cele mai apropiate prietene pe care le avea, a intrat cu mașina într-unul dintre zidurile casei și, cînd a lovit-o airbag-ul, i-a spart și ochelarii, și nasul.

Nu-mi aminteam cînd intrase Sally cu mașina în zidul casei ei și eram sigură că mama mi-ar fi povestit despre așa ceva. Eu și surorile mele îi spuneam mătușa Sally cînd eram mici și petreceam mult timp împreună, mama și cu noi trei, prietena ei și cei cinci copii ai ei. Eram un grup mare împreună. Sally făcuse patru băieți, apoi o fată. Pe băieți îi chema ca în Scripturi, dar nu găsise nici un nume biblic de fată, care să-i și placă, așa că erau Matei, Marcu, Luca, Ion și Tammy. Tammy se simțise mereu lăsată pe dinafară pentru că nu avea un nume din Biblie, așa că noi i-am spus Rizpa o vreme, dar nici așa nu i-a plăcut. Mie mi se părea că Rizpa Arledge suna bine, dar Tammy se hotărîse să fie din nou Tammy și nici măcar nu a avut nevoie de terapie.

— Cînd a intrat Sally cu mașina în perete? Nu mi-ai povestit despre așa ceva.

— Pune mazărea pe față, mi-a spus ea.

Cuminte, am aplecat capul pe spate și mi-am lipit pachetul rece pe față. Era destul de mare ca să-mi acopere ochii, pomeții și nasul și, doamne, cît era de rece!

— Cît despre de ce nu ți-am spus, este pentru că s-a întîmplat sîmbătă, cînd erai tu la plajă, și de atunci înapoi nu am avut ocazia.

Ah, plaja. Mi-o aminteam cu dor. Nimeni nu încercase să mă omoare cît fusesem acolo. Poate că ar fi trebuit să mă întorc acolo. Lui Tiffany i-ar fi plăcut asta. Și mie mi-ar fi plăcut, dacă n-ar fi tras nimeni în mine și dacă nu mi-ar fi umblat la mașină cît timp eram acolo.

— A apăsător pe accelerație în loc să apese pe frînă? am întrebător.

— Nu. A făcut-o intenționat. Era supărată pe Jazz.

Numele soțului lui Sally era Jasper, și acestă din Biblie, dar nimeni nu-i spunea așa. El fusese întotdeauna Jazz.

— Așa că a intrat cu mașina în perete? Nu pare prea eficient din punct de vedere al costurilor.

— Încerca să-l nîmerească pe Jazz, dar el s-a ferit.

Mi-am luat punga de mazăre de pe față și m-am uitat șocată la mama.

— Sally a încercat să-l omoare pe Jazz?

— Nu. Doar să-l rănească puțin.

— Atunci ar fi trebuit să folosească mașina de tuns iarba sau ceva asemănător, nu o mașină!

— Sînt sigură că el aleargă mai repede decît mașina de tuns iarba, mi-a răspuns mama pe un ton gînditor. Chiar dacă s-a mai îngrășat puțin. Nu, sînt sigură că ar putea, fiindcă a fost destul de rapid încît să se ferească atunci cînd ea a condus mașina direct spre el.

— Ce a făcut?

Aveam în minte o imagine cu Sally prinzîndu-l cu altă femeie, poate cu inamica ei cea mai mare, lucru care ar fi făcut trădarea de două ori mai dureroasă.

— Știi emisiunile alea de la televizor în care soțul sau soția invită designeri de interior acasă și redecorează o cameră, ca o surpriză pentru celălalt? În timp ce Sally era în vizită la mama ei, în Mobile, săptămîna trecută, el asta a făcut.

— Vai de mine!

Mama și cu mine ne-am uitat îngrozite una la cealaltă. Gîndul ca un necunoscut să vină la noi acasă și să ne strice munca, plus să redecoreze fără să aibă idee ce ne place și ce nu ne place, era înfiorătoare. M-am cutremurat.

— A chemat un designer de la televiziune?

— Nici măcar atît. A angajat-o pe Monica Steven, de la „Sticks and Stones”.

Nu aveam ce să spun la asta. Am rămas mută în fața unei astfel de calamități. Monica Stevens avea o predilecție pentru sticlă și oțel, care cred că sînt bune dacă locuiești într-un laborator, și, în plus, îi plăcea negrul. Mult negru. din păcate, gusturile lui Sally sînt mai aproape de stilul country șic. Știam cum o alesese Jazz pe Monica: ea avea cea mai mare reclamă din cartea de telefon, așa că bietul de el s-o fi gîndit că avea foarte mult succes și era foarte plăcută de public dacă își permitea așa o reclamă mare. Așa gîndește el și cu asta, basta. Îl strică și faptul că nu știe deloc care sînt limitele unei femei, în ciuda faptului că a fost însurat treizeci și cinci de ani. Dacă s-ar fi gîndit să-l întrebe pe tata înainte despre ideea lui cu redecoratul, întreaga problemă ar fi fost evitată, pentru că tata știe destul de multe. Ba chiar a făcut din asta o știință exactă. Tăticul meu e un bărbat inteligent.

— Ce cameră a redecorat Monica? am întrebat cu un glas pierdut.

— Pune mazărea la loc pe față, mi-a spus ea, iar eu am ascultat-o. Dormitorul, a continuat ea.

Am gemut. Sally se străduise multă vreme să găsească exact ce-și dorea pentru dormitor, vînase prin toate târgurile și casele de licitație ca să găsească antichitățile perfecte. Unele dintre ele erau cu adevărat valoroase.

— Și ce a făcut Jazz cu mobila lui Sally?

Tehnic vorbind, probabil că era și mobila lui, dar Sally era aceea atașată emoțional de ea.

— Asta e partea proastă. Monica l-a convins să o lase la ea în consignație, de unde bineînțeles că s-a vîndut imediat.

— Poftim?

Am scăpat mazărea și m-am uitat la mama cu gura căscată. Nu-mi venea să cred ce tocmai auzisem. Săraca Sally nici măcar nu mai putea să-și refacă dormitorul.

— Lasă mașina. Eu aș fi închiriat un buldozer și aș fi plecat după el. De ce nu a dat înapoi ca să mai încerce o dată?

— Ei, era rănită. Ți-am spus că și-a spart nasul. După ce i s-au spart ochelarii, nici nu mai vedea. Nu știu ce o să se întîmple cu ei. Nu știu cum ar putea să-l ierte vreodată... Bună, Wyatt. Nu te-am văzut acolo. Blair, nu am avut timp să pun friptura la cuptor, așa că o să facem hamburgeri pe grătar.

M-am uitat în spatele meu, unde cei doi bărbați stăteau tăcuți și ascultau. Expresia de pe figura lui Wyatt era de neprețuit. Tata nici nu clipise.

— Eu nu am nimic împotrivă, a spus el amabil. Pun cărbunii la încins.

A traversat bucătăria și a ieșit pe verandă, unde ținea grătarul lui imens.

Wyatt era polițist. Tocmai auzise despre o tentativă de omor, cu toate că eu știam că Sally încercase mai degrabă să-i rupă picioarele lui Jazz decât să-l omoare. Iubitul meu arăta ca și cum tocmai ar fi pășit într-un univers paralel.

— Ea nu poate să-l ierte pe el? a întrebat pe un ton abia stăpînit. A încercat să-l omoare!

— Ei bine, da, am spus.

Mama a adăugat:

— Dar el i-a *redecorat* dormitorul.

Chiar trebuia să-i facem o schemă?

— Eu mă duc afară, a spus el pe un ton obosit, apoi l-a urmat pe tata.

De fapt, mie mi s-a părut că încerca să scape. Nu știu la ce se așteptase. Poate crezuse că ar fi trebuit să discutăm despre mine, dar știți cum dansez eu cu mintea în jurul cîte unui subiect, doar ca să nu mă gîndesc la el? De la mama am moștenit asta. Era mult mai bine să vorbim despre Sally, care încercase să-l calce pe Jazz cu mașina, decât să ne gîndim că exista cineva care voia să mă omoare.

Subiectul era ca un elefant imens în mijlocul camerei, însă. Poate că îl puteam înghesui la colț, dar n-aveam cum să uităm de el.

A ajuns curînd și Siana, care trecuse pe acasă și se schimbase în pantaloni scurți și tricou. Jenni a intrat ca o boare, veselă, îmbrăcată într-o rochie galbenă care se potrivea de minune cu pielea ei, și a trebuit pusă la curent cu accidentul. Acesta a fost subiectul discuției la cină. El ne-a însoțit hamburgerii suculenți. Masa a fost una de picnic, aflată afară, pe verandă, dar principiul era același.

— Mîine o să vorbesc cu fostul soț al lui Blair, a spus Wyatt cînd mama l-a întrebat care era planul de acțiune. Blair spune că nu a fost el, dar statisticile spun că ar fi bine să discutăm.

Am ridicat din umeri.

— N-ai decît. După cum am spus, nu l-am văzut și nu am vorbit cu el de la divorț încoace.

— Dar a sunat și a lăsat un mesaj pe robot cînd au anunțat la știri că s-a tras în ea, le-a spus Wyatt alor mei, care îl priveau cu foarte mare interes.

Siana s-a sprijinit de spătarul scaunului ei și mi-a spus pe un ton gînditor:

— Nu e în afara oricărei posibilități să vrea să fie din nou cu tine. Poate că are probleme cu a doua soție.

— Un motiv și mai bun ca eu și cu el să discutăm puțin, a rostit Wyatt pe un ton aspru.

— Nu îl văd pe Jason făcînd ceva violent, a adăugat și mama. Ar fi prea îngrijorat pentru imaginea lui. Ar face orice ca să-și apere cariera politică.

— Ar omorî pe cineva pentru asta? a întrebat Wyatt, iar toată lumea a tăcut.

Jenni s-a jucat cu furculița și nu s-a uitat la nici unul dintre noi.

— Dar nu îi ameninț cariera politică, am observat eu. Orice știu eu despre Jason acum am știut tot timpul. Nu am aflat nimic nou între timp, așa că de ce s-ar decide, după cinci ani, că trebuie să mă omoare?

— Poate că nu situația ta s-a schimbat, ci a lui. Poate că are în plan să candideze la o funcție mai importantă, de pildă guvernator sau congressman.

— Și crede că o să omoare pe cineva și o să scape nepedepsit? Cît de probabil este?

— Depinde. E un bărbat inteligent cu adevărat sau doar un bărbat care se crede inteligent?

Ne-am privit unul pe celălalt. Jason nu era un tont, dar nu era nici pe cît de inteligent se credea.

— Recunosc că nu e pe cît se crede de inteligent, am spus pînă la urmă, dar nici nu văd ce motiv ar avea.

— Tu nu vezi ce motiv ar exista și punct, așa că asta nu-l exclude de pe lista suspectilor.

— Înțeleg. Dacă nu pot să-ți indic o persoană anume, atunci ești obligat să iei pe toată lumea în calcul.

— Dar între timp, Wyatt, pînă îl prindeți pe omul ăsta, cum o să o ții pe Blair în siguranță? Nu poate să meargă la muncă, nu poate să stea la ea acasă. Mă surprinde că i-ai dat voie să vină aici.

— M-am gîndit să contramandez, a recunoscut el, dar a fost nevoie să mă gîndesc și la alte nevoi ale ei. Pot să o apăr cînd merge pînă la mașină și de la mașină înăuntru și pot să mă asigur că nu ne urmărește nimeni cînd plecăm. Dacă nu cumva persoana asta știe că eu și cu ea avem o relație și dacă nu cumva știe unde locuiesc, atunci acolo sîntem în siguranță. Ați spus voi cuiva?

— Nici măcar lui Sally, a răspuns mama. Nu este într-o stare de spirit potrivită pentru povești de felul ăsta.

— Eu nu am spus nimănui, a spus și Siana. Am vorbit despre faptul că Blair a fost împușcată, dar nu am intrat în aspectele personale.

Jenni a clătinat din cap.

— La fel și eu.

— Atunci nu sîntem în pericol, a adăugat tata. Nici nu mi-a trecut prin cap să vorbesc despre viața ei personală.

— Foarte bine. Așa să faceți și de acum înainte. Știu și că mama nu a spus nimic. Blair, tu ai spus cuiva?

— Nici măcar lui Lynn. Am avut altele de discutat.

— Deci revenim la aranjamentul de dinainte. O să stea la mine, nu o să meargă la muncă și după seara asta nu o s-o vedeți pînă nu-l prindem pe omul ăsta. Vorbiți oricît vreți la telefon, dar nu vă întîlniți. Ne-am înțeles?

Toată lumea a dat aprobator din cap, iar el a părut mulțumit.

— Detectivii caută peste tot în cartier la Blair, vorbesc cu toată lumea, chiar și cu copiii mici. Poate că a fost văzut cineva prin preajma mașinii tale și nimănui nu i s-a părut ciudat în acel moment.

Nu aveam mari speranțe pe acel front. Pentru că nu parcam lîngă trotuar, în fața clădirii, mașina mea nu era ușor de văzut. Cineva ar fi putut să se apropie nevăzut, din spate, în cazul în care nu se uita vreun vecin din întîmplare pe o fereastră care dădea în spate, exact în acel moment, și putea să se strecoare sub mașină fără să fie văzut din stradă.

Nu-mi plăcea, dar sperasem ca Dwayne Bailey să fie cel care încerca să mă omoare. El era singurul despre care știam că ar fi putut să aibă un motiv, cu toate că nici acela nu era un motiv suficient de bine întemeiat, fiindcă eu nu aș fi putut să-l identific oricum. Mintea mea nu știa în ce parte să apuce după ce aflasem că el avea un alibi solid, pentru că nu știam nici un alt motiv pentru care cineva să fi dorit să mor. Nu îmi făceam de cap cu bărbații altor femei, nu înșelasem pe nimeni și, dacă nu eram provocată, încercam să mă port frumos cu toată lumea. Nici măcar nu purtam pantofi albi după Ziua Muncii sau înainte de Paști. Am văzut și eu filmul acela cu Kathleen Turner și l-am ținut minte. Nu vreau să vină după mine poliția modei.

— Dacă nu este ceva personal, am spus gîndind cu voce tare, atunci are legătură cu afacerea, nu? Cu banii. Ce altceva ar putea să fie? Dar eu nu am păcălit pe nimeni și nu am stricat apele nimănui cînd am deschis „Trup frumos”. Sala de forță a lui Halloran se închisese deja cînd am cumpărat eu clădirea și am renovat-o. Are altcineva alte idei?

De jur împrejurul mesei de picnic, capetele s-au clătinat a negare.

— E un mister, a spus Siana.

— Care sînt motivele cel mai des întîlnite? a întrebat tata, începînd să le numere pe degete. Gelozie, răzbunare, avariție. Ce altceva? Scot din discuție motivele politice și pe cele religioase, pentru că, din cîte știu, Blair nu are opinii politice și nici nu e vreo împătimită religioasă. Nu e vorba despre cineva care s-a înfuriat și a acționat fără să gîndească. Nu-i așa, Wyatt?

Wyatt a clătinat din cap.

— Amîndouă încercările au fost premeditate. Dacă ar fi să măsurăm în procente, aş spune că amîndouă au fost opera unui bărbat...

— De ce spui asta? a întrebat Siana, interesată, ca de obicei, de o discuție intelectuală, chiar dacă subiectul era o persoană care voia să mă omoare pe mine.

— Arma folosită nu a fost un pistol mic, nu de la distanța aceea. Știm unde a stat cel care a tras, fiindcă am găsit cămașa glonțului. A fost o pușcă de douăzeci și doi, care e la fel de banală ca iarba aici, în zonă. Nu are prea multă forță, dar poate să omoare dacă ești un bun țintaș. E și subsonică. Blair s-a aplecat cînd a fost tras glonțul, motiv pentru care a fost lovită în braț și nu într-o zonă vitală. Femeile folosesc uneori pistoale mici, dar foarte rar puști, pentru care e nevoie de exercițiu și de

competență cînd tragi de la distanță. Țsta e un lucru care nu le interesează, în general, pe femei.

— Dar frînele? a întreat mama.

— Aici, la masă, sînt patru femei. Știe vreuna dintre voi ce este transmisia?

Mama, Siana și Jenni l-au privit cu chipurile lipsite de expresie.

— Sub mașină, am spus. Te-am văzut uitîndu-te.

— Dar înainte de asta?

— Nu, sigur că nu.

— Sub o mașină sînt mai multe fire și cabluri. De unde ai ști pe care să-l tai?

— Cred că ar trebui să întreb pe cineva. Probabil că aș tăia totul.

— Ceea ce dovedește că am dreptate. Cel mai probabil este că femeile nu știu suficiente despre mașini ca să taie frînele.

— Sau aș lua o carte din care să aflu unde este transmisia, am spus. Dacă aș vrea neapărat să fac asta, aș găsi o cale.

— Bine. Hai să te întreb altceva. Dacă ai vrea să omori pe cineva, este asta o metodă care ți-ar trece prin minte? Cum ai face-o?

— Dacă aș vrea să omor pe cineva, am spus eu gînditoare, în primul rînd ar trebui să fiu foarte, foarte furioasă sau foarte, foarte speriată, de exemplu dacă ar fi nevoie să mă apăr pe mine sau pe cineva pe care-l iubesc. După aceea aș folos orice armă aș avea la îndemîină, fie că ar fi vorba despre o rangă, o piatră sau mîinile goale.

— Așa gîndesc majoritatea femeilor și așa se duce premeditarea pe apa sîmbetei. Am spus majoritatea, nu toate, dar statistic vorbind, cîutăm un bărbat. De acord?

Toată lumea a dat aprobator din cap.

— Acum, dacă aş fi doar supărată pe cineva, atunci altfel ar sta lucrurile.

Pe chipul lui Wyatt a apărut o expresie care spunea clar că el ştia că n-ar fi trebuit să întrebe, dar m-a întrebat oricum:

— De ce spui asta?

— Păi ar fi nevoie de ceva pregătire. Poate că aş mitui coaforul să-i facă o tunsoare oribilă sau altele asemenea.

El şi-a sprijinit bărbia în palmă şi m-a privit fix, pe jumătate zîmbind.

— Eşti o femeie înspăimîntătoare şi periculoasă, mi-a spus.

Tata a pufnit în rîs şi l-a bătut pe umăr.

— Da, am spus. Şi nu cumva să uiţi asta.

Capitolul douăzeci și doi

Mama nu a vrut să mă lase să plec pînă nu mi-a oblojit vînatăile. Au ajutat-o și Siana și Jenni, punîndu-mi pungi cu gheață, dîndu-mă cu cremă cu vitamina K, acoperindu-mă cu felii de castravete și plicuri de ceai scufundate în apă rece. În afară de vitamina K, tot restul păreau a fi variațiuni ale pachetelor cu gheață, dar dacă făceau toate acele lucruri femeile din familia mea se simțeau mai bine, iar eu mă simțeam mai bine pentru că ele aveau grijă de mine și îmi dădeau atenție. Tata și Wyatt au fost suficient de isteți încît să nu se amestece cît timp s-au întîmplat toate astea, distrîndu-se cu nu știu ce meci de la televizor.

— Am avut și eu un accident odată, a spus mama. Aveam cincisprezece ani și participam la un festival al fînului, iar căruța în care eram era trasă de o camionetă. Paul Harrison era la volan. Avea șaisprezece ani și era unul dintre puținii de la noi de la școală care avea mașină. Singura problemă era că alături de el, în camionetă, stătea Carolyn Deale. Nu știu ce făcea, dar Paul a uitat să fie atent la drum și a condus pînă într-un șanț, răsturnînd căruța. Nu am pățit nimic, nu cred, dar a doua zi dimineață eram atît de amorțită și mă dureau toate, încît abia dacă mai puteam să mă mișc.

— Eu deja sînt așa, am spus amuzată. Și nici n-am fost la festival. Uite ce pierd!

— Orice ai face, să nu iei aspirină, pentru că o să înrăutățească vînatăile.

— Încearcă ibuprofen, a spus Siana. Masaj. Un jacuzzi. Lucruri de genul ăsta.

— Și exerciții de stretching, a adăugat Jenni.

Îmi masa cu grijă umerii în timp ce vorbeam. Făcuse niște cursuri de masaj cîndva – doar ca să se distreze, spunea ea – așa că o puneam să se ocupe de mușchii îndurerați ai familiei. De obicei, Jenni vorbea foarte mult, dar în acea seară era neobișnuit de tăcută. Nu era supărată sau așa ceva, cu toate că uneori mai este, ci era cumva gînditoare și retrasă. M-am mirat că a rămas să mă maseze, pentru că de obicei se întâlnea cu un grup de prietene, ieșea la o întîlnire sau pleca la vreo petrecere.

Îmi plăcea mult să stau cu familia mea. Eram atît de ocupată la „Trup frumos” încît nu aveam prea des ocazia să fiu cu ei. Mama ne-a povestit despre problemele pe care le avea cu calculatorul, folosind mulți termeni mai puțin decît tehnici, cum ar fi „chestie” și „lucrușor”. Mama se descurcă la calculator, dar nu vedea de ce ar fi fost nevoie să învețe denumirile pe care le considera prostesti, ca de exemplu „placă de bază”, denumiri pentru care, spune ea, cuvinte obișnuite ar fi fost mai mult decît potrivite. După ea, o placă de bază este „chestia principală. Înțeleg întrutotul asta. Suportul tehnic (ce glumă bună) nu se ridică la nivelul așteptărilor ei, pentru că, evident, au pus-o să dezinstaleze tot, apoi să reinstaleze, iar asta nu rezolvase nimic. Mama spunea că au pus-o să scoată tot, apoi să pună la loc.

Pîna la urmă a fost nevoie să plecăm. Wyatt a apărut în pragul ușii. Nu a spus nimic, ci doar m-a privit cu expresia aceea pe care o au bărbații cînd vor să plece,

aceea care spunea „ești gata odată?”. Siana s-a uitat la el și a rostit:

- Uite expresia.
- Știu, am răspuns eu ridicându-mă încet.
- Expresia?

Wyatt s-a uitat peste umăr, de parcă s-ar fi așteptat să vadă ceva în spatele său. Noi patru i-am imitat în același timp expresia și limbajul corporal. El a spus ceva în barbă, a făcut un pas înapoi și s-a întors la tata. Îi auzeam vorbind. Cred că tata îi spunea despre câteva dintre provocările traiului cu patru femei. Wyatt era un bărbat inteligent. Jason crezuse că știa deja tot ce era de știut.

Dar Wyatt avea dreptate, chiar trebuia să plecăm. Voiam să fac budincile în seara aceea, pentru că știam că dimineață aveam să mă simt și mai rău.

Ceea ce a adus în discuție subiectul intențiilor lui cu mine a doua zi, fiindcă eu aveam propriile mele idei.

— Nu vreau să merg la mama ta, i-am spus odată ce ne-am urcat în mașină. Nu e vorba că nu o plac, fiindcă mi se pare adorabilă, dar mă gândesc că mâine o să mă doară tot și o să fiu tare nefericită, așa că prefer să rămân la tine și să stau în pat dacă vreau.

L-am văzut la lumina bordului, privindu-mă îngrijorat.

— Nu-mi place ideea că o să fii singură.

— Dacă nu ai crede că o să fiu în siguranță la tine, nu m-ai duce acolo.

— Nu e vorba despre asta, ci despre starea ta fizică.

— Știu cum să mă descurc cu durerea de mușchi. Am mai pățit așa ceva. Tu cum te simțeai de obicei după prima zi de exerciții de luptă corp la corp?

— De parcă m-ar fi bătut cineva cu bîta.

— La fel era și practica la majorete. După prima dată am învățat că este nevoie să fiu în formă tot anul, ca să nu mai am niciodată dureri la fel de mari, dar prima săptămână de exerciții tot nu era prea distractivă.

Atunci mi-am amintit ceva și am oftat.

— Dar nu pot să stau acasă și să mă odihnesc. Agentul de asigurări trebuie să-mi aducă o mașină, așa că o să fiu nevoită să o iau.

— Dă-mi numele și numărul de telefon și mă ocup eu de asta.

— Cum?

— O să le cer să-mi aducă mie mașina. Vin cu ea acasă, apoi îl rog pe tatăl tău să vină să mă ia și să mă ducă la muncă, de unde iau și mașina mea. Nu vreau să mergi în oraș pînă nu-l găsim pe ticălosul ăsta.

Un gând foarte urît mi-a trecut prin minte.

— Oare familia mea e în pericol? Ar putea să se folosească bărbatul ăsta de ei ca să mă găsească?

— Nu cred. Pînă acum a părut interesat numai de tine. Cineva crede că ai greșit cu ceva și vrea să se răzbune. Asta mi se pare că este, iubita mea. Răzbunare. Fie că este vorba de ceva legat de afaceri sau de ceva personal, asta vrea, să se răzbune.

Nu îmi trecea prin cap, sincer, de ce ar fi vrut cineva asta, și într-un fel să nu știu de ce voia cineva să mă omoare era aproape la fel de rău ca și tentativele în sine. Bine, nu chiar la fel de rău. Nici măcar pe aproape. Dar tot mi-ar fi plăcut să știu. Dacă aș fi știut de ce, atunci mi-aș fi dat seama și despre cine era vorba.

Nu putea să fie vorba despre afaceri. Nu se putea și gata. Fusesem atentă, pentru că mi-era frică de Finanțe. Cei de la Finanțe lăsau orice alt pericol în urmă din punctul meu de vedere. De obicei declaram câștiguri mai

mari și nu profitam de toate deducerile, doar ca să am loc de întors dacă aș fi fost vreodată supusă unui audit. M-am gândit că, dacă trebuia să mă verifice și descopereau că ei îmi erau datori mie, atunci puteau să renunțe la orice verificare.

Nu concediasem niciodată pe nimeni. Cîțiva dintre angajații mei demisionaseră și își găsiseră alte slujbe, dar fusesem atentă la angajări, nu alesesem la întîmplare. Aveam cîțiva oameni de calitate și îi tratam bine. Nici unul dintre angajații mei nu ar fi vrut să mă omoare, pentru că rămîneau fără pensie. Așa că nu rămîneau decît motivele personale. Și nu aveam nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să fie.

— Exclud orice s-a întîmplat pe vremea liceului, i-am spus lui Wyatt.

El a tușit.

— Probabil că nu este o problemă, cu toate că uneori neînțelegerile din liceu pot să se extindă pe mulți ani. Ai făcut parte din vreun grup?

Wyatt mersese la alt liceu, plus că era cu cîțiva ani mai mare, așa că nu știa nimic despre ce făcusem eu pe atunci.

— Cred că da, am răspuns. Am fost majoretă. Petreceam timp cu alte majorete, cu toate că aveam o prietenă care nu era majoretă și nu mergea nici la meciuri.

— Cum o chema?

— Cleo Cleland. Spune-i numele repede, de trei ori. Probabil că părinții ei au fumat iarbă cînd i-au pus numele. Erau din California, așa că nu prea s-a înțeles de la început cu ceilalți. Mama ei era una dintre acele femei interesate de mama natură și de soarta planetei, amestecate cu ceva feminism, așa că a refuzat s-o lase

pe Cleo să se fardeze. Eu și cu ea mergeam mai devreme la școală, iar eu luam fardurile cu mine. O fardam la toaleta fetelor, ca nimeni să nu rîdă de ea. Cînd s-a mutat aici habar nu avea despre machiaj. A fost îngrozitor.

— Îmi imaginez, a murmurat el.

— Lucrurile s-au complicat cînd a început să iasă cu băieți, pentru că trebuia să găsească o cale să se fardeze fără să o vadă mama ei. Învățase cum să facă, așa că nu mai avea nevoie de mine, dar nu putea să aștepte pînă cînd ieșea, pentru că atunci băiatul ar fi văzut-o nefardată și ar fi fost un dezastru.

— Știu și eu? Tu ești simpatică fără machiaj.

— Nu mai am nici eu șaisprezece ani. Pe atunci aș fi preferat să mor decît să mă vadă cineva în stare naturală. Ajungi să te convingi că machiajul e frumos, nu tu. Știu cîteva fete care simțeau așa. Eu nu, fiindcă am avut-o pe mama. Ea ne-a învățat pe toate trei cum să ne fardăm încă din gimnaziu, așa că pentru noi nu era mare lucru. Vezi tu, machiajul nu e camuflaj, e o armă.

— Vreau să știi asta? s-a întrebat el cu voce tare.

— Probabil că nu. Majoritatea bărbatilor pur și simplu nu pricep, dar la șaisprezece ani am trecut și eu printr-o etapă în care nu eram sigură de mine, pentru că trebuia să mă lupt ca să nu mă îngraș.

El mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Ai fost plinuță?

L-am plesnit peste mîină.

— Sigur că nu. Eram majoretă, așa că țineam kilogramele la distanță, dar am fost mereu și zburătoare.

— Zburătoare?

— Știi. Una dintre cele care sînt aruncate în aer de celelalte majorete. Vîrfurile piramidei. Am un metru șaizeci,

deci sînt înaltă pentru rolul ăsta. Majoritatea au un metru cincizeci sau pe acolo, și nu cîntăresc mai mult de patruzeci și cinci de kilograme, ca să fie ușor de aruncat. Eu pot să am atît sau ceva mai mult, fiindcă sînt mai înaltă, dar eram nevoită să fiu foarte atentă.

— Dumnezeuule, cred că erai cît o scobitoare.

M-a privit din nou. Acum am vreo cincizeci de kilograme, dar sînt puternică și am mușchi, deci arăt ca și cum aș cîntări mai puțin.

— Trebuia să fiu și puternică, am adăugat. Să am mușchii bine formați. Nu poți să ai mușchi și să fii scobitoare. Aveam o zonă de două kilograme în plus sau în minus în care nu arătam ca o scobitoare, dar aveam și putere, așa că făceam mereu echilibristica asta.

— A meritat, doar ca să sari de colo, colo și să fluturi niște pampoane în timpul unui meci de fotbal?

Vedeți? Nu știa absolut nimic despre majorete. I-am aruncat o căutătură urîță.

— Am mers la facultate cu o bursă pentru majorete, așa că aș spune că da, a meritat.

— Se dau burse pentru așa ceva?

— Se dau burse bărbatilor care aruncă de la unul la altul o piele de porc, așa că de ce nu?

A avut înțelepciunea să schimbe subiectul.

— Să revenim la discuția despre perioada liceului. Nu i-ai furat nimănui iubitul?

Am făcut un sunet disprețuitor.

— Aveam proprii mei iubiți, mulțumesc.

— Și alți băieți nu se simțeau atrași de tine?

— Și dacă se simțeau? Aveam un iubit și nu le dădeam atenție altora.

— Cine era iubitul tău? Jason?

— Nu. Jason a fost în facultate. În liceu am fost cu Patrick Haley. A murit într-un accident de motocicletă pe la douăzeci de ani. Nu am păstrat legătura după ce ne-am despărțit, așa că nu știu dacă era cu vreo fată anume.

— Atunci îl lăsăm pe Patrick. Cleo Cleland unde este acum?

— În Raleigh-Durham. E chimist industrial. O dată pe an ne vedem la prînz și ieșim la film. E căsătorită și are un copil de patru ani.

Putea să o șteargă și pe Cleo de pe listă. Nu era moartă, dar era prietena mea. Plus că era femeie, iar el spusese că persoana care încerca să mă omoare era bărbat, cel mai probabil.

— Trebuie să fie cineva, a spus el. Cineva la care, poate, nu te-ai gîndit de ani întregi.

Avea dreptate. Era ceva personal, așa că trebuia să fie vorba despre un cunoscut. Și eu nu știam deloc pe cineva care să vrea să mă omoare. După care m-a lovit inspirația.

— Știu! am strigat.

El a tresărit imediat, alertat.

— Cine?

— Trebuie să fie una dintre iubitele *tale*!

Capitolul douăzeci și trei

Mașina s-a clătinat pe șosea. Wyatt a adus-o înapoi pe drumul drept și s-a uitat urât la mine.

— Cum ți-a venit așa o idee?

— Ei bine, dacă nu e vorba de mine, atunci trebuie să fie vorba de tine. Eu sînt o persoană bună și nu am nici un dușman din cîte știu. Cu toate astea, hai să ne gîndim cînd a avut loc prima tentativă asupra mea. Chiar după ce ne-am întors de la plajă. Cîți știu că m-ai urmărit pînă acolo? La cum te-ai purtat joi seara, după ce a fost omorîta Nicole...

— La cum m-am purtat eu? a repetat el uluit și indignat.

— Le-ai spus băieților de la secție că avem o relație, nu-i așa? Cu toate că nu aveam. Am văzut cum s-au uitat la mine și nici măcar unul dintre cei cincizeci de polițiști de acolo nu m-a salvat cînd tu ai început să mă bruschezi. Așa că mă gîndesc că ai mințit și le-ai spus că sîntem împreună.

Wyatt strîngea din dinți.

— Nu te-am bruscat.

— Nu te mai agăța de detalii nesemnificative. Și ba da, m-ai bruscat. Dar am dreptate pînă aici? Le-ai spus că sîntem împreună?

— Da, pentru că sîntem.

— Asta e discutabil...

— Locuim împreună. Facem dragoste. Cum naiba e discutabil dacă sîntem sau nu împreună?

— Încă nu am început să ieșim împreună, iar asta e doar o situație temporară. Nu vrei să nu mă mai întrerupi? Ideea este, cu cine te vedeai înainte? Pe cine ai aruncat cît colo ca să te ții după mine?

El a scrîșnit din dinți cîteva secunde. Știu, fiindcă l-am auzit. După care a spus:

— Ce te face să crezi că mă vedeam cu cineva?

Am dat ochii peste cap.

— Te rog! Știi că merită să mori pentru tine. Probabil că femeile stau la coadă în urma ta.

— Femeile nu stau... carevasăzică tu crezi că merită să mori pentru mine?

Acum părea mulțumit. Îmi venea să mă dau cu capul de bord, doar că m-ar fi durut, și aveam deja suficiente dureri pentru moment.

— Wyatt! am strigat. Cu cine te vedeai?

— Cu nimeni anume.

— Nu trebuie să fie neapărat cineva „anume”. Trebuie doar să fi ieșit cu ea, pentru că unele femei au așteptări nerealiste, să știi. După o singură întâlnire își aleg deja rochia de mireasă. Așa că spune-mi cu cine te-ai văzut ultima dată înainte de mine, care se poate să fi crezut că aveai o relație serioasă și care după aceea și-a pierdut mințile cînd tu ai venit după mine la plajă. Erai la o întâlnire joia trecută, cînd a fost omorîta Nicole?

Observați cum am strecurat întrebarea, mai ales pentru că eram curioasă. Ajunseserăm deja la el acasă, iar Wyatt a încetinit ca să intre pe alee.

— Nu. În seara aia am predat un curs de autoapărare pentru femei, a spus absent, spre marea mea satisfacție. Nu cred că teoria ta este bună, pentru că au trecut

aproape... Doamne, aproape două luni de cînd am ieșit cu cineva. Viața mea socială nu a fost atît de interesantă pe cît, evident, crezi tu că a fost.

— Și această ultimă persoană cu care ai fost... Ai ieșit cu ea de mai multe ori?

— De vreo două ori, da.

A oprit în garaj.

— Te-ai culcat cu ea?

Mi-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— Acum înțeleg unde se îndreaptă interogatoriul ăsta mic al tău. Nu, nu m-am culcat cu ea. Și crede-mă, nu ne potriveam.

— Poate că așa credeai tu, dar ea a crezut altfel.

— Nu, a repetat el. Deloc. În loc să sapi în trecutul meu, ar trebui să te gîndești la trecutul tău. Flirtezi cu toată lumea și se poate ca vreun bărbat să te fi luat în serios...

— Nu flirtez cu toată lumea! Nu mai încerca să arunci pisica înapoi în curtea mea.

A ocolit mașina și a deschis portiera, apoi s-a aplecat ca să mă ia în brațe și să-mi scutească trupul obosit de efort, după care m-a așezat cu blîndețe în picioare.

— Ba flirtezi, a spus apăsător. Nu te poți abține. E în genele tale.

Mă descria în tot felul de cuvinte asemănătoare, iar eu mă cam săturasem să-l ascult. Da, ocazional flirtez, dar nu fac asta tot timpul. Și nici nu sînt o amețită. Nu mă gîndesc la mine însămi ca la o persoană superficială, iar Wyatt mă făcea să par frivolă, alt cuvînt care nu-mi plăcea, și netoată.

— Acum te-ai bosumflat, a spus, trecîndu-și degetul mare peste buza mea de jos, care se poate să fi ieșit puțin în afară.

După aceea s-a aplecat și m-a sărutat lent, cald. Din nu se știe ce motiv, m-a topit. Poate pentru că eu știam că nu avea cum să meargă mai departe, știa și el, ceea ce însemna că mă săruta doar ca să mă sărute, nu ca să mă seducă și să mă convingă să mă culc cu el.

— Asta pentru ce a fost? am întrebat puțin obraznic, ca să ascund felul în care mă topisem.

— Pentru că ai avut o zi proastă, mi-a răspuns, apoi m-a sărutat din nou.

Am oftat și m-am lipit de el, fiindcă, da, avusesem o zi foarte proastă.

De această dată, când sărutul s-a terminat, m-a strâns în brațe un moment, cu obrazul pe creștetul meu.

— Lasă-ne pe noi să facem muncă de polițist, mi-a spus. Dacă nu cumva îți amintești dintr-o dată despre vreun dușman care te-a amenințat că te omoară, caz în care vreau neapărat să știu.

M-am retras și m-am uitat urât la el.

— Adică sînt o blondă atît de proastă încît nu mi-aș aminti așa ceva imediat?

Wyatt a oftat.

— Nu am spus asta. Nu aș spune-o, fiindcă nu ești proastă. Ești multe lucruri, dar proastă nu este unul dintre ele.

— Chiar așa? Și ce lucruri sînt?

Eram pusă pe hartă, fiindcă mă durea peste tot și mi-era frică și trebuia să cășunez pe cineva, nu? Wyatt era un băiat mare și putea să suporte.

— Ești frustrantă, mi-a spus, iar eu aproape că l-am lovit cu piciorul, pentru că găsise încă un cuvînt cu „f”. Enervantă. Încăpățînată. Isteață, pentru că te prefaci că ești o blondă proastă cînd crezi că o să capeți ce-ți dorești, și mă gîndesc că așa se și întîmplă de cele mai

multe ori. Felul în care gîndești mă sperie de moarte. Ești nechibzuită, amuzantă, sexy, adorabilă.

M-a atins pe obraz, cu blîndețe.

— Clar adorabilă. Și ce-i între noi nu e ceva temporar.

Nu eram singura isteată de prin preajmă, nu-i așa? Fusesem cît pe ce să fac o ditamai criza de nervi, iar el mă sabotase cu ultimele trei cuvinte. Deci mă găsea adorabilă? Era bine de știut, așa că am hotărît să trec cu vederea partea despre cum situația noastră nu era temporară.

S-a aplecat și m-a sărutat din nou, apoi a adăugat.

— Merită să mor pentru tine.

Am clipit.

— Țsta e un lucru pe care l-ar spune o fată. Bărbații n-ar trebui să vorbească așa.

El s-a îndreptat deodată.

— De ce nu?

— E prea efeminat. Ar trebui să spui ceva macho, cum ar fi „aș încasa un glonț pentru tine”. Vezi diferența?

El se străduia să nu zîmbească.

— Am înțeles. Hai să mergem înăuntru.

Am oftat. Aveam de făcut două budinci de pîine, deși nu mă simțeam în stare, dar o promisiune este o promisiune. Nu, cei de la secție nu știau că le pregăteam ceva dulce, dar le promisesem în minte, așa că trebuia s-o fac.

Wyatt a scos gogoșile și laptele condensat de pe bancheta din spate, apoi a descuiat portbagajul și scos o pungă din carton, peste marginile căreia atîrnau niște fire verzi. A închis mașina și s-a încruntat la pachet.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Ți-am spus că-ți cumpăr un tufiș. Poftim.

M-am uitat nedumerită la biata plantă. Probabil că firele verzi erau frunzele ei micuțe.

— Ce să fac cu un tufiș?

— Ai spus că în casa asta nu e nici măcar o plantă, de parcă din cauza asta nu se poate locui aici. Așa că iată-ți planta.

— Asta nu e o plantă de apartament. Este de grădină. Mi-ai cumpărat o plantă de grădină?

— O plantă e o plantă. Pune-o în casă și e de apartament.

— Nu știi nimic, m-am răstit, întinzînd mîna ca să iau biata vietate din mîinile lui.

— Ai ținut-o în portbagaj pe căldura asta? Ai fiert-o. S-ar putea să nu supraviețuiască. Poate că o să reușesc s-o fac să-și revină cu puțină atenție. Deschide ușa, te rog. Ai cumpărat ceva de mîncare pentru ea, da?

El a descuiat înainte să răspundă cu grijă:

— Plantele mănîncă?

I-am aruncat o privire uimită. Nu-mi venea să cred.

— Sigur că plantele mănîncă. Orice vietate mănîncă.

Atunci m-am uitat la planta pe care o țineam în mînă și am clătinat din cap.

— Oricum, amărîta asta s-ar putea să nu mai mănînce niciodată.

Brațul rănit protesta sub greutatea plantei, cu toate că foloseam dreapta mai mult și doar o echilibram cu stînga. Aș fi putut să i-o dau lui Wyatt, dar nu aveam încredere în el.

Se dovedise deja capabil să fie foarte brutal cu plantele. În timp ce îmi aducea bagajul, am pus planta în chiuvetă și am stropit-o blînd cu apă rece, încercînd s-o revigorez.

— Am nevoie de o găleată, i-am spus. Ceva de care să nu-ți fie dor după aceea, pentru că o să-i fac găuri în partea de jos.

El tocmai aducea o găleată albastră, din plastic, de la un mop, dar cînd mi-a auzit ultimele cuvinte s-a oprit.

— De ce vrei să distrugi o găleată perfect funcțională?

— Pentru că tu ai abuzat planta asta pînă într-atît încît s-ar putea să nu supraviețuiască. Are nevoie de apă, dar rădăcinile nu trebuie să stea în apă, așa că are nevoie de un sistem de scurgere. Dacă nu cumva ai un ghiveci frumos, cu găuri de scurgere în el, lucru de care mă îndoiesc, fiindcă tu nu ai plante, atunci o să fie nevoie să fac găuri într-un recipient.

— Vezi? De asta nu au bărbații plante. Sînt prea mare bătaie de cap, prea complicate.

— Dar casa arată bine, e plăcută, plus că mențin aerul curat. Nu cred că aş putea să locuiesc într-o casă fără plante.

Wyatt a oftat.

— Bine, bine, o să fac găuri în găleată.

Eroul meu.

A folosit o șurubelniță lungă ca să găurească plasticul și, curînd, planta chinuită stătea în găleată, în chiuveta din spălător, cu rădăcina udă și scurgîndu-se. Speram ca pînă dimineața să-și mai revină. După aceea am dat drumul la cuptorul dublu și am început să adun ingredientele de care aveam nevoie pentru bunicile de pîine.

El m-a luat de umeri și m-a împins cu blîndețe pe un scaun.

— Stai jos, mi-a spus, ceea ce era cu totul inutil, pentru că se asigurase deja că stăteam. Fac eu budinca, tu doar să-mi spui ce să fac.

— De ce? Tu oricum nu ascuți niciodată.

Oare aveam cum să rezist și să nu spun asta?

— O să fac un efort, a rostit el pe un ton sec. Doar de data asta.

Frumos din partea lui, nu-i așa? Măcar putea, dat fiind că avusesem așa o zi proastă, să promită solemn că din acea zi înainte avea să fie atent la ce spuneam.

Așadar, am supervizat procesul de fabricare al budincii, care era foarte simplu. În timp ce desfăcea bucățile de gogoasă, Wyatt a spus:

— Explică-mi ceva, te rog. Oamenii ăia despre care vorbea mama ta, bărbatul care a încercat să facă un lucru frumos pentru soția lui, care a încercat după aceea să-l omoare... de ce sînteți voi de partea ei?

— Un lucru frumos? am repetat eu, privindu-l cu oroare.

— A redecorat dormitorul, cu ajutorul unei profesioniste, ca să-i facă ei un cadou. Chiar dacă nu i-a plăcut stilul, de ce nu i-a mulțumit pentru gest?

— Ți se pare frumos că, deși sînt căsătoriți de treizeci și cinci de ani, el a fost atît de puțin atent încît nu a știut cît de mult și cît de greu a muncit ea ca să aranjeze dormitorul perfect și cît de mult îi plăcea așa cum era? Unele dintre piesele de anticariat pe care le avea, și care s-au vîndut înainte ca ea să poată să le ia înapoi, aveau valoare mare și nu pot fi înlocuite.

— Indiferent de cît de mult îi plăcea ei, era, pînă la urmă, numai niște mobilă. El este soțul ei. Nu crezi că merita mai mult decît să fie lovit cu mașina?

— Iar ea este soția lui, am răspuns eu. Nu crezi că merita mai mult decît ca lucrurile pe care le iubea să fie distruse și înlocuite cu ceva ce urăște din tot sufletul? După treizeci și cinci de ani, nu crezi că el ar fi trebuit

măcar să poată să-i spună decoratoarei că lui Sally nu-i plac metalul și sticla?

Expresia de pe chipul lui spunea că nici lui nu-i plăcea prea mult stilul ultra-modern, cu toate că nu ar fi spus-o chiar așa.

— Deci ea e supărată pentru că el nu a observat ce stil îi place?

— Nu. Se simte rănită pentru că și-a dat seama că el nu e cu adevărat atent la ea. E supărată pentru că i-a vândut lucrurile.

— Dar nu erau și lucrurile lui?

— A petrecut el luni întregi căutînd fiecare piesă? A recondiționat-o manual pe fiecare? Aș spune că erau ale ei.

— Bine, dar asta tot nu justifică faptul că a încercat să-l omoare.

— Ei bine, vezi tu, nu încerca să-l omoare. Voia doar să-l doară și pe el măcar pe jumătate cît o durea pe ea.

— Atunci, așa cum ai spus și tu, ar fi trebuit să folosească mașina de tuns iarba, nu un automobil. Indiferent cît de rănită s-ar simți, dacă l-ar fi omorît, aș fi arestat-o.

M-am gîndit puțin, apoi am spus:

— Pentru unele lucruri merită să fii arestat.

Eu n-aș fi mers atît de departe pe cît mersese Sally, dar n-aveam de gînd să-i spun asta lui Wyatt. Femeile trebuie să facă front comun, iar mie mi se părea o lecție bună pentru el: nu te amesteci în lucrurile unei femei. Dacă reușea să treacă peste tendința pe care o avea de a categorisi evenimentele în funcție de legea care fusese încălcată, eram sigură că avea să vadă situația rațional.

— Lucrurile unei femei sînt importante pentru ea, așa cum sînt jucăriile unui bărbat pentru acel bărbat. Există

ceva ce să prețuiești cu adevărat, poate moștenit de la tatăl tău, poate o mașină...

Și atunci m-a lovit. L-am privit uluită.

— Tu nu ai mașină!

Singura mașină din garaj era Crown Vic-ul, care era a primăriei și care striga „polițist”.

— Ba sigur că am mașină, a spus el pe un ton calm, uitându-se în jos, la cele două boluri mari în care împărțise cele patru duzini de gogoși, tăiate în bucăți mai mici. Acum ce fac?

— Bate ouăle. Nu mă refer la mașina de la poliție, am spus. Ce s-a întâmplat cu Tahoe-ul tău?

Cînd ieșisem cu el, în urmă cu doi ani, conducea un Tahoe mare și negru.

— L-am dat la schimb.

A bătut două ouă, apoi a mai spart două într-un alt bol și le-a bătut și pe acelea.

— Contra ce? Nu e nimic în garaj.

— Un Avalanche. L-am luat acum trei luni. E tot negru.

— Dar unde este?

— Sora mea, Lisa, l-a împrumutat acum două săptămîni, cît timp mașina ei era la mecanic.

S-a încruntat.

— Mă așteptam să mi-o aducă înapoi pînă acum.

A ridicat receptorul telefonului fără fir, a format un număr și a băgat receptorul între umăr și bărbie.

— Bună, Lise. Tocmai mi-am amintit că mașina mea e la tine. A ta e încă la mecanic? Și de ce durează?

A ascultat un moment.

— Bine, nici o problemă. După cum am spus, tocmai ce mi-am amintit.

S-a oprit, iar eu am auzit vocea unei femei, dar fără să disting ce spunea.

— Chiar așa? S-ar putea.

După aceea a râs.

— Da, e adevărat. Îți dau detalii după ce ne lămurim și noi. Bine. Da. Vorbim.

A apăsât pe butonul de oprire, apoi a pus telefonul înapoi pe masă și s-a uitat la ce făcuse pînă în acel moment.

— Ce urmează?

— O cutie de lapte condensat pentru fiecare budincă. M-am uitat bănuitor la el.

— Ce e adevărat?

— Mă refeream la o problemă la care lucrez.

Aveam o bănuială legată de problema la care lucra el, dar trebuia să am toate detaliile ca să pot să cîștig o ceartă, așa că am lăsat momentul să treacă.

— Și cînd o să fie gata mașina ei?

— Speră că pînă vineri. Cred că-i place camioneta mea, fiindcă are tot ce-i trebuie.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Cum și ție-ți place să conduci camionete, o s-o iubești pe a mea. Și o să fii foarte drăgălașă în ea.

Dacă nu eram, atunci ar fi fost cazul să lucrez serios la imaginea mea. Pentru că mi se făcea somn într-un ritm rapid, i-am spus să adauge restul ingredientelor: sare, scorțișoară, încă niște lapte și puțină vanilie, pentru gust. El le-a amestecat pe toate, apoi a turnat conținutul fiecărui castron în cîte o tavă de copt. Cuptorul dublu era deja încins, așa că a pus amîndouă budincile la copt și a setat ceasul la treizeci de minute.

— Asta e tot? m-a întrebat, pîrînd surprins de cît fusese de simplu.

— Asta e tot. Dacă nu te superi, eu mă duc să mă spăl pe dinți și să mă culc. Când sună ceasul de la cuptor, scoate tăvile și acoperă-le cu foaie de aluminiu, apoi bagă-le în frigider. Fac eu glazura de unt dimineată.

M-am ridicat în picioare, obosită. Eram aproape de capătul puterilor mele fizice. Expresia de pe chipul lui s-a îndulcit și, fără să spună nici un cuvânt, m-a ridicat în brațe.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui.

— Faci des asta, am spus în timp ce mă ducea la etaj. Mă duci în brațe, adică.

— Îmi face plăcere. Mi-aș dori doar să nu fie din cauza din care este.

Expresia duioasă i-a dispărut de pe chip, înlocuită de una supărată.

— Mi se face rău când mă gîndesc că ești rănită. Vreau să-l omor pe nemernicul care ți-a făcut asta.

— Aha! Acum știi ce simte Sally, am spus triumfătoare.

Orice pentru un punct în plus, cu toate că nu recomand să fiți împușcate sau să aveți un accident de mașină pentru asta. Pe de altă parte, dacă lucrurile astea mi se întîmplaseră deja, de ce să nu le folosesc.

E o prostie să arunci asul din mîneacă, indiferent cum a ajuns acolo.

M-am spălat pe dinți, apoi el m-a ajutat să mă dezbrac și m-a învelit. Am adormit înainte să iasă din cameră.

Am dormit întreaga noapte și nu m-am trezit nici măcar când s-a așezat și el în pat. Am deschis ochii abia când a sunat alarma telefonului lui, și am întins mîna ca să-l mîngîi pe umăr în timp ce el se întindea ca să oprească sunetul.

— Cum te simți în dimineața asta? m-a întrebat, răsucindu-se pe spate și întorcînd capul spre mine.

— Nu pe cît de rău credeam că o să mă simt. Mai bine decît aseară. Desigur, nu am încercat încă să mă dau jos din pat. Am ochii vineți?

Mi-am ținut respirația, așteptînd răspunsul.

— Nu chiar, a zis el studiindu-mă. Vînătăile nu arată mai rău decît aseară. Tot voodoo-ul pe care l-ați făcut voi, fetele, în bucătărie cred că a funcționat.

Slavă domnului. Aveam de gînd să fac din nou, la fel, cu pungile de gheață, doar ca să mă asigur că totul era în ordine. Nu prea-mi plăcea ideea să arăt ca un raton.

Wyatt nu s-a dat jos din pat imediat, și nici eu. S-a întins și a căscat, apoi s-a așezat, adormit, la loc. Avea ceva interesant ascuns sub talie, iar eu aș fi vrut să văd ce se întîmpla acolo, dar mi se părea crud să fac asta dată fiind poziția pe care mi-o declarasem, anume că nu voiam să fac sex cu el. Nu, nu era chiar așa. Nu era vorba că nu *voiam*, ci că știam că trebuia să așteptăm pînă cînd ne lămuriam cum stăteau lucrurile între noi. De vrut, voiam foarte, foarte mult.

Înainte să cedez tentației, din nou, m-am străduit să fiu atentă la altceva și m-am ridicat încet din pat. Statul în fund era dureros. Foarte dureros. Mi-am mușcat buza și am strecurat un picior peste marginea patului, m-am ridicat și am făcut un pas. Încă unul. Adusă de spate și mișcîndu-mă încet, ca o persoană foarte în vîrstă, am reușit să ajung la baie. Vestea proastă era că mușchii mă dureau mai tare decît cu o seară înainte, dar asta era de așteptat. Vestea bună era că știam ce să fac într-un astfel de caz. A doua zi aveam să mă simt mult mai bine. O baie caldă în cadă, cît timp Wyatt făcea micul dejun, m-a ajutat. La fel și două pastile de ibuprofen, niște mișcări

ușoare de stretching și prima cană de cafea. Cafeaua a fost bună mai mult pentru sufletul meu decît pentru mușchi, dar și sufletul e important, nu-i așa?

După micul dejun am pregătit glazura de unt, pentru deasupra budincilor de pîine. Era ușor de făcut și rapidă, doar un pachet de unt și o cutie de zahăr pudră, cu aromă de rom.

Probabil că nivelul de zahăr din acest desert este foarte crescut, dar îmi lăsa gura apă numai gîndindu-mă la prima înghițitură. Wyatt nu a rezistat tentației – glazura nici nu se răcise cînd el a luat cu o lingură mare din budincă. A închis ochii pe jumătate și a scos un sunet de apreciere.

— Cît de bună este! S-ar putea să le păstrez pe amîndouă pentru mine.

— Dacă faci asta, te spun tuturor.

El a oftat.

— Bine, bine. Dar poți să-mi faci din asta de ziua mea, în fiecare an. Ne-am înțeles?

— Știi cum să faci și singur, am spus uimită, cu toate că inima îmi tresălta de fericire la gîndul că aveam să fiu cu el de fiecare dată cînd era ziua lui de naștere, an după an. Cînd anume e ziua ta?

— Pe trei noiembrie. A ta cînd e?

— Pe cincisprezece august.

Vai de mine! Nu cred în astrologie, dar un scorpiu și un leu pot să fie o combinație explozivă. Amîndoi sînt încăpățînați și iuți la mînie, cu toate că eu sînt altfel decît spune regula, pentru că mă înfurii foarte greu. Cu toate astea, mă recunosc perfect la capitolul încăpățîinare.

— De ce te-ai încruntat? m-a întrebat el, apăsîndu-mi cu blîndețe linia dintre sprîncene.

— Ești scorpiu.

— Și ce dacă?

M-a luat de talie și s-a aplecat ca să mă sărute în spatele urechii drepte.

— Vrei să-mi vezi acul?

— Nu vrei să știi de ce e rău că ești scorpion? Nu că așa crede în astrologie.

— Dacă nu crezi în ea, atunci de ce să-mi pese despre ce e rău în a fi scorpion?

Nu puteam să-l sufăr când vorbea atît de logic.

— Ca să știi și tu ce-i în neregulă cu tine.

— Știu ce-i în neregulă cu mine.

Mi-a cuprins un sîn în palmă și m-a mușcat ușor de gît.

— O blondă de un metru șaizeci, obraznică, arogantă și cu fundul rotund și elastic, care mă înnebunește.

— Fundul meu nu e deloc elastic, am spus, indignată imediat.

Munceam mult ca să am fundul tare. Munceam mult și ca să fiu indignată în acel moment, pentru că mă săruta pe gît.

— Nu l-ai văzut din spate, în timp ce mergi.

— Mare minune.

L-am simțit zîmbind cu gura pe pielea mea. Cumva, m-am trezit aplecînd capul și sprijinindu-mă de umerii lui, în ciuda faptului că mă durea să mă mișc.

— Sare în sus și în jos și seamănă cu două mingi. Nu te-ai întors niciodată brusc, doar ca să dai cu ochii de bărbatii care-și ștergeau saliva de pe bărbie?

— Ba da, dar am crezut că este o problemă datorată faptului că sînt mai puțin evoluți.

El a chicotit.

— S-ar putea să ai dreptate. La naiba, cît mi-aș dori să nu fii atît de rănită și îndurerată.

— Ai întârzia la serviciu.

Nu m-am obosit să-i spun că nu l-aș fi lăsat să facă dragoste cu mine, pentru că mă dovedisem cu adevărat lipsită de autocontrol în ceea ce îl privea. Aș fi putut să încerc, dar...

— Da, și toată lumea ar ști ce am făcut, fiindcă aș zîmbi cu toată gura.

— Atunci e bine că sînt rănită și că mă doare, pentru că nu-mi place deloc cînd oamenii întârzie la serviciu.

Și dacă autocontrolul nu funcționa împotriva lui, poate că aș fi putut să profit la maximum de faptul că avusesem un accident. Da, era o strategie cam manipulatoare, dar acolo eram în război, iar el cîștiga. M-a sărutat din nou pe gît, doar ca să-mi arate ce pierdeam, în caz că era nevoie să-mi reamintească. Nu era nevoie.

— Ce o să faci astăzi, cît sînt eu plecat?

— O să dorm. Poate o să fac puțină yoga, ca să-mi întind și să-mi dezmoțesc mușchii. O să merg prin toată casa și o să caut peste tot. După aceea, dacă o să am timp, s-ar putea să-ți pun conservele în ordine alfabetică, să-ți rearanjez dulapul și să-ți programez telecomanda în așa fel încît să aprindă televizorul numai pe canalul Lifetime.

Nu știam dacă se putea face așa ceva, dar suna bine.

— Vai de mine, a rostit el pe un ton îngrozit. Îmbracă-te. Mergi cu mine la secție.

— Nu poți să amîni la nesfîrșit. Dacă insiști să stai aici, trebuie să suporti consecințele.

— Acum înțeleg eu cum merg lucrurile, a spus, ridicînd capul și uitîndu-se în jos, la mine, cu o privire

bănuitoare. Bine, n-ai decît să faci ce poți mai rău. O să mă răzbun diseară.

— Sînt rănită. Sau ai uitat?

— Dacă poți să faci toate lucrurile despre care ai vorbit, atunci ești într-o formă mai bună decît lași să se înțeleagă. Cred că o să aflu diseară, nu-i așa? a adăugat, apoi m-a mîngîiat încet pe fund. Abia aștept.

Cît era de sigur de sine! L-am urmat în sus pe scări și m-am uitat la el în timp ce făcea duș și se bărbierea, apoi m-am așezat pe pat în timp ce se îmbrăca. Alesese un costum bleumarin, o cămașă albă și o cravată galbenă, cu dungi subțiri, bleumarin și roșii. Știa să se îmbrace, lucru care-mi place la un bărbat. Cînd a asortat îmbrăcămintea cu tocul pistolului și insigna, aproape că a fost prea mult pentru mine. Toată autoritatea și puterea pe care le emana mă atrăgeau, lucru nu tocmai feminist din partea mea, dar ce să-i faci? Te bucuri de ce-ți place, iar mie-mi plăcea Wyatt, indiferent cu ce ar fi fost îmbrăcat.

— Le duc budinca ta cu pîine fetelor și băieților – lucru care o să-i facă foarte fericiți – după care mă duc să vorbesc cu fostul tău soț, mi-a spus în timp ce-și punea sacoul.

— E o pierdere de vreme.

— Poate că ai dreptate, dar vreau să aflu asta pe cont propriu.

— De ce nu merg MacInnes și Forester la el? Ce părere au despre faptul că te amesteci în cazul lor?

— Îi scutesc de un drum. În plus, știu bine că pentru mine e ceva personal, așa că nu se supără prea tare.

— Nu ți-au purtat ceilalți pică atunci cînd tu ai fost promovat înaintea lor?

— Ba sigur că da. La naiba, n-ar fi fost oameni dacă nu mi-ar fi purtat pică. Încerc să nu-i calc pe bătăture, dar în același timp sînt șeful lor, iar ei știu asta.

Și nu-și făcea griji dacă trebuia să-i calce pe bătăture. Nu a spus-o, dar nici n-a fost nevoie. Wyatt nu ar fi acceptat ca ei să-i facă probleme.

L-am condus pînă în garaj, iar el m-a sărutat de la revedere în pragul ușii.

— Să nu arunci nimic din tot ce găsești cît timp scotocești prin casă, bine?

— Bine. Doar dacă nu sînt scrisori de la vreo iubită mai veche. Pe astea s-ar putea să le ard din greșeală. Știi cum se întîmplă.

Trebuia să știe, doar îl interoga pe Jason fiindcă era suspect de tentativă de omor în principal pentru că auzise mesajul pe care acesta îl lăsase pe robotul telefonului meu. A zîmbit larg.

— Nu există nici o scrisoare, a spus în timp ce se urca în mașină.

Eu am căutat oricum, bineînțeles. Ziua s-a întins liniștită înaintea mea. Nu trebuia să merg nicăieri și să fac nimic, nu trebuia să vorbesc cu nimeni. Cu atît de mult timp la dispoziție, am fost nevoită să caut. Nu i-am organizat dulapul și nici cămara, însă, pentru că ar fi fost nevoie să mă mișc mult și să ridic tot felul de lucruri. În loc de asta, m-am răsfațat în acea zi. M-am uitat la televizor, am dormit după-amiază. Am pus rufe la spălat și am mutat tufișul oarecum revigorat la fereastră, ca să aibă parte de ceva soare. Și asta necesita mișcare și efort, ceea ce mi-a provocat durere, dar am făcut-o oricum, pentru că tufișul avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi. L-am sunat pe Wyatt pe mobil la un moment dat, și mi-a răspuns robotul. L-am lăsat un mesaj

În care i-am spus să ia mîncare pentru plante. M-a sunat la prînz.

— Cum te simți?

— Încă mă dor toate și sînt amorțită, dar altfel, bine.

— Ai avut dreptate în legătură cu Jason.

— Ți-am spus.

— Are un alibi foarte solid: pe comandantul Gray. Fostul tău soț și șeful au jucat golf alături de alte două persoane, la Little Creek Country Club, duminică după-amiaza, așa că nu avea cum să fie el cel care a tras în tine. Nu-mi imaginez că te-ai gândi și la altcineva care ar putea să vrea să te omoare.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Mă gîndisem, însă nu-mi venise nimic în minte. Ajunsesem la concluzia că persoana care voia să mă omoare făcea asta dintr-un motiv care mie-mi scăpa cu totul, iar ăsta nu era deloc un lucru bun.

Capitolul douăzeci și patru

Cînd Wyatt a venit acasă, mai tîrziu în acea după-amiază, în urma lui venea un Taurus verde. Am intrat în garaj, așteptîndu-mă să-l văd pe tata ieșind din mașina de închiriat, dar în loc de asta, din vehicul a coborît Jenni.

— Bună, am spus surprinsă. Credeam că vine tata cu mașina de la firma de închirieri.

— M-am oferit eu, a spus Jenni, dîndu-și după urechi părul lung.

A făcut un pas în spate, ca să-l lase pe Wyatt să mă sărute de bun-găsit. Gura lui era caldă, iar atingerea blîndă cînd m-a strîns la piept.

— Cum ți-a mers astăzi? m-a întrebat cuprinzîndu-mi obrazul în palmă.

— N-am avut nici un eveniment neobișnuit. Exact ce-mi trebuia.

Liniștea și pacea fuseseră minunate. Nu se întîmplase absolut nimic care să mă facă să cred că aveam să mor, ceea ce era o schimbare binevenită. I-am zîmbit lui Jenni.

— Intră și hai să bei ceva rece. Nu mi-am dat seama cît este de cald pînă nu am venit aici.

Wyatt s-a dat la o parte și i-a făcut loc surorii mele. Ea s-a uitat în jur, curioasă în mod deschis.

— E o casă grozavă, a spus. Pare veche și modernă în același timp. Cîte dormitoare are?

— Patru, a răspuns Wyatt în timp ce-și scotea sacoul și-l puneă pe spătarul unui scaun.

Și-a desfăcut nodul de la cravată, apoi și-a descheiat nasturele de sus al cămășii.

— Sînt nouă camere în total și trei băi și jumătate. Vrei să-ți arăt casa?

— Numai parterul, a spus ea zîmbind. Așa, dacă mă întreabă mama despre cum dormiți, pot să spun sincer că nu știu nimic.

Mama nu era vreo mironosiță, departe de asta, dar le învățase pe fiicele ei că o femeie inteligentă nu făcea dragoste cu un bărbat dacă nu erau într-o relație monogamă, iar prin relație monogamă ea înțelegea cel puțin un inel de logodnă pe deget. Era de părere că bărbații, creaturi simple ce erau, considerau valoroase numai lucrurile pentru care munceau din greu. În principiu sînt de acord, cu toate că, poate, nu cu totul în practică.

Uitați-vă la situația în care eram. Wyatt nu fusese nevoit să muncească deloc din greu pentru mine. Era destul să mă sărute pe gît. Uram faptul că descoperise slăbiciunea asta la mine. Ca să fiu corectă, însă, era singurul bărbat din cîți cunoșteam care putea să-mi submineze atît de ușor autocontrolul. Jenni a lăsat cheile mașinii închiriate pe dulapul din bucătărie și a mers cu Wyatt să vadă parterul casei, care era compus din bucătărie, camera în care se lua micul dejun, salonul formal de masă (care era gol), sufrageria (la fel) și un salon de familie. Wyatt avea un birou mic lîngă bucătărie, așa cum descoperisem eu în acea zi, dar nu s-a obosit să i-l arate. Era foarte mic, poate de trei metri pe trei, mai potrivit pentru o cămară sau pentru o garderobă decît pentru un birou, dar avea tot ce-i trebuia acolo: masă, fișet, computer, imprimantă și telefon. În fișet nu era nimic interesant. Mă jucasem cîteva jocuri pe calculatorul lui, dar nu căutasem prin dosare. Am *unele* limite. Nu i-am urmat, dar l-am auzit cînd s-a oprit în salon și a aprins televizorul – verifica dacă nu cumva îi reprogramasem

telecomanda. Am zîmbit în sinea mea. Mă gîndisem să-i scot bateriile, dar după aceea decisesem să păstrez asta pentru cînd ne certam. Nu, fiindcă probabil avea un stoc imens de baterii, ca să fie. Ar fi fost mai bine dacă pur și simplu m-aș fi dus la cumpărături... și aș fi băgat telecomanda în geantă, din greșeală, înainte să plec.

E bine să te gîndești dinainte la toate lucrurile astea, ca să nu eziți. Aceea care ezită este prinsă cu mîta-n sac.

Pregătisem paharele cu ceai rece cînd s-au întors ei în bucătărie. Wyatt a luat unul dintre ele și a băut jumătate fără să respire, înghițind des. Oricît de amabil ar fi fost cu Jenni, se vedea pe chipul lui frustrarea. Evident, poliția nu ajunsese nicăieri, nu aflase cine încerca să mă omoare sau de ce.

Cînd a lăsat într-un final paharul jos, m-a privit și a zîmbit.

— Budinca ta de pîine a fost un mare succes. Tava s-a golit în treizeci de minute și toată lumea a început să se agite de la atîta zahăr.

— Ai făcut budincă de pîine cu gogoși? a întrebat Jenni, apoi a gemut. Și nu mai este nici un pic?

Wyatt a zîmbit superior.

— Se întîmplă să fi fost pregătite *două*, iar una dintre ele este încă în frigider. Vrei și tu?

Ea a acceptat cu entuziasmul unui lup flămînd, iar Wyatt a scos tava din frigider. Eu m-am întors spre dulap, de unde am scos două farfurii și două linguri.

— Tu nu mănînci? m-a întrebat Jenni încruntîndu-se puțin.

— Nu. Acum nu pot să fac sport, așa că trebuie să fiu atentă la ce mănînc.

Nu mă distram prea tare. Prefer să fac sport o oră sau două în fiecare zi în loc să număr calorii. Voiam și eu budincă de pîine, dar nu era ca și cum n-aș fi putut să mai mănînc niciodată din ea. Nu puteam să mănînc în acel

moment. Ne-am așezat cu toții la masă, iar Wyatt și Jenni au mâncat. L-am întrebat pe Wyatt dacă aveau ceva piste, iar el a oftat.

— Echipa de la criminalistică a găsit o urmă de pas în praful din spatele casei tale și am analizat-o. E un pantof de damă, model sport...

— Probabil al meu, am spus, dar el a clătinat din cap.

— Nu dacă nu porți mărimea 41, și știi bine că nu e așa.

Avea dreptate. Eu purtam mai degrabă 38. Nici una dintre femeile din familia mea nu purta o mărime atât de mare. Mama avea 35, Siana și Jenni, 39 amîndouă. Am încercat să mă gîndesc la care dintre prietenele mele purta 41 și fusese în curtea mea din spate, dar nu mi-a venit nici o idee.

— Parcă ai spus că probabil nu o femeie încearcă să mă omoare, am spus acuzator.

— Încă nu cred că e vorba despre o femeie. Trasul cu pușca și tăiatul frînelor unei mașini pur și simplu nu sînt lucruri pe care o femeie să le facă.

— Așadar urma de pantof nu înseamnă nimic?

— Probabil că nu. Mi-aș dori să fi însemnat ceva.

S-a frecat la ochi, obosit.

— Nu pot să mă ascund la nesfîrșit.

Nu am spus-o pe un ton acuzator, ci doar am rostit o realitate. Aveam o viață și, dacă nu puteam s-o trăiesc, atunci nemernicul mă omorîse într-un sens, chiar dacă nu mi luase viața din trup.

— Poate că nu o să fie nevoie, a spus Jenni pe un ton ezitant, uitîndu-se la lingură de parcă ar fi citit despre sensul vieții acolo. Vreau să spun că... m-am oferit să aduc eu mașina de închiriat pentru că m-am tot gîndit și am făcut un plan. Aș putea să port o perucă blondă și să mă prefac că sînt tu și să îl atragem în capcană, ca Wyatt să-l prindă pe ticălos și tu să fii în siguranță.

A terminat de vorbit atît de repede încît aproape că n-a lăsat pauză între ultimele cuvinte. Am rămas cu gura căscată așa de larg că aproape că m-am lovit cu bărbia de podea.

— Poftim? am rostit speriată.

Nici într-o sută de ani nu m-aș fi așteptat ca Jenni să facă o propunere atît de absurdă.

Sora mea se pricepea foarte bine să aibă grijă de numărul unu, și sigur nu eu ocupam acea poziție pe lista ei.

— Pot să fiu eu însămi momeala, și nici n-o să am nevoie de perucă!

— Lasă-mă să fac asta pentru tine, m-a implorat ea și, spre surprinderea mea, în ochi i-au jucat lacrimi. Lasă-mă să-mi răscumpăr greșeala. Știu că nu m-ai iertat niciodată și te înțeleg, dar am crescut, chiar am crescut, și vreau să fim apropiate, așa cum sînteți tu cu Siana.

Am fost atît de șocată încît nu am știut ce să spun, iar asta nu se întîmplă în fiecare zi. Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, fiindcă mintea refuza să-mi pornească.

— Am fost geloasă pe tine, a continuat ea, vorbind repede în continuare, de parcă ar fi simțit nevoia să spună tot înainte să-și piardă curajul. Tu ai fost mereu atît de populară încît pînă și prietenii mei te considerau cea mai simpatică persoană pe care o cunoșteau. Încercau toate să-și aranjeze părul ca tine și să-și cumpere aceeași culoare de ruj. Era îngrozitor.

Asta era Jenni pe care o cunoșteam. M-am simțit mai bine cînd mi-am dat seama că extraterestrii nu-mi răpiseră sora. Wyatt stătea tăcut și absorbea fiecare cuvînt, privindu-o atent. Mi-aș fi dorit să iasă, dar probabil că aveam șanse mai mari să-mi crească aripi și să încep să zbor.

— Erai cea mai bună majoretă, erai simpatică, făceai sport, erai șefa clasei și ai mers la facultate cu bursă, ai

primit note mari și ți-ai luat diplomă în administrarea afacerilor, după care te-ai măritat cu cel mai chipeș bărbat pe care-l cunoșteam, s-a plîns ea. Într-o bună zi o să fie guvernator, poate senator sau chiar președinte, și ți-a căzut în poală ca o prună bine coaptă! Am fost foarte geloasă, pentru că indiferent cît aș fi de frumoasă, n-o să pot niciodată să fac tot ce ai făcut tu. Credeam că mama și tata te iubesc mai mult decît pe mine. Chiar și Siana te iubește mai mult! De asta, cînd Jason mi-a făcut avansuri, am acceptat. Dacă el se uita la mine, însemna că tu nu erai atît de minunată pînă la urmă, iar eu eram.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat Wyatt repede.

— Blair ne-a prins sărutîndu-ne, a mărturisit pe un ton nefericit. Asta a fost tot, și a fost singura dată, dar totul a explodat pe loc și ei doi au divorțat. E din vina mea și vreau să-mi răscumpăr greșeala față de ea.

— O să fie nevoie să găsești altă cale, i-a spus el pe un ton ferm. În nici un caz nu o las pe vreuna dintre voi să fie momeală pentru tipul ăsta. Dacă am folosi așa ceva, atunci una dintre colegele mele ar juca rolul lui Blair. N-am risca niciodată viața unui civil.

Jenni părea foarte dezamăgită că planul ei măreț fusese respins atît de scurt, nu doar de mine, dar și de Wyatt. Pînă la urmă, aprobarea lui conta, fiindcă el avea autoritatea necesară ca să distrugă planul sau să-l pună în acțiune. El îl distrusese.

— Trebuie să fie ceva ce să pot să fac, a spus ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Mi-a aruncat o privire rugătoare.

— Păi hai să vedem.

Îmi regăsisem glasul. Mi-am atins buza de jos cu degetul arătător în timp ce mă gîndeam.

— Ai putea să-mi speli mașina în fiecare sîmbătă, timp de un an. După ce-mi iau mașină, bineînțeles. Sau ai

putea să-mi chituiești din nou faianța din baie, fiindcă nu pot să sufăr să fac asta.

Ea a clipit de parcă n-ar fi înțeles prea bine ce spuneam. După care a chicotit. În mijlocul chicotelii a suspinat, iar combinația a fost tare ciudată. M-a surprins și m-a făcut și pe mine să chicotesc. Am încercat din răputeri să-mi păstrez imaginea și să mă opresc. Sînt blondă. Chiar nu e cazul să mai și chicotesc.

Oricum, pînă la urmă am sfîrșit într-o îmbrățișare, rîzînd, iar ea și-a mai cerut scuze de cinci sau șase ori. I-am spus că făcea parte din familia mea și că aș fi ales-o întotdeauna în locul lui Jason Carson, pentru că el era un ticălos netrebnic, care îi făcuse avansuri surorii de șaptesprezece ani a soției lui și mi-era mult mai bine fără el. Ce obositor! Dramele familiale mă obosesc.

Wyatt a fost nevoit s-o ducă acasă pe Jenni. Mă întrebaseră dacă nu voiam să merg și eu, dar am ales să rămîn, fiindcă simțeam că am nevoie de ceva timp ca să-mi liniștesc emoțiile. Încercasem să o iert pe Jenni, și reușisem într-o măsură, pentru că mare parte din vină era a lui Jason. El era un adult căsătorit, pe cînd adolescențele nu sînt cele mai raționale ființe de pe planetă. Cu toate astea, mă sîcîise multă vreme că sora mea mă trădase. Încercasem să mă port normal cu ea, dar cred că își dăduse seama de diferența dintre înainte și după eveniment.

Ce m-a surprins cel mai tare a fost să constat că îi păsa. Ba nu, ce m-a surprins cel mai tare a fost gelozia pe care o simțise. Jenni e superbă, a fost întotdeauna, din ziua în care s-a născut. Eu sînt inteligentă, dar nu la fel de inteligentă ca Siana. Sînt frumoasă, dar nu sînt în aceeași categorie cu Jenni. Eram, pe undeva, mijlocul în familia noastră. Ce motiv ar fi avut să fie geloasă?

Am început să formez numărul Sianeii, ca să vorbesc cu ea despre ce se întîmplase, dar am decis să păstrez

secretul între mine și Jenni. Dacă vorbea serios și chiar voia să ne reparăm relația, cu adevărat s-o reparăm, atunci n-aveam de gând să sabotez asta spunând în gura mare ceva ce, poate, ea n-ar fi vrut să știe toată lumea.

Wyatt s-a întors în mai puțin de o oră. Avea sprâncenele negre încruntate și o privire îngrijorată când a intrat pe ușă.

— De ce naiba nu mi-ai spus că l-ai șantajat pe fostul tău soț să-ți dea tot ce i-ai cerut când ați divorțat? Nu crezi că ăsta ar putea fi considerat motiv pentru crimă?

— Dar nu Jason a tras în mine, i-am amintit. În plus, el crede că a primit negativul pozelor.

Wyatt mi-a aruncat privirea aceea pătrunzătoare ca un laser.

— Crede?

Am clipit spre el și am arborat cea mai nevinovată expresie de care eram în stare.

— Vreau să spun că știe că a primit negativul.

— Îhm. Și știe și că a primit toate copiile?

— Ei bine... crede că le-a primit, și asta e important aici, nu?

— Așadar l-ai șantajat, apoi l-ai păcălit.

— Eu am considerat asta un fel de asigurare. Oricum, nu a fost niciodată nevoie să folosesc poza, iar el tot nu știe că ea există. Nu am mai luat legătura cu el de la finalizarea divorțului, acum cinci ani. De asta am știut că nu el încearcă să mă omoare. Nu are nici un motiv.

— Cu excepția faptului că are un motiv.

— Ei bine, dacă ar ști despre fotografie, ar avea, dar nu știe.

Wyatt și-a pișcat puntea nasului cu două degete, de parcă i-aș fi provocat o durere de cap.

— Unde sînt copiile?

— În seiful meu. Nu se poate să le fi văzut cineva din greșeală și nimeni altcineva nu știe că le am, nici măcar ai mei.

— Bine. Îți sugerez cu tărie ca, după ce se termină totul și tu ieși din ascunzătoare, să iei fotografiile alea și să le distrugi.

— Pot să fac asta, am răspuns.

— Știu că poți. Întrebarea este dacă o să faci asta. Promite-mi.

M-am uitat urât la el.

— Am spus că o să le distrug.

— Nu, ai spus că poți să faci asta. E o diferență. Promite-mi.

— Ah, bine! Promit că o să distrug fotografiile.

— Fără să faci și alte copii.

Chiar că nu era cel mai încrezător bărbat din lume. Mă enerva că se gîndise și la asta. Ori tata îi dăduse iar sfaturi, ori avea el o minte neobișnuit de suspicioasă.

— Fără să faci alte copii, a repetat.

— Bine! m-am răstit, plănuiind deja să-i scap din greșeală telecomanda în toaletă.

— Bine, a spus el încrucișînd brațele la piept. Acum, spune-mi, mai păstrezi și alte secrete față de mine, mai șantajezi și pe altcineva, te-ai răzbunat pe cineva și ai neglijat să menționezi fiindcă nu ți s-a părut relevant?

— Nu. Jason e singura persoană pe care am șantajat-o vreodată. Și a meritat-o.

— Merită mai rău decît atît. Merita să fie bătut măr.

Puțin temperată de cuvintele lui, am ridicat din umeri.

— Tati ar fi făcut asta, așa că nu i-am spus de ce am divorțat. Asta ca să-l apărăm pe tati, nu pe Jason.

Nu merita tata să stea în arest pentru că-l bătuse pe Jason, ceea ce sigur s-ar fi întîmplat, pentru că Jason e genul supărăcios și ar fi depus plîngere.

— De acord.

Wyatt m-a privit o clipă, apoi a clătinat amuzat din cap și m-a luat în brațe. Liniștită, l-am cuprins cu brațele pe după mijloc și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, iar el și-a pus obrazul pe tîmpla mea.

— Acum înțeleg de ce ai nevoie de atîta timp ca să capeți încredere, a murmurat. A fost o lovitură grea, să-l găsești pe soțul tău cu sora ta.

Dacă era ceva ce uram, acel lucru era ca oamenilor să le fie milă de mine. În acest caz nici nu era nevoie. Trecusem mai departe și îl lăsasem în urmă pe Jason. Nu puteam să spun că nu mă deranjase, fiindcă ar fi fost o minciună sfruntată și el ar fi știut și ar fi crezut că încă sufeream atît de mult încît nu-mi dădeam voie să recunosc. Așadar, am spus cam nemulțumită:

— Mi-a trecut. Și mi-am cumpărat Mercedesul.

Doar că acum nu-l mai aveam, pentru că era numai o bucată mare de metal strivit.

— Poate că ai trecut peste suferință, dar nu ai uitat experiența, și acum ești bănuitoare.

Mă făcea să par o vrabie rănită. M-am retras și m-am uitat urît la el.

— Nu sînt bănuitoare. Sînt isteată. Există o diferență. Vreau să fiu sigură că relația este solidă înainte să mă culc cu tine...

— Prea tîrziu, a spus el zîbind larg.

Am oftat.

— Știu, am spus, apoi mi-am sprijinit iar capul pe pieptul lui. Adevărații domni nu sînt lăudăroși.

— Și ce-ți spune ție asta?

Îmi spunea că el era prea încrezut și că era nevoie să-mi întăresc apărarea. Lucru care era problematic, fiindcă nu voiam să o întăresc, ci să renunța la ea cu totul. Bun-simțul îmi spunea că puteam foarte bine să renunț la poziția mea, fiindcă nu făceam decît să-mi irosesc energia. Pe de altă parte, era împotriva naturii mele să-l las să facă așa cum voia.

— Îmi spune că, probabil, ar trebui să mă duc la un motel din alt oraș, am răspuns doar ca să-i văd zîmbetul dispărînd de pe chip.

A funcționat.

— Poftim? s-a răstit el. Cum ți-a venit așa o idee care nu i-ar fi trecut prin minte nici unui iepure?

— Ar trebui să fiu în perfectă siguranță într-un alt oraș, nu-i așa? Aș putea să mă cazez cu un nume fals și...

— Nici să nu te gîndești, a spus el. În nici un caz nu-ți dau voie să fugi.

După aceea și-a dat seama că aveam mașina închiriată și că nu putea să mă controleze în timpul zilei, cînd era el la serviciu. Oricum nu putea. Dacă voiam să plec, era suficient să sun pe oricine din familia mea și ar fi venit să mă ia. Că tot veni vorba, inclusiv mama lui ar fi făcut la fel.

— Rahat, a spus pînă la urmă.

Foarte elocvent.

Capitolul douăzeci și cinci

În acea noapte am avut un coșmar, ceea ce nu e de mirare date fiind toate lucrurile prin care trecusem. Probabil că ar fi trebuit să fi avut deja mai multe coșmaruri, dar subconștientul meu este la fel de priceput să ignore lucruri cum e și conștiința mea. Nu am prea multe coșmaruri și de obicei visez lucruri banale, cu detalii mici și ciudate, pentru că așa sînt visele, nu? De exemplu, odată am visat că eram la „Trup frumos”, încercam să termin o mulțime de acte, dar membrii mă tot întrerupeau pentru că jumătate dintre ei voiau să meargă pe biciclete dezbrăcați, iar cealaltă jumătate considera că așa ceva ar fi fost extrem de scîrbos, ceea ce era adevărat. Chestii de genul ăsta.

Nu am visat despre cum am fost împușcată. Nu ai ce să visezi despre așa ceva – e doar un sunet puternic, apoi simți o arsură în braț, deci nu prea mult ca să construiești un vis, dar accidentul de mașină avea o bogăție de detalii pe care subconștientul meu putea să le aducă în prim plan. Nu am visat că treceam din nou pe lîngă semnul de oprire. În loc de asta, am visat că eram în Mercedesul meu roșu, cel pe care-l luasem după ce mă despărțisem de Jason și pe care-l schimbasem între timp cu cel alb, și conduceam peste un pod cînd, deodată, am pierdut controlul mașinii și am început să mă răsucesc. Mașină după mașină mă lovea, și fiecare lovitură mă aducea mai aproape de marginea podului. În acel moment mi-am dat

seama că următoarea avea să mă arunce jos. Am văzut ultima mașină cum venea spre mine, cu încetinitorul, după care a urmat o smucitură oribilă, iar Mercedesul roșu a lovit balustrada și s-a înclinat peste ea. M-am trezit tresărind, cu inima bătînd și tremurînd toată. Eu tremuram, nu inima.

Poate că și inima îmi tremura, dar eu n-aveam de unde să știu, fiindcă n-o simțeam decît bătînd cu toată puterea. Wyatt se aplecase deasupra mea, o umbră mare, protectoare, în întunericul din cameră. M-a mîngîiat pe abdomen, apoi m-a apucat de talie și m-a tras în brațele lui.

— Ai visat urît?

— Cădeam cu mașina de pe un pod, am rostit lent, încă pe jumătate adormită. Ce păcat!

— Da, îmi dau seama de ce îți pare rău.

Avea el propria lui tehnică să-mi aline sperietura, iar din ea făcea parte și să se așeze deasupra mea. Mi-am ridicat picioarele în jurul șoldurilor lui și l-am tras mai aproape.

— Te simți destul de bine pentru asta? a murmurat, dar era cam tîrziu să mă întrebe asta, fiindcă deja începuse să alunece în mine.

— Da, am răspuns oricum.

A fost grijuliu, sau cel puțin a încercat să fie. Și-a balansat greutatea pe brațe și s-a mișcat încet, egal, pînă la final, cînd n-a mai fost nimic lent și egal. Dar nu m-a durut sau, dacă m-a durut ceva, mi-a plăcut prea mult ca să observ.

Ziua următoare a fost cam la fel ca aceea de dinainte, doar că am făcut mai multă yoga, mai mult stretching și m-am simțit mult mai bine. Brațul stîng încă mă mai durea dacă încercam să ridic ceva și să forțez mușchiul, dar îmi recăpătasem puterea în mîină și puteam să fac mișcări lente, mai ales dacă nu smuceam nimic. Mi se părea că

tufa pe care o cumpărase Wyatt pentru mine avea să supraviețuiască, dar cu îngrijire atentă timp de o săptămână înainte să suporte șocul de a fi plantată în curte. Poate că Wyatt nu înțelegea conceptul de „plantă de apartament”, dar o cumpărase pentru mine și prețuiam biata vietate. Începusem să mă plictisesc în casă, din cauză că nici nu aveam voie să fac mișcare, așa că m-am plimbat puțin pe afară și am ales un loc în care voiam să fie plantat tufișul.

Din cauza vechimii casei, peisajul din jur era matur, luxuriant, dar format doar din tufișuri și fără flori, așa că ar fi avut beneficii de pe urma unei Pete de culoare. Era prea târziu să plantez flori în acel moment al anului, dar anul viitor...

Căldura soarelui îmi atingea plăcut pielea. Mă săturasem să fiu invalidă și îmi era dor de senzația pe care o aveam după ce făceam sport. Voiam atât de mult să merg la serviciu încât aproape că mă durea, și eram furioasă pentru că nu puteam. Amintirea visului din noaptea de dinainte mă tot sîcîia. Nu partea cu căzutul peste pod, ci faptul că era Mercedesul roșu, pe care-l schimbam cu doi ani în urmă. Dacă crezi în natura profetică a viselor, asta probabil că însemna ceva, dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce. Regretam că nu-mi luasem încă o mașină roșie? Mi se părea albul prea plictisitor? Nu mi se pare deloc plictisitor, plus că e mai practic în Sud, din cauza căldurii.

În termeni de frumusețe, nu de temperatură, aș spune că roșul e pe locul al treilea, albul, pe al doilea, iar negrul primul. O mașină neagră sugerează putere. Roșul e sportiv, iar albul este elegant și sexy. Negrul, însă, mi se pare puternic. Poate că noua mea mașină avea să fie neagră, dacă mai apucam vreodată să cumpăr una.

Pentru că mă plictiseam, am rearanjat mobila din salon, am împins-o cu picioarele și brațul drept, și, doar așa, ca să fie, am mutat fotoliul lui Wyatt de la locul lui de

onoare din fața televizorului. Mobila era foarte bine aranjată și înainte, și nu mă deranja dacă fotoliul lui juca rolul principal, dar, după cum am mai spus, mă plictiseam.

De când am deschis clubul am avut foarte rar timp să mă uit la televizor, cu excepția, poate, a știrilor de la ora unsprezece, așa că mă dezobișnuisem.

Wyatt nu știa asta, însă. Poate că aș fi putut să mă distrez plîngîndu-mă că pierdeam emisiunile preferate, care sigur că ar fi fost pe canale precum Lifetime, Casa și Grădina și Oxygen. Partea proastă era că, dacă aș fi cîștigat lupta pentru telecomandă, ar fi trebuit să mă și uit la respectivele emisiuni. Întotdeauna există și o parte proastă. Am ieșit pe stradă și am luat ziarul de la cutia poștală, apoi m-am așezat în bucătărie și am citit toate articolele. Aveam nevoie de niște cărți. Trebuia să merg la cumpărături și să iau farduri sau pantofi. Fardurile și pantofii îmi ridică întotdeauna moralul. Trebuia să aflu ce mai făcea Britney, pentru că viața fetei ăsteia era așa distrusă încît făcea să pară de-a dreptul banal faptul că eu fusesem împușcată. Wyatt nici măcar nu avea cafea cu aromă. Una peste alta, casa lui era foarte prost echipată ca să mă păstreze într-o stare de mulțumire.

Cînd a ajuns el acasă în acea după-amiază, eu eram gata să mă urc pe pereți. De frustrare începusem chiar să scriu o nouă listă cu toate greșelile lui, iar prima pe listă era lipsa cafelei pe care o preferam. Dacă aveam să stau acolo mai multă vreme, voiam să mă simt bine. Aveam nevoie și de mai multe haine, de gelul meu de duș favorit, de șamponul parfumat și de tot felul de alte lucruri. M-a sărutat, apoi mi-a spus că se duce sus să se schimbe. Ca să ajungă la scară trebuia să treacă prin salon. Eu am rămas în bucătărie și i-am ascultat pașii oprindu-se brusc cînd a văzut schimbarea din cameră.

A ridicat vocea și a strigat:

— Ce s-a întîmplat cu mobila?

— Mă plictiseam, am spus.

El a mormăit ceva ce n-am înțeles, apoi a continuat să urce scările. Nu sînt un ornament lipsit de voință. Căutasem și prin frigider și găsisem niște carne pentru hamburgeri în congelator. Pregătisem carnea și sosul de spaghete. Pentru că el nu ajungea acasă la aceeași oră două zile la rînd, încă nu pusesem spaghetti la fiert, dar am făcut-o atunci. Nu avea chifle, dar avea niște pîine, așa că am uns cu unt cîteva felii și am presărat deasupra cașcaval și praf de usturoi. Altceva ce îi lipsea erau ingredientele pentru o salată verde. Nu consideram că pregătisem o masă sănătoasă, dar avînd în vedere ce avea el în cămară și în frigider, aveam de ales între ce pregătisem și fasole la conservă.

Wyatt a coborît îmbrăcat numai în blugi, iar mie mi-a lăsat gura apă cînd l-am văzut, cu trupul puternic și pieptul acoperit de păr. Ca să nu salivez și să mă fac de rușine, m-am întors cu spatele și am pus la cuptor o tavă cu felile de pîine. Aveau să fie gata o dată cu spaghetti.

— Miroase bine, mi-a spus el în timp ce pregătea masa.

— Mulțumesc, dar, dacă nu mergem la cumpărături, nu am ce altceva să mai gătesc. Ce mănînci tu de obicei, seara?

— În general mănînc în oraș. Iau aici micul dejun, iar cina o mănînc în altă parte. E mai ușor așa, pentru că la finalul zilei nu mai am energie să gătesc.

— Eu nu pot să mănînc în oraș, am spus eu supărată.

— Ai putea, dacă am merge în alt oraș. Vrei să facem mîine asta? Ar fi ca și cum am ieși la o întîlnire, nu?

— Nu, n-ar fi la fel.

Crezusem că am discutat asta deja cînd fusesem la plajă.

— Oricum trebuie să mănînci. O întîlnire ar fi dacă am face și ceva ce nu facem de obicei, ca de pildă să mergem

la o piesă de teatru sau la o expoziție unde se dansează dansuri de societate.

— Dar de un meci ce zici? a întrebat el.

— Acum nu se joacă nimic în afară de baseball, iar baseball-ul e stupid. Nu au majorete. Mai vorbim când e sezon de fotbal american.

El a lăsat să treacă insulta mea și a umplut paharele cu gheață, apoi a turnat ceai peste ea.

— Cei de la criminalistică au găsit ceva astăzi, a rostit el deodată.

Am oprit focul de sub spaghete. Părea nedumerit, de parcă n-ar fi știut ce să înțeleagă din probele găsite de cei de la criminalistică.

— Și ce au găsit?

— Două fire de păr prinse sub mașina ta. E un miracol că au rămas acolo, dată fiind starea mașinii.

— Ce poți să afli de la două fire de păr? am întrebat. Dacă ai avea un suspect căruia să-i testezi ADN-ul, ar fi utile, dar tu nu ai așa ceva.

— Sînt închise la culoare, așa că știm că persoana este brunetă. Și au cam douăzeci de centimetri, ceea ce aduce în discuție puternic ca aceea pe care o căutăm să fie pînă la urmă o femeie. Nu sîntem siguri, fiindcă mulți bărbați au părul lung, dar firele o să fie testate pentru fixativ și gel, lucruri de genul ăsta. Ar trebui să ne ajute, pentru că nu mulți bărbați de pe aici folosesc așa ceva.

— Jason folosește, i-am atras eu atenția.

— Jason e un ticălos efeminat, mai mult orgolios decît inteligent, mi-a livrat el succint opinia sa.

Doamne, chiar că nu-l plăcea pe Jason. Mi se încălzea inima.

— Știi vreo femeie cu părul brunet care să vrea să te omoare? m-a întrebat.

— Cunosc multe femei cu părul negru. Ultima parte din întrebarea ta, însă, nu are răspuns pentru mine.

Am ridicat neputincioasă din umeri. Mi se părea un adevărat puzzle.

— Nici măcar nu am avut vreun incident în vreo parcare de ani buni.

— Se poate ca motivul să nu fie ceva recent, a spus Wyatt. Când Nicole Goodwin a fost omorâtă și tu ai fost numită martor, cineva probabil că a văzut o ocazie ca să te omoare și să dea vina pe ucigașul ei. Dwayne Bailey a mărturisit acea crimă, așa că el n-ar mai fi avut nici un motiv să te omoare.

— Atunci de ce nu s-a oprit omul ăsta când a fost arestat Bailey? Evident, nu mai poate să dea vina pe el acum.

— Poate, dacă tot nu a fost prinsă, se gîndește că poate să te omoare și să scape.

— Te-ai mai gîndit la femeile cu care ai ieșit tu în ultimul an? am întrebat. A fost vreuna dintre ele brunetă?

— Da, sigur, dar îți spun, nu am avut nici o relație serioasă.

— Adu-le pe toate la secție și interoghează-le oricum, am spus exasperată.

Trebuia să fie ceva personal, pentru că nu făcusem nici unul dintre celelalte lucruri care sînt de obicei motive bune să omori pe cineva.

— Dar bărbatii cu care te-ai întîlnit tu? Poate că unul dintre ei are o fostă iubită nebună după el, unde „nebună” e cuvîntul de ordine, și care să fi început să te urască atunci cînd bărbatul ei a început să iasă cu tine.

— Este posibil, presupun.

M-am gîndit o vreme.

— Nu-mi amintesc să-mi fi povestit vreunul dintre ei despre vreo fostă iubită nebună. Nimeni nu mi-a povestit că ar fi fost urmărit, iar genul ăsta de persoană l-ar fi urmărit, nu?

— Poate că da, poate că nu. Trebuie să ne uităm la tot

acum, așa că o să am nevoie de o listă cu toți cei cu care te-ai văzut în ultimii doi ani.

— Bine. Să începem cu tine, am spus, zîmbindu-i drăgăstos. Hai să le verificăm pe fostele tale iubite.

Vă dați seama că nu ajungeam nicăieri așa, ca atare am abandonat subiectul cît timp am mîncat și pînă după ce am spălat vasele.

După aceea, Wyatt și-a împins fotoliul înapoi în fața televizorului și s-a așezat în el cu ziarul, fericit nevoie mare. Eu m-am așezat în fața lui și m-am uitat urît pînă cînd a lăsat ziarul jos și a întrebat:

— Ce e?

— M-am plictisit. N-am plecat din casa asta de două zile.

— Pentru că ești deșteaptă. Cineva încearcă să te omoare, așa că e bine să stai aici, unde nu poți fi văzută.

Și el credea că asta putea să mă oprească?

— Aș fi putut să mă duc pe undeva astăzi, în alt oraș, dar m-am gîndit că o să-ți faci griji dacă plec singură.

El a dat scurt din cap a încuviințare.

— Ai dreptate.

— Dar acum ești aici.

A oftat.

— Bine. Ce vrei să facem?

— Nu știu. Ceva.

— E mult mai clar acum. Ce-ai zice să mergem la un film? Ajungem la cel de la ora nouă, în Henderson. O să fie o întîlnire, nu?

— Da.

Henderson era un oraș cam la treizeci de kilometri depărtare. Se făcuse aproape ora șapte, așa că am urcat să mă pregătesc. Vîntățile de pe față îmi deveneau galbene datorită mamei, iar eu m-am dat cu suficient fond de ten încît să le ascund aproape în întregime. După aceea mi-am pus o pereche de pantaloni lungi și o bluză

cu mîneci scurte, pe care am legat-o la mijloc. Wyatt, bineînțeles, citea în continuare ziarul. Și era în continuare pe jumătate dezbrăcat.

— Sînt gata, l-am anunțat.

El s-a uitat la ceasul de la mînă.

— Avem suficient timp.

A continuat să citească. Eu am adăugat pe listă „neatent”. Ai crede că voia să facă impresie mai bună la prima întîlnire la care ieșea cu mine după doi ani. Vedeți? Știam eu că a fost o mare greșeală să mă culc cu el atît de repede. Deja mă considera a lui.

— Cred că o să mă mut într-unul dintre celelalte dormitoare, am spus pe un ton gînditor.

— Iisuse, bine. Mergem.

A lăsat ziarul să cadă pe podea și a urcat treptele cîte două deodată. Am ridicat ziarul și m-am așezat în fotoliul lui. Îl citisem deja, desigur, dar nu știam ce filme rula în acel moment la cinema. În ziar scria numai despre cele de la noi din oraș, dar m-am gîndit că, probabil, și în Henderson erau aceleași filme.

Aveam chef să rîd și apăruse o comedie romantică nouă, care părea și drăgălașă, și sexy. Wyatt a coborît treptele încheindu-se la nasturii unei cămăși albe. S-a oprit și și-a desfăcut fermoarul, a băgat cămașa în pantaloni, apoi a închis fermoarul la loc.

— Ce vrei să vedem? m-a întrebat.

— „Contractul prenupțial”. Pare simpatic.

El a gemut.

— Nu merg să văd un film pentru fete.

— Dar tu ce vrei să vedem?

— Pe cel despre Mafie, cu tipul acela rău.

— „Final de drum”?

— Da.

— Atunci am decis.

Alegerea lui Wyatt era un film de acțiune tipic, cu un erou care luptă pentru viața lui, undeva în munți, și sigur

că era pe acolo și o femeie frumoasă de rigoare, pe jumătate dezbrăcată, pe care el o salvează, cu toate că de ce se obosește, dat fiind că ea era foarte proastă, nu am înțeles. Dar, dacă lui Wyatt îi plăcea, era treaba lui.

Am luat Taurus-ul, iar eu am oftat ușurată că mai schimbam peisajul. Soarele coborîse mult, umbrele după-amiezii erau lungi, dar era încă destul de cald ca să fie nevoie să dăm drumul la aerul condiționat la maximum. Mi-am orientat aerul rece spre față, pentru că nu voiam să transpir și să-mi curgă fondul de ten de deasupra vîntărilor.

Am ajuns la cinema cu aproape jumătate de oră înainte de film, așa că Wyatt a condus pe străzi o vreme. Hendersonul avea cam cincisprezece mii de locuitori, destul de mare ca să aibă un cinematograf cu patru săli. Era frumos, însă, și renovat cu doi ani înainte, așa că avea scaune mari, ca pe stadion. Fiindcă era un bărbat tipic, Wyatt nu putea să sufere să aștepte începutul filmului, așa că am ajuns înapoi la cinema cu doar cinci minute înainte.

— Fac eu cinste, am spus, apoi am scos banii și m-am apropiat de casierie.

— Un bilet la „Contractul prenuptial” și unul la „Final de drum”.

Am strecurat o bancnotă de douăzeci de dolari pe fereastra mică.

— Poftim? I-am auzit pe Wyatt spunînd indignat în spatele meu, dar l-am ignorat.

Casiera a rupt două bilete și mi-a dat cotoarele și restul. M-am întors și i-am dat biletul lui.

— Așa, fiecare poate să vadă ce vrea, am spus rezonabil, apoi am intrat.

Din fericire, filmele începeau la diferență de cinci minute unul de altul. Wyatt părea furios, dar s-a dus să se uite la filmul pe care-l alesese, iar eu m-am așezat singură în întuneric și m-am distrat copios privind acțiunile

prostești de pe ecran și nu mi-am făcut griji întrebându-mă dacă el se plictisea sau nu. Scenele de sex au fost simpatice și fierbinți, așa cum îmi plac. M-au făcut să mă gîndesc să îi fac avansuri lui Wyatt în drumul spre casă. Nu mă mai sărutasem într-o mașină de cînd eram adolescentă, iar Taurus-ul avea o banchetă încăpătoare în spate. Nu grozavă, dar respectabilă. Și suspensii fiabile.

Cînd s-a terminat filmul, am ieșit zîmbind, pentru că mă simțisem bine o oră și cincizeci de minute. A trebuit să aștept puțin ca să se termine și filmul lui Wyatt, dar am petrecut timpul uitîndu-mă la postere. El nu era mai vesel cînd a ieșit, zece minute mai tîrziu, ci încă supărat ca un nor de furtună.

Fără să spună nici un cuvînt, m-a luat de mîină și m-a dus în marș forțat la mașină.

— Ce naiba a fost asta? s-a răstit cînd am ajuns înăuntru și nu ne mai auzea nimeni. Am crezut că mergem să vedem același film.

— Nu. Tu n-ai vrut să vezi filmul care mă interesa pe mine, iar eu nu am vrut să-l văd pe cel care ți-a plăcut ție. Sîntem adulți. Putem să mergem singuri în săli de cinema.

— Ideea era să petrecem timp împreună, mi-a spus printre dinții încleștați. Dacă nu voiai să vezi filmul cu mine, puteam să stăm acasă.

— Dar am vrut să văd „Contractul prenuptial”.

— Ai fi putut să-l vezi mai tîrziu. O să apară la televizor peste cîteva luni.

— Același lucru e valabil și pentru „Final de drum”. Nu trebuia să stai acolo dacă nu voiai. Ai fi putut să vii să-l vezi cu mine pe celălalt.

— Și să mă plictisesc de moarte la un film de fete?

Atitudinea lui începea să mă enerveze. Mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat urît la el.

— Dacă nu vrei să vezi cu mine un film pentru fete, dă-mi un singur motiv bun pentru care eu ar trebui să văd un film de băieți cu tine. Dacă nu vreau să-l văd, adică.

— Și totul trebuie să fie cum vrei tu?

— Așteaptă doar puțin. Nu m-a deranjat deloc să văd filmul singură. Nu am insistat să mergi cu mine.

El a scrîșnit din dinți.

— Știam eu că așa o să fie. Știam! Ești atît de greu de mulțumit...

— Ba nu sînt!

M-am înfuriat atît de brusc pe el încît aș fi putut să-l lovesc, doar că nu sînt o persoană violentă. În majoritatea timpului.

— Dulceață, dacă te-ai uitat la sensul cuvîntului în dicționar, atunci ai vedea acolo poza ta. Vrei să știi de ce am plecat acum doi ani? Pentru că știam că așa o să fie și m-am gîndit că pot să scap de multe probleme dacă plec de la început.

Era atît de furios încît aproape că mușca din cuvinte. Am rămas cu gura căscată.

— Ai renunțat la noi pentru că sînt greu de mulțumit?

Șuieram cuvintele. Crezusem că motivul lui era unul profund, ceva important, ca, de pildă, că plecase într-o misiune sub acoperire și renunțase la mine ca nu cumva să sufăr dacă el era omorît. Dar el mă părăsise pentru că i se păruse că sînt greu de mulțumit?

Am apucat centura de siguranță și am răsucit-o cît am putut de mult, ca nu cumva să-i fac lui același lucru. Pentru că era mult mai mare decît mine, nu știam ce-ar fi ieșit.

Ei bine, știam, și de asta am sugrumat centura de siguranță și nu pe el.

— Dacă eu sînt greu de mulțumit, atunci tu nu ai de ce să te îngrijorezi din cauza asta! am strigat la el. Eu nu depind de nimeni. Am grijă de mine însămi și mă mulțumesc să fiu singură! O să plec din casa ta, ca să te întorci la viața ta liniștită și...

— La dracu' cu asta, a spus el cu sălbăticie, apoi m-a sărutat.

Eram atît de furioasă încît am încercat să-l mușc. S-a smucit înapoi, a rîs, apoi m-a sărutat din nou. Și-a împletit degetele în părul meu și mi-a tras capul pe spate, lăsînd cale liberă spre gît.

— Să nu îndrăznești!

Am încercat să scap de el dînd drumul centurii de siguranță și împingîndu-i umerii. Bineînțeles că a îndrăznit.

— Nu vreau o viață liniștită, a spus cu buzele lipite de gîtul meu, cîteva minute mai tîrziu. Ești foarte dificilă, dar te iubesc și asta e.

După aceea m-a așezat la locul meu, a pornit motorul și a plecat din parcare înainte să atragem atenția cuiva și să fie chemată poliția. Încă eram îmbufnată și gata să plîng, și nu știu cît de departe a mers înainte să tragă pe dreapta și să oprească în spatele unor copaci, de unde nu putea să ne vadă nimeni din stradă.

Da, Taurus-ul are suspensii bune.

Capitolul douăzeci și șase

Ați putea crede că, fiindcă-mi spusese că mă iubea, aveam să fiu fericită ca o ciocîrlie, însă el spusese cuvintele de parcă aş fi fost un medicament cu gust rău pe care trebuia să-l ia ca să nu moară. Chiar dacă făcuse dragoste cu mine pe bancheta din spate a mașinii de parcă nu se mai sătura de mine, îmi rănise orgoliul. Nu doar atît, dar, după ce am apucat să mă gîndesc puţin, m-a cuprins şi un sentiment neplăcut legat de bancheta respectivă. Maşina era de închiriat. Nu aveam de unde să ştim ce se întîmplase acolo, în spate, iar acum fundul meu gol fusese adăugat pe listă. Nu i-am vorbit tot drumul spre casă şi, imediat ce am intrat, am fugit sus ca să fac un duş, ca nu cumva să fi luat microbi din maşină. Bine, m-am grăbit, pentru că nu eram suficient de în formă ca să fug. Am şi încuiat uşa de la baie în urma mea, ca el să nu mi se alăture la duş, pentru că ştiam cum s-ar fi terminat asta şi nu puteam să sufăr felul în care cedam în faţa lui.

Ar fi trebuit să-mi fac un plan şi să iau cu mine în baie nişte haine curate, dar nu am făcut asta, aşa că a trebuit să mă îmbrac cu acelea pe care tocmai le scosesem de pe mine. În nici un caz nu aş fi ieşit înfăşurată numai în prosop. Îl cunoşteam pe Wyatt Bloodsworth, iar motoul lui era „profită”.

Mă aştepta cînd am ieşit, bineînţeles, sprijinit de perete, stînd acolo de parcă nu ar fi avut nimic altceva mai bun de făcut. Nu se sfia în faţa unei discuţii în contradictoriu, observasem asta la el.

— N-o să meargă, i-am spus înainte să apuce să rostească vreun cuvînt. Nu putem să mergem nici la film fără să ne certăm, iar după aceea tu încerci să rezolvi situația cu sex.

El a ridicat din sprîncene.

— Există și o cale mai bună?

— Tipic masculin. Femeilor nu le place să facă sex cînd sînt furioase.

A ridicat și mai mult din sprîncene.

— Pe mine m-ai fi păcălit, a spus lent.

Nu era cea mai inteligentă replică pe care ar fi putut să o aleagă. Buza de jos a început să-mi tremure.

— N-ar trebui să-mi arunci asta în față. Nu e vina mea că știi ce slăbiciune am, dar cînd știi că nu pot să-ți rezist e foarte urît din partea ta să profiți așa cum faci.

Un zîmbet leneș i-a apărut pe buze. S-a ridicat de unde se sprijinea.

— Ai idee cît este de atrăgător să recunoști că nu-mi rezisti?

Repede ca un șarpe m-a cuprins cu un braț și m-a lipit de el.

— Știi la ce mă gîndesc eu în timpul zilei?

— La sex, am spus, uitîndu-mă drept înainte, spre pieptul lui.

— Ei bine, da. Uneori. Adeseori. Dar mă gîndesc și la cum mă faci să rîd și la cît de bine e să mă trezesc dimineța lîngă tine și să vin acasă, la tine, seara. Te iubesc, și dacă te-aș schimba cu cea mai temperată, necomplicată și ușor de mulțumit femeie din lume nu m-ar face mai fericit, pentru că scînteia pur și simplu nu ar fi acolo.

— Sigur, am spus pe un ton sarcastic. De asta m-ai părăsit și ai stat departe de mine doi ani întregi.

— Mi s-a făcut frică.

A ridicat din umeri, apoi a continuat:

— Recunosc. După numai două întâlniri, mi-am dat seama că n-aș fi avut parte de nici un minut liniștit alături de tine, așa că am decis să-mi reduc pierderile înainte să mă implic prea mult. La viteza cu care mergeau lucrurile între noi, m-am gândit că într-o săptămână am fi ajuns în pat și ne-am fi căsătorit înainte să-mi dau seama ce se întâmpla.

— Și ce-i diferit acum? Eu cu siguranță nu m-am schimbat.

— Slavă domnului! Te iubesc exact așa cum ești. Cred că am acceptat faptul că, oricât de dificilă ai fi, din punctul meu de vedere meriți efortul. De asta o să vin după tine când te duci la plajă, de asta nu am plecat de la cinema, cu toate că eram atît de furios încît nu-mi amintesc nimic din film și de asta aș muta cerul și pămîntul ca să te știu în siguranță.

Nu eram pregătită să nu mai fiu supărată, dar simțeam cum începeam să mă calmez. Am încercat să fiu în continuare furioasă și m-am uitat urît la cămașa lui, ca să nu își dea seama că lucrurile pe care le spunea aveau efect.

— În fiecare zi aflu cîte ceva despre tine, a murmurat trăgîndu-mă mai aproape, ca să poată să mă sărute pe tîmplă.

M-am aplecat, ca să nu poată să ajungă la gîtul meu, iar el a rîs încet.

— Și în fiecare zi mă îndrăgostesc puțin mai mult de tine. Ai mai detensionat situația și la secție, pentru că băieților care înainte mă urau le e milă de mine acum.

M-am uitat și mai urît, dar de data asta chiar eram supărată. Ajunsese de mila lumii pentru că mă iubea?

— Nu sînt atît de dificilă.

— Ești iadul pe roți, dulceată, iar ei cred că o să-mi petrec tot restul vieții încercînd să te îmbunez. Și au dreptate.

M-a sărutat pe frunte.

— Dar nu o să mă plictisesc niciodată și tatăl tău o să mă învețe cum să supraviețuiesc în mijlocul tornadei. Haide, m-a îndemnat, șoptindu-mi la ureche. Eu am fost primul care a riscat. Ai putea foarte bine s-o spui și tu. Mă iubești. Știu că așa este.

M-am agitat puțin, dar brațele lui erau calde, iar mirosul pielii sale mă făcea să ameteșc de dorință. Pînă la urmă am oftat.

— Bine, am spus supărată. Te iubesc. Dar să nu crezi vreo clipă că asta înseamnă că o să devin o soțioară supusă.

— De parcă ar fi existat cumva riscul ăsta. E ca și cum ne-am teme să nu ningă în iad, a spus el amuzat. Dar poți să pui pariu că o să fii soția mea. Am vorbit serios încă de la început... de la al doilea început, adică. Am crezut că ai murit, iar asta mi-a deschis ochii.

— În care dintre dăți? am întrebat clipind nedumerită. Au fost deja trei tentative.

El m-a strîns în brațe.

— Prima dată. Am fost destul de speriat în ultima săptămîină cît să-mi ajungă pentru o viață.

— Chiar așa? Ar trebui să vezi cum stau lucrurile din punctul meu de vedere.

Am cedat și mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Inima îmi sălta, așa cum numai el putea să o facă, dar stereo. Nedumerită, m-am concentrat mai tare și mi-am dat seama brusc că îi auzeam lui bătăile inimii și le simțeam pe ale mele. Și lui îi tresălta inima. M-a cuprins bucuria și m-a umplut ca pe un balon cu apă, pînă cînd am simțit că eram copleșită. Poate că nu e o descriere tocmai fericită, dar se potrivește, pentru că mă simțeam de parcă nu-mi mai încăpeam în piele de fericită. Am dat capul pe spate și i-am zîmbit.

— Mă iubești! am spus triumfătoare.

El a părut puțin speriat.

— Știu. Am spus-o doar, nu?

— Da, dar chiar mă iubești!

— Credeai că te mint?

— Nu, dar să o auzi și să o simți sînt două lucruri diferite.

— Și tu simți...

A lăsat cuvintele să i se piardă, invitîndu-mă să completez eu propoziția.

— Îți simt bătăile inimii, am spus atingîndu-i pieptul. Tresaltă la fel ca inima mea.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat, a devenit tandră.

— Se întîmplă așa de fiecare dată cînd sînt lîngă tine. La început am crezut că am aritmie, dar după aceea mi-am dat seama că are legătură cu prezența ta. Mă pregăteam să merg la medic.

Exagera, dar mie nu-mi păsa. Mă iubea. Îmi dorisem și sperasem și visasem la asta practic din momentul în care-l întîlnisem, și el mă distrusese, părăsindu-mă cum o făcuse. Aș fi fost devastată oricum ar fi plecat, dar îmi jucase o festă urîță plecînd fără să-mi spună de ce. Făcusem lucrurile să fie cît de dificile se putea în ultima săptămîină, pentru că merita asta după ce mă tratase așa, și nu regretam nici o clipă. Mi-aș fi dorit doar să fac lucrurile și mai grele și să nu fi cedat de fiecare dată cînd mă atingea, dar, la naiba! Uneori trebuie să te lași purtată de val.

— Vrei să ne căsătorim cît mai curînd sau vrei să plănuiești vreo petrecere? m-a întrebat.

Nu încăpea vreo îndoială legată de ce ar fi preferat el. Am aplecat capul și m-am gîndit o clipă. Făcusem nuntă mare, la biserică, și-mi plăcuse fiecare minut, dar nunțile la biserică sînt dificile și costă mult. Plus că este nevoie de timp ca să le planifici. Mă bucuram că făcusem asta o

dată, cu toate că mariajul în sine nu durase, dar nu simțeam nevoia să trec prin același lucru din nou, cu toată pompa și ceremonia. Pe de altă parte, voiam mai mult decît o căsătorie pripită.

— Petrecere, am spus, iar el a reușit să-și stăpînească un geamăt.

L-am bătut prietenește pe braț.

— Dar nu una mare. Trebuie să ne gîndim la familiile noastre și să facem ceva, dar nu ne trebuie sculpturi din gheață și fîntînă de șampanie. Să fie ceva restrîns, cu nu mai mult de treizeci de invitați, poate și mai puțin. Poate la mama ta în grădină. I-ar plăcea sau s-ar teme că îi stricăm florile?

— I-ar plăcea. Îi place să arate casa.

— Foarte bine. Așteaptă! Dacă nu poți să afli cine vrea să mă omoare trăgînd în mine și tăindu-mi frînele? Dacă trebuie să stau ascunsă pînă la Crăciun? Atunci n-o să mai fie nici o floare, plus că o să fie prea frig ca să ne căsătorim în grădină. Nici măcar nu putem să alegem o dată! am plîns. Nu putem să facem nici un plan pînă nu se rezolvă situația asta.

— Dacă e nevoie, luăm toată familia în Gatlinburg și ne căsătorim într-una dintre capelele acelea mici.

— Vrei să mă pregătesc într-un motel? am întrebat, iar din tonul meu se înțelegea clar că nu mă încînta ideea.

— Nu văd de ce nu. Doar nu vrei să porți o chestie din aia lungă, cu trenă, nu?

Nu voiam, dar chiar și așa... voiam să am lucrurile mele în preajmă cînd mă pregăteam. Dacă aveam nevoie de ceva și uitam să iau la mine? Astfel de lucruri pot să strice amintirile de la nuntă.

— Trebuie să o sun pe mama, am spus retrăgîndu-mă din brațele lui și îndreptîndu-mă spre telefon.

— Blair... e trecut de miezul nopții.

— Știu, dar o să se supere dacă nu-i spun imediat.

— De unde o să știe? Sun-o de dimineată și spune-i că ne-am hotărît în timp ce luam micul dejun.

— O să-și dea imediat seama că mint. Nu te hotărăști la micul dejun să te căsătorești, ci după o întâlnire fierbinte, după sărutări aprinse și altele asemenea.

— Da, chiar mi-au plăcut acele altele asemenea, a spus el cu nostalgie în glas. Au trecut optsprezece, nouăsprezece ani de când n-am mai făcut asta pe bancheta din spate a unei mașini. Uitasem cât de incomod este!

Am început să formez numărul.

— Vrei să știe și mama ta despre celelalte lucruri pe care le-am făcut în seara asta?

I-am aruncat o privire care spunea „glumești, nu?”. Mama a răspuns imediat, cu o voce chinuită:

— Blair, s-a întâmplat ceva?

Identitatea apelantului e o opțiune minunată. Economisea mult timp, fiindcă nu mai era nevoie să spui cine ești.

— Nu, dar voiam să-ți spun că eu și Wyatt ne-am hotărît să ne căsătorim.

— Și ce mare surpriză este asta? Ne-a spus de când l-am cunoscut, la spital, când ai fost împușcată, că vă căsătoriți.

Am întors brusc capul și m-am uitat urît la el.

— Așa a făcut carevasăzică? Ce amuzant, pentru că mie nu mi-a spus decît în seara asta.

Wyatt a ridicat din umeri, părînd cu totul liniștit. Îmi dădeam seama că avea să-mi complice viața de-a lungul anilor. Era prea sigur pe sine.

— M-am întrebat eu de ce nu mi-ai spus nimic, a continuat mama. Începeam să mă simt jignită.

— O să-l fac să plătească pentru asta, am spus amenințător.

— Rahat, a rostit Wyatt, știind foarte bine că vorbeam despre el, dar fără să știe exact ce făcuse greșit.

Probabil că avea o idee generală, pentru că știa despre ce vorbeam, dar nu-și dăduse seama cât de rău era s-o supere pe mama.

— Legat de situațiile astea există două mari direcții filozofice, a spus mama, însemnând că se gîndise la două posibile abordări. Una este să-l cerți, ca să învețe cum să se descurce și să nu mai facă aceeași greșeală a doua oară. A doua posibilitate este să-l ierți, pentru că e începător.

— Să-l iert? Ce înseamnă asta?

— Așa te vreau, a spus ea aprobator.

— De ce nu dormi? Ai răspuns atît de repede încît cred că dormeai cu telefonul sub pernă.

Eram puțin curioasă, pentru că mama dormea cu telefonul lîngă ea numai cînd era îngrijorată din cauza noastră, obicei pe care-l dezvoltase cînd începusem eu să ies cu băieți, pe la cincisprezece ani.

— N-am mai dormit cu telefonul alături de cînd a terminat Jenni liceul. Nu, încă lucrez la calculul taxelor, iar calculatorul ăsta stupid se tot blochează și pierde contactul dintre componente. Acum scrie lucruri pe care nu le înțeleg. Mi-ar plăcea să le trimit formularele scrise în cod informatic, pentru că instrucțiunile și regulile celor de la Fisc sînt atît de clare încît nici măcar ei nu le înțeleg. Crezi că ar merge?

— Nu. Fiscul n-are simțul umorului.

— Știu, a spus ea supărată. Aș fi putut să le fac de mîină mult mai repede, dacă mi-aș fi imaginat că aparatul ăsta stupid o s-o ia razna, dar toate actele sînt pe calculator. De acum înainte o să am copii tipărite.

— Nu ai un disc de rezervă?

— Ba sigur că da. Întreabă-mă dacă îl citește.

— Cred că ai o problemă mare.

— Știu că am, și m-am săturat de prostia asta, dar a devenit o luptă de onoare să nu-l las pe monstrul ăsta dement să aibă cîștig de cauză.

Însemnând că avea de gînd să încerce mai mult decît ar fi încercat orice om normal, care ar fi renunțat și l-ar fi dus la spitalul de calculatoare.

După aceea m-am gîndit la ceva și m-am uitat la Wyatt.

— Pot să-i spun mamei despre părul pe care l-am găsit?

El s-a gîndit puțin, apoi a dat aprobator din cap.

— Ce păr? a întrebat ea.

— Cei de la criminalistică au găsit niște fire de păr negru, lung, lipite sub mașina mea. Știi pe cineva cu părul lung, negru, care ar avea motiv să mă omoare?

— Hmm, a scos ea sunetul pe care-l făcea cînd se gîndea. E negru-negru sau doar închis la culoare?

L-am întrebat pe Wyatt. Pe chipul lui a apărut expresia pe care o avea atunci cînd se pregătea să întrebe care era diferența, dar după aceea s-a gîndit și și-a dat seama singur.

— Aș spune că negru, a răspuns.

— Negru, am zis mai departe.

— Natural sau vopsit?

Mama era pusă pe treabă. L-am întrebat:

— Negru sau vopsit?

— Încă nu știm. Firele trebuie analizate.

— Nu s-a decis, i-am spus mamei. Te gîndești la cineva anume?

— Ar fi Malinda Connors.

— Asta s-a întîmplat acum treisprezece ani, cînd am fost aleasă regina balului în locul ei. Sînt sigură că a uitat.

— Nu știu. Întotdeauna mi s-a părut genul de femeie răzbunătoare.

— Dar fără prea multă răbdare. N-ar fi așteptat atît.

— Așa este. Hmm. Trebuie să fie cineva care e geloasă pe tine din vreun motiv. Întreabă-l pe Wyatt cu cine se vedea înainte să ieșiți voi doi împreună.

— Am discutat deja despre asta. El spune că nu există candidate.

— Dacă nu a trăit precum un călugăr, există.

— Știu, dar nu vrea să îmi spună numele lor, ca să verific pe cont propriu.

Wyatt a venit și s-a așezat alături de mine, părînd îngrijorat.

— Despre ce vorbiți voi acolo?

— Despre tine și femeile tale, am spus, întorcîndu-mă cu spatele la el și îndepărtîndu-mă, ca să nu tragă cu urechea.

— Nu am nici o femeie, a spus exasperat.

— L-ai auzit? am întrebat-o pe mama.

— Da. Doar că nu îl cred. Întreabă-l cît timp a fost abstinent înainte să te cunoască.

Observați că mama nu credea că Wyatt mai era abstinent. Faptul că nu o preocupa viața mea amoroasă era un semn că aproba întrutotul, ceea ce era mare lucru. Aprobarea mamei contează foarte mult pentru familia noastră, pentru că atunci cînd ea este mulțumită, lucrurile merg bine și toată lumea e bucuroasă. M-am uitat la el peste umăr.

— Mama vrea să știe cît timp n-ai făcut sex înainte să ne logodim noi.

El a părut foarte alarmat.

— Nu vrea. N-a zis asta.

— Ba da. Poftim. Poate să-ți spună ea însăși.

I-am întins telefonul, iar el l-a luat temător.

— Bună seara, a spus, apoi a ascultat.

Am văzut cum două pete de culoare începeau să se întindă pe pomeții lui. Și-a acoperit ochii cu palma, de parcă ar fi vrut să se ascundă de întrebare.

— Păi... vreo șase săptămîni? a spus stingherit. Poate. Poate ceva mai mult. V-o dau pe Blair la telefon.

Abia aștepta să scape. Am luat telefonul și am întrebat:

— Ce părere ai?

— Șase săptămîni e mult dacă ești nebună și ai o fixație pe cineva, a spus mama. Probabil că nu este în pericol. Dar tu? Ai vreun fost aproape-iubit care ar putea să fie foarte gelos?

Aproape-iubit însemna cîteva întîlniri, poate mai multe, dar nimic serios să nu se fi înfiripat și relația să se fi destrămat de la sine. De cînd mă părăsise Wyatt avusesem cîteva astfel de legături, dar în acel moment nu eram sigură nici că-mi aminteam numele lor.

— Nu am păstrat legătura, dar cred că pot să aflu, am spus.

Dacă-mi aminteam numele lor, desigur.

— Asta e singura posibilitate care-mi trece prin minte, a spus mama. Spune-i lui Wyatt că ar fi bine să rezolve repede problema, pentru că se apropie ziua bunicii tale și nu putem să o sărbătorim dacă tu încă te ascunzi.

După ce am închis telefonul, i-am transmis mesajul, iar el a dat aprobator din cap, de parcă ar fi înțeles, dar sînt destul de sigură că încă nu știa ce era cu bunica. N-avea idee ce furtună s-ar fi abătut asupra noastră dacă ea s-ar fi simțit vreun pic nedreptățită.

Spune că, la vîrsta ei, nu mai avea multe aniversări, așa că, dacă o iubeam, era cazul să o sărbătorim cum se cuvenea. Bunica e mama mamei, dacă n-ați ghicit deja. Împlinea șaptezeci și patru de ani, așa că nici măcar nu era foarte bătrînă, dar se folosea de vîrstă ca să obțină orice își dorea. Genetica e amuzantă, nu?

L-am privit cu ochii de mărgică.

— Deci. Cum o cheamă?

Știa exact despre ce vorbeam.

— Știam eu, a spus clătînd din cap. Am știut că o să te agăți de informația asta ca o lipitoare. Nu a însemnat nimic. M-am întîlnit cu o cunoștință mai veche la o conferință și... nu a însemnat nimic.

— Doar că te-ai culcat cu ea, am spus acuzator.

— Are părul roșu. E detectiv în... nu, la naiba, nu! Nu-ți spun unde lucrează. Știu mai bine. Ai suna-o mâine, ori ca să o acuzi de tentativă de crimă, ori ca să comparați notițe despre mine.

— Dacă e polițistă, atunci știe să tragă cu arma.

— Blair, ai încredere în mine. Te rog. Dacă aș fi crezut că există și cea mai mică posibilitate ca ea să facă una ca asta, crezi că aș ezita vreo secundă înainte s-o aduc pe sus la interogatoriu?

Am oftat. Se pricepea să pună lucrurile într-o lumină care îmi lăsa foarte puțin loc de întors, și învățase foarte repede să facă asta.

— Dar e vorba de o femeie care este geloasă pe mine, am spus. Mama are dreptate. Eu am dreptate. Este ceva personal.

— Sînt de acord.

S-a ridicat și a început să se dezbrace.

— Dar e trecut de miezul nopții, eu sînt obosit, tu ești obosită, și putem să vorbim despre asta după ce primim rezultatele analizei firelor de păr. Atunci o să știm dacă e o brunetă naturală sau cineva care și-a vopsit părul ca să se ascundă înainte să acționeze.

Avea dreptate, eram obosiți, așa că am hotărît că avea dreptate și cu restul. Mi-am scos hainele și m-am strecurat goală în așternut. El a dat aerul condiționat pe „hipotermie stadiu doi”, a stins lumina și s-a băgat în pat lângă mine, și atunci am aflat că mințise. Nu era obosit.

Capitolul douăzeci și șapte

Am visat Mercedesul roșu din nou în acea noapte. În acest vis n-a mai fost nici un pod, doar o femeie care stătea în fața mașinii și îndrepta un pistol spre mine. Nu avea părul negru, însă, ci șaten deschis, de culoarea aceea care e aproape blond, dar nu tocmai. Lucrul ciudat era că parcasem lângă trotuar, în fața apartamentului în care locuisem cu Jason imediat după căsătorie. Nu stătuserăm mult acolo, poate un an, înainte să cumpărăm o casă. Când am divorțat, m-am bucurat să-i las lui casa și ratele în schimbul banilor necesari ca să demarez afacerea. Cu toate că femeia îndreptase un pistol spre mine, în vis nu eram prea speriată. Eram mai mult exasperată din cauză că ea era atît de proastă. Pînă la urmă am coborît din mașină și m-am îndepărtat, ceea ce dovedește cît de stupide pot să fie visele, pentru că în realitate nu mi-aș fi abandonat niciodată Mercedesul.

M-am trezit nedumerită, sentiment ciudat cînd abia te-ai trezit. Eram încă în pat, evident, așa că nu se întîmplase nimic care să mă surprindă.

Era atît de frig în cameră încît mi-era teamă să nu-mi degere fundul dacă mă dădeam jos din pat. Nu știu de ce-i plăcea lui Wyatt să coboare temperatura atît de mult seara, cu excepția cazului în care ar fi fost pe jumătate eschimos. Am ridicat capul, ca să văd ceasul. Cinci și cinci minute. Alarma suna abia peste cînzeci și cinci de minute, dar, dacă eu tot eram trează, nu vedeam nici un motiv pentru care să nu fie și el treaz. L-am împuns în coaste.

— Au! a spus adormit, apoi s-a întors pe partea cealaltă.

Mîna lui mare m-a mîngîiat pe abdomen.

— Te simți bine? Ai visat urît?

— Nu. Am visat, dar n-a fost un coșmar. M-am trezit și sîntem ca în frigider aici. Mi-e teamă să mă dau jos din pat.

A scos un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate căscat, apoi a aruncat o privire la ceas.

— Nu e încă momentul să ne trezim, a spus, adîncindu-se la loc în pernă.

L-am împuns din nou.

— Ba este. Trebuie să mă gîndesc la ceva.

— Și nu poți să te gîndești în timp ce eu dorm?

— Aș putea, dacă nu ai insista să faci pojghiță de gheață în dormitor, noaptea, și dacă aș putea să beau o cafea. Cred că ar trebui să pui termostatul la, să zicem, douăzeci de grade, ca să pot să mă decongelez și, dacă tot te ridici, ai putea să-mi dai un tricou flaușat sau ceva cu care să mă îmbrac.

A gemut din nou și s-a răsucit pe spate.

— Bine, bine.

A mormăit ceva în barbă. s-a dat jos din pat și s-a dus pe hol, unde era termostatul de la etaj. În doar cîteva secunde, vîntul din cameră s-a oprit. Aerul era încă rece, dar cel puțin nu se mai mișca de colo, colo. După aceea Wyatt s-a întors în dormitor și a căutat în fundul dulapului, de unde a scos ceva lung și negru pe care l-a aruncat pe pat, apoi s-a cuibărit din nou sub așternut.

— Ne vedem în douăzeci de minute, a spus, adormind la fel de repede pe cît se trezise.

Am luat lucrul negru și lung și l-am tras pe mine. Era un halat gros și comod. Cînd m-am ridicat din pat, faldurile grele ale materialului mi-au căzut în jurul gleznelor. Am legat cordonul și am ieșit pe vîrfuri din dormitor – nu voiam

să-l deranjez – apoi am aprins lumina pe scară, ca să nu mi rup gîtul pînă jos.

Cafetiera era setată să pornească automat la cinci și douăzeci și cinci, dar eu n-aveam de gînd să aștept atît. Am apăsât pe buton, s-a aprins o luminiță roșie, iar aparatul a început să șuiere și să pocnească, anunțîndu-mă că ajutoarele erau pe drum.

Am luat o cană din dulap și am rămas acolo, în picioare, așteptînd. Podeaua era rece sub tălpile mele goale și îmi făcea degetele să se încovoieze. Cînd o să avem copii, mi-am spus, Wyatt o să fie nevoit să renunțe la obiceiul acela cu aerul condiționat potrivit la o temperatură atît de scăzută noaptea.

Mi s-a strîns stomacul, așa cum se întîmplă cînd treci de prima cădere bruscă în montagne-rousse, și m-a cuprins o senzație de irealitate. Mi se părea că ocupam două planuri de existență în același timp: lumea reală și lumea din vis. Visul meu era Wyatt, așa cum fusese din clipa în care-l cunoscusem, deși acceptasem că șansa cu el fusese irosită. În acel moment, deodată, lumea din vis era și lumea reală, iar mie mi-era greu să înțeleg ce se întîmpla.

În mai puțin de o săptămînă, totul se schimbase. Îmi spusese că mă iubea. Îmi spusese că ne căsătoream. Îl credeam, pentru că le spusese și părinților mei aceleași lucruri, și mamei lui, și întregii poliții locale. Nu doar asta, dar, dacă sentimentele lui pentru mine semănau cu sentimentele mele pentru el, înțelegeam de ce se speriasse la început, fiindcă, na, cum să faci față într-o astfel de situație?

Femeile se descurcă mai bine decît bărbații, pentru că noi sîntem mai tari.

Pînă la urmă, majoritatea creștem cu așteptarea că vom rămîne gravide și vom avea copii, și cînd te gîndești la ce înseamnă asta de fapt pentru trupul unei femei, e de

mirare că vreuna dintre noi acceptă vreun bărbat la mai puțin de un kilometru de ea. Bărbații se simt incomodați pentru că trebuie să se bărbierească în fiecare zi. Acum, vă întreb eu pe voi: în comparație cu lucrurile prin care trec femeile, nu e asta o atitudine de pămpălău?

Wyatt irosise *doi ani* pentru că i se părea că sînt greu de mulțumit. Nu sînt greu de mulțumit. Bunica e greu de mulțumit. Bineînțeles, ea a exersat mai multă vreme. Sper să nu ajung ca ea cînd o să am vîrsta ei. Acum sînt o femeie adultă rezonabilă, care gîndește logic, are propria afacere și crede în relațiile echitabile. Se întîmplă ca, uneori, să fie echitabil numai pentru mine, ca de pildă cînd încasez un glonț sau cînd sînt însărcinată, dar acelea sînt ocazii speciale, nu-i așa?

În vasul cafetierei cursese suficientă cafea cît să-mi umple cana. Slavă cerului că există oprirea automată la aparatele din ziua de astăzi. Am tras carafa și un singur strop a scăpat și a sfîrșit pe plita fierbinte. După ce mi-am turnat cafeaua, am pus carafa la loc și m-am sprijinit de un dulap, îngrijorîndu-mă din cauza lucrului care mă nedumerise în vis.

Îmi înghețaseră picioarele, așa că după un minut am intrat în salon, am luat carnelul în care scrisesem greșelile lui Wyatt și m-am ghemuit în fotoliul lui, cu halatul înfășurat în jurul meu, pînă la gleznă. Ce-mi spusese mama cu o seară înainte, ei bine, cu cîteva ore înainte, declanșase un lanț de gînduri. Problema era că verigile nu se uniseră încă, așa că, tehnic vorbind, nu era tocmai un lanț, ci mici bucăți individuale care zăceau una lîngă alta, așteptînd pe cineva care să le unească.

Ea spusese lucruri pe care le gîndeam și eu deja, doar că le pusese puțin altfel în frază. Și se întorsese mult în trecut, în anul în care eu eram clasa a douăsprezecea, cînd Malinda Connors a făcut o criză de nervi pentru că eu am fost aleasă regina balului, cu toate că eram deja

majoretă-șefă, iar ei i s-a părut că nu era cinstit să fiu și una, și alta. Nu că ea ar fi primit titlul de regina balului chiar dacă nu l-aș fi luat eu, pentru că era imaginea vie a clubului nemernicilor, dar avea o părere foarte bună despre sine însăși și i se părea că eu eram singurul obstacol din calea ei. Nu încercase, însă, să mă omoare. Malinda se măritase cu un netot și se mutase în Minneapolis. Sună ca un vers dintr-un cântec country, așa e?

Dar mama mă făcuse să mă gîndesc că rădăcinile problemei ar putea să fie mai vechi. Eu încercasem să mă gîndesc la ceva recent, ca, de pildă, ultima iubită a lui Wyatt sau la ultimul meu iubit, ceea ce nu avea deloc sens, pentru că Wyatt fusese ultimul care contase și nici nu-mi fusese cu adevărat iubit, pentru că se speriasse așa de repede.

Am început să scriu lucruri în carnețel. Erau încă verigi individuale, dar, mai devreme sau mai târziu, aveam să nimeresc acel unic lucru care să le transforme într-un lanț.

Am auzit apa curgînd la dușul de la etaj și am știut că se trezise Wyatt. Am aprins televizorul, ca să aflu cum avea să fie vremea – caldă, ca să vezi! – apoi m-am uitat la agendă și m-am întrebat ce să fac în ziua care tocmai începea. Mă săturasem să stau în casă. Prima zi fusese minunată, dar ziua de dinainte, nu tocmai.

Dacă trebuia să stau închisă acolo pînă seara era posibil să am tot felul de probleme numai pentru că mă plictiseam. Plus că mă simțeam bine. Cusătura de la brațul stîng avea șapte zile, iar mușchiul se vindeca frumos. Puteam chiar și să mă îmbrac singură. Durerea de la accidentul de mașină trecuse aproape de tot datorită exercițiilor de yoga, pungilor cu gheață și faptului că aveam experiență cu durerea de mușchi.

După aproximativ cincisprezece minute, Wyatt a venit jos și m-a văzut stînd în fața televizorului.

— Faci încă o listă? a întrebat amuzat, îndreptându-se spre mine.

— Da, dar nu este despre tine.

— Faci o listă cu greșelile altcuiva? părea puțin insultat, de parcă ar fi crezut că el era singurul care merita o listă.

— Nu. Fac o listă de dovezi.

S-a aplecat și m-a sărutat de bună dimineața, apoi a citit lista.

— De ce e Mercedesul tău roșu pe listă?

— Fiindcă l-am visat de două ori. Trebuie să însemne ceva.

— Poate înseamnă că acela alb este făcut acordeon și ți l-ai dori înapoi pe cel roșu? a întrebat, apoi m-a sărutat din nou. Ce vrei să mănânci la micul dejun? Clătite iar? Pîine prăjită? Ouă cu cîrnat?

— M-am săturat de mîncare bărbătească, am spus, ridicîndu-mă în picioare și urmîndu-l în bucătărie. De ce nu ai deloc mîncare pentru fete? Am nevoie de mîncare pentru fete.

El a încremenit cu carafa de cafea în mînă.

— Femeile nu mănîncă aceleași lucruri ca bărbații? a întrebat cu o notă de precauție în glas.

Zău, era exasperant.

— Ești sigur că ai fost însurat? Chiar nu știi nimic?

A terminat de turnat cafeaua și a pus carafa la loc pe plita fierbinte.

— Pe atunci nu eram atît de atent. Tu ai mîncat ce mănînc și eu.

— Doar ca să fiu politicoasă, fiindcă îți dădeai atîta silința să mă hrănești.

El s-a gîndit un minut, apoi a spus:

— Dă-mi voie să-mi beau cafeaua și revin la subiect. Între timp, o să pregătesc micul dejun, și tu o să mănânci, pentru că e tot ce am și refuz să te las să mori de foame.

Vai, cum se enervează din nimic!

— Fructe, am spus cu speranță în glas. Piersici. grepfrut. Pâine integrală pentru prăjit. Și iaurt. Uneori, cereale. Asta e mîncarea pentru fete.

— Am cereale, a spus el.

— Cereale sănătoase.

Gusturile lui la cereale înclinau spre Froot Loops și Cap'n Crunch.

— De ce îți faci griji dacă mănînci sănătos sau nu? Cine poate să mănînce iaurt poate să mănînce orice. E dezgustător. E aproape la fel de rău ca brînză de vaci.

Eram de acord cu el în ceea ce privea brînză de vaci, așa că nu am sărit să o apăr, ci am spus:

— Tu nu ești obligat să mănînci, ci doar să ai mîncare de fete aici, ca să am eu ce să mănînc. Dacă vrei să rămîn, desigur.

— Sigur că rămîi.

A căutat în buzunarul blugilor și a scos ceva, apoi mi-a aruncat mie acel ceva.

— Poftim.

Era o cutie mică, din catifea. Am răsucit-o în palmă, dar nu am deschis-o. Dacă era ce credeam eu că era... l-am aruncat cutia înapoi. El a prins-o cu o mînă și s-a încruntat la mine.

— Nu-l vrei?

— Ce să vreau?

— Inelul de logodnă.

— A, asta e în cutie? Mi-ai aruncat inelul de logodnă?

Era așa o greșeală majoră încît aveam să fiu nevoită s-o scriu cu litere de-o șchioapă, pe pagina ei separată de agendă, și să le-o arăt copiilor noștri cînd se făceau mari, drept exemplu de cum să *nu* faci ceva.

El a înclinat capul și s-a gîndit, apoi s-a uitat la mine, stînd acolo, în picioarele goale, pîrînd mai scundă decît

eram, așa îmbrăcată în halatul lui, așteptînd cu o privire bănuitoare să văd ce urma să facă.

A zîmbit repede și a venit spre mine, mi-a luat mîna dreaptă în mîna lui și a dus-o la gură, apoi s-a așezat într-un genunchi și mi-a sărutat din nou mîna.

— Te iubesc, a spus pe un ton grav. Vrei să te măriți cu mine?

— Da, vreau, am răspuns pe un ton la fel de grav. Și eu te iubesc pe tine.

După care m-am aruncat în brațele lui, ceea ce, desigur, l-a făcut să se dezechilibreze și am ajuns întinși pe podeaua bucătăriei, numai că, fiind el dedesubt, nu era nici o problemă.

Ne-am sărutat o vreme, apoi mie mi s-a desfăcut halatul și ceea ce vă așteptați să se fi întîmplat s-a întîmplat.

După aceea el a luat cutia de catifea de undeva din apropiere, unde se rostogolise cînd o scăpase din mînă, și a deschis capacul. A scos din ea un solitar cu diamant, care-ți tăia răsuflarea, mi-a luat mîna stîngă și mi-a pus cu blîndețe inelul pe deget.

M-am uitat la diamant și mi-au dat lacrimile.

— Hei, nu plînge, m-a îndemnat el, ridicîndu-mi bărbia și sărutîndu-mă. De ce plîngi?

— Pentru că te iubesc, iar inelul e minunat, am spus, înghițindu-mi lacrimile.

Uneori făcea lucrurile exact așa cum trebuia, iar cînd se întîmpla asta, era aproape mai mult decît puteam să suport.

— Cînd l-ai cumpărat? Nu știu cînd ai avut timp.

El a pufnit.

— Vinerea trecută. L-am cărat după mine o săptămînă întreagă.

Vineri? În ziua în care fusese omorîta Nicole? Înainte să vină după mine la plajă? Am rămas cu gura căscată.

El mi-a ridicat bărbia cu un deget, închizându-mi gura.

— Eram sigur încă de atunci. Am fost sigur de cînd te-am văzut joi seara, stînd în biroul tău, cu părul în coadă de cal și îmbrăcată în maioul acela roz care îi făcuse pe toți bărbații să te privească muți de admirație. Am fost atît de ușurat să aflu că nu tu erai victima încît aproape că mi-au cedat genunchii, și atunci mi-am dat seama că în ultimii doi ani n-am făcut decît să evit inevitabilul. M-am hotărît pe loc să te fac a mea cît de curînd posibil, așa că a doua zi am cumpărat inelul.

Am încercat să înțeleg tot ce-mi spunea. Eu fusesem ocupată să mă apăr pînă cînd se hotăra el că mă iubea în felul în care știam că ar fi putut dacă și-ar fi dat voie, el deja se hotărîse și începuse să încerce să mă convingă *pe mine*. Realitatea se schimbase din nou. În acel ritm, pînă la sfîrșitul zilei n-aveam să mai știu ce era adevărat și ce nu.

Bărbații și femeile fac parte din aceeași specie, dar, pentru mine, ce se întîmplase era dovada clară a faptului că Nu Semănăm. Nu contează, însă, pentru că Wyatt încerca. Doar îmi cumpărase un tufiș, nu-i așa? Și un inel superb.

— Ce faci astăzi? a întrebat în timpul micului dejun, care era format din ouă, pîine prăjită și cîrnat.

Am mîncat cam o treime din cît a mîncat el.

— Nu știu, am spus, încolăcindu-mi picioarele pe după picioarele scaunului. M-am plictisit. O să fac eu ceva.

El a tresărit.

— De asta mi-era frică. Pregătește-te să mergi cu mine la muncă. Măcar așa o să te știu în siguranță.

— Nu te supăra, dar să stau în biroul tău toată ziua ar fi și mai plictisitor decît dacă aș rămîne aici.

— Ești puternică, a spus el fără urmă de compasiune. O să faci față.

Nu accepta refuzul și era constant în această privință. Am hotărît că mă durea, pînă la urmă, brațul din cauză că

ne făcuserăm de cap pe podea și l-am făcut să mă ajute să mă fardez puțin ca să astup vînătăile de pe obraz. După aceea, părul nu-mi stătea cum îl voiam așa că i-am spus că trebuia să-l împletească el.

— Bine, asta e, gata. M-ai pedepsit destul. Trebuie să plecăm, altfel întârzii.

— Ai putea, foarte bine, să înveți cum să împletești părul, am spus uitîndu-mă la el cu ochii mari. Știu că fetița noastră o să aibă codițe împletite uneori și că o să vrea să i le împletească tati.

Aproape că s-a topit sub asaltul ochilor mari și la auzul cuvintelor despre fetița lui, dar după aceea și-a dat seama ce făceam. Era destul de dur dacă a suportat un dublu atac.

— Nu o să avem decît băieți, a spus în timp ce mă trăgea în picioare. Nici o fată. Am nevoie de toate întăririle de care pot să fac rost și n-am nevoie să trișezi tu.

Mi-am luat carnetelul înainte ca el să mă tragă în garaj și să mă înghesuie în Crown Vic. Dacă trebuia să stau într-o secție de poliție, puteam foarte bine să lucrez la un caz. Cînd am ajuns acolo, el m-a condus înăuntru și prima persoană pe care am văzut-o a fost ofițerul Vyskosigh. Purta haine civile, așa că am ghicit că tocmai își terminase tura. S-a oprit și m-a salutat cu mîna la „chipiu”.

— Mi-a plăcut desertul pe care ni l-ați trimis, domnișoară Mallory, a spus el. Dacă n-aș fi zăbovit pe aici după ce mi s-a terminat tura, n-aș mai fi apucat. Uneori tot răul e spre bine.

— Mă bucur că v-a plăcut, am spus zîmbindu-i. Dacă nu vă supărați că întreb, unde mergeți la sală? Îmi dau seama că faceți sport.

El a părut puțin speriat, apoi a zîmbit puțin.

— La YMCA.

— După ce se termină situația asta și pot să mă întorc la muncă, mi-ar plăcea să vă prezint clubul meu, „Trup

frumos". Avem programe care nu sînt și la Y, iar aparatele de la noi sînt de cea mai înaltă clasă.

— Am aruncat o privire săptămîna trecută și m-a impresionat ce am văzut.

Wyatt mă îndemna cu blîndețe să mă îndrept spre lift, împingîndu-mă cu trupul lui, iar după ce am dat colțul, eu m-am întors pe lîngă el și am strigat:

— La revedere, ofițer Vyskosigh.

— Nu mai flirta, te rog! s-a răstit Wyatt pe un ton scăzut.

— Nu flirtam, ci găseam clienți.

Ușile liftului s-au deschis, iar noi am pășit înăuntru. El a apăsat butonul pentru etajul la care lucra.

— Ba ai flirtat. Încetează.

Comandantul Gray vorbea cu un grup de detectivi, printre care erau și MacInnes și Forester, și a ridicat privirea cînd Wyatt m-a condus spre biroul lui. Șeful purta un costum gri închis și o cămașă albastru franțuzesc. I-am zîmbit larg și i-am făcut semn cu degetul mare în sus, iar el și-a atins intimidat cravata.

— Poate că nu e o idee atît de bună, a spus Wyatt în barbă în timp ce mă așeza pe scaunul lui. E prea tîrziu să mă mai răzgîndesc acum, așa că stai aici și scrie liste. Bine? Unii dintre băieți au colesterolul mărit, așa că încearcă să nu le zîmbești, să nu facă infarct. Nu flirta cu nimeni care are peste patruzeci de ani, prea multe kilograme în plus sau este însurat. Sau care are sub patruzeci de ani și e singur. Ne-am înțeles?

— Nu flirtez tot timpul, am spus defensiv și mi-am scos carnetul.

Nu-mi venea să cred că era atît de teritorial. Era posibil ca această „calitate” a lui să ajungă pe listă.

— Dovezile spun altceva. De cînd i-ai spus tu că-i stă bine în albastru, comandantul Gray a purtat cămașă albastră în fiecare zi. Poate că ar trebui să-i dai și alte idei.

— Ce frumos, am spus zîmbind fericită. Probabil că amers la cumpărături chiar în ziua aceea.

Wyatt a studiat tavanul un moment, apoi a spus:

— Vrei puțină cafea? Sau o Cola dietetică?

— Nu-mi trebuie nimic acum. Mulțumesc. Tu unde o să stai, dacă eu ți-am ocupat biroul?

— Pe aici, a răspuns el, replică total inutilă, apoi a plecat.

N-am avut timp să mă plictisesc. Mai mulți au venit în birou ca să-mi mulțumească pentru budincă și să ceară rețea. Femeile au cerut-o, adică. Nu cred că bărbaților le-a trecut prin cap. Între întreruperi am desenat pe carnețel și am scris alte lucruri care ar fi putut sau nu să fie relevante, dar nu am găsit nici un detaliu magic care să facă legătura între ele toate. Pe la prînz, Wyatt s-a întors cu o pungă albă în care erau două sandvișuri cu grătar și cu două băuturi răcoritoare atîrnate de degete. M-a ridicat de pe scaunul lui, nu știu ce-i cu el și cu scaunele astea pe care nu poate să le împartă cu alții, apoi s-a uitat peste lista mea de indicii și desene și am mîncat prînzul. Nu a părut impresionat de progresul pe care-l făcusem. L-a plăcut că-i scrisesem numele, desenasem o inimă în jurul lui și o săgeată prin inimă. S-a uitat urît, totuși, cînd a dat peste noua listă a greșelilor lui.

După ce am mîncat, mi-a spus:

— Cei de la laboratorul de criminalistică spun că este vorba despre o brunetă naturală, nu vopsită. Știu că este părul cuiva asiatic, ceea ce e mare lucru. Cîți asiatici cunoști?

Acum chiar că nu mai înțelegeam nimic. Nu sînt mulți asiatici în această parte a țării și, cu toate că avusesem cîțiva prieteni asiatici în facultate, nu păstrasem legătura.

— Nu mai știu pe nimeni în afară de colegii din facultate.

— Nu uita că și amerindienii au descendență asiatică.

Asta pune lucrurile într-o cu totul altă lumină fiindcă, atît de aproape de Rezervația Cherokee erau mulți amerindieni. Știam mulți, dar nici unul care să fi vrut să mă omoare.

— Trebuie să mă gîndesc la asta, am spus. O să fac o listă.

După ce a plecat el chiar am făcut o listă cu toți amerindienii pe care-i cunoșteam, dar, chiar în timp ce scriam numele, îmi dădeam seama că era pierdere de vreme. Nici unul dintre ei nu avea vreun motiv să mă omoare. Am revenit la indiciile mele. Am scris „păr de asiatic”. Nu din asta erau făcute toate perucile de calitate? Părul asiaticilor era greu, drept și strălucitor și puteai să faci orice cu el din punct de vedere al coafurii și ondulării. Am scris „perucă”, apoi am încercuit cuvîntul.

Dacă persoana care încerca să mă omoare fusese suficient de isteată încît să poarte perucă, atunci nu era cazul să dăm atenție culorii părului. Cîmpul de suspecti se deschidea larg din nou. O idee nebunească mi-a venit și am scris un nume, cu semnul întrebării alături. Ar fi însemnat ca gelozia să fie extremă, dar voiam să mă mai gîndesc puțin la persoana asta.

Pe la două, Wyatt a băgat capul pe ușă.

— Stai aici, mi-a spus apăsător. Am primit un apel despre o crimă cu sinucidere. Deschide mobilul și te sun cînd apuc.

Dacă am mobilul la mine, e întotdeauna deschis. Marea întrebare era cînd avea să se întoarcă Wyatt. Văzusem cît dura să lucrezi la scena unei crime. Ar fi putut să fie plecat pînă la miezul nopții. Nu e bine să nu ai mașina ta.

Zgomotul constant din camera mare din afara biroului lui Wyatt a scăzut considerabil. Cînd m-am apropiat de ușă am constatat că aproape toată lumea plecase. Dacă aș fi avut de ales, și eu aș fi plecat. În dreapta mea, liftul

a scos un sunet, anunțînd sosirea cuiva. M-am uitat exact cînd persoana respectivă cobora și am încremenit, șocată, cînd Jason, dintre toți oamenii, a apărut în cîmpul meu vizual. Ei bine, nu eram tocmai șocată. E o reacție prea puternică. Am simțit mai degrabă surpriză. Și nici nu am încremenit, dacă țineți morțiș să fim exacti. M-am gîndit să fug înapoi în biroul lui Wyatt, dar Jason mă văzuse deja. Un zîmbet larg i-a luminat chipul, iar fostul meu soț s-a îndreptat spre mine cu pași mari.

— Blair! Ai primit mesajul meu?

— Bună, am spus cu mult mai puțin entuziasm și nici nu m-am obosit să-i răspund la întrebare. Ce faci aici?

— Îl caut pe comandantul Gray. Aceeași întrebare e valabilă și pentru tine.

— Au fost cîteva detalii de lămurit, am spus neclar.

Era prima dată cînd vorbeam cu el după cinci ani și nu prea voiam să-i spun nimic. Leșise atît de complet din viața mea încît abia dacă-mi mai aminteam ceva despre relația noastră.

Era în continuare chipeș, dar frumusețea lui nu mă atrăgea deloc. Consiliul de stat era în concediu, dar acum, că Jason făcea parte din el, făcea lucruri ca, de pildă, să joace golf cu șeful poliției și, chiar și atunci cînd era îmbrăcat cu haine comode, ca în acel moment, se îmbrăca mai elegant decît o făcuse înainte. Purta o pereche de blugi și pantofi ușori, de vară, bineînțeles fără șosete, avea în partea de sus și un sacou subțire din in, de culoarea ovăzului. Unele materiale din amestec de in nu se mai mototolesc atît de îngrozitor ca pe vremuri, dar el nu fusese suficient de înțelept încît să caute așa ceva. Sacoul arăta de parcă ar fi dormit în el o săptămîină, cu toate că, probabil, abia îl luase de dimineață.

— Nu l-am mai văzut pe comandant de la prima oră, am spus făcînd un pas înapoi, ca să închei conversația și să mă întorc în birou. Noroc!

În loc să plece, el a pășit în prag.

— Există pe aici vreo cameră de recreere, ceva, unde să se fi dus să bea o cafea?

— Este comandantul, am spus sec. Probabil că are propria cafetieră. Și pe cineva care să toarne cafeaua în locul lui.

— De ce nu vii cu mine să-l caut? Am putea să mai vorbim.

— Nu, mulțumesc. Am de completat ceva formulare.

Am arătat cu mîna spre biroul lui Wyatt, acolo unde toate hîrțile erau ale lui, mai puțin agenda în care scriam, dar sigur că verificasem din nou tot ce era pe masă, așa că, într-un fel, erau și ale mele.

— Ei, haide, m-a îndemnat Jason, băgînd mîna în buzunar și scoțînd un pistol. Mergi cu mine. Avem multe de discutat.

Capitolul douăzeci și opt

Bineînțeles că nu m-aș fi dus niciodată cu el dacă nu mi-ar fi înfipt pistolul sub coaste, dar el asta a făcut, așa că am mers. Eram puțin șocată și încercam să înțeleg ce se întâmpla. Evident, să mă gîndesc la altceva cît timp subconștientul meu se pregătea să dea piept cu realitatea nu avea să funcționeze de această dată. Pînă mi-am dat eu seama că nu m-ar fi împușcat de față cu martori, iar în departament mai erau vreo alți cîțiva oameni, era deja prea tîrziu. Urcasem în mașină cu el. M-a pus să conduc și a ținut pistolul îndreptat spre mine tot timpul. M-am gîndit să lovesc un stîlp de telefon cu mașina, dar nu prea-mi plăcea ideea să fiu implicată într-un alt accident de mașină. Săracul meu corp abia își revenea după ultimul. Nu voiam nici să fiu lovită în figură de încă un airbag.

Da, știi, o vînație e temporară, dar un glonț poate să fie permanent, așa că este posibil să nu fi luat cea mai bună decizie. Doar în caz că aveam să fiu nevoită să dau cu mașina într-un stîlp de telefon, însă, ca ultimă opțiune, m-am uitat în jos, spre volan, ca să mă asigur că avea airbag. Mașina era un model nou de Chevrolet, așa că sigur că avea, dar la ce săptămîină avusesem, simțeam nevoia să verific.

Ciudat a fost că eram alarmată, dar nu panicată. Lucrul cel mai important de știut despre Jason este că ar fi făcut orice să-și apere imaginea. Întreaga sa viață era construită în jurul carierei politice, a sondajelor și a ambiției sale. Cum credea că ar fi scăpat neprins după o crimă, mai ales că doi oameni mă văzuseră plecînd cu el, nu știu.

I-am urmat instrucțiunile în timp ce așteptam să-și dea seama de asta, dar, cumva, el părea să fie într-o realitate

alternativă, una numai a lui. Nu știam unde mă ducea. De fapt mi se părea chiar că mergeam fără țintă prin oraș cît timp se hotăra el asupra unei destinații. Își tot mușca buza de jos, lucru pe care îmi aminteam că-l făcea atunci cînd era îngrijorat din vreo pricină.

— Ai purtat o perucă neagră, nu-i așa? l-am întrebat pe un ton indiferent. Cînd mi-ai tăiat frînele?

El mi-a aruncat o privire agitată.

— De unde ai știut?

— Cîteva fire s-au lipit sub mașină. Le-a găsit echipa de la criminalistică.

El a părut puțin nedumerit, apoi a dat aprobator din cap.

— Da, îmi amintesc că mi s-a agățat peruca de ceva. Nu m-am gîndit că era posibil să rămînă păr acolo pentru că n-am simțit nimic care să tragă de perucă.

— Verifică acum o listă de oameni care dețin peruci negre, am mințit.

El mi-a aruncat încă o privire speriată. De fapt, mare minciună nu era. Cînd Wyatt avea să găsească agenda, pe care era încercuit cuvîntul „perucă”, avea cu siguranță să verifice.

— Lumea m-a văzut plecînd cu tine, i-am atras atenția. Dacă mă omori, cum ai de gînd să explici asta?

— O să mă gîndesc eu la ceva, a spus el în barbă.

— La ce? Cum o să scapi de cadavrul meu? În plus, o să te pună atît de repede la detectorul de minciuni că o să te ia amețea. Chiar dacă nu o să găsească suficiente dovezi ca să îți intenteze proces, publicitatea o să-ți distrugă cariera.

Vedeți voi, eu îl cunosc pe Jason. Are coșmaruri despre orice ar putea să-i amenințe cariera. Cu toate că mi-a tăiat frînele, pur și simplu nu-l vedeam omorîndu-mă cu mîna lui.

— Ai putea foarte bine să mă lași să plec, am continuat. Nu știu de ce încerci să mă omori... stai puțin! Poate că mi-ai tăiat tu frînele, dar sigur nu ai tras în mine duminica trecută. Ce se întîmplă aici?

M-am întors brusc, ca să mă uit la el, iar mașina s-a clătinat pe șosea. El a blestemat și s-a grăbit să îndrepte volanul.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus uitîndu-se drept înainte și uitînd să ațintească pistolul spre mine.

Vedeți? Jason nu e făcut să fie criminal.

— Probabil că altcineva a tras în mine.

Mintea îmi gonia, și toate micile verigi începuseră să se lege una de alta, formînd un lanț.

— Soția ta! Soția ta a încercat să mă omoare, nu-i așa?

— E nebună de gelozie, a izbucnit el. Nu pot s-o opresc și nu mă înțeleg cu ea. O să mă ruineze dacă o să fie prinsă, și o să fie, pentru că nu știe ce face.

Deci erau doi de aceeași teapă.

— Așa că te-ai gîndit să mă omori cu mîna ta, ca să nu fie ea nevoită să facă asta? Să i-o iei înainte.

— Cam așa ceva, a răspuns tulburat, trecîndu-și mîna prin păr. Dacă tu ai fi moartă, nu s-ar mai chinui atît cu obsesia din cauza ta.

— De ce naiba să fie obsedată de mine? Am ieșit cu totul din viața ta și asta e prima dată cînd vorbim, de la divorț încoace.

El a spus ceva, prea încet ca să-l aud, iar eu m-am uitat urît la el.

— Poftim? Vorbește mai tare!

Așa face dacă se simte vinovat de ceva.

— S-ar putea să fie vina mea, a spus puțin mai tare.

— Da? Cum așa?

Am încercat să-i vorbesc pe un ton încurajator, cînd de fapt tot ce voiam era să-l dau cu capul de bordură.

— Cînd ne certăm, mai spun cîte ceva despre tine, a mărturisit el, uitîndu-se afară, pe geamul din dreapta.

Serios. M-am gîndit să întind mîna și să-i iau pistolul, doar că era cu degetul pe trăgaci, o mare prostie dacă nu ești expert, iar Jason nu era. Dacă ar fi fost, s-ar fi uitat la mine ca un uliu, și nu afară, pe geam.

— Jason, prostuțule, am spus apăsător. De ce să faci așa o prostie?

— Ea încearcă mereu să mă facă pe mine gelos, a spus el pe un ton defensiv. O iubesc pe Debra, chiar o iubesc, dar nu e

ca tine. Este nesigură și se agață de mine și am obosit să o tot aud cum vrea să mă facă gelos, așa că am început să-i spun și eu lucruri despre tine. Știam că o să se enerveze, dar nu mi-am imaginat că o să o ia razna. Duminica trecută, seara, când am ajuns acasă după un meci de golf, a jurat că o să te omoare chiar dacă acela o să fie ultimul lucru pe care-l face. Cred că a așteptat la tine acasă sau așa ceva, încercînd să afle dacă e ceva între noi. Nimic din tot ce i-am spus nu a contat. E nebună de gelozie și, dacă te omoară, probabil că nu o să fiu reales în consiliu. Pot să-mi iau la revedere de la poziția de guvernator.

M-am gîndit la asta o vreme.

— Jason, îmi pare rău să-ți spun asta, dar te-ai însurat cu o toantă. Așa e cinstit, am adăugat, făcîndu-l să se uite la mine.

— Cum așa?

— Și ea s-a măritat cu un tont.

S-a supărat cîteva momente, dar pînă la urmă a scos un icnet și a zis:

— Nu știu ce să fac. Nu vreau să te omor, dar, dacă nu te omor, Debra o să tot încerce pînă cînd o să-mi distrugă cariera.

— Am o idee. Ce-ar fi s-o internezi la un sanatoriu? am sugerat sarcastic.

Vorbeam serios. Era un pericol pentru ceilalți – anume pentru mine – așa că îndeplinea criteriile. Sau criteriul. Mă rog.

— Nu pot să fac asta! O iubesc.

— Ascultă. Mi se pare că ai de ales: dacă mă omoară ea, s-ar putea să-ți distrugă cariera, dar, dacă mă omori tu însuși, consecințele o să fie mult mai serioase, pentru că ai antecedente, deci o să intre la omor cu premeditare, ceea ce o să te bage într-un bucluc foarte mare. Nu doar asta, dar sînt logodită cu un polițist, și el o să te omoare.

Am luat mîna stîngă de pe volan și i-am arătat-o, ca să vadă inelul.

— Ce piatră mare! a spus el admirativ. Nu știam că polițiștii au atîția bani. Cine este?

— Wyatt Bloodsworth. Te-a interogat zilele trecute, mai știi?

— Deci de asta a fost atît de agresiv. Acum înțeleg. Este cel care a jucat fotbal, nu? Probabil că are mulți bani.

— Se descurcă, am spus. Dar, dacă ar fi să mi se întîmple ceva, nu doar că te-ar omorî, iar ceilalți polițiști s-ar preface că nu observă, fiindcă mă plac, dar ți-ar și arde satul și ți-ar presăra cîmpurile cu sare.

M-am gîndit să-l avertizez ca în Biblie, doar ca să-i dau de înțeles cît de grave ar fi fost consecințele.

— Nu am nici cîmpuri, nici sat, a spus el.

Uneori Jason lua lucrurile incredibil de literal.

— Știu, am spus răbdătoare. A fost o metaforă. Am vrut să spun că o să te distrugă cu totul.

El a dat aprobator din cap.

— Da, înțeleg asta. Arăți foarte bine.

Și-a sprijinit capul de tetieră și a gemut.

— Ce pot să fac? Nu-mi vine nici o idee care să funcționeze. Am sunat și am anunțat crima cu sinucidere ca să-i scot pe polițiști din clădire, dar nu au plecat toți. Ai dreptate, am avut martori. Dacă te omor, trebuie să-i omor și pe ei, și nu cred că o să meargă, fiindcă deja probabil că au aflat că apelul a fost alarmă falsă și s-au întors la secție.

Ca la un semn, mi-a sunat telefonul. Jason a sărit de-un cot. Am început să caut în geantă, dar el a strigat:

— Nu răspunde!

Mi-am retras mîna.

— Este Wyatt, am spus. O să înnebunească dacă află că am plecat cu tine.

Nu era ca în Biblie, dar era adevărat. Pe fruntea lui Jason au apărut broboane de sudoare.

— Poți să-i spui că n-am făcut nimic altceva decît să vorbim, nu?

— Jason. Vino-ți în fire. Ai tot încercat să mă omori. Trebuie să rezolvăm asta, ori îi spun lui Wyatt că mi-ai făcut avansuri, iar el o să te facă mici fărîme.

— Știu, a gemut el. Hai la mine acasă, unde putem să vorbim și să facem un plan.

— Debra e acolo?

— Nu. Păzește casa părinților tăi, pentru că se gîndește că o să mergi acolo la un moment dat.

Era acasă la ai mei? Aveam de gînd s-o scalpez pentru asta. Un val de mînie fierbinte m-a traversat, dar l-am controlat, fiindcă era nevoie să-mi păstrez rațiunea. Îl făcusem pe Jason să se răzgîndească, dar pe el îl cunoșteam și nu mă speria. Evident, soția lui era o nebună, și nu știam ce să fac în privința ei.

Am condus pînă la casa lui Jason, pe care, sigur, o cumpăraserăm împreună și pe care i-o lăsasem la divorț. Nu se schimbase mult în cei cinci ani. Peisajul era mai matur, dar cam atît. Casa era din cărămidă roșie, cu două etaje, cu ferestre și stucatură albă. Stilul era modern, cu detalii arhitecturale interesante, dar nimic nu o făcea să iasă în evidență față de restul cartierului. Cred că în general constructorii au maximum cinci planuri de casă și cinci stiluri pe care le folosesc, așa că multe case seamănă între ele. Ușa de la garaj nu era deschisă, deci Debra nu era acasă.

Cînd am oprit pe alee, am spus gînditoare:

— Știi, cred că era mai bine să vă mutați, nu să te aștepti ca Debra să locuiască aici.

— De ce?

După cum am spus, n-avea habar de nimic.

— Pentru că aici am locuit noi cînd eram căsătoriți, am rostit pe un ton răbdător. Probabil că i se pare că asta e casa mea, nu a ei. Are nevoie de casa ei.

Ciudat, dar pentru prima dată am simțit puțină milă pentru ea.

— Casa asta e foarte bună, a protestat el. E modernă și frumoasă.

— Jason, cumpără-i femeii propria ei casă! am strigat.

Uneori numai așa poți să-i atragi atenția.

— Bine, bine. Nu-i nevoie să țipi, a spus el supărat.

Dacă aș fi avut un perete, m-aș fi dat cu capul de el. Am intrat, iar eu am dat ochii peste cap cînd am constatat că nici

măcar mobila nu o schimbase. Bărbatul ăsta era mai prost decât credeam. Pe el ar fi trebuit să-l omoare Debra.

Știam că venea cavaleria. Primul loc în care Wyatt i-ar fi pus să caute era acasă la Jason, nu? Știau că nu el trăsesese în mine, dar Wyatt avea să-mi vadă carnetul și avea să pună lucrurile cap la cap, la fel cum făcusem și eu. Persoana geloasă pe mine era proaspăta soție a fostului meu soț, doar că nu era atât de proaspătă, pentru că erau căsătoriți de patru ani. Cât de evident putea să fie? Nu Jason trăsesese în mine, dar lăsase un mesaj îngrijorat a doua zi, după ce nu luase deloc legătura cu mine în ultimii cinci ani. Poate că Wyatt nu și-ar fi dat imediat seama că Jason îmi tăiase frînele, dar nu conta. Conta că probabil puteam să mă aștept ca prima mașină de poliție să ajungă acolo în următoarele cinci minute.

— Așadar, a spus Jason, uitîndu-se la mine de parcă eu aș fi știut toate răspunsurile, ce facem cu Debra?

— Cum adică ce faceți cu mine?

Strigătul m-a făcut să sar de-un cot, nu doar pentru că nu mă așteptam, dar pentru că, evident, Debra era acasă pînă la urmă. Pe lista lucrurilor care nu erau bune, acela era primul.

A tresărit și Jason și a scăpat pistolul, care nu s-a descărcat, slavă domnului, pentru că probabil mi-ar fi stat inima. Era să mi se oprească oricum cînd m-am întors și am dat cu ochii de fosta Debra Schmale, acum doamna Jason Carson, care părea foarte hotărîtă să știe cum stăteam. Avea o pușcă în mînă, sprijinită pe umăr, și obrazul lipit de ea, ca și cum ar fi știut foarte bine ce făcea.

Am înghițit în sec și am început să vorbesc, cu toate că mintea îmi era încă blocată.

— Voia să știe cum să facem să te convingem că nu ai nici un motiv să fii geloasă pe mine. E prima dată cînd vorbesc cu el de la divorț încoace, așa că n-a făcut decât să încerce să se răzbune pe tine pentru că ai vrut să-l faci gelos, de asta ți-a pomenit de mine, și pe el ar trebui să-l împuști, pentru că mi se pare un lucru meschin. Ție nu?

Date fiind circumstanțele, mi s-a părut un discurs minunat,

dacă-mi dați voie să spun chiar eu, dar ea nici măcar nu a clipit. A continuat să țină arma îndreptată spre pieptul meu.

— Te urăsc din tot sufletul, a spus cu o voce scăzută, încărcată de furie. Numai asta aud: „Blair, Blair, Blair”. Îmi vine să vărs.

— Ceea ce, dacă-mi dai voie să-ți atrag atenția, nu e din vina mea. Eu nu știam că a făcut asta. Îți spun, pe el trebuie să-l împuști.

Pentru prima dată, Jason a părut că înțelegea ce spuneam.

— Hei! a strigat indignat.

— Nu mă lua pe mine cu „hei”, m-am răstit. Tu ești de vină. Ar trebui să te așezi în genunchi și să-ți ceri scuze de la noi amîndouă. Am înnebunit-o pe biata femeie și aproape că m-ai omorît pe mine. E numai vina ta.

— Nu sînt o biată femeie, s-a grăbit și Debra să spună. Sînt frumoasă și sînt deșteaptă și ar trebui să mă aprecieze, dar în loc de asta el e încă atît de îndrăgostit de tine că nici nu mai gîndește.

— Ba nu sînt, a spus Jason imediat, făcînd un pas spre ea. Pe tine te iubesc. N-am mai iubit-o pe Blair de ani buni, încă de dinainte să divorțăm.

— Asta așa e, am spus. Ți-a zis că mă înșela? Ți se pare că mă iubea?

— Te iubește, a repetat ea, evident hotărîtă să nu ne asculte argumentele logice. A insistat să locuim în casa asta...

— Ți-am spus, am rostit încet, doar pentru Jason.

— Nu mai vorbi cu el! Nu vreau să mai vorbești cu el niciodată. Nu vreau să mai respiri!

Furioasă, a făcut un pas înainte, apropiindu-se pînă cînd țeava puștii mi-a ajuns aproape la nas. Eu m-am retras puțin, pentru că vîntățile cauzate de airbag începuseră să dispară și nu voiam altele noi.

— Tu ai totul, a spus ea suspinînd. Știu că a păstrat casa, dar nu poate să o schimbe, așa că e ca și cum ar fi încă a ta. Ai luat Mercedesul. Conduci prin oraș cu capota coborîtă, de parcă ai fi cea mai importantă, iar eu conduc un Taurus pentru că el

crede că-i avantajos pentru imaginea lui să conducem mașini americane.

— Taurus-ul are suspensii bune, am spus încercînd să-i distrag atenția.

Vedeți? Cumva, subconștientul meu a știut că mașina era importantă.

— Mă doare-n cot de suspensii!

Ha. Ar trebui să le încerce înainte să fie atît de disprețuitoare. Mi s-a părut că aud ceva afară, dar nu am îndrăznit să mă întorc ca să mă uit. În afară de căile evidente de acces – ușa din față și aceea din spate, plus ferestrele – mai exista și un set de uși franțuzești care dădeau pe verandă, din bucătărie. De unde stăteam, am văzut cu coada ochiului ceva reflectat în ele, dar nu puteam să mă uit direct într-acolo, ca nu cumva ea să-și dea seama de ceva.

Jason, care era în dreapta mea, nu stătea în același unghi și nu vedea decît scările. Debra vedea afară, pe geamul sufrageriei, dar cîmpul vizual îi era blocat din cauza unghiului casei și a draperiilor subțiri care erau trase la o parte destul cît să lase lumina să intre, dar și cît să asigure ceva intimitate. Numai eu știam că veniseră salvatorii.

Dar dacă intrau brusc, așa cum făceau polițiștii, și o speriau pe Debra, iar ea apăsa pe trăgaci? Aș fi murit, asta s-ar fi întîmplat.

— De unde știi să tragi cu pușca? am întrebat, nu pentru că îmi păsa, ci pentru că voiam s-o fac să vorbească în continuare, să-i distrag atenția de la crimă.

— Am mers de multe ori la vînătoare cu tata. Trag foarte bine și am o țintă foarte bună.

A aruncat o privire spre bandajul de la umărul meu stîng.

— Dacă nu te-ai fi aplecat, ai fi văzut ce țintă bună am. Nu, așteaptă... n-ai mai fi văzut nimic. Pentru că ai fi moartă.

— Mi-ar plăcea să nu mai vorbești despre moarte, am spus. E plictisitor. Nu doar atît, dar nici nu ai scăpa basma curată.

— Ba sigur că aș scăpa. Jason nu ar spune nimic, fiindcă nu-i place publicitatea negativă.

— N-ar fi nevoie să spună nimic, fiindcă doi polițiști l-au văzut răpindu-mă.

— Răpire? a întrebat ea făcînd ochii mari.

— Și el a încercat să mă omoare, am spus. Ca să nu fii tu prinsă. Vezi? Chiar te iubește, fiindcă n-ar fi făcut așa ceva pentru nimeni altcineva.

Ea i-a aruncat o privire lui Jason.

— E adevărat? a întrebat pe un ton nesigur.

— I-am tăiat frînele, a recunoscut el.

Debra a rămas neclintită un moment, apoi i-au dat lacrimile.

— Mă iubești, a spus pînă la urmă. Chiar mă iubești.

— Sigur că da. Sînt nebun după tine, a asigurat-o el.

„Nebun” era un cuvînt foarte potrivit în situația dată, nu vi se pare? Am răsuflat ușurată.

— Bine, deci ne-am decis, am spus. Să aveți o viață frumoasă. Cred că eu o să plec...

Am făcut o jumătate de pas în spate, moment în care s-au întîmplat mai multe lucruri deodată. Cînd m-am mișcat, Debra a reacționat automat și a întors pușca spre mine. Din spatele ei s-a auzit un sunet puternic, ușile franțuzești s-au deschis larg și, cu încetinitorul, am văzut-o tresărind speriată. Cînd a întors pușca spre mine, trupul meu a reacționat de la sine, fără să-i dau eu nici o comandă. Memoria mușchilor, știți? Ea s-a întors spre mine, eu m-am tras înapoi, și anii de antrenament au preluat controlul. M-am lăsat pe spate, corpul mi s-a aplecat de la mijloc, picioarele s-au încordat ca să sară, brațele mi s-au întins ca să-mi păstrez echilibrul. Camera s-a întors cu susul în jos, apoi picioarele și mușchii spatelui au preluat controlul și m-au împins și m-au răsucit.

Ca formă, flic-flacul acela a fost dezastruos. Amîndouă picioarele mi s-au ridicat, iar Debra era prea aproape: piciorul meu stîng a lovit-o sub bărbie, iar dreptul a aruncat pușca din mîinile ei.

Din păcate, ea avea degetul pe trăgaci, iar mișcarea a făcut-o să apese. Sunetul a fost asurzitor. Pentru că era în fața mea, picioarele nu mi-au ajuns unde trebuia, iar eu am căzut pe spate

și m-am lovit. Pocnitura pe care i-am aplicat-o sub bărbie a făcut-o să se clatine și să se retragă, dezechilibrată, dînd din mîini. A pierdut lupta și a căzut în fund, alunecînd pe podeaua din lemn lustruit.

— Au! am strigat eu, apucîndu-mi degetul mare de la piciorul stîng.

Purtam sandale, deci nu cea mai bună alegere cînd vrei să lovești pe cineva în bărbie.

— Blair!

Casa era deodată plină de polițiști care intrau în valuri de peste tot. Unii erau în uniformă, alții în civil. Printre ei era și Wyatt. El a fost acela care a sărit prin ușile franțuzești cînd a crezut că Debra avea de gînd să tragă în mine. M-a ridicat de pe jos și m-a strîns atît de tare în brațe încît abia dacă puteam să mai respir.

— Te simți bine? Te-a lovit? Nu văd sînge.

— N-am pățit nimic, am reușit să spun. Doar că mă strîngi atît de tare că o să mă omori.

Cercul de fier al brațelor lui a slăbit un pic, iar eu am adăugat:

— M-am lovit la degetul de la picior.

El s-a retras puțin și s-a uitat la mine de parcă nu i-ar fi venit să creadă că eram întreagă și nu aveam nici măcar o zgîrietură. După ce se întîmplase în săptămîna de dinainte, probabil că se aștepta să am o duzină de plăgi împușcate și din toate să țîșnească sînge.

— Te-ai lovit la degetul de la picior? a spus. Dumnezeu mare, e nevoie urgentă de ceva dulce.

Vedeți? V-am spus eu că învață repede.

Epilog

Știți, însă, cine a fost împușcat? Jason. Puteți să vă gândiți la cineva care să o fi meritat mai mult decît el? Împușcătura accidentală a lui Debra l-a atins în partea de sus a capului, pentru că țeava s-a ridicat cînd ea a tras, iar el a căzut la podea de parcă i-ar fi dat cineva cu leuca în cap. Am auzit că se spune așa, dar nu știu ce este o leucă. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că are legătură cu tăiatul lemnului, dar, dacă ar fi răspunsul pentru premiul cel mare la o emisiune-concurs, n-aș paria toți banii pe el.

Nu l-a omorît, dar sîngera ca un porc înjunghiat, pentru că așa se întîmplă cu orice rană a scalpului. Amîndoi au început să vorbească vrute și nevrute, dînd vina unul pe celălalt, dar în același timp încercînd să se învinovățească pe sine. Cuvintele lor nu aveau nici un sens, așa că le-am explicat eu totul lui MacInnes și lui Forester, lui Wyatt și chiar și comandantului Gray, care, din nu se știe ce motiv, venise și el. Cred că toată poliția din oraș era acolo. Venise și o echipă SWAT, îmbrăcați toți în hainele lor negre. Cînd au ajuns medicii, prietena mea, Keisha, era cu ei. Ne-am salutat de parcă ne-am fi cunoscut de cînd lumea. A durat ceva vreme pînă cînd s-au lămurit lucrurile, așa că eu m-am dus în bucătărie și am făcut cafea pentru toată lumea. Am șchiopătat puțin, fiindcă mă durea degetul, dar probabil că nu era rupt. Pe la ora șase, Wyatt m-a dus acasă.

— Fă-mi o favoare, mi-a spus pe drum. Pentru restul vieții noastre împreună, nu mă mai face să trec printr-o săptămînă ca asta care tocmai se încheie. Bine?

— N-a fost vina mea, am spus indignată. Eu am suferit cel mai mult, să știi. Am fost împușcată, învinețită și abuzată, și dacă nu mi-ai fi distras tu atenția de la durere, probabil că aș fi plîns foarte mult.

El s-a aplecat, m-a luat de mîna și a strîns.

— Doamne, cît te iubesc. Băieții o să vorbească despre lovitura aia de karate pe care i-ai aplicat-o lui Debra tot restul vieților lor. Chiar și cei din echipa SWAT au fost impresionați, și ei încearcă să-și păstreze calmul în orice situație. Unde ai luat lecții?

— La „Trup frumos” avem tot felul de cursuri, am spus pe un ton sfios.

Ce, credeți că o să-i spun că am făcut automat flic-flacul pe spate și că n-a fost cu intenție? N-avea să afle în viața lui! Ceea ce dovedește fără urmă de îndoială că nu se știe niciodată când o să ai nevoie să știi să faci flic-flacul. Am sunat pe toată lumea din familie și i-am anunțat că s-a terminat criza. A fost nevoie să dăm multe explicații, dar Wyatt și cu mine nu voiam companie. Ultima mea întâlnire cu moartea fusese cam la limită, pentru că este ceva mai înspăimântător să ai o pușcă la nas decît să treci printr-un accident de mașină, chiar dacă accidentul cu pricina a fost suficient de îngrozitor încît să am coșmaruri din cauza lui. Nu am visat deloc pușca, poate pentru că Jason a fost cel atins, așa că rezultatul a fost bun. Nu?

Eu și Wyatt am petrecut seara îmbrățișați, sărutîndu-ne și făcînd planuri de viitor, fericiți și ușurați. Nu am făcut numai planuri, bineînțeles. E vorba de Wyatt, cel mai excitat bărbat din țară. Dacă era fericit, voia sex. Dacă era supărat, voia sex. Sărbătorea totul prin sex. Prevedeam că o să am o viață foarte fericită și mulțumită alături de el.

A doua zi m-a dus să cumpărăm o mașină. Sora lui, Lisa, i-a adus Chevrolet-ul Avalanche, i-a mulțumit pentru că i-l împrumutase, apoi mi-a pus mie un milion de întrebări. Slavă domnului că am plăcut-o imediat. Semăna atît de mult cu mama ei încît nici nu aveam cum să nu o plac. Mi-a plăcut și camioneta lui și cu ea am mers la reprezentanța Mercedes.

Bineînțeles că voiam tot Mercedes. Doar nu credeți că i-aș fi lăsat pe Jason și pe soția lui cea netoată să mă oprească să cumpăr mașina mea preferată? Imaginați-vă cum arătam într-o decapotabilă neagră. Negrul denotă putere, vă amintiți. Compania de asigurări nu îmi trimisese încă banii și, cum era duminică, la bancă nu era deschis, dar vînzătorul a promis că-mi păstrează mașina pînă luni seara. Eram foarte fericită cînd am ajuns acasă la mama și la tata.

Tata a răspuns la ușă și a dus degetul la buze.

— Șșt, ne-a spus. Am avut încă un dezastru la calculator, iar Tina nu mai vorbește de atunci.

— Hopa, am rostit, trăgîndu-l pe Wyatt înăuntru. Ce s-a întîmplat?

— A reușit într-un final să repare calculatorul, iar de dimineață i s-a stins monitorul. Tocmai m-am întors de la magazin cu altul, nou, iar ea e în birou, îl montează.

Jenni a intrat în sufragerie și m-a îmbrățișat strâns.

— Nu pot să cred cît de prost a fost Jason, a spus.

— Eu pot. Ai auzit ceva cînd ai trecut pe lîngă biroul mamei?

— Nici un cuvîntel, a răspuns Jenni. Îngrijorată.

Cînd e supărată, mama vorbește singură. Cînd e foarte supărată, nu mai spune absolut nimic.

Am auzit-o venind pe hol și am rămas tăcuți cînd ea a trecut pe lîngă noi fără să spună nimic și fără să ne arunce măcar o privire. Ducea în brațe o rolă mare de plastic, pe care a lăsat-o în garaj. S-a întors cu mîinile goale și a trecut iar pe lîngă noi fără să spună nimic.

— Ce-i cu plasticul? a întrebat Wyatt, iar noi am ridicat din umeri, în clasicul gest care spunea că habar n-aveam.

S-a auzit o bufnitură puternică, apoi un sunet ciudat, ca de alunecare. Mama a ieșit iar pe hol, cu o expresie hotărîtă și amenințătoare pe figură. Avea un cablu gros în mînă și trăgea în urma ei monitorul care o supăraseră. Am privit-o tăcuți cum l-a tras spre ușa garajului, în jos pe cele două trepte, bufnind iar și lăsîndu-l în mijlocul plasticului pe care-l desfăcuse pe podea.

S-a apropiat de locul în care ține tata uneltele, pe o tablă mare de pe perete. A ales un ciocan, l-a cîntărit în mînă, apoi l-a pus la loc. A mers mai departe și a luat ceva ce părea să fie un baros mic. Nu știu denumirile uneltelor, așa că nu sînt sigură ce era. L-a luat de pe panou, s-a gîndit puțin și, evident, a hotărît că era potrivit.

După aceea s-a întors alături de monitorul așezat pe folia de plastic și l-a făcut mici fărîme. A lovit pînă cînd n-a mai rămas din el decît o grămadă de bucăți.

A zburat sticlă și plasticul s-a frînt. L-a lovit pînă cînd aproape că l-a făcut să dispară. După aceea a pus, calmă, barosul înapoi, și-a scuturat mîinile și a intrat în casă zîmbind.

Wyatt avea o expresie ciudată pe chip, de parcă n-ar fi știut dacă să rîdă sau s-o ia la sănătoasa. Tata l-a bătut pe umăr și i-a spus încurajator:

— Ești un bărbat inteligent. Verifică des lista de greșeli, ca să știi dacă există probleme majore de care trebuie să te ocupi, și totul o să fie în regulă.

— Promiteți? a întrebat Wyatt pe un ton sec.

Tata a rîs.

— La naiba, nu pot să promit. Abia mă descurc cu ce am. Dacă dai de belele, ești pe cont propriu.

Wyatt s-a întors și mi-a făcut cu ochiul. Nu, nu era pe cont propriu. Eu și cu el eram împreună.